

မင်းသား

မင်းသား

BURMESE
CLASSIC
.COM

DESIGN

ဒီတောင်စာရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်တော်စုမပြိုကွဲရေး ဒီတောင်စာ
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒီတောင်စာ
- ◆ အချင်းအခြားအာဏာတည်တံ့ပိုင်မြဲရေး ဒီတောင်စာ

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

BURMESE
CLASSIC

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ဥပဒေ-ပိတောက်လမ်းယူရန်ပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဇုန်း-၀၉၄၇၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်နေ့

မြန်မာ့အမျိုးသမီးများအတွက်

စာတည်းချုပ်

မိမိတို့အတွက်

မောင်နှံတွေ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၉)

အင်္ဂလိပ်နှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆန်းပန်းစာပေ နှင့် T.T.K GROUP တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုရန်ပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ မုန်း-၀၉၄၃ ၂၀၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar)

Online Shopping and Retail

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး အေးကဲတင်အောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းစေ့

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာစာပိ

မွှေးမွှေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.sc (Chem)

စာပျက်နှာပွဲဝည်းမှူး

မွှေးမွှေး မျိုးဟန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ ဝိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေဝေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွှင်စာပေ၊ ခြံတံစာပေ၊ မြသော်တာစာပေ၊
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမှတ်အစာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊
မွှေးလေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂင်္ဂါဒီစာပေ၊ ပိလျံနာစာပေ၊
ပဲခူး-သခင်စာပေ၊

ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၄၀၆၂၆) ၁၉/၂၁ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ယုရန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အုပ်ချုပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး (၁၉၉၆) ဝင်းထွန်းပျဉ်းတိုက် အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဂံတောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်း CIP- (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ စာမျက်နှာ - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှက် (တင်ထွန်း) ၁၀၄ လမ်း

ပန်းချီကျော်လှိုင်သန်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၀) မြို့သူ (ဝသန်) အထူးကူညီသည်။

www.burmeseclassic.com

ဇိနာဝန္တထ ဂေါတမံ
 ဇိနာဝန္တမဂေါတမံ
 ဝိဇ္ဇာဝရဏသဗ္ဗန္တံ
 ဗုဒ္ဓိဝန္တာမဂေါတမံ။

(၇) လူကိသားသမီးအစုပေါင်း တက်ခွင့်အမှတ်များ (၅၄) ခေါ်ဆိုခွင့်ရှိပါသည်။

မာတိကာ

(၁၂) လရာသီ

တင့်ထူး (ဝေယျဝတီ) စောဗိပင်အကြောင်း... ၉

အကျိုးရှိဖို့လိုပါတယ်

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) စီးပွားတက်ဂါထာ ၁၄

ကပ်ရောဂါဘေးအမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ) ဘုရားငါးဆူဘုရားရှိခိုးဂါထာ ၁၆

သိကြစေဖို့

ဦးအာစာရလင်္ကာသီရိ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအပေါ်... ၁၉

အစာလည်းဆေး

ရင်ငြိမ်းလင်း ငှက်ပျောသီး ၂၁

ဘာဖြစ်လို့

နိုးနိုး (သန်လျင်) မျက်လုံးဖွင့်ဦး မအိပ်သလဲ ၂၃

ဝိုး (စာ)

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး) သန္တိသုခ ရခိုင်ကြပါစေ ၂၅

ဥနဲ့

ညိုသစ်ဦး (မာန်အောင်) မေ့ချက်ကတော့... ၂၈

တပည့်တော်အဖြစ်ပါ

ဓမ္မသီတဂူ ဘိုးမဉ္ဇူ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ ၃၁

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) လောင်းတော်ဦးစေတီတော် ၃၄

တော်တော်ကဲတဲတောင်မလေး

တင်ထွန်းလွင် (မြစ်သား) နှစ်လုံးတွဲ ၄၄

ချေးထုံးမပယ်ပါနဲ့

သက်ဦးမောင် (နမ့်ဝန်) ဝိညာဉ်သစ်ကိုင်း ၄၉

ဆရာဆိုသည်မှာ

ဇော်မင်း (မြောက်/ဒဂုံ) ဘုတ္တဒီဂုတ် ၅၃

ခရီးသွားအတွေ့အကြုံ

ဂန္တီရစောရန်နိုင် (ကလေးဝ) ရွှေလွှာထူးဆန်းသည်... ၆၂

မလုပ်လိုက်လေနှင့်

မင်းသန့်ကျော် (ဖိုးကုန်း) နတ်နှင့်နဂါးမလှည့်စားနဲ့ ၆၆

အချစ်ကြီးတော့အမျှတကြီး

ကျော်အေးရွှေ နာရာဂီရိပဟေဠိ ၇၃

အုန်းသီးနဲ့ဘူးသီး

အောင်နုတင် (ပုခံ) အခါလွန်မှဖြင့် ၈၄

အောင်ဂါထာ

ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်) ဘရသေ့အောင်နှင့်... ၉၀

ပြောက်စရာတကွာ

သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း) နံ ၉၄

ငယ်သူမို့မသိပါ

ထပ်တရာ အတတ်ဆန်းမိလို့ ၁၀၄

ရှမ်းပြည်နယ်ရာဇဝင်တွေထဲက

ရွှေလိမ္မော် (သီပေါ) သီပေါမြို့သမိုင်း ၁၁၁

ကြုံရဆုံရ ထိုပရ

စူလီ (ပုသိမ်) မိုးသည်းတစ်ည ၁၁၈

မန်းတောင်ချိတ်ချိ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ) အသက်ရှည်ရေး... ၁၂၃

မနောက်ပါနဲ့

ဝေဝည် (ရွှေဘို) ဝဋ်လိုက်တတ်သည် ၁၂၉

နိဂါဏ်အနုပညာ ဓာတ်ပုံ

BURMESE
CLASSIC

TRKM.2014

မာတိကာ

တွေ့မှတွေ့တော့လည်း

ညီလေးငယ် (လယ်တော်) မုန့်ပေးတဲ့ဘိုးဘိုကြီး

၁၃၅

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

သောင်းဝေဦး မြဝတီတိုက်ပွဲကြီး

၁၄၂

မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံ

စေ့စိုင်းမောင် ထိတ်လန့်ည

၁၅၇

ဟာသဆိုသည်မှာ

အောင်မြတ်သူ ယောင်သုံးဆယ်

၁၆၂

ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့

စိုးဝင့် (ဝက်လက်) ထန်းတောကအပြန်

၁၆၇

ဤတမ္ဘာကြီးဟာ

ကဝါလမိုင်းယောဟန် (ဟပွန်) လေးကျွန်းတမြင့်မိုရ်

၁၇၂

တတယ်မျှမမျှ

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်) မသေဆေး

၁၇၆

စုန်းဝေဒ

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့်

၁၈၄

မုပိုင်ကြီးများ

ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)

ကျတ်

၁၈၉

ဗဟုသုတရစေဖို့

ဆရာဝင်း (သာကိန္ဒယ်) နေရာဘန်ဘုရား

၂၀၆

ဆေးမဖြစ်အောင်

ဒေါက်တာလွင်သန့် (ဆေး-၂) သင့်ကျန်းမာရေး

၂၁၄

[၇] ရက်သားသမီးများအတွက်

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး ဘာကိုရှောင်လို့...

၂၁၈

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင် ၂၂၁

အကြောင်းအတို အကောင်းအဆိုး

ညာနီသာမီရာကြီး ၂၂၉

ကံမီလို့

ရင်ဖိမိတယ် ၂၃၃

ကြုံရဆုံးရပြည်ပမှာ

နှင်းမေစိုး (ယုဝနပလာတ) ကွန်မြူနစ်ဆိုင်ရင်း -- ၂၃၉

ဘုရားဟောသံတ

သီရိ မီးလှုံလက်လက်... ၂၅၃

အခန်းဆက်ဝတ္ထုတို

အောင်မိုးကောင်း ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၅၈

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိ

အရှင်ဥတ္တရာသာရ ပုံရိပ်လွှာများ (ဒုတိယပိုင်း) ၂၆၅

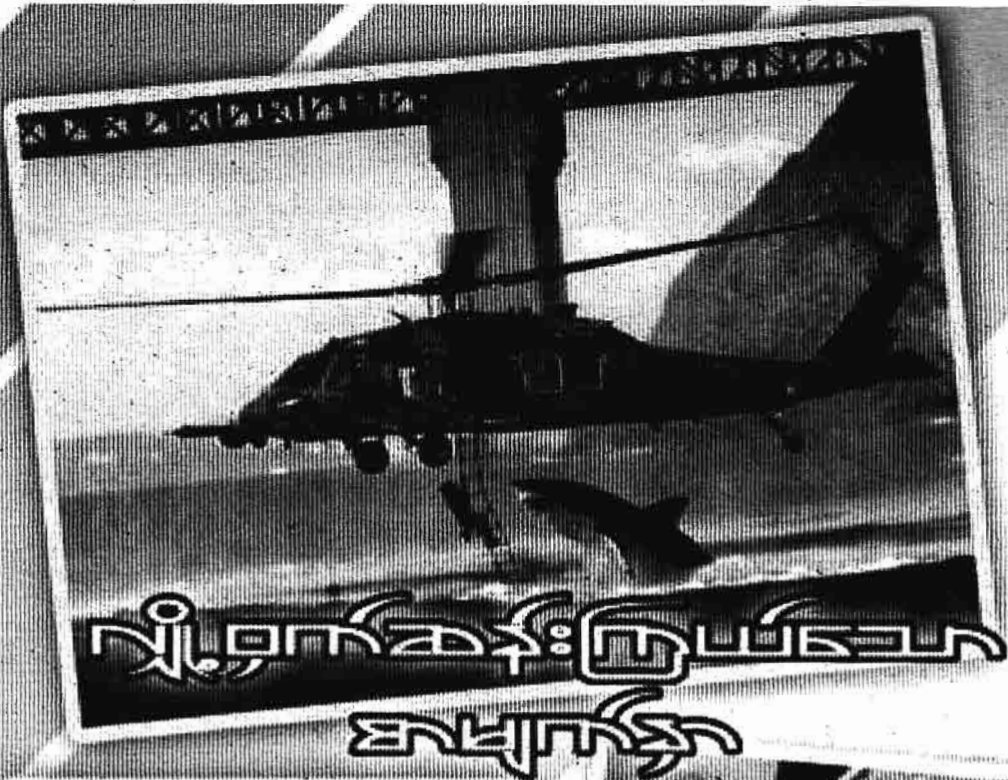
အနန္တောအနန္တငါးပါးသံတ

စော်ဝင်း (ဒီပိယင်း) ပြတ်ဆရာ ၂၇၁

ပြည်ပဆန်ကြည်

စိုးအိမ်ထက် ဟိုသွားရာ ၂၇၇

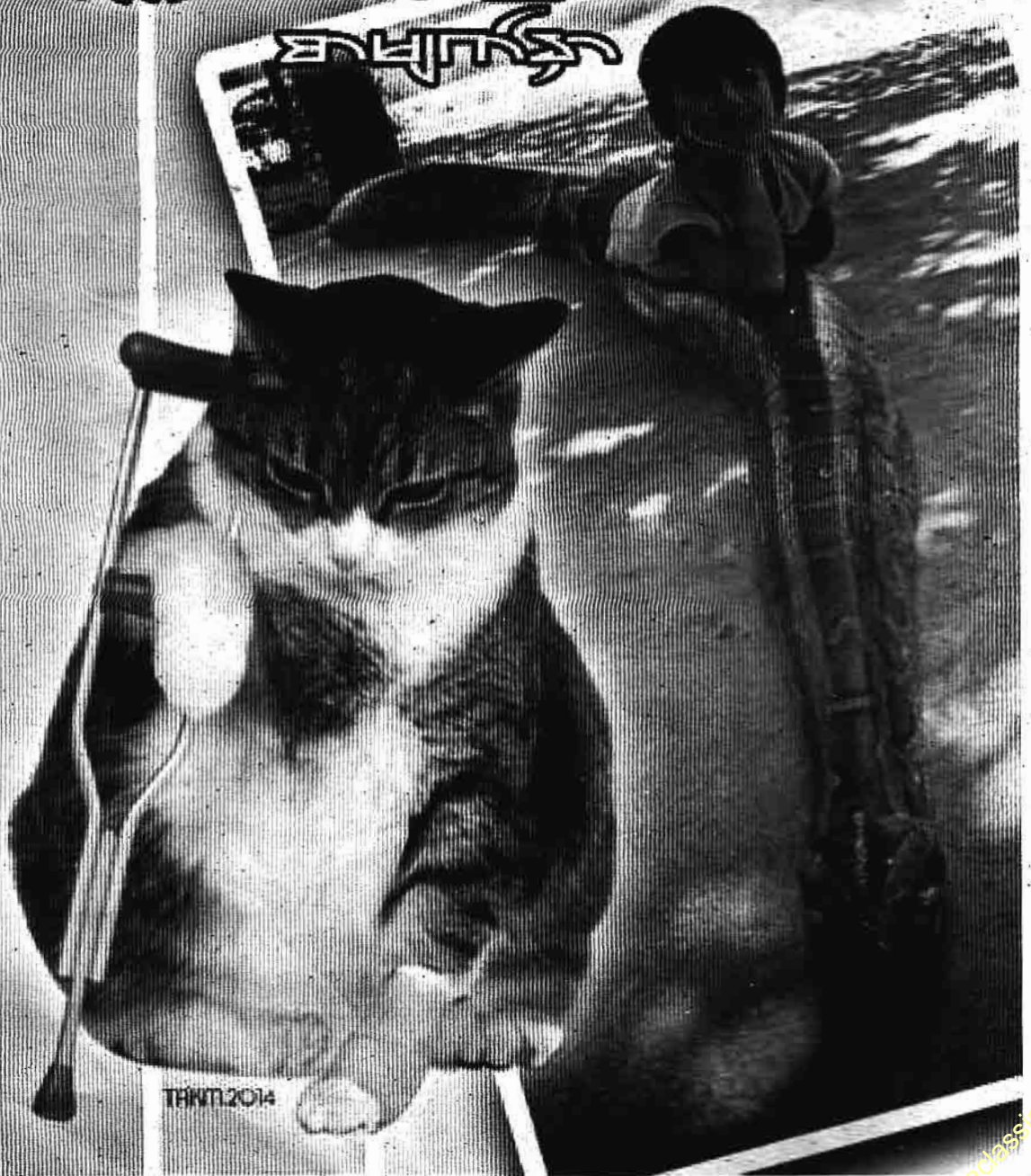

TAKM2014

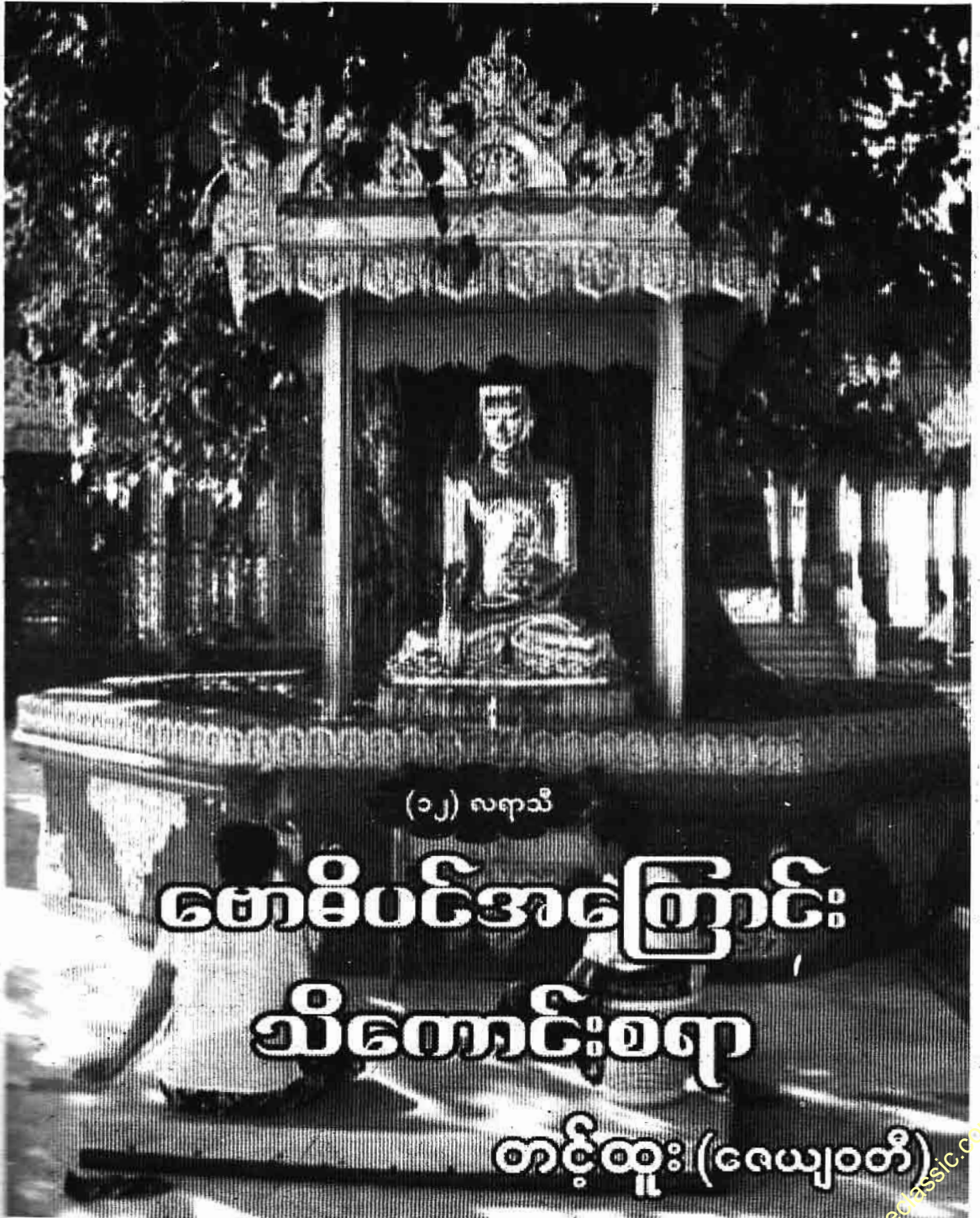

ရိုးရာဇာတ်ကားများ အမှတ်အသား

THNT.2014

(၁၂) လရာသီ

မောမိပင်အကြောင်း သိတောင်းစရာ

တင့်ထူး (လေယျဝတီ)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူမျိုးတို့သည်

မီးထွန်းပွဲ

ထိုညောင်ပင်ကို မြတ်စွာဘုရားအား

(၁၂) လ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီတို့တွင်
သူလရာသီအလိုက် ပွဲတော်များတွင်
ပါဝင်ဆင်နွှဲကြလေသည်။ သူလ သူအခါ
ကျရောက်တိုင်း နှစ်စဉ်မပျက် ကျင်းပခဲ့
ကြပါသည်။

(၈) တန်ဆောင်မုန်းလ
ကထိန်ပွဲ
(၉) နတ်တော်လ
စာဆိုတော်ပွဲ
(၁၀) ပြာသိုလ
မြင်းခင်းပွဲ

အာရုံပြု၍ ညောင်ရေသွန်းကြခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။ ညောင်ရေသွန်းလောင်းခြင်းသည်
ဗုဒ္ဓနိဿယတိတာဝနာကဲ့သို့ လွန်စွာအကျိုး
ကြီးမားလေသည်။ လူချမ်းသာ၊ နတ်
ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကို ရရှိစေတတ်
လေသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့ နှစ်စဉ်မပျက်

မြင်းခင်းပွဲ

ထိုသို့ ညောင်ရေသွန်းလောင်း

မကွက် ကျင်းပခဲ့ကြသော တစ်ဆယ့်နှစ်
လနှင့် လအလိုက် ပွဲတော်များမှာ -

(၁၁) တပို့တွဲလ
ထမနဲပွဲ

ခြင်း အစဉ်အလာမှာ ပွင့်တော်မူပြီးကြ
သော ဘုရားရှင်များ အဆက်ဆက်က
တည်းကပင် ခိုခဲ့လေသည်။

(၁) တန်ခူးလ
သင်္ကြန်ပွဲ

(၁၂) တပေါင်းလ
သံပုံစေတီပွဲ

ဤကမ္ဘာမှ မြန်၍ရေတွက်

(၂) ကဆုန်လ
ညောင်ရေသွန်းပွဲ

တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သော် ရှေးလွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်
သိန်းထက်၌ ပခုပ္ပတ္တရမြတ်စွာဘုရား
ထင်ရှားပွင့်တော်မူခဲ့၏။ ထိုပခုပ္ပတ္တရ
မြတ်စွာဘုရားကား အင်ကြင်ပင်အောက်
၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။
အင်ကြင်ပင်သည် ပခုပ္ပတ္တရမြတ်စွာ
ဘုရား၏ ဗောဓိပင်ဖြစ်သည်။

(၃) နယုန်လ
စာပြန်ပွဲ

ထိုပွဲတော်များအနက် ကဆုန်
လတွင် ကျင်းပပြုဖြစ်သော ကဆုန်ညောင်
ရေသွန်းကြပွဲကို ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။
ကဆုန်လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ညောင်ရေ
အိုးကလေးများ၌ ရေအပြည့်ထည့်ကာ
စီတန်းရွက်လာကြလျက် ညောင်ပင်သို့
အတီးအမှုတ်များနှင့် တခမ်းတနားလာကြ
ကာ ညောင်ပင်အရင်းသို့ ညောင်ရေသွန်း
လောင်းကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်
တို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာဖြစ်သော

တစ်နေ့သောအခါ ပခုပ္ပတ္တရ
မြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဓိပင်ဝယ် ညောင်ရေ
သွန်းပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့လေသည်။ သဒ္ဓါဂုဏ်

(၄) ဝါဆိုလ
ဝါဆိုပွဲ

(၅) ဝါခေါင်လ
စာရေးတံမဲ့ပွဲ

(၆) တော်သလင်းလ
လှေပြိုင်ပွဲ

(၇) သီတင်းကျွတ်လ

စကြာမင်းတစ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။
 နောက်ဆုံး၌ကား ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
 ၏ တပည့်သာဝက ရဟန္တာတစ်ပါးဖြစ်၍
 ဂန္ဓောဒတိယထေရ်ဟု ထင်ရှားခဲ့လေ
 သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အကျိုးများခံစားခဲ့
 ရခြင်းမှာ ပဇနတ္တမြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဓိ
 ပင်ဖြစ်သော အင်ကြင်းပင်၌ နံ့သာဖြင့်
 ထုံသော ညောင်ရေကို သွန်းလောင်းခဲ့ခြင်း
 ကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

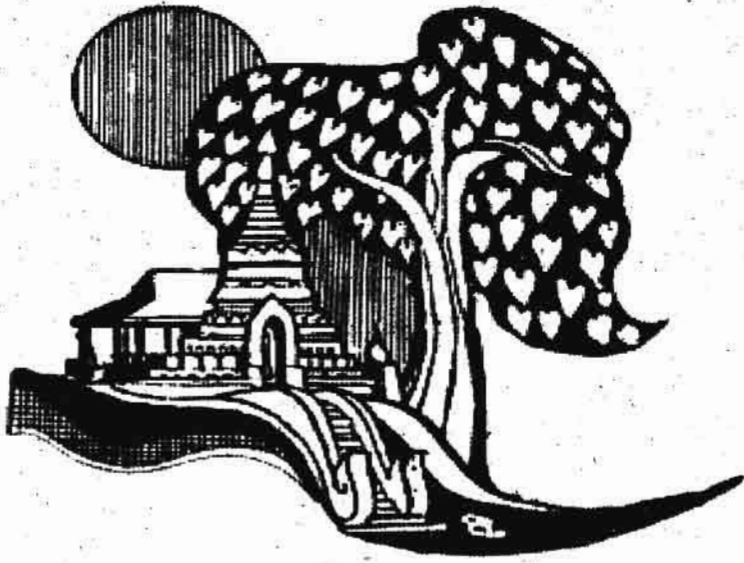
ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များက ညောင်
 ပင်ကို တွေ့မြင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားပွင့်
 တော်မူခဲ့ရာ ဗောဓိပင်အဖြစ် ယူမှတ်ကာ
 အနိစ္စသေပြုကြလေသည်။ မြန်မာတို့ကမူ
 ညောင်ပင်ကြီးကြီးမားမားတွေ့လျှင် ထို
 ညောင်ပင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်စောင့်ရောက်နေ
 သည်ဟု ယူဆကာ လိုအပ်သောဆုများ
 ကို အမွှေးနံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိ၍ ဆု
 တောင်းကြ၏။ သားသမီးမထွန်းကား သူတို့
 က ထိုညောင်ပင်မှ ရုက္ခစိုးနတ်အား ပသ
 ပူဇော်ကာ သားဆုတောင်းကြလေသည်။
 တကယ်တော့ မြတ်စွာဘုရား
 တို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူရန်ဖြစ်

နှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသားတစ်ယောက်
 သည် ထိုညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကြီး၌
 ရေကိုနံ့သာဖြင့် ထုံ၍ ဆန်းကြယ်သော
 အိုး၌ ထည့်ပြီးလျှင် ဗောဓိပင်သို့သွား၍
 သွန်းလောင်းလေသည်။

ထိုအချိန်ကား ကဆုန်လပြည့်
 မြေဖြစ်၍ မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာသွန်း၏။
 လျှပ်စစ်မိုးကြိုးကျသော အသံတို့ဖြင့်
 ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအမျိုးသားသည်
 စေတနာထက်သန်သူဖြစ်၍ မိုးရေထဲ၌ပင်
 ညောင်ရေသွန်းလောင်း၏။ ထိုခဏ၌ပင်

မိုးကြိုးကျသဖြင့် ထိုအမျိုးသားမှာ ဗောဓိ
 ပင်ရင်း၌ သေဆုံးလေသည်။

ထိုအမျိုးသားသည် တာဝတိ
 သာနတ်ပြည်၌ ဘုံအဆင့်တစ်ရာရှိသော
 ဗိမာန်၌ ခံစားရ၏။ နတ်သမီးတစ်သိန်း
 အခြွေအရံရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုဘဝမှ
 စုတေ၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသောအခါ
 ၌လည်း ရောဂါကင်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ကြောင့်
 ကြကင်းခြင်း၊ ပူအိုက်ခြင်းမျှမရှိခြင်းဟူ
 သော အကျိုးတို့ကို ခံစားခဲ့ရလေသည်။
 ရှေး ၁၂၀ ကြိမ်မြောက်ကမ္ဘာ၌ သံဝတိယ

သော အမှီပြုခဲ့သည့် သစ်ပင်သည် မည်သည့်အပင်မျိုးပင် ဖြစ်စေကာမူ ဗောဓိပင်ဟူသော မည်လေသည်။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီက တဏှက်ရာ၊ မေဓကံရာ၊ သရကာကံရာ၊ ဒီပင်္ကရာ ဟူသော ဘုရားလေးဆူပွင့်တော်မူပြီးဖြစ် သည်။ ထိုဘုရားလေးပါးအနက် နောက် ဆုံးဖြစ်သော ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာထံတွင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ခံတော်မူ ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးဆူသော ဘုရားရှင် တို့ ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့ရာ ဗောဓိပင်များ ကို ဆက်လက်ဖော်ပြပေးလိုပါသည်။

တဏှက်ရာ ဘုရားမှ ဂေါတမ

မြတ်စွာဘုရားအထိ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော ဘုရားများရှိလေသည်။ တချို့ကျမ်းဂန် တတ် ပညာရှိများက နောင်ပွင့်တော်မူ မည့် အရိမေတ္တေယျဘုရားကိုပါ ထည့် သွင်းတွက်ချက်ကာ ဘုရားနှစ်ကျိပ်ကိုးဆူ ဟူ၍ ရေတွက်ပြောဆိုကြလေသည်။

ပွင့်တော်မူပြီးဘုရားများနှင့်

အမှီပြုရာဗောဓိပင်များ

- ၁။ တဏှက်ရာ မြတ်စွာဘုရား စည်းပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။
- ၂။ မေဓကံရာ မြတ်စွာဘုရား

ပေါက်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

- ၃။ သရကာကံရာ မြတ်စွာဘုရား သခွတ်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

- ၄။ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ညောင်ကြယ်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။

- ၅။ ကောဏ္ဍည မြတ်စွာဘုရား သာလကလျာဏီပင်၌ ဘုရား ဖြစ်တော်မူသည်။

- ၆။ မင်္ဂလ မြတ်စွာဘုရား ကံ့ကော်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

- ၇။ သုမန မြတ်စွာဘုရား ကံ့ကော်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

- ၈။ ရေဝတ မြတ်စွာဘုရား ကံ့ကော်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

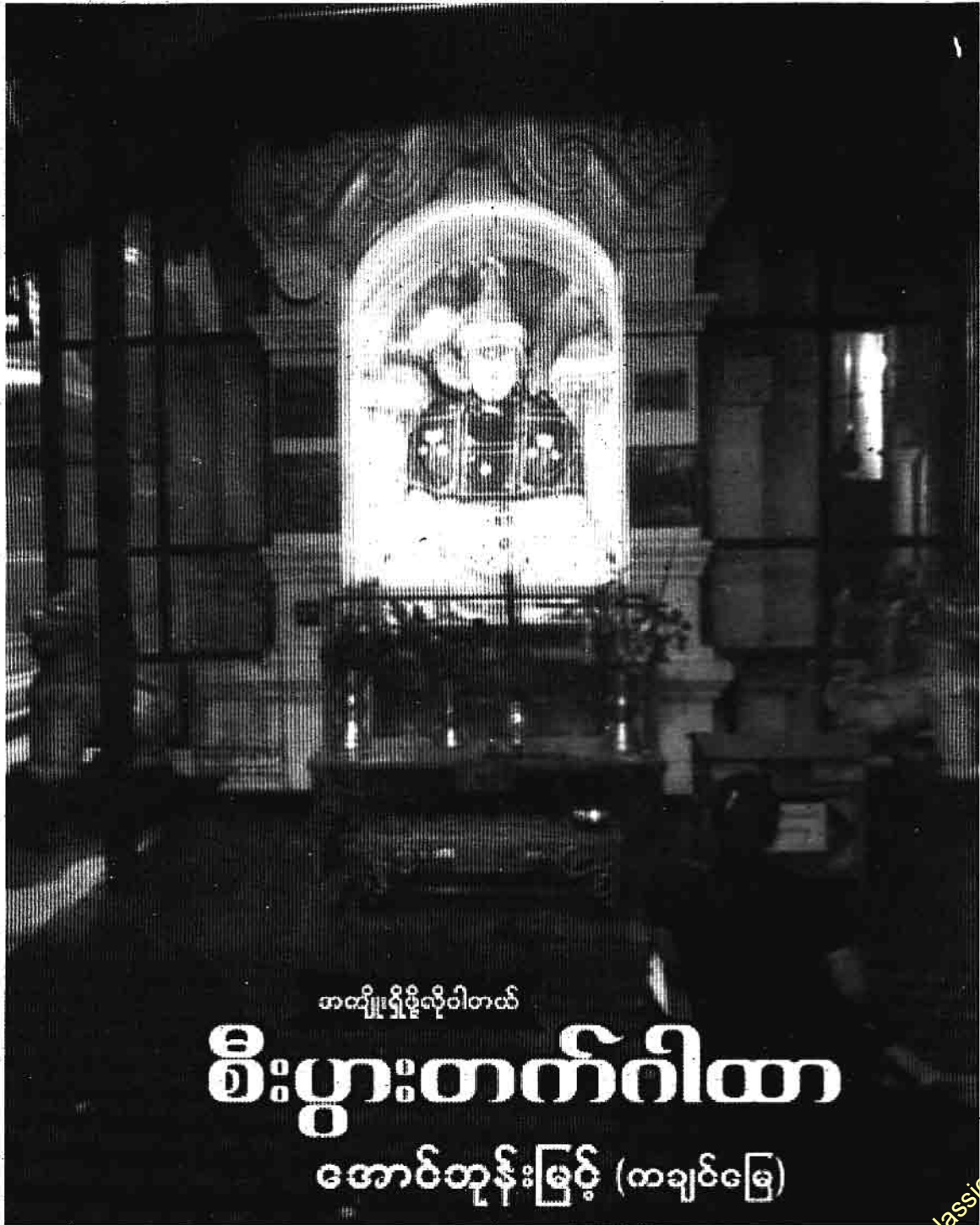
- ၉။ သောတိတ မြတ်စွာဘုရား ကံ့ကော်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

- ၁၀။ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ထောက်ကြံပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။

- ၁၁။ ပဒုမ မြတ်စွာဘုရား ကြောင်လျှာပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ

သည်။	၂၀။ တိဿ မြတ်စွာဘုရား	မူသည်။
၁၂။ နာရဒ မြတ်စွာဘုရား ကြောင်လျှာပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	၂၁။ ဝိတောက်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	၂၃။ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားမှာ နောင်ပွင့်တော်မူမည့် ဘုရားဖြစ်ပါ သည်။
၁၃။ ပဒုမတ္တရ မြတ်စွာဘုရား အင်ကြင်းပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	၂၂။ ဖဿ မြတ်စွာဘုရား သျှိုသျှားပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	ထိုဘုရားရှင်တို့ အဗျိုပြုခဲ့ရာ အပင်များမှာ ဘုရားရှင်တစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ မတူကွဲပြားကြသော်လည်း ဘုရားရှင်များ ပွင့်တော်မူရာ အပင်များသာဖြစ်၍ ဗောဓိ ပင်ဟူသော ခေါ်ဆိုကြောင်း သိရှိရပေတော့ သည်။
၁၄။ သုမေဓာ မြတ်စွာဘုရား တမာပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	၂၄။ သိခီ မြတ်စွာဘုရား သရက်ဖြူပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	
၁၅။ သုဇာတာ မြတ်စွာဘုရား ကြဲတပ်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	၂၅။ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား အင်ကြင်းပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	
၁၆။ ဝိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား လွန်ပင် (သို့) သျှိုသျှားပင်၌ ဘုရား ဖြစ်တော်မူသည်။	၂၆။ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား ကုက္ကိုပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)
၁၇။ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား စကားပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	၂၇။ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား ရေသဖန်းပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	ကျင်းကျီး ကုသိုလ်အကျိုးပြုတရားတော်များ (ဒုတိယတွဲ) ပါဠိပါရဂူ ဦးအောင်မိုး
၁၈။ ဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရား သံသတပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သည်။	၂၈။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပညောင်ပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။	
၁၉။ သိန္ဒတ္တ မြတ်စွာဘုရား ဟောလှေကားပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော် မူသည်။	၂၉။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်၌ ဘုရားဖြစ်တော် မူသည်။	

အကျိုးရှိဖို့လိုတယ်

စီးပွားတက်ဂါထာ

အောင်တုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

လူ့လောကကြီးတွင် လူသား
အဖြစ် ရှိလာလျှင် ကျန်းမာအသက်ရှည်
စွာ နေထိုင်သွားနိုင်ရေးသည် အဓိကဖြစ်
လေ၏။ ကျန်းမာအသက်ရှည်ခြင်းဟူသော
ဆုလာဘ်ကြီးပြီးလျှင် ကံကောင်း ကံတက်
စမ်းပွင့်၍ လာဘ်သပ်ပကာရ ပေါများခြင်း။
အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၊ မိတ်သဟာဗ္ဗန်များ
နှင့် နေထိုင်သွားရခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်း စီးပွား
ဓန ပြည့်စုံပေါကြွယ်ဝခြင်း၊ ဘဝခရီး
တစ်လျှောက်လုံးတွင် အလုပ်ရာထူးမှအစ
အရာရာတိုင်း၌ အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင်
ခြင်း၊ ဂုဏ်ကျက်သရေ မင်္ဂလာအပေါင်း
တို့နှင့် ခညောင်ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ်ရော ရုပ်ပါ
ဆုခရမ်းသာများနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတည်း
ဟူသော အရာများသည်လည်း လိုအပ်လှ
၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိတို့အတွက်
အနိစ္စသော အလိုဆန္ဒများကို မလွဲ
မလွှဲ ရရှိပြည့်စုံစေနိုင်မည့် အစွမ်းထက်
လိုတရ ဂါထာကို အကျိုးဖြစ်စေ
နိုင်စွမ်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

တော်လာထံ တော်မိတ္တံ
တော်နဲ တော်ဓေဇျံ
တော်ထုထံ တော်ထုခံ
တည်စေတတည်း။

အထက်ပါ လိုတရ ဂါထာကို
မိမိတို့၏ မွေးနေ့မှစ၍ နံနက်ဘုရားဝတ်ပြု
ပြီးလျှင် ရွတ်ဆိုဆုတောင်းနိုင်သည်။
တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်ကာ တနင်္ဂနွေနေ့မှ
စတင်ပြုလုပ်ကြရပါမည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်လျှင်
ရွှေဝါရောင် ဖယောင်းတိုင်၊ တနင်္လာ
သားသမီးဖြစ်လျှင် အဖြူနောက်နောက်
ဖယောင်းတိုင်၊ အင်္ဂါသားသမီးဖြစ်လျှင်
အနီရဲရဲ ဖယောင်းတိုင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ရာဟု
သားသမီးဖြစ်လျှင် အစိမ်းရောင် ဖယောင်း
တိုင်၊ ကြာသပတေးသားသမီးဖြစ်လျှင်
အဝါနရောင် ဖယောင်းတိုင်၊ သောကြာ
သားသမီးဖြစ်လျှင် အဖြူကြည်ကြည်
ဖယောင်းတိုင်၊ စနေသားသမီးဖြစ်လျှင်
နီညိုရောင် ဖယောင်းတိုင် စသည်ဖြင့်
နေ့တူနံကိုက် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းညှိ

ပူဇော်၍ လိုတရ ဂါထာကို ယုံယုံကြည်
ကြည် လေးလေးနက်နက် (၇) ခေါက်
ရွတ်ဆိုပေးပါ။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်
(သို့) သုံးတိုင် ထွန်းညှိပူဇော်နိုင်သည်။

ထို့နောက် လာဘ် ရွှင်
ကံကောင်း စီးပွားတက်စေကြောင်း
ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပါ။ မိမိတို့ လိုရာဆန္ဒ
များ ပြည့်စုံပြီးမြောက်စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ ...

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကပ်ရောဂါဘေးအမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော
ဘုရားငါးဆူ ဘုရားရှိခိုးဂါထာ
ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာစာ)

ဤဘုရားရှင်တို့ ဘုရားလေးဆူတို့ ပွင့်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုနောက်ဆုံးပွင့်တော်မူမည့် မေတ္တေယျဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်း၍ ဘုရားငါးဆူရှိခိုးဂါထာကို ညောင်တုန်းမြို့ ကျောင်းတော်ဘုန်းတော်ကြီး (အေဒီ ၁၈၄၂ - ၁၉၂၅) ၏ တပည့် ဦးကောဝိဒ ရေးသားစီရင်တော်မူသော “ရောက္ခရ ဝိနာသကဒိပနီ” ကျမ်း၌ တွေ့ရသည်။ ထိုကျမ်းကို ၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ ကျိုက်လတ်မြို့၊ မြန်မာ့ဩဘာကလပ် ဝိဇ္ဇကတ် စာပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည်။ ထိုကျမ်းတွင် ဘုရားငါးဆူရှိခိုးဂါထာသာမက အန္တရာယ်ကင်း ဘုရားရှိခိုးများစွာကိုလည်း ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုရောက္ခရ ဝိနာသက (ရောဂါအန္တရာယ်တို့၏ ဘေးမှ ကြေပျက်ရေး) ဟု ကျမ်းအမည် ပေးထားသောကြောင့် အဆိုပါ ကျမ်းပြုစုစဉ်အခါက နိုင်ငံအတွင်း ပလိပ်ရောဂါများ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားနေကြောင်းသိရသည်။ ထိုရောဂါမျိုးကို ၁၉၁၆ ခုနှစ်က မန္တလေးမြို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ မန္တလေးမှ စစ်ကိုင်းသို့ ရောဂါရှောင်

ခြေးသူပေါင်းမှာ နှစ်သောင်းခန့်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်ကလည်း မန္တလေး၌ ထိုပလိပ်ရောဂါကြောင့် လူပေါင်းလေးသောင်းခန့် သေကြေပျက်စီးခဲ့ရကြောင်း မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ ထိုအခါက နိုင်ငံတော်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပလိပ်ရောဂါကပ်ဘေးကြီးမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး (အေဒီ ၁၈၄၆ - ၁၉၀၈) နှင့် တိုင်ပင်လျှောက်ထားပြီး မော်လမြိုင်မြို့၊ ရတနာဘုံမြင့် ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာသီရိ (အေဒီ ၁၈၃၀ - ၁၉၀၈) နှင့်အတူ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ရောက္ခရဒီပနီကျမ်းကို ရေးဦးစွာ ရေးသား၍ မော်လမြိုင်မြို့တွင် ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့ ဝိသုဒ္ဓိရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး (အေဒီ ၁၈၃၈ - ၁၉၁၆) ကလည်း ထိုရောဂါကပ်ဘေးမှ အကာအကွယ်ဖြစ်စေရန် “ပဗ္ဗာ ဇနိယ ကမ္မဝါနံ အန္တရာယ်ကင်းပရိကျမ်း” တစ်စောင်ကို ရေးသား၍ ၁၉၁၄ ခုနှစ် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ ဇေယျမေတ္တာ

ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပုံနှိပ်စေခဲ့သည်။ (သူတော်ကောင်းတို့ အလိုရှိပါက ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်ပါရန်)

ယခုဖော်ပြအံ့သော ဘုရားငါးဆူရှိခိုးဂါထာကို အရှင်ကောဝိဒက ထိုကာလက ပလိပ်ရောဂါ အကြီးအကျယ်ကပ်သင့်နေချိန်တွင် စီမံရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားရှိခိုးဂါထာကို ချက်ချင်းခဏရွတ်ဆိုပွားများပါက ထိုရောဂါအန္တရာယ်တို့သည် ကင်းစင်လွင့်ပျောက် ချမ်းသာခြင်းသို့ အမြန်ရောက်စေသည်ဟု ဆို၏။ ထိုဘုရားငါးဆူရှိခိုး ဂါထာတော်ကြီးကို ညောင်တုန်းမြို့ ရွှေဟင်္သာစံကျောင်းတိုက်အုပ် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမိန့်အရ ရေးသားစီရင်ရကြောင်းကို ထို “ရောက္ခရ ဝိနာသက ဒီပနီ” ကျမ်း၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

ထိုကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသော ရောဂါကပ်ဆိုးအန္တရာယ်တို့မှ ကင်းစင်လွင့်ပျောက် ချမ်းသာရောက်စေသော ဘုရားငါးဆူရှိခိုး ဂါထာတော်ကြီးမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

၁။ ဝေဇျော ဝေဇျ၊ ဣတိဝိတော

ထဝဝါ ထတ္ထုထနော ဝုဒ္ဓေါ။

၂။ ဝေဇျော ဝေဇျ၊ ဣတိဝိတော

ထဝဝါ ဝေါဏာဝေဇော ဝုဒ္ဓေါ။

၃။ ဝေဇျော ဝေဇျ၊ ဣတိဝိတော

ထဝဝါ ထထာဝေါ ဝုဒ္ဓေါ။

၄။ ဝေဇျော ဝေဇျ၊ ဣတိဝိတော

ထဝဝါ ဝေါဓာဓော ဝုဒ္ဓေါ။

၅။ ဝေဇျော ဝေဇျ၊ ဣတိဝိတော

ထဝဝါ အနိန္ဒဓောဇျော ဝုဒ္ဓေါ။

ဝဋ္ဋ ဝုဒ္ဓါ နာဓာဓေ။

အန္တရာထာ ဝိနယန္တု။ ဝုတ္တံ - ဝုတ္တံ။

အနိစ္စံ - အနိစ္စံ၊ အနတ္တံ - အနတ္တံ။

နဓော ဝုဒ္ဓဿ၊ ယျဒ္ဓါဝုဓောန။

ဓဝထဿ။ နဓေဝ။ ဣတ္ထာယူ။

ယူတ္ထာတ္ထ။ ဓအဉ။ ဉအဓ။

စိတ္တံဓေတထိထံ။ ခုဉ်နဇ္ဇာနံ ထရဏံ။

ထဗ္ဗ ထိပ္ပိ ထဝန္တုဓေ။ ဝေဇျဓေဝံလ။

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဘုရားငါးဆူ

ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်ကြီးကို ဘုရားရှိခိုး

သည့် အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ခရီးသွားနေသည့်

အခါဖြစ်စေ ယုံယုံကြည်ကြည်လေးလေး

နက်နက် ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြရန်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ရှိခိုးပူဇော်ရသော အကျိုးအား

ကြောင့် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာမဲ့ခြင်း

အဆင်းလှခြင်းတို့ အကျိုးကျေးဇူးရရှိမည့်

အပြင် ကပ်ရောဂါဘေးအမျိုးမျိုးတို့ ကျ

ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေ

မတင်သကဲ့သို့ ကင်းစင်လွင်ပျောက်

ချမ်းသာရောက် မည်ဖြစ်ကြောင်း

ထပ်လောင်းရေသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မိုးခြင်း ။ ။ ဦးအောင်မွန် (မြတ်ဆုမွန်) ၏

ပွင့်တော်မူမည့် မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓ မေတ္တေယျ။

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

သိကြဇဝေဗ္ဗိ

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအပေါ်လွန်ကျိုးမိက ရရှိနိုင်သော
ဆိုးကျိုး ကောင်းကျိုးအကြောင်းတရားများ
ဦးအာစာရလင်္ကာသိရီ (ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ)

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအပေါ်

လွန်ကျူးမိက ခံစားရနိုင်သော ဆိုးကျိုး

အကြောင်းတရားများ -

၁။ ပြင်းထန်သော ဦးခေါင်းဝေဒနာ ခံစားရခြင်း။

၂။ မိမိပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးခြင်း။

၃။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း ချို့ယွင်းပျက်စီးခြင်း။

၄။ ဆေးဝါးကုသ၍ မရသော ရောဂါဝေဒနာစွဲကပ်ခြင်း။

၅။ စိတ်မတည်ငြိမ် ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်ခြင်း။

၆။ မကြာခဏ မင်းဒဏ်သင့်ခံရခြင်း။

၇။ မတော်မတရား သပုတ်လေလွင့်စွပ်စွဲပြောဆိုခံရခြင်း။

၈။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆွေမျိုးကောင်း မတွေ့ဆုံနိုင်ခြင်း။

၉။ အခြွေအရံ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း။

၁၀။ ဥစ္စာပစ္စည်းများ ရန်သူမျိုးငါးပါးဘေးဒဏ်သင့်၍ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခြင်း။

ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးအား ပူဇော်သက္ကာရပြုခြင်းဖြင့် ရရှိသော အကျိုး

တရားများ -

၁။ ရောက်ရာအရပ်တွင် အစာရေစာပေါများကြွယ်ဝခြင်း။

၂။ ရောက်ရာအရပ်တွင် လူတကာလေးစားပူဇော်ခံရခြင်း။

၃။ ရန်သူမျိုးငါးပါး ဘေးဒဏ်မှ ကင်းဝေးရခြင်း။

၄။ လူ၊ နတ် ချစ်ခင်သူ ပေါများခြင်း။

၅။ လူပရိသတ် အလယ်တွင် ရဲရင့်တင့်တယ်စွာ ထင်ပေါ်စေခြင်း။

၆။ ကောင်းသတင်း ကျော်ဇော်ကြီးမားခြင်း။

၇။ တပည့်သားမြေး အခြွေအရံပေါများခြင်း။

၈။ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း။

၉။ သားကောင်း၊ သမီးကောင်း ရတနာထွန်းကားခြင်း။

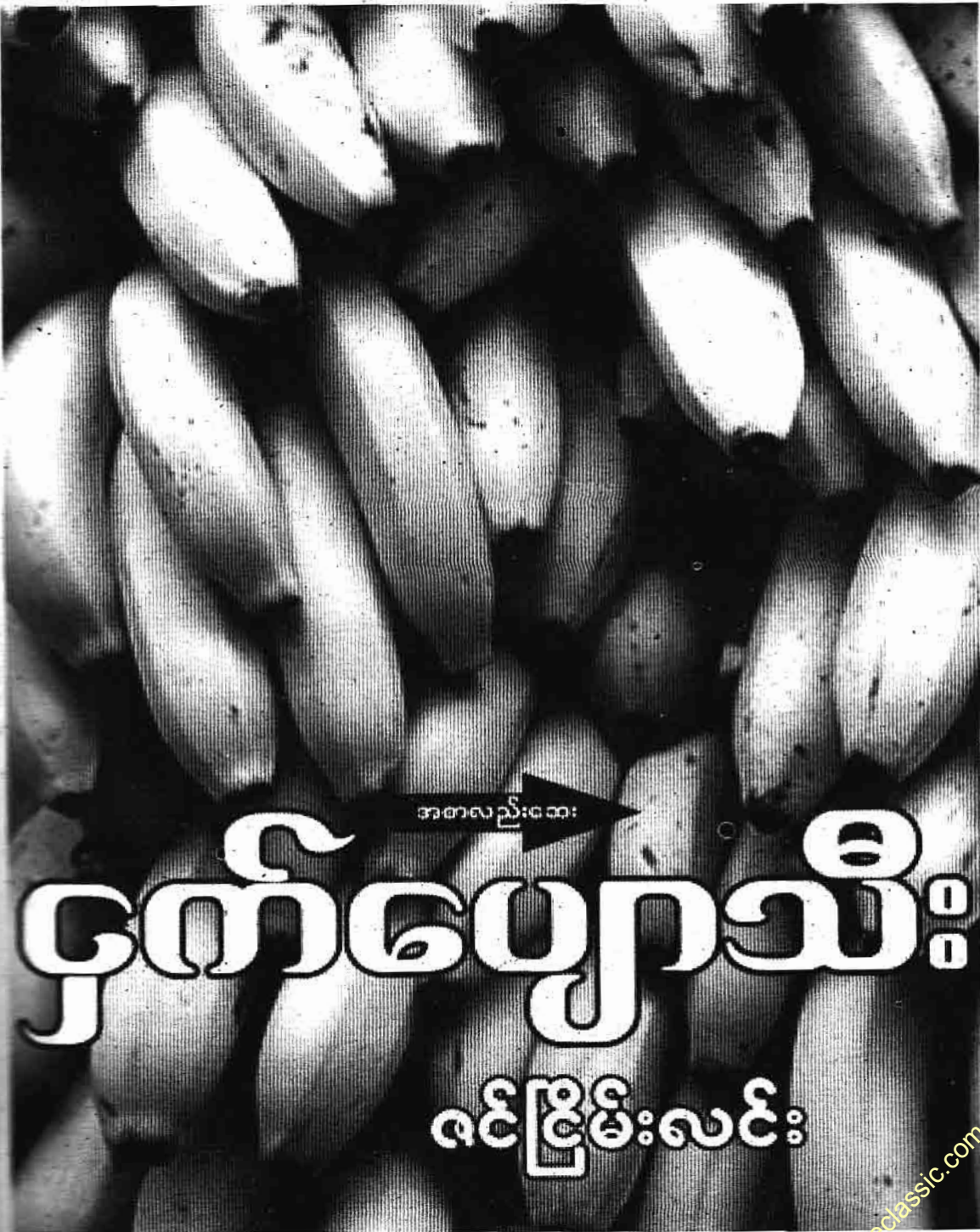
၁၀။ မိမိမှာ မည်မျှပင် ဘေးဒုက္ခတွေ့ပါစေ ကူညီနိုင်ပင်းစောင့်ရှောက်သူ ပေါများခြင်း။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ဖြင့်ဆို၍ ဝန်ချတောင်းပန်ရန် ...

ဘုရားတရားသံဃာမိဘဆရာ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ပြစ်မှားမိက ဝန်ချတောင်းပန် ပို့ရန်မေတ္တာအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် မရဏနုဿတိ၊ ငါးအင်္ဂါကြိုညီရေးကိစ္စ ဝင့်ကြွေးရှိက ကျေရာလိုက် ဘုရား။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု

ဦးအာစာရလင်္ကာသီလကမ္မဋ္ဌာနလိယ

အာဇာနည်သံသရာ

ငှက်ပျော့သီး

ရင်ဖြိုးလင်း

ငှက်ပျောသည် ဖီးကြမ်း၊

နံသာပု၊ ဆင်ဒံ၊ ရခိုင်၊ ချက်ကြီး၊ ရှားတံ၊
သီးမွှေး၊ သူငယ်စာ၊ ရွှေ၊ စာဉ်၊ မယ်တော်
လက်သည်း အစရှိသဖြင့် အမျိုးအမည်
ပေါင်း ခြောက်ခြားစွာရှိသည်။ အကျဉ်း
အားဖြင့် ငှက်ပျောအဖို၊ ငှက်ပျောအမ၊
ငှက်ပျောနုပန်း သုံးမျိုးသာရှိသည်ဟု
ဘောသဗ္ဗမဉ္ဇူသာ ဆေးကျမ်း၌ ဆို၏။
အပင်ပု၍ အရွက်ကြီးပြီး အခိုင်တွင်
အဖီးနည်းသော ငှက်ပျော အမမျိုး၊
တင့်တယ်လှပ နုညှပ်သိမ်မွေ့သော အပင်
ရှိသည့် အခိုင်၌ အဖီးများ၍ သားတက်
များသော ငှက်ပျောအဖိုမျိုး၊ ပိန်၍ နည်း
သောအသီးရှိပြီး အပွင့်ငယ်သော သား
တက်မရှိသည့် ပင်မအလုံးငယ်သော
ငှက်ပျောနုပန်းတို့ ဖြစ်သည်။

ငှက်ပျောအမမျိုးသည် အိုခြင်း

နာခြင်းကို လျော့ပါးစေ၍ အသက်ကို
ရှည်စေ၏။ ငှက်ပျောအဖိုမျိုးကို စားသုံး
ပါက လူကိုဝမ်းဗီးစေ၍ သုက်ကို ပွားများ
စေ၏။ ငှက်ပျောနုပန်းသည် အနာရောဂါ
တို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ထို့အပြင် ငှက်ပျောကို အစိမ်း

အမှည့်နှင့် ပင်မှည့်တို့ကို စားသုံးရာ၌
လည်း အကျိုးအာနိသင်ကွဲပြားသည်။
ငှက်ပျောသီးအစိမ်းသည် ဖန်၍ ချိုသော
အရသာရှိပြီး အေး၏။ ဝမ်းကို ချုပ်စေ
သည်။ ရေငတ်ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်း၊ ထိ
ခိုက်ရှနာဖြစ်ခြင်းနှင့် ဓာတ်ကုန်ခန်းခြင်း
တို့အတွက် သင့်မြတ်၏။ ငှက်ပျောသီး
အမှည့်သည် ဖန်ချိုသော အရသာရှိ၍
အေး၏။ သုက်နှင့် အသားတို့ကို ပွားများ
စေ၍ ဝမ်းဗီးစေ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ ငှက်ပျောပင်
မှည့်သည် ချို၏။ သို့သော် မှည့်ကာစ
ငှက်ပျောပင်မှည့်သည် ဝမ်းလျှောသော

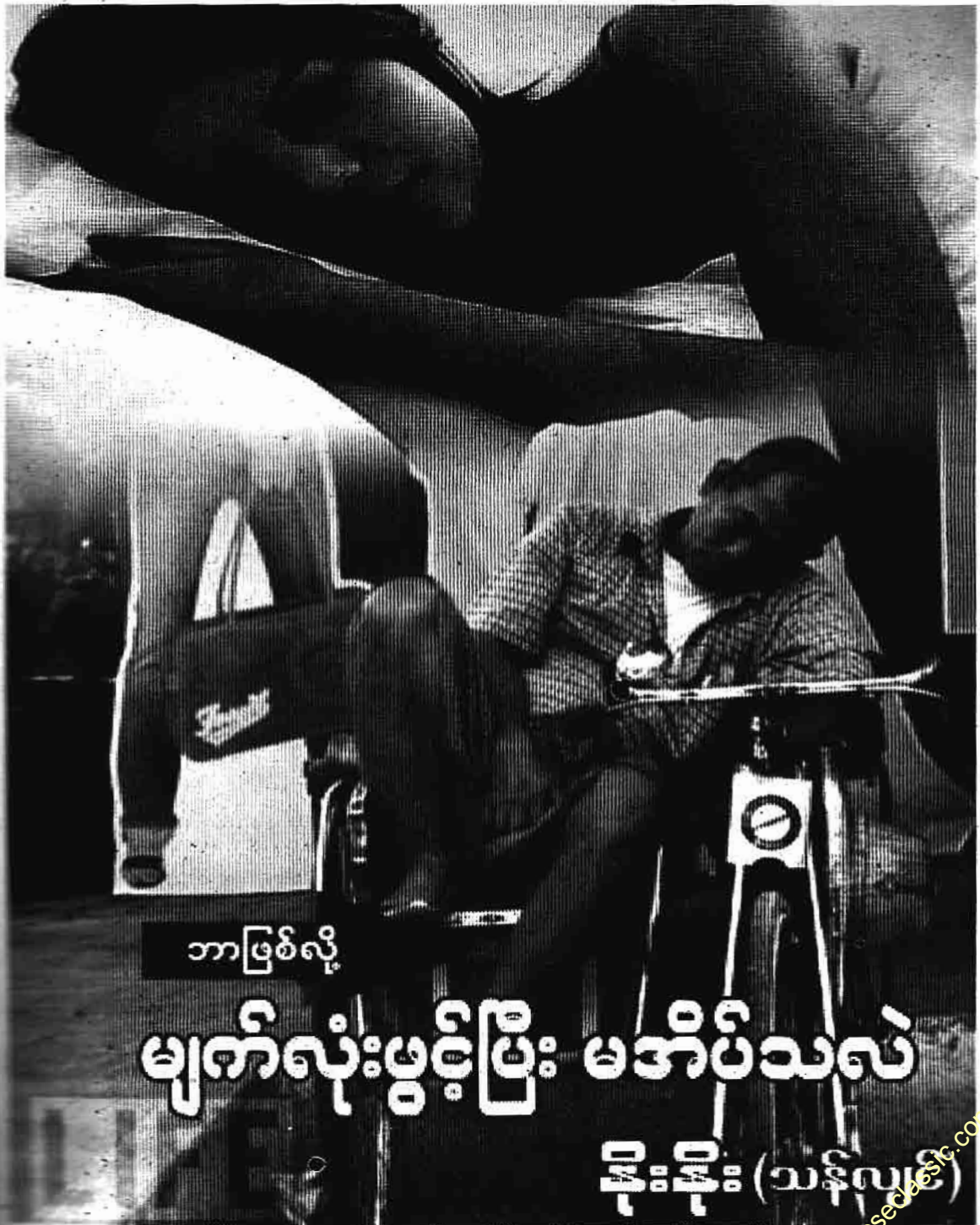
ရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေ၏။ အမှည့်လွန်
သော ငှက်ပျောပင်မှည့်သည် ဝမ်းခိုင်သော
သူများ သုံးဆောင်အပ်၏။

ငှက်ပျောသီးကို စားပြီးနောက်

ရေအေးကို သောက်လျှင် ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊
အစာမကြေခြင်း ဖြစ်စေ၏။ ငှက်ပျောသီး
ကိုစား၍ အစာမကြေလျှင် ဆားကို
မျိုးပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အစား
အသောက်ကိုမဆို မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
ယန္တရားကြီး၏ လည်ပတ်ပုံ အခြေအနေ
ကို ကြည့်ကာ စားသုံးသင့်ပေ၏။

ငေါ်ခြိမ်းလင်း

ဘာဖြစ်လို့

မျက်လုံးပွင့်ပြီး မအိပ်သလဲ

နိုးနိုး (သန့်လှိုင်)

အိပ်သောအခါ မျက်လုံးဖွင့်၍
မအိပ်ခြင်းမှာ မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ထားရန်
အားစိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ချင်လာ
သောအခါ မျက်လုံးဖွင့်ထားရန်အတွက်
အားစိုက်ထုတ်ခြင်းကို လျော့ချပစ်လိုက်
သဖြင့် မျက်ခွံများမှာ လူ၏ အလေးချိန်
ကြောင့် အောက်သို့ကျပြီး ပိတ်သွားတော့
၏။

နောက်တစ်ချက်မှာ အလင်း
ရောင်သည် ဦးနှောက်ကို ဖျတ်လတ်နိုင်
စွမ်းရှိသောကြောင့် အိပ်ချင်သောအခါ
မျက်စိဖွင့်နေပါက အလင်းရောင်ကို မြင်
နေရသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်၍ အိပ်မရတော့
ပေ။

ယင်းကြောင့်ပင် “မျက်လုံးဖွင့်
ပြီး အိပ်ကြည့်စမ်းပါ” ဟု ယခုတလော
ခေတ်စားနေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ
မဖြစ်နိုင်တာကို တမင်တကာ တင်စား
စပ်ဆိုထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

နိဒါန်း (သန်လျင်)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက်(၉)၊ ၃၀၁၊ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာအား

ကျော်သိန်း

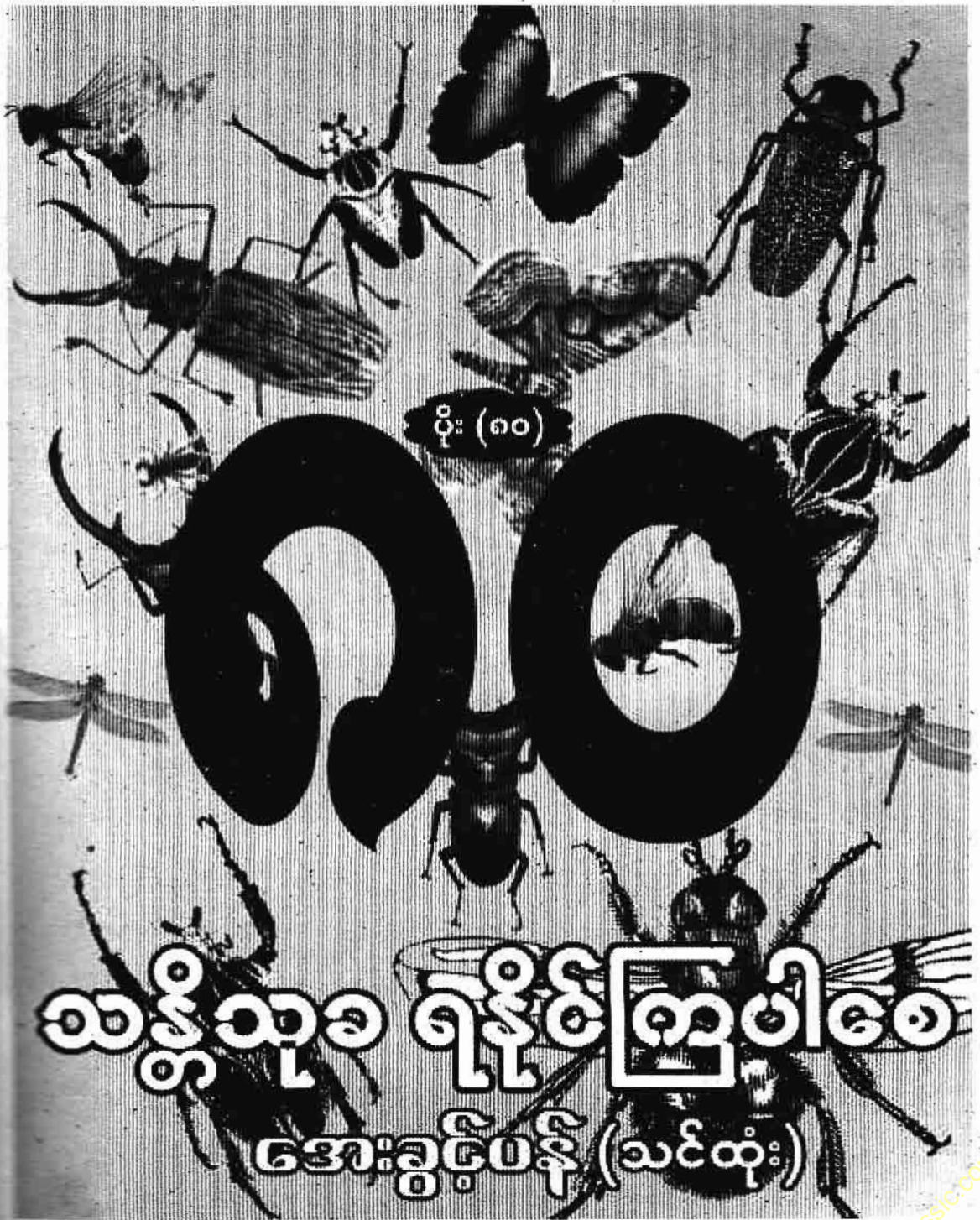
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

လူသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ဝယ်
 ဖြစ်တည်မှီကပ် ရှင်သန်ခြင်း မျိုးပွားခြင်း
 ပျက်သုဉ်းခြင်းတို့ရှိကြသည့် ပိုးများမှာ
 အမျိုးပေါင်း ရှစ်ဆယ် (၈၀) ကျော်ရှိ
 ကြောင်းကို မူလကမ္မဋ္ဌာန်းတွင် ပါရှိပါ
 သည်။ လူခန္ဓာတစ်ခုတိုင်းမှာ ပိုးမျိုး
 ရှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုသောကြောင့် လူ၏
 အဖြစ်ကို ရခဲလှကြောင်း ထင်ရှားလျက်
 ရှိပါသည်။ လူ၏ ခန္ဓာတွင် ဖြစ်တည်ကပ်မှီ
 ကြသည့် ရှစ်ဆယ်ကျော်သော ပိုးမျိုးတို့
 အပြင် လူတို့၏ ဝန်းကျင်ကမ္ဘာလောက
 ဓာတ်ကြီး၌ ဖြစ်တည်လျက်ရှိကြသည့်
 အခြားသော သက်ရှိသတ္တဝါတို့မှာ လူ
 ထက်အဆပေါင်းများစွာ ဖြစ်တည်လျက်
 ရှိကြပါသည်။ လူ၏ ခန္ဓာတစ်ခုတွင်ရှိ
 သော ပိုးမျိုးတို့နှင့် ၎င်းတို့ ဖြစ်တည်ရာ
 အရပ်တို့ကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ
 ပါသည်။

၁။ ဆံရင်းမှာ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၂)
 မျိုး

၂။ ဦးနှောက်တွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၂) မျိုး

၃။ မျက်စိ၊ သောတ၊ ယာန - အရင်း
 တို့၌ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၃) မျိုး

၄။ လျှာတွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၃)
 မျိုး

၅။ သွားရင်းမှာ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၃)
 မျိုး

၆။ ခြေသည်း၊ လက်သည်းရင်းနှင့်
 အရေလွှာအကြောတို့တွင် ဖြစ်တည်/
 မှီသည့်ပိုး (၃) မျိုး

၇။ အသားစိုင် အကြောရင်းတို့တွင်
 ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၃) မျိုး

၈။ လည်ချောင်းရင်းတွင် ဖြစ်တည်/မှီ
 သည့်ပိုး (၂) မျိုး

၉။ ရိုးတွင်ခြင်ဆီမှာ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၃) မျိုး

၁၀။ အညှို့တွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၂)
 မျိုး

၁၁။ ဟဒယဝတ္ထု၌ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၄) မျိုး

၁၂။ အသည်းတွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၄) မျိုး

၁၃။ အသားဖျဉ်းတွင်လည်းကောင်း၊

အမြေးရင်းတွင် လည်းကောင်း
 ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၆) မျိုး

၁၄။ အဆုတ်တွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၆) မျိုး

၁၅။ အူမှာ ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၆) မျိုး

၁၆။ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ကျင်ကြီး
 သစ် ကျင်ကြီးဟောင်းတို့တွင်
 ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၄) မျိုး

၁၇။ သည်းခြေ သလိပ်၊ ပြည်စု၊ သွေးစု၊
 ခွေးစု၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ အဆီ
 ကြည်တို့တွင် ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး
 (၁၀) မျိုး

၁၈။ ဟဒယဝတ္ထုသွေးတွင် ဖြစ်တည်/မှီ
 သည့်ပိုး (၂) မျိုး

၁၉။ ရေအဖို့ဖြစ်သောကိုယ်ကို ဖြစ်တည်/
 မှီသည့်ပိုး (၅) မျိုး

၂၀။ နောက်အဖို့ဖြစ်သောကိုယ်ကို
 ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၅) မျိုး

၂၁။ အောက်အဖို့ဖြစ်သော ကိုယ်ကို
 ဖြစ်တည်/မှီသည့်ပိုး (၅) မျိုး

လူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ပိုးအမျိုးပေါင်း
 = (၈၃) မျိုး။

ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ရှစ် ဆယ့်သုံးမျိုးသော ဝိုးတို့သည် ယင်း ဖြစ်တည်/မိရာ အရပ်တို့မှပင် မြို့ပွားခြင်း ဖျက်သုဉ်းခြင်းတို့ ဖြစ်ကြကြောင်း မှတ် သားဖူးပါသည်။ လူ၏ခန္ဓာထဲမှ အပ ဝန်းကျင် ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတွင် အခြားသော သက်ရှိသတ္တဝါကြီးငယ် အသွယ်သွယ် တို့ကား ရေတွက်၍ မကုန်နိုင်အောင် အသင်္ချေအနန္တ များလှစွာ ရှိနေကြပါ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရတောင့်ရဲခဲလှစွာသော လူ၏အဖြစ်ကို ရရှိဖြစ်တည်ကြရသည့်

အပြင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်မြတ် ကြီးနှင့်လည်း ကြံ့ကြိုက်နေကြရပါသည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တို့ဖြင့် လုံးချာလည် နေကြရသည့် သံသရာဘေးဆိုးကြီးမှ လွတ်ကင်းလွန်မြောက်စေနိုင်သော တရား ဓမ္မတို့ကို ဟောဟောညွှန်ပြ ဩဝါဒပြု တော်မူကြသည့် ဆရာကောင်း ဆရာမြတ် များနှင့်လည်း တွေ့ကြုံနေကြရပါသည်။ သံသရာစက်မြတ်တရားမြတ်တို့ကို နာယူ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခွင့်လည်း ရရှိနေကြပါ သည်။ ထိုသည့်အခွင့်အရေးကြီးတို့အား

လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခြင်း မဖြစ်ကြရလေ အောင် အထူးသတိပြုသင့်လှပါသည်။ သို့မှသာ သန္တိသုခ ငြိမ်းအေးလှသည့် အမတခေမာ စခန်းသာသို့ လှမ်းတက် နိုင်ကြကာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ကြပါစေ ကြောင်း ကောင်းမြတ်ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါ သည်။

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိုးယု

တားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ခေါ်ဆောင်ဆေးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

၉၆

မေ့ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တယ်

ညိုသစ်ဦး(ဇာန်ကောင်)

လောကမှာ လူတွေအားလုံး တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု၊ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ မေ့တတ်ကြပါတယ်။ အချို့ လူတွေဆိုလျှင် လက်ထဲမှာ ဓားကိုကိုင် ဆောင်ထားပြီး ဓားကိုလိုက်ရှာနေတဲ့ လူတွေရှိသလို လက်ထဲမှာ ဓာတ်မီးကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဓာတ်မီးကို လိုက်ရှာ နေတဲ့လူတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်မေ့တတ်ကြ သော်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော် ကြီး “ကိုမောင်ဖြူ” လောက်တော့ မေ့ တတ်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။ တစ်ခေတ် တစ်ခါက အလွန်မေ့တတ်တဲ့ ကိုမောင်ဖြူ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသတဲ့။ သူဟာ မေ့တတ်တဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် မေ့ တတ်ပါသတဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ ကိုမောင် ဖြူတစ်ယောက် အခြားရွာတစ်ရွာမှာ ကျင်းပတဲ့ ဘုရားပွဲသို့ ဇာတ်ပွဲကြည့်ရန် အထွက် အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ထုတ်ဆင်ပြီး ဘုရားပွဲသို့ တစ်ယောက် တည်း လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားပွဲသို့ ရောက်ခင် ခန့်တစ်ဝက်လောက်မှာရှိတဲ့

ချောင်းထဲက ရေအိုင်တစ်အိုင်မှာ ရေ ဆင်းချိုးပြီး ဘုရားပွဲသို့ ဆက်သွားပါတယ်။ ကိုမောင်ဖြူ ဘုရားပွဲကို ရောက်ရှိသွားတဲ့ အချိန်မှာ အတော်မှောင်စပါးနေပါပြီ။ လူတွေလည်း အတော်စည်ကားသိုက် မြိုက်နေပါပြီ။ ကိုမောင်ဖြူ ပွဲခင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားတာနဲ့ ပွဲခင်းထဲက လူတွေ အားလုံးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြ တယ်။ အချို့လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် အချင်းချင်းလက်တိုပြီး တီးတိုး ပြောဆိုနေကြတယ်။ တချို့လူတွေက လည်း သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ဖယ်သွားကြတယ်။ ဒီအချိန်၊ ဒီ အခြေအနေထိ ကိုမောင်ဖြူတစ်ယောက် စဉ်းစားလို့မရလောက်အောင် ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အခြေအနေ မဟန်ဘူးဆိုပြီး ဘုရားပွဲမှ အိမ်သို့ ပြန် လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုမောင်ဖြူ အိမ်သို့ပြန်ရောက် တဲ့အချိန်မှာ သူ့မိန်းမက အိပ်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုမောင်ဖြူလည်း အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ မိန်းမကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“မိန်းမရေ ... ငါပြန်လာပြီဟေ့၊ မီးထွန်း ပြပါဦး” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့ မိန်းမကလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ အိပ်ယာ ဘေးမှာချထားတဲ့ ဓာတ်မီးကို ကောက် ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ယောက်ျား ကိုမောင်ဖြူ ရဲ့ အသံကြားရာဘက်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့မိန်းမဟာ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်ပြီး နောက်သို့ပက်လက် လန်ပြီး လဲကျသွားပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုမောင်ဖြူတစ်ယောက် ဒေါသအလွန် ထွက်လာပြီး “ဟင်း ... ဒီမိန်းမ ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရသလား” ဆိုပြီး ပုဆိုးရဲ့ အောက်နားစနစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ဆုပ်ကိုင် ပြီး သူ့ရဲ့မိန်းမကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန် မယ်အလုပ်မှာ ကိုမောင်ဖြူတစ်ယောက် ချက်ချင်းသတိထားမိလိုက်ပါတယ်။

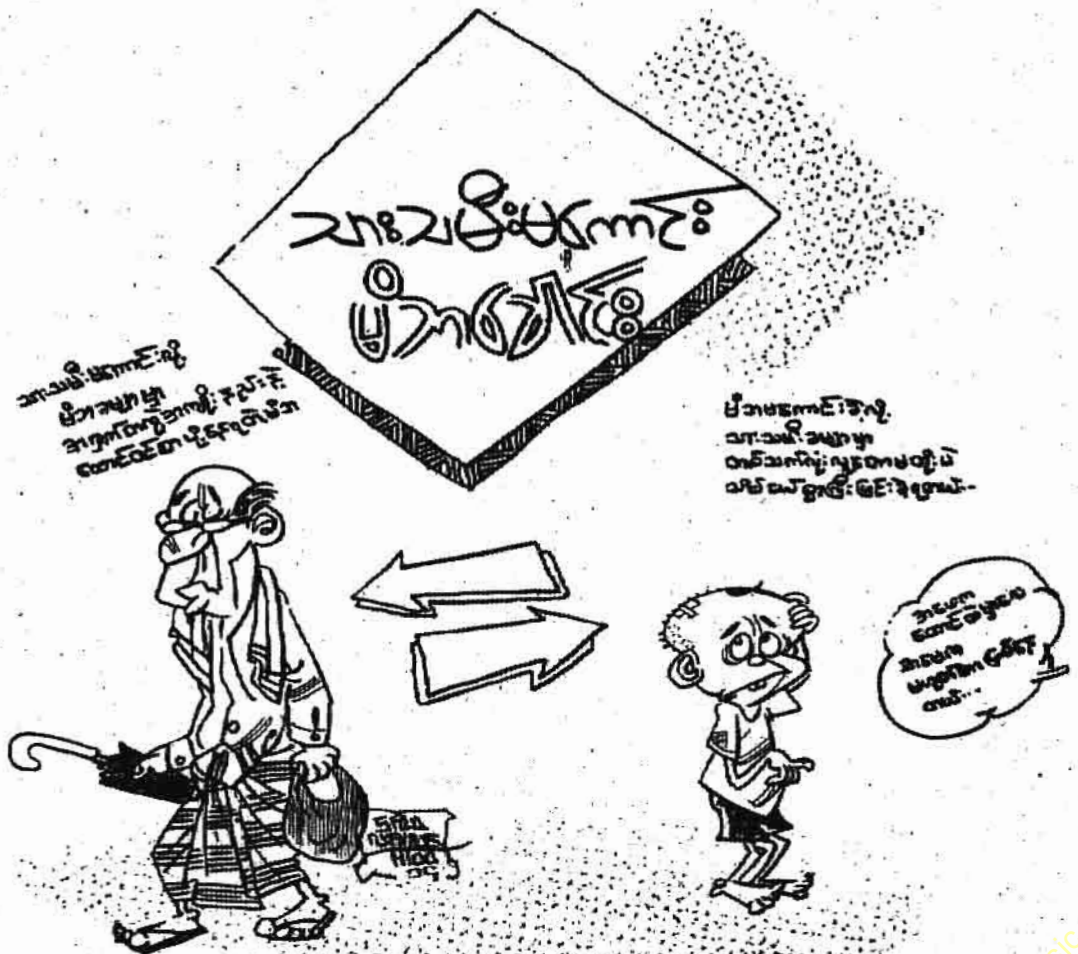
အား ... လား ... လား

သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ ပုဆိုးမပါ ဗလာတုံးလုံးဖြစ်နေတာကို အခုမှ သိ လိုက်ရတယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ကိုမောင်ဖြူတစ်ယောက် ချက်ချင်း

ဘုရားပွဲကို သွားတုန်းက လမ်းခုလပ် လည်း ကိုမောင်ဖြူရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရှု မကောင်းပါဘူး။ စာရှုသူများအားလုံး
ချောင်းထဲက ရေဒိုင်မှာ ရေဆင်းချိုးပြီး ရလို့ အားရကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ မိမိတို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒများ တစ်လုံးတစ်
မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ သူရဲပုဆိုးကို ပြန်ယူဖို့ တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာရှုသူများလည်း ဝတည်း ရရှိနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး
ချက်ချင်းပြန်ပြေးရပါတော့တယ်။ ကိုမောင်ဖြူ မေ့သလိုပိုမို မေ့မနေခဲ့ဦးနော်။ လိုက်ပါတယ်။

ဒီလောက်ဆိုရင် စာရှုသူများ မေ့တတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ

ညိုသစ်ဦး (မာန်အောင်)

တပည့်တော် အပြစ်ပါ

ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ

ဓမ္မသိတဂူ ဘိုးမဉ္ဇာ

သက်ရှိလောကတွင် လူသတ္တ

သည်။

အားမထုတ်ရပါဘူး။ အိမ်ကမိသားစုက

ဝါလောက် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသူမရှိပေ။

ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေညွှာ၏ထံသို့

လိုက်လိုက်ခေါ်တာနဲ့ ပြန်ပြန်နေရတယ်။

ကောင်းသောကိစ္စ၊ ကောင်းသောအကြံ

သမထ ဦးသာရင်သည် နေ့စဉ်လိုပင်လာ

သမထ ဦးသာရင်ပြောသည်

များကို ကြံစည်တီထွင်ကာ လူတို့အကျိုး

၍ စကားပြောဆိုတတ်လေသည်။

ကို ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရင်း ...

ရှိသော ပစ္စည်းများ၊ ရုပ်ဝတ္ထုများဖြစ်

ယနေ့လည်း သမထဦးသာရင်

“အဲဒါ ဘယ်သူ့အဖြစ်လဲ”

အောင်လုပ်သကဲ့သို့ပင် လျှို့ဝှက်ကောက်

နေ့လည်ပိုင်း ရွာထဲတွင် ပူအိုက်လှသော

ဟု ဦးရွှေညွှာက မေးလိုက်

ကျစ်ကာ လူအချင်းချင်း ဘေးဒုက္ခ

ကြောင့် ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေညွှာနှင့်

လေသည်။

ရောက်အောင် လုပ်သည်မှာလည်း

စကားပြောရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“သူတို့ အပြစ်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့

လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း ဘုန်းကြီး

သာ လာမခေါ်ရင် ကျွန်တော် တရား

သူများဒုက္ခရောက်အောင်

ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာရင်း တံမြက်စည်း

အေးအေးဆေးဆေး အားထုတ်ရမှာပေါ့

ချောက်တွန်းတတ်သည်မှာလည်း လူပင်

လည်းနေသော ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေညွှာထံသို့

ဗျ”

ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဂုန်းချောကာ

သမထဦးသာရင် သွားနေသည်ကို တွေ့

ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေညွှာက ရယ်

ချစ်နေသူကို မုန်းအောင်လုပ်တတ်သည်

ရ၍ စကားကောင်းများ နားထောင်ရတော့

လေသည်။

မှာလည်း လူမလွဲ၍ အခြားသတ္တဝါတို့

မည်ဟုသိကာ အရိပ်အခြေ ကြည့်နေမိ

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မလုပ်တတ်ပေ။

လေတော့သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ဦးရွှေညွှာရဲ့”

ကပ္ပိယကြီး ဦးရွှေညွှာသည်

ထိုအချိန်မှာပင် ကပ္ပိယကြီး

“ခင်ဗျားအဖြေ သဘောကျ

ထိုထိုသော လူသတ္တဝါများကို အတူနေ

ဦးရွှေညွှာက တံမြက်စည်းကိုထောင်ကာ

လိုပါ။ ခင်ဗျားအဖြေက သဘာဝမကျဘူး

ရသည်မှာ စိတ်ပျက်ညည်းငွေလှသော

ရပ်ကြီးထဲသို့ လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့

ဗျ”

ကြောင့် တရားဘာဝနာ ပွားများရန်

ရ၍ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နှစ်ဦးနောက်သို့

သမထ ဦးသာရင်မှာ စိတ်

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဝေယျာဝစ္စ

လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။

နည်းနည်းထန်သူ ဖြစ်သောကြောင့်

များ ဆောင်ရွက်ရင်း တစ်ဦးတည်း

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ဦးရွှေ

သူအား ပျက်ရယ်ပြုကာ ငြင်းဆိုလိုက်

အေးအေးလူလူပင် နေထိုင်လျက်ရှိလေ

ညွှာရေ ကောင်းကောင်းသမမိဖြစ်အောင်

သည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ ဦးရွှေညှာ”

မကျေနပ်သည်ကို စိတ်ထိန်းကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားအဖြေကို ထားပါဦး ကျွန်တော်ကြားဖူးတာရှိတယ်။ အဲဒါ နားထောင်ဦး။ အဘိဓမ္မာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဆီ အဘိဓမ္မာ သင်တဲ့သူတပည့်ကြီး လာလည်သတဲ့ ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက...

“ဒကာကြီး မနက်ထမင်း ကောင်းရဲ့လား”

လို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ တပည့် ကြီးက

“မှန်လှပါတာပဲ ဟင်းက ဆား ချောနဲ့ သိပ် အစပ်မတည့်လို့ စား မောင်လှပါတဲ့ ဘုရားလို့ ဖြေသတဲ့။ ဆရာတော်ကြီးက သူတပည့် ...

“ဒကာကြီး ဟင်းအိုးထဲမှာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲလို့ မေး သတဲ့ ဒီတော့ တပည့်ဒကာက စဉ်းစား

တယ်။ မနက်က ပုခက်ထဲက ကလေး နီးတာနဲ့ ကလေးသွားချီရင်း ဟင်းအိုးထဲ ဆားနှစ်ခါထည့်မိတယ်လို့ ပြောတာ ကြားခဲ့ရတော့ မိန်းမရဲ့အပြစ်လား။ ငိုတဲ့ ကလေး အပြစ်လားလို့ စဉ်းစားတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီးက ထပ်ပြီး သတိပေး တယ်။

“ဒကာကြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်။ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ”
တဲ့ ဒီတော့မှ သတိရပြီး ဒကာကြီးက ...

“မှန်လှပါ တပည့်တော် အပြစ် ပါ ဘုရား”
လို့ ဖြေတယ်။

“ဒါကြောင့် သူတို့လိုက်ခေါ်တာ ခင်ဗျားတရားကျင့်ရတာ ပျက်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ”

ဦးရွှေညှာ၏အမေးကို နား ထောင်ရင်း သမထ ဦးသာရင်၏မျက်နှာ မှာ ပြုံးလာလေသည်။

“ကျွန်တော်က စထားတာ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲပေါ့ဗျာ”

ဦးသာရင် အဖြေကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ပါ ရယ်မောမိကြလေတော့၏။
ဓမ္မသီတဂူ ဘိုးမဉ္ဇူ

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်

လောင်းတော်ဦးစေတီတော်သို့

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်

လောင်းတော်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီး

ရာဂ်-၃၉၅-၃နှစ်တည်ထားသည့်

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

ရေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် အကြောင်းအရာများ များ ဖြစ်ထွန်းနေကြသည်။ သဲသောင်းများ
လောင်းတော်ဦးစေတီတော်သည် မြန်မာ ကို သိချင်စိတ်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့သည်။ 'ပေါ်တွင် လူနေအိမ်များ စိုက်ခင်းများကို
နှိုင်းအတွင်း ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း ကုလိုင်လည်းရ၊ ဗဟုသုတလည်း စုံလင် တွေ့ရသည်။ သောင်ခြေထောက်ဆိပ်ကမ်း
တော်မြို့နယ်နှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မည်ဖြစ်သည်။ နံနက် (၇) နာရီ (၃၀) တွင် သစ်တင်သင်္ဘောကြီးများ ကျွန်းလုံး
ဏဿာခရိုင်၊ ကသာမြို့နယ်စပ်နစ်ခုံကြား မိနစ် (၃-၁၂-၂၀၁၃) နေ့တွင် ကသာမြို့ ကြီးများကို ကမ်းနဘေးတွင် စုပုံထားကြ
တွင် တည်ရှိသည်။ လောင်းတော်ဦးစေတီ မြစေတီဘုရားအရှေ့ ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်မှ ပြီး မြစ်တစ်လျှောက် ခြေတံရှည်အိမ်များ
တော်၏ သမိုင်းရာဇဝင်နှင့် တရုတ်ပြည် နေ၍ စက်လှေဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကို တွေ့ရသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ အအေး
မှ မြစ်ဖျားခံပြီး စီးဆင်းခဲ့သော ရွှေလီ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း သောင် ဒဏ်ကိုလည်း ခံရသည်။ နေရောင်ခြည်

လောင်းတော်ဦးဆရာတော် အရှင်ဦးပညာဇောတ

အောက်ရှိ ရောဝတီမြစ်အတွင်း သွားလာ
နေကြသော လှေများ၊ စက်လှေများ၊
သမ္ဗန်များ၊ ငါးဖမ်းလှေများကို တွေ့ရသည်။
အဝေးမှ ရာဇဗြိလ် တောင်တန်းကိုလည်း
တွေ့ရပြီး ဝဲကြီးရွာ၊ သံပုရာရွာ စသော
ရွာများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး (၉) နာရီတွင်
အင်းရွာသို့ရောက်ပြီး အင်းရွာရဲစခန်းမှ
ဝန်ထမ်းများကလည်း ကြိုဆိုနေကြသည်။

ရောဝတီမြစ်နှင့် ရွှေလီမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံ
သည့် နေရာလည်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။
အင်းရွာတွင် ခေတ္တနားပြီး (၉)
နာရီ (၄၅) မိနစ်တွင် အင်းရွာရဲစခန်းမှ
မိသားစုဝင်များနှင့်အတူ လောင်းတော်ဦး
ဘုရားကြီးသို့ ဖူးမြော်ရန် ရွှေလီမြစ်ကြော
အတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေရောင်
အဆင်းရှိ နောက်ကျိကို ရွှေလီမြစ်တွင်

လည်း သောင်များ ဖြစ်ထွန်းနေကြပြီး
စက်လှေဦးပိုင်းမှနေ၍ ဝါးလုံးရှည်ကြီးကို
ကိုင်ပြီး ရေအတိမ်အနက်ကို လက်ညှိုး
များကို တစ်ချောင်းထောင်လိုက်၊
နှစ်ချောင်း၊ သုံးချောင်း လက်ခွ လက်
အနိမ့်အမြင့်ပြ၍ ရေကြောင်းလမ်းညွှန်
သင်္ကေတများဖြင့် မောင်းနှင်နေကြသည်။
ရေအောက်သောင်ပေါ်သို့ လှေတင်သွား

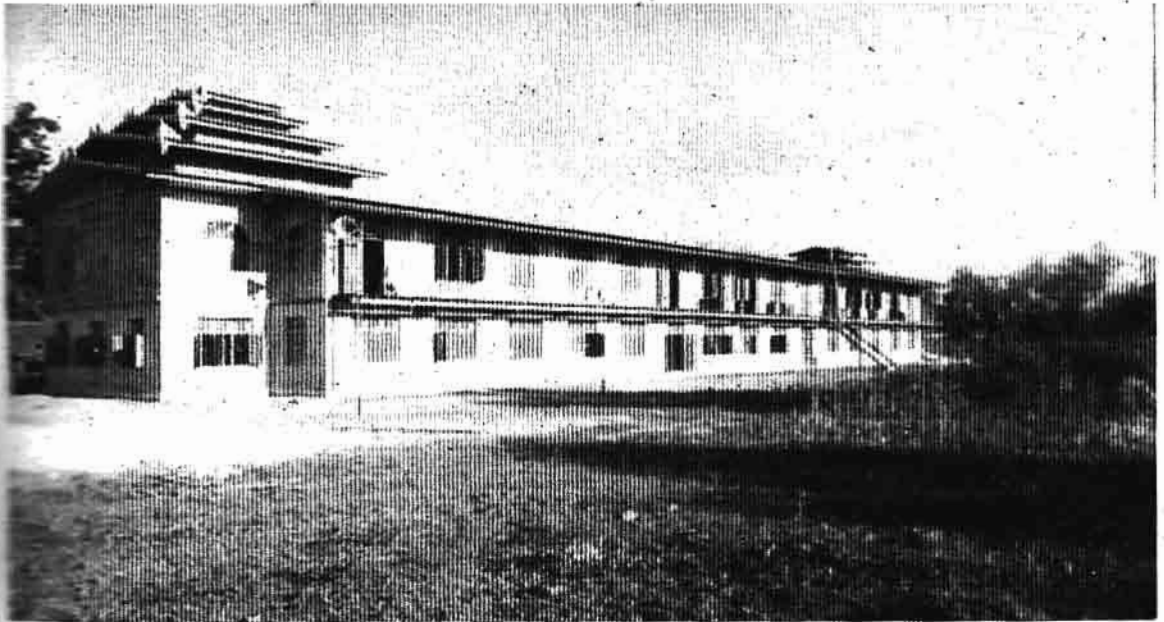
ဆရာတော်အရှင်ပညာဇောတကျောင်း

လျှင် ဆင်း၍တွန်းချပြီး မောင်းနှင်ကြသည်။ မြစ်ကြောင်းများ ကျဉ်းသွားလိုက်၊ ကျယ်သွားလိုက်နှင့် လာခဲ့ကြရာ ကျွန်းပင် မောင်နှမအပိုင် နတ်ကွန်းတောတန်းစိမ်းများကို မြစ်ဘေးနားတွင်တွေ့ရပြီး ၎င်းနေရာသို့ရောက်လျှင် ဦးထုပ်မဆောင်ရ၍ ချွတ်ကြရသည့် အယူအဆများရှိကြသည်။ ဆက်လက်၍လာကြရာ ဂျီပင်ရွာကို ညာဘက်ကမ်းတွင် တွေ့ရပြီး ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ဝက်လူး စသည်ရွာများ

ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး သံတောင်ရွာနှင့် ဆိပ်သာရွာအား လှမ်း၍တွေ့ရသည်။ အနော်ရထာမင်းတည်ခဲ့သော နွားတလှည့်ရွာရှိ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် နွားတလှည့်စေတီတော်အား ဖူးမြော်ရသည်။ ၎င်းစေတီမှာ ငါးအိုးရွာနှင့် နန်းနွဲ့ရွာကြားတွင် တည်ရှိသည်။

ရွှေလီမြစ်တစ်လျှောက် မြစ်ဝှမ်းဒေသများသည် သမိုင်းဝင်မြို့ဟောင်းများနှင့် သမိုင်းဝင်စေတီတော်များ တည်ရှိရာ

ဖြစ်ပြီး ရွာဟောင်းများ စေတီများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယှဉ်ထောင်လေး ငါးအိုးတံတားသို့ နေလည် (၁) နာရီကျော်ကျော်တွင် ရောက်ရှိသည်။ မန္တလေး ငါးအိုးဗန်းမော်၊ မဟာဗျူဟာလမ်းအတိုင်း မန္တလေးမှ ငါးအိုးသို့ဆင်းပြီး ငါးအိုးမှ လောင်းတော်ဦးတရားသို့ ရွှေလီမြစ်အတိုင်း အဆန် (၂၇) မိုင်ခန့် သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပြီး မန္တလေး၊ မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်၊ မဘိမ်း (၁၉၂) မိုင်ခန့် ကားလမ်းဖြင့် လာရောက်

လောင်းတော်ဦးစေတီမှ တောင်ပေါ်ဗိမာန်

ပြီး မာဘိမ်းမှ ရွှေလီမြစ်အတိုင်း (၂၇) မိုင်
စုန်ဆင်းခဲ့လျှင် လောင်ဆော်ဦး စေတီတော်
သို့ ရောက်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ငါးအိုး၌ စက်လှေပျက်သဖြင့်
ညနေ (၄) နာရီတွင် ငါးအိုးမှ မြန်မာ
ပြည်သား စက်လှေဖြင့် ရွှေလီမြစ်အတိုင်း
ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ညနေ
နေဝင်ရီသရောအချိန် မှောင်စပြုလာပြီး
မြစ်မှာ ကျဉ်းမြောင်းလာကာ အကွေ့
အကောက်များခြင်း၊ သစ်ဖောင်းဝါးဖောင်း
များ သောင်တင်နေ၍ မထိအောင်
လှည့်ပတ်မောင်းကြရသည်။ ရွှေများထွက်
သောရွာဟုပြောသော ရွှေတုံးရွာတွင်
ရွှေသာမက ဝါးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်
လုပ်သော ရွာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
ချောင်းဝရွာနှင့် အစုကြီးရွာမှာ သစ်သား
တံတားဖြင့်သာ ခြားနားထားသည်။
ညမှောင်လာ၍ စက်လှေကို သတိဖြင့်
မောင်းနေကြသည်။ ဦးခေါင်းမှ လမ်းပြမှာ
ဓာတ်မီးဖြင့် အလင်းပြပြီး မောင်းနေသည်
မှာ ခိုးကျွမ်းဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မီးရောင်
များဖြင့် အဝေးမှမြင်ရသော ကွန်းချောင်း

လောင်းတော်ဦးစေတီပေါ်မှ အမှတ်တရ (အင်းရွာစခန်းမှ
မိသားစုဝင်များ)

04.12.2013 11:44

ဘုရားဒကာဦးဘတုတ်ရွာ (မိုးလုံးရွာ)

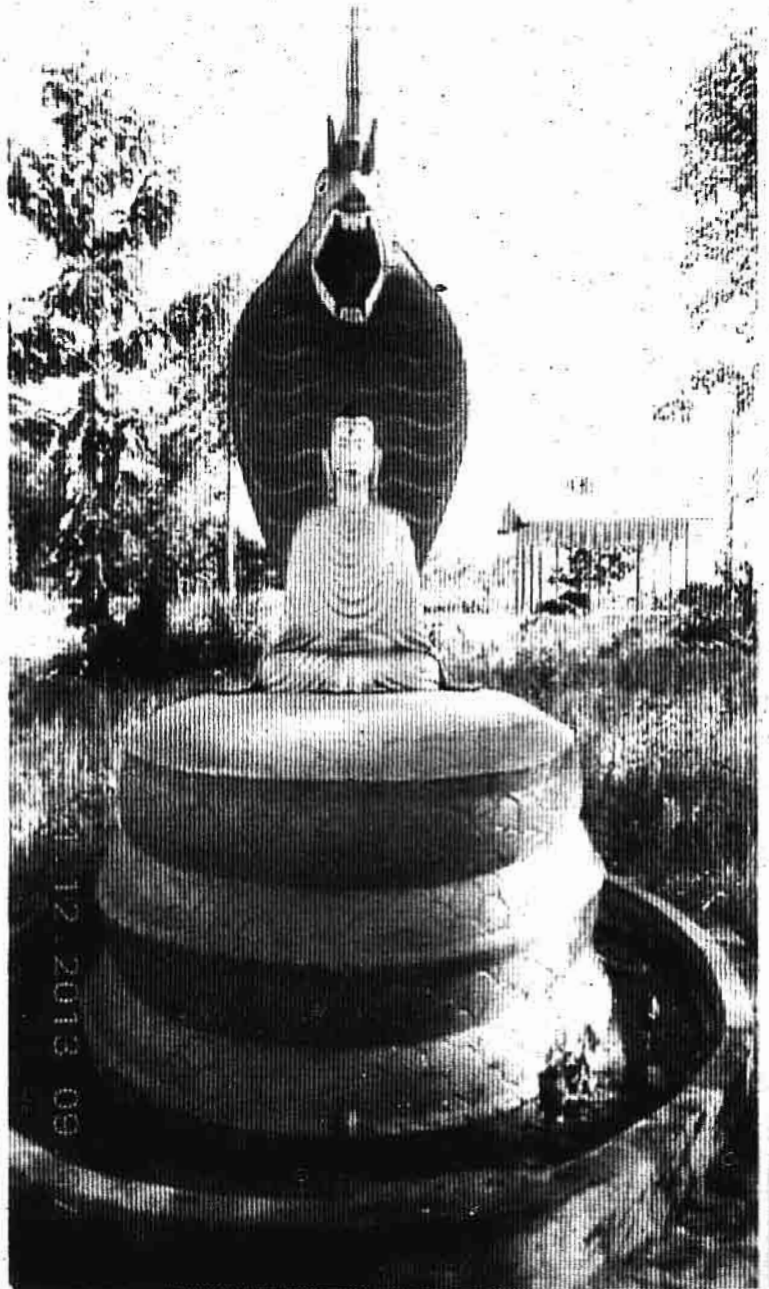

လောင်းတော်ဦးစေတီပေါ်ရှိ တံခွန်တိုင်

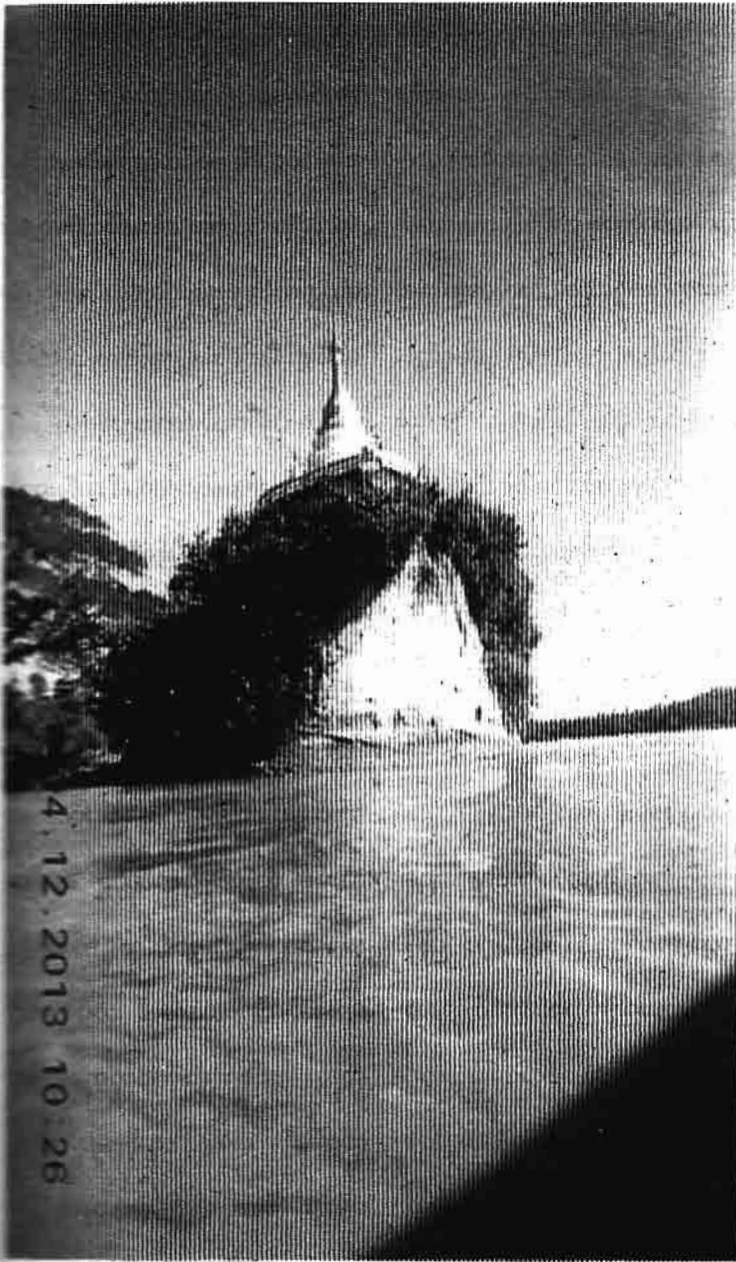
ရွာ၊ တိုက်ကုန်း၊ မိုးလုံး စသောရွာများ၊
 ဘီလူးမမျက်တွင်း၊ ဘီလူးမ သားပျောက်
 ၍ ငိုသည့်နေရာကို ယ်ရှိရွာတို့ကို လမ်းပြ
 မှတစ်ဆင့် သိရသည်။ ချောင်းအုပ်
 (ဘိုးလူတင်) ကွဲခြံသား တည်ထားသော
 ကျောင်ဆောင်ပေါ်မှ စေတီငယ်နှင့် ခြင်္သေ့
 တစ်ကောင်ရပ်တုအား မီးအလင်းပြ၍
 ဖူးခဲ့ရသည်။ ဒိုးချောင်းရွာကိုကျော်ပြီး
 တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ရွှေတူးထားသော
 ကျောက်ပုံမြေများ ပြည်ဝရွာကိုကျော်၍
 လောင်းတော်ဦးစေတီတော်အား ဖူးတွေ့
 ရတော့မည်။ မရောက်ဖူးသော လမ်းခရီး
 မြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဘုရားစာရွတ်ခြင်း
 ဖြင့် ကြောက်စိတ်ကို တားနိုင်ခဲ့သည်။
 မကြာမီအချိန် လောင်းတော်ဦးစေတီအား
 မီးအလင်းရောင်များဖြင့် လှမ်း၍ဖူးတွေ့နေ
 ရပြီ။ ည (၉) နာရီအချိန်တွင် လောင်း
 တော်ဦးဘုရားဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိရာ
 ထူးခြားစွာဖြင့် ဘုရားတည်ထားပုံကို တွေ့
 ရသည်။ ရွှေလီမြစ်ထဲတွင် ဆန်တက်နေ
 သော လောင်းလှေကြီးသဏ္ဌာန်ကုန်းပေါ်
 ၌ တည်ရှိနေသည်ကို စတင်ဖူးတွေ့ပြီး

မြစ်ဆိပ်မှတစ်ဆင့် လောင်းတော်ဦးစေတီ
ကုန်းပေါ်သို့ လှေခါးထစ်များဖြင့် တက်
ရောက်ခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ လောင်းတော်ဦး
ဆရာတော်ကြီး ဦးပညာဇောတကို ဖူးမြော်
ကြပြီး လောင်းတော်ဦးစေတီအား
ညတွင်းချင်း ဖူးမြော်၍ လောင်းတော်ဦး
ဘုရားပေါ်တွင် တစ်ညအိပ်ခဲ့ကြသည်။
ရွှေလီမြစ်အကြောင်းအား လောင်းတော်ဦး
ဘုရားသမိုင်းကို လေ့လာရင်း အနည်းငယ်
ဗဟုသုတအဖြစ် ရေးသားရပါသည်။ ရွှေလီ
မြစ်သည် တရုတ်ပြည်မှ မြစ်ဖျားခံ၍
စီးဆင်းလာပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထင်ရှား
သော မြစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ရွှေလီမြစ်၌
အပိုင်းသုံးပိုင်းရှိသည်။ ပထမတရုတ်ပြည်
အတွင်း၌ တည်ရှိ၍ တရုတ်ဘာသာ
စကားဖြင့် (လွန်ကျွန်း) သို့မဟုတ် (လွန်
ချွန်ကျွန်း) မြစ်ဟု၍လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ
အပိုင်းသည် ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ ပါဝင်
သောကြောင့် (နိမ့်ယန်) မြစ်ဟုခေါ်ပြီး
အောက်ပိုင်းကို (နမ့်မော) မြစ်ဟု ခေါ်ကြ
သည်။ ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် (ရွှေ့ရှုလိုလီ

လောင်းတော်ဦးမှတစ်ဆင့် တောင်ပေါ်ဘုရား

ရွှေလီမြစ်မှ လောင်းတော်ဦးစေတီ

-ဟွေလီ) ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုလာ
ခဲ့ကြရာ ရွှေလီမြစ်ဟူ၍ အမည်နာမဖြစ်
လာခဲ့ပါသည်။ ရွှေလီမြစ်သည် မြစ်ဖျားခံရာ
တရုတ်ပြည်မှ ဧရာဝတီမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ
အင်းရွာကသာမြို့နယ်အထိ မိုင်ပေါင်း
(၃၅၀) ရှည်လျားသည်ဟု သိရှိခဲ့သည်။
ရှမ်းပြည်နယ် မိုးမိတ်မြို့နယ်နှင့် မဘီမ်း
မြို့နယ်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကသာ
မြို့နယ်များသို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းခဲ့သည်။

ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်၌
ရှမ်း၊ မြန်မာ၊ ပလောင်၊ ကချင်၊ လီဆူး
စသော တိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်ကြ
သည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်း စပါး၊ ပဲ၊
ပြောင်း၊ နမ်း၊ ကြံနှင့် ဝါးအမျိုးမျိုး၊ သစ်
အမျိုးမျိုး၊ ကြိမ်များ ထွက်ရှိ၍ သစ်
ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေကြသည်။ ရွှေလီ
မြစ်ဝှမ်းတွင် နေရာများများ၌ ရွှေများ
ထွက်ရှိသည်။ ရွှေအဆင်ရှိ နောက်ကျိကျိ
ရေများဖြစ်သည်။ ရွှေလီမြစ်၏ အထူး
ဂုဏ်ယူဖွယ် နာမည်ကျော်ကြားသော
ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် လောင်းဦးဘုရား
စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိနေသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခြစ်ထဲတွင် ဆန်တက်
နေသော လောင်းလှေပုံသဏ္ဌာန်ကုန်းပေါ်
၌ တည်ထားသောကြောင့် အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှသည်။ ဤလောင်းလှေပုံ
သဏ္ဌာန်ကုန်းတော်ကြီးသည် ကျောက်
တောင်၊ ကျောက်ကုန်းမဟုတ်ပါ။
ကျောက်သဲ၊ မြေနီကုန်းသာဖြစ်၍ ရှေး
ပဝေသဏီကစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် ရေ
ကိုက်စီးဆင်းနေသော်လည်း ကုန်းတော်မှာ
ကုန်းသွားခြင်း၊ ပဲ့ကျသွားခြင်းမရှိဘဲ ယနေ့
အထိ ပကတိခိုင်ခန့်တည်မြဲနေသည်မှာ
ဘုရားကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဘုရားစေတီတော်၏ အနောက်
ဘက်တွင် ရေပွက်၊ ရေကတော့ကြီးများ
အမြဲလှည့်နေသော ရေဝဲကြီးတစ်ခုရှိ၍
ငါးကြီးများ၊ လိပ်ကြီးများ၊ ရေနုသတ္တဝါ
များ ဘေးမဲ့ချမ်းသာစွာ ရှိနေကြသည်။
လောင်းတော်ဦးစေတီတော်ကြီးအား
အနော်ရထာမင်းသည် ပုဂံပြည်၏ (၄၃)
ဆက်မြောက် မင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်
ကြီးကို တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းဖြစ်အောင်

စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် သမိုင်းတွင်
သည့် မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်အတွက်
မဂ္ဂလရာဇ်တရုတ်ပြည်ကြီး၌ ဘုရားရှင်၏
စွယ်တော်မြတ်ရှိသည်ဟု သတင်းကြား၍
ကောဇာသက္ကရာဇ် (၃၉၅) ခုနှစ်တွင်
နိုင်ငံတော်အတွင်း ဆင်း၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါ
တို့ကို စုရုံး၍ ရွှေဖျဉ်ညီနောင်တို့ကိုခေါ်၍
တရုတ်ပြည်အထိ ချီတက်တော်မူခဲ့သည်။
အနော်ရထာမင်းသည် တရုတ်ပြည်မှ
စွယ်တော်မြတ်ကို မရခဲ့ချေ။ သိကြားမင်း
လှူဒါန်းသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား ပင့်
ဆောင်၍ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အနော်ရထာမင်းသည် အပြန်
ခရီးတွင် ရွှေလီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့
ရာ မောကိုးပြည်ထောင်ကို အနီးရသော
ရှမ်းစော်ဘွားများကို ဖိတ်ခေါ်၍ ယခု
လောင်းတော်ဦးစေတီနှင့် အနီးဆုံးရွာဖြစ်
သည့် ပွဲစဉ်မြတ်ရွာတွင် တပ်ချရပ်နားတော်
မူပြီး မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ လူမျိုး
ပေါင်းစုံ မိတ်ဆုံစားပွဲတော်ကြီးကို (၇)
ရက်တိုင်တိုင် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ကျင်းပ

ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ မိတ်ဆုံစားပွဲကြီးကို ရှမ်း
ဘာသာဖြင့် (ပွဲကျင်မြိတ်) ဟူ၍ ခေါ်ဆို
ရာမှ ယခုတိုင် ပွဲစဉ်မြတ်ရွာအဖြစ် ထင်ရှား
တည်ရှိနေပါသည်။ အနော်ရထာမင်းနှင့်
တကွ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်
ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဆုံစားပွဲကျင်းပရာ သမိုင်းဝင်
ရွာလေး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အနော်ရထာမင်းကြီးသည်
အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ဆိုခဲ့သည်။ ယခု
စုဝေးရောက်လာကြသော မြန်မာ၊ ရှမ်း၊
ကချင်၊ ရခိုင်၊ မွန် အစရှိသော လူမျိုးစု
များသည် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေ
တည်း သောက်နေကြသူများ ဖြစ်ကြပါ
သည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၌ အကိုင်း
အခက်ပေါင်းများစွာ၊ အရွက်ပေါင်း
များစွာ ကွဲပြားနေသလို ထင်ရသော်
လည်း ပင်စည်မှာ အတူတူသာဖြစ်
သကဲ့သို့ ငါတို့ လူမျိုးများစွာမှာ
လည်း ငါက မြန်မာ၊ သူကရှမ်း၊
စသည်အားဖြင့် ကွဲသလို ထင်ကြရ
သော်လည်း အရင်းအစ ပင်စည်မှာမူ
အမျိုးတူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်

အမျိုးတူသော ငါတို့သည် အစဉ်
 ထာဝရ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီ
 ညွတ်ညွတ် ဖြစ်သင့်ကြသည်။ ငါတို့
 အချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိပါ
 ထ ငါတို့အား မည်သည့်ပြင်ပ အခြား
 နိုင်ငံများမှ နောင်ယုဂ်ဖျက်ဒဏ်ခြင်း
 ဖြုန့်မည် မဟုတ်ပါ။ ငါတို့၏
 ခုနစ်ကြည့်မှု စည်းလုံးမှု၊ သာယာဝပြာ
 နှသည် ကမ္ဘာ့အလယ်၌ တင့်တယ်ရ
 နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ လူမျိုးများ
 အပေါ် အချင်းချင်းတရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်
 နေထိုင်ကြစေရန် နယ်နိမိတ်များကို
 အသီးသီးသတ်မှတ်တော်မူခဲ့သည်။ ချင်း
 ခြင်္သေ့နယ် မွန်ပြည်နယ်များကို နယ်နိမိတ်
 ဆက်သွယ်ခြင်း၊ နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ
 လူမျိုးတို့အား နယ်မြေအသီးသီး ခွဲဝေ
 ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် လူမျိုးအချင်းချင်း
 ငြိမ်းချမ်းစွာ သံသယရှိပါက အလွယ်
 တကူ ဖြေရှင်းရန် မောမင်းရှမ်းစော်ဘွား
 ဦးနုက ကမ္ဘောဇတိုင်း၊ မြန်မာတို့နေရာ
 အနီးတိုင်းနှင့်တိုင်းတို့၏ စပ်ကြား၌

ခံတပ်မြို့ပေါင်း (၄၃) မြို့ကို တစ်ပြိုင်
 တည်း တည်ထောင်တော်မူခဲ့သည်။
 သက္ကရာဇ် (၃၉၅) ခုနှစ်
 တပေါင်းလဆန်း (၁၂) ရက်၊ သောကြာ
 နေ့တွင် အနော်ရထာမင်းကြီးနှင့် ရှမ်း
 စော်ဘွားများသည် လက်ဆုံမိတ်ဆက်ပွဲ
 ကျင်းပရာ (ပွဲစမြိတ်) ရွာ အနောက်ဘက်
 ကမ်းရှိ ချောင်းငယ်လေးကို နယ်ခြား
 အဖြစ် သတ်မှတ်တော်မူပြီး တံခွန်တိုင်
 စိုက်ထူ၍ အမှတ်အသားထားခဲ့သည်။
 ၎င်းချောင်းငယ်လေးကိုလည်း တံခွန်တိုင်
 ချောင်းဟု သတ်မှတ်ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။
 အနော်ရထာမင်းကြီးသည် စော်ဘွားများ
 နှင့် နယ်ခြားသတ်မှတ်တော်မူပြီး ထေရဝါဒ
 ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးကို
 မျှော်တွေးလျက် နယ်စပ်များ၊ နယ်ခြား
 စေတီတော်တည်ရန် ရှမ်းစော်ဘွားများ၏
 အကြီးအမှူးဖြစ်သော မိုးမိတ်စော်ဘွား
 (စောထီးဖ) နှင့်အတူ ပွဲစမြိတ်ရွာ
 အနောက်ဘက်ကမ်း အနောက်မြောက်
 တွင် မြစ်ထဲတွင်ဆန်တက်နေသော
 လောင်းလှေသဏ္ဌာန်ကုန်းကို သတ်မှတ်

၍ စေတီတည်ရန် တောင်ပေါ်၌ ပန်းကန်
 ချပေးတော်မူခဲ့ပြီး ရွှေကြွတ်ဖြင့်ထည်၍
 အမြီးကိုကွယ်ထားသော ဗုဒ္ဓသွားတော်
 (၂) ဆူနှင့် ဗုဒ္ဓသရီယ ဓာတ်တော်များကို
 ဌာပနာရန်အတွက် ရှမ်းခေါင်းဆောင်
 မိုးမိတ်စော်ဘွား စောထီးဖသည် အနော်
 ရထာမင်းလမ်းညွှန်တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း
 တိုင်းရင်းသားချစ်ကြည်ရေး သက်သေ
 နယ်ကြားစေတီတော်မြတ်ကို ဗုဒ္ဓ
 သွားတော် (၂) ဆူနှင့် သရီယဓာတ်တော်
 များအား ဌာပနာပူဇော်၍ (၂) ရက်နှင့်
 အပြီး စေတီတည်ခဲ့သည်။

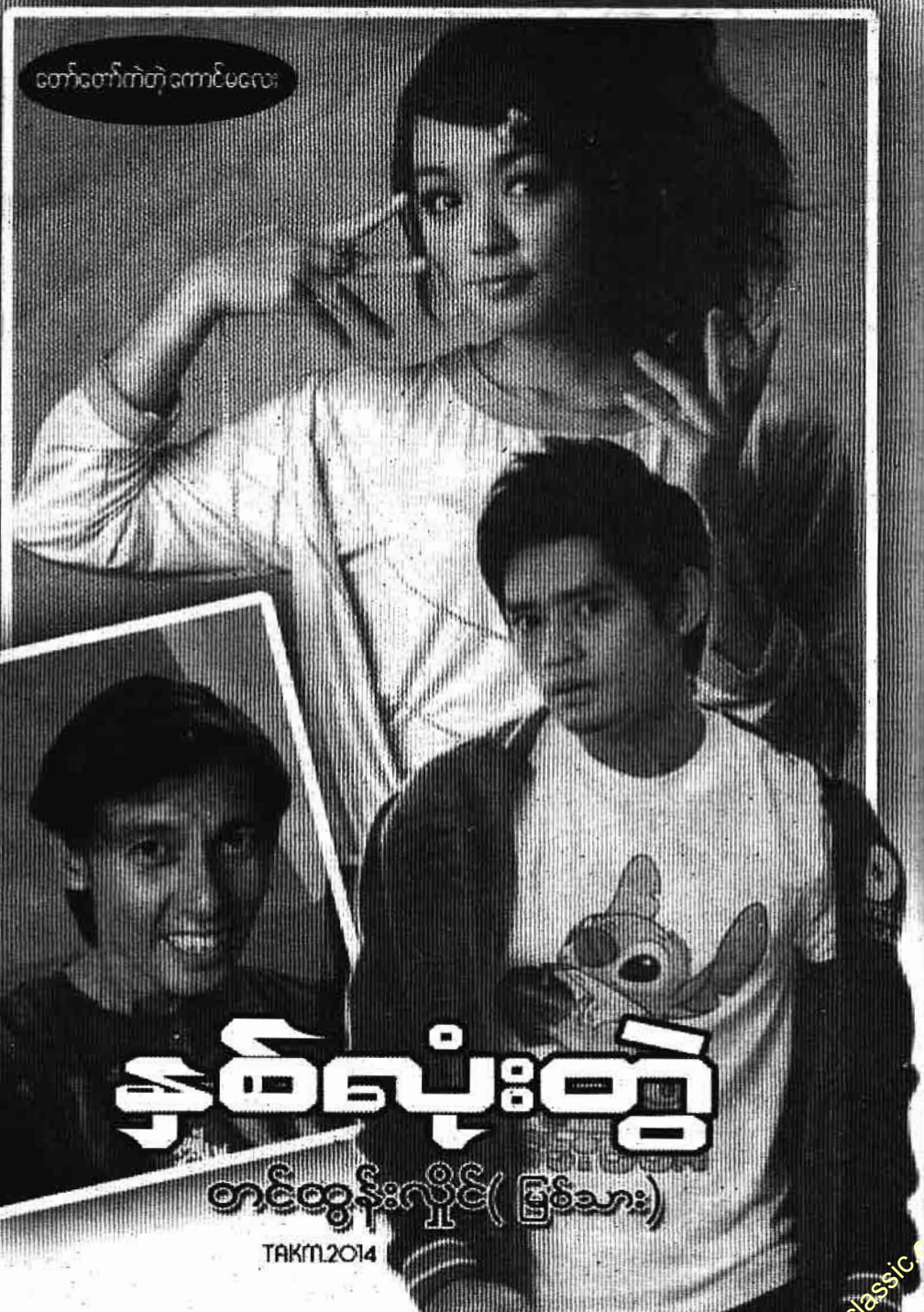
စေတီတော်၏ ဘိနပ်တော်
 (၇) တောင်၊ ဉာဏ်တော် (၉) တောင်
 အမြင့်ရှိခဲ့သည်။ ဘုရားတည်သော
 သက္ကရာဇ် (၃၉၅) ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြစ်
 ပြီး တိုင်းရင်းသားချစ်ကြည်ရေး နယ်ခြား
 စေတီ သက်သေသတ်မှတ်ခဲ့သည့် စေတီ
 တော်ကြီး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရှေ့လဆက်ရန်

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

တော်တော်ထဲတို့ကောင်းလေး

နှစ်ယောက်

တင်ထွန်းလှိုင် (နှစ်ယောက်)

TAKM.2014

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် မြန်မာ့
ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုချီးမြှင့်ပွဲအပြီး နောက်တစ်
နေ့ (၃၀-၁၂-၂၀၁၃) နေ့လယ်အချိန်
တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးသူနဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေ

ဇူးဇူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
စာရေးသူတို့ရဲ့အိမ် ရောက်လာပါတယ်။
စာရေးသူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတစ်
ဦးရဲ့ သမီးလေးပါ။ သူမရဲ့အသက်က
ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်။

ဇူးဇူးဟာ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ
ပြောဆိုတတ်သူ၊ တက်ကြွလန်းဆန်း
ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်သူ၊ ယဉ်ကျေး
ပျူ့ကူ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ
တတ်သူလေးပါ။

နောက်ပြီး သူမက စာဖတ်
ဝါသနာပါတယ်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊
မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုစာအုပ်၊ သုတ၊ ရသစာပေ
မျိုးစုံဖတ်တယ်။ လေ့လာတယ်။ သိချင်း
ခွေတွေဖွင့်ပြီး နားဆင်ခံစားလေ့ရှိသလို
မီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေကိုလည်း မလွတ်
တမ်းကြည့်သူလေးဖြစ်တယ်။

အဲဒီနေ့က စာရေးသူတို့အိမ်
မှာရောက်နေတဲ့ ဇူးဇူးဟာ မေးမြန်စူးစမ်း
ချင်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ စာရေးသူကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရင်း မေးတယ်။

“လေးလေး ... မနေ့ညက
တီဗီကလာတဲ့ ရုပ်ရှင်အကယ်ဒမီဆုပေး
ပွဲ ကြည့်သေးလား”

“ဘယ်လိုများ မေးလိုက်တာ
လဲ။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်တည်း ကြည့်
ခွင့်ရတဲ့ပွဲ ကြည့်တာပေါ့”

“သမီးလည်း ကြည့်တယ်။

တတ်ကားနဲ့ ကလေးသရုပ်ဆောင်ချရာတဲ့

ဆိုတော့ တူနေလို့ပါ”

အရမ်းရင်ခုန်စရာပဲနော်။ ဒါနဲ့ လေးလေး

ယွန်းယွန်းပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး

ကို သမီးမေးချင်တာလေး တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

လတ်စသတ်တော့ အကွရာချင်းတူတဲ့

“မေးဗျာ ... ဘာမေးမှာလဲ”

စာရေးသူကမေးတော့ ငှူးငှူးက

နှစ်လုံးတွဲနာမည်လေးတွေကို နှစ်သက်

“အကယ်ဒမီချရာတဲ့သူတွေ

မေးစေ့လေးကိုကိုင်ရင်း ပြုံးစိစိလေးလုပ်

မြတ်နိုးတဲ့၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့နာမည်ရှုး ငှူးငှူး

ထဲက ဘယ်သရုပ်ဆောင်ကို ပိုပြီး စိတ်

ပြီး ပြောပါတယ်။

လေးဆိုတာ ခုမှသိရတော့တယ်”

အဝင်စားဆုံးလဲ ပြောပြပါဦး လေးလေး”

“ဖွေးဖွေးနဲ့ ယွန်းယွန်းနာမည်

“အဲဒီလို နာမည်မျိုးတွေ

“အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။

က အကွရာချင်းတူ နှစ်လုံးတွဲနာမည်

အများကြီးရှိသေးတယ် လေးလေးရဲ့။

ဂုဏ်ယူတယ်။ အားပေးကြိုဆိုတယ်။

လေးတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ ငှူးငှူး

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ

သူတို့ဟာ ထူးချွန်လို့ ရကြတာပဲ မဟုတ်

ဆိုတဲ့ သမီးရဲ့နာမည်ကလည်း နှစ်လုံးတွဲ

သုတရသ စာပေမျိုးစုံရေးနေကြတဲ့

လား”

“သမီးကလည်း ရုပ်ရှင်

မင်းသား၊ မင်းသမီးနဲ့ တခြားသရုပ်ဆောင်

အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု

ရရှိတဲ့ အကယ်ဒမီဆုရင် ကိုးယောက်ထဲ

က နှစ်ယောက်ကိုပဲ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား

တယ်။ ပိုပြီးချစ်တယ်”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ပြောစမ်း

ပါဦး”

“လက် ပံ ဇာတ် ကားနဲ့

အကောင်ဆုံး အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ချ

ရာတဲ့ ဖွေးဖွေးနဲ့ တိမ်မင်းသမီးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ

စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေ၊ တေးဂီတ
 လောကထဲက အဆိုတော်တွေ၊ ရုပ်ရှင်
 မင်းသား၊ မင်းသမီးနဲ့ တတ်ပို့၊ တတ်ရုံ
 သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့ အကွေ့ရာချင်းတူ
 နှစ်လုံးတွဲ နာမည်လေးတွေကိုလည်း
 ပြောပြချင်သေးတယ် လေးလေး။”

“ပြောလေ သိရတာပေါ့”

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဂူးဂူးက
 စိတ်ပါလက်ပါ အားပါးတရ ပြောပြပါ
 ထယ်၊ သူမပြောပြတဲ့ နာမည်တွဲလေး
 ဆွေက မဆန်းပြားပေမယ့် တစ်မှုထူးပြီး
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ်လို့ စာရေး
 သူ ထင်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဆိုပါ
 နာမည်တွဲနာမည်လေးတွေကို မှတ်သား
 သွားပြီး ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဂူးဂူးပြောပြတဲ့ အကွေ့ရာချင်းတူ
 နာမည်တွဲနာမည်တွေထဲက ရုပ်ရှင်နဲ့ဒီဇို
 နာမည်ဆောင်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ဦးစွာ
 ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီနာမည်တွေ
 ...
 - ကင်ကောင်
 - ကင်ကင်

- ကျော်ကျော်
- ဂျူးဂျူး
- ဂျွန်ဂို
- ဇင်ဇင်
- ထက်ထက်
- ထွန်းထွန်း
- ခဲခဲ
- ဒိန်းဒေါင်
- နောင်နောင်
- နိုင်းနိုင်း
- ဖူးဖူး
- ဖွေးဖွေး
- ဘိုဘို (မော်ဒယ်မင်းသား)

- မြင့်မြတ်
- ယွန်းယွန်း
- ဝမ်းဝမ်း
- ရိုးရိုး (ဒါရိုက်တာ)
- အောင်အောင် (မြင်းစိုင်းသား)

တို့ဖြစ်ပါတယ်။

အခုတစ်ဖန် တေးဂီတ

လောကထဲက အဆိုတော်တွေရဲ့ နာမည်
 ဖြစ်ပါတယ်။

- ကာကာ
- ချမ်းချမ်း
- ဂျောက်ဂျက်
- ဂျိုးဂျိုး
- တူးတူး
- နေနေ
- နောနော
- ပိုပို
- ဖူးဖူး
- ဘိုဘို
- ယံယံ
- ရှင်ရှင်
- လင်းလင်း

- လုံးလုံး
- တို့ဖြစ်ပါတယ်။
- အဲဒီနောက် ဆက်လက်ဖော်ပြ
- လိုတာက စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမ
- တွေရဲ့ နာမည်ပါ။ အဲဒီနာမည်တွေ
- ကတော့...
- ကိုကို (တက္ကသိုလ်)
- ကျောက်ကြမ်း (ပိုင်းပွန်)
- ခန့်ခန့် (ဒဿနိက)
- ဆွေဆွေ
- တာတော
- တိုးတိုး
- တူးတူး
- ထွင့်ထွင့် (သုံးဆယ်)
- ဒဲဒဲ
- နေနေန
- နန်းနန်း (စပါးကျို)
- နိုးနိုး (သန်လျင်)
- ပေါက်ပေါက်
- ပြုံးပြုံး
- ဘိုဘို (ရွှေကံကူ)
- မမ

- မောင်မြား
- မောင်မောင် (ယထ)
- မောင်မောင် (ဥပဒေ)
- မောင်မောင် (အင်းလျား)
- မွှေးမွှေး (အင်းတော်)
- ယုယ
- ရဲရဲ
- သထုံ-ငယ်ငယ်
- သုသိဏ်
- သိမ့်သိမ့်
- တို့ဖြစ်ပါတယ်။
- ဒီနေရာမှာ အဆိုပါနာမည်
- လေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေးမိတာတစ်ခု
- ရှိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ စာရေးသူ
- တို့ မြန်မာတွေဟာ မိသားစု သွေးသား
- တော်စပ်မှုကိုလိုက်ပြီး မိဘက သားသမီး
- ကို သားသား၊ မီးမီးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြ
- တယ်။ သားသမီးတွေကလည်း မိဘကို
- ဖေဖေ၊ မေမေလို့ အမွန်းအမြတ်
- လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထား ခေါ်လေ့
- ရှိကြတယ်။ အလားတူပါပဲ ကိုကို၊ မမ၊
- ဦးဦး၊ ဘိုဘို၊ ဘွားဘွားလို့ ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုခေါ်တဲ့ ပြောတဲ့စကား

လုံးလေးတွေဟာ နှည့်သိမ်မွေ့တဲ့ နားဝင်

ချိုစေတဲ့ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြန်မာ

မှု စကားလုံးတွေလေးတွေပါလားလို့

စာရေးသူတွေမိတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကြံကြံဖန်ဖန်

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စပ်စုတတ်တဲ့ ဇူးဇူး

ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြောပြချက်များကို

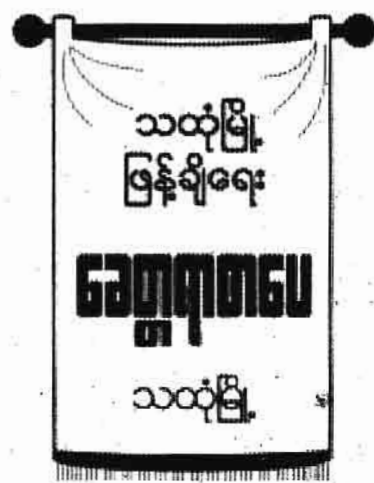
စာပေ၊ တေးဂီတ၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုချစ်သူ

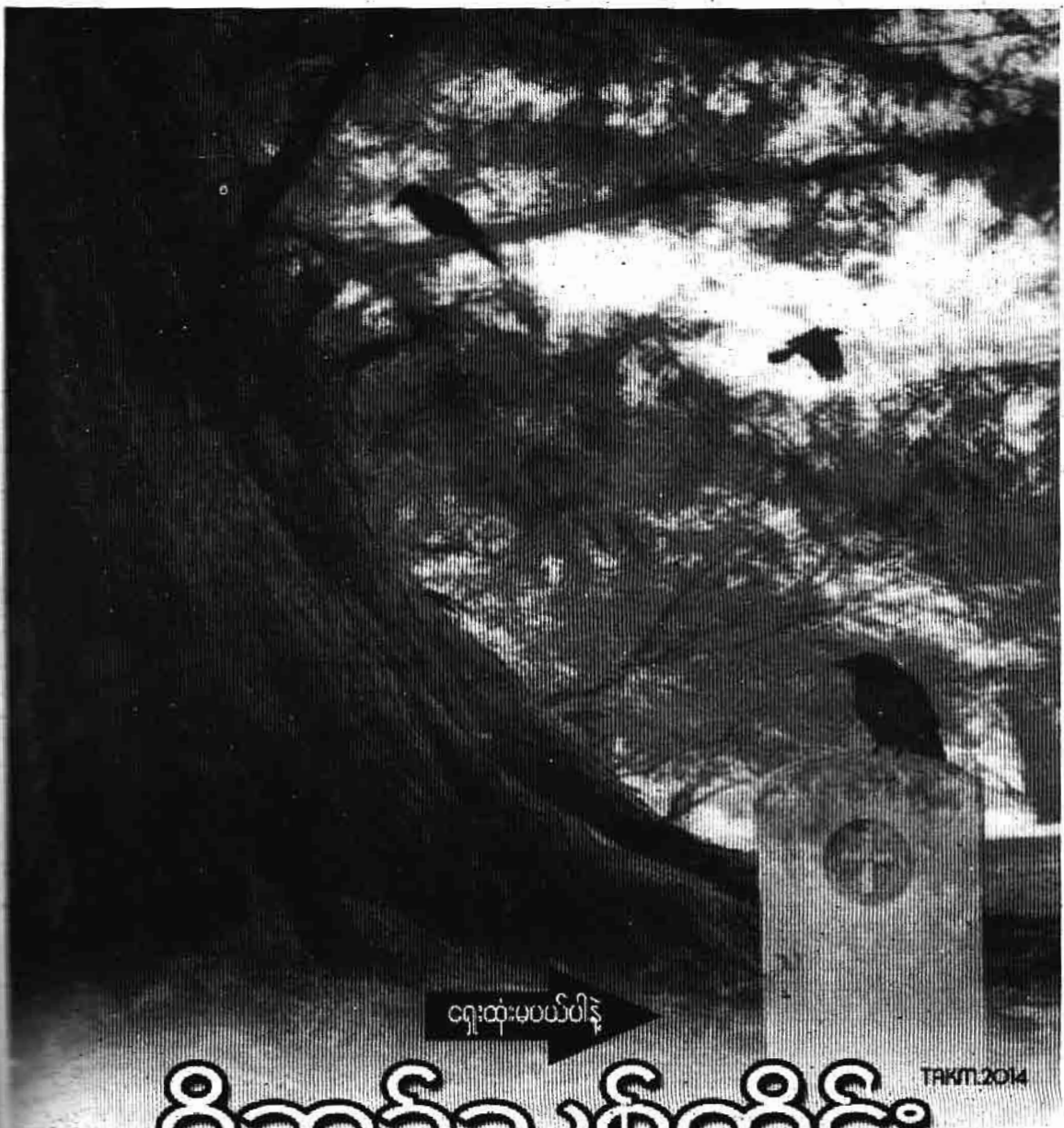
ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့

ယုံကြည်မိတဲ့အတွက် ဒီစာစုလေးကို

ရေးသားမှုဝေလိုက်ရကြောင်းပါ။

တင်ထွန်းလှိုင် (မြစ်သား)

ဇူးထူးမပယ်ပါနဲ့

ဝိညာဉ်သစ်ကိုင်း

TAKU.2014

သက်ဦးမောင်(နမ့်စန်)

ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းရှိ ဝမ်ပုံ
ကျေးရွာအုပ်စုတွင်ပါဝင်သော နမ့်စန်
ကျေးရွာသည် တောင်ကြီးမှ ကျွင်းတုံ
သွား ကားလမ်းပေါ်မေးတင် တည်ရှိ
သော ကျေးရွာဖြစ်ပါသည်။ ထို နမ့်စန်
လမ်းဘေးအနီးတွင် အုပ် ၇၁ လေတပ်
ပိုင် လေးယဉ်ကွင်းရှိနေခြင်း (ထိုအချိန်
က စစ်ရေးအတွက်သာ) အသုံးပြုသော
ကွင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတဖန် မိုးနဲဘက်
သွား ကားလမ်းဘေးတွင် ပလရ ခေါ်
ပြည်သူ့လုပ်အား ပြန်လည်နေရာချထား
ရေး အမှတ် (၂) စိုက်ကွင်းရုံးရှိပါသည်။
၎င်းမှာ ရဲဘောင်ဟောင်းများအား ပုခုံး
ပြောင်း တာဝန်ပေး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး
ဆောင်ရွက်စေခြင်းဖြင့် အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းရာဌာနရှိနေခြင်းများကြောင့်
အနီးအနားရွာများထက် စည်ကားသော
ရွာ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း နမ့်စန်
ကျေးရွာရှိ ခလရ () တွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရင်းမှ ရဲဘောင်ဟောင်းကြီး၏ သမီး
တစ်ဦးနှင့် ဖူးစာဆုံကာ ဗလရ ဝန်ထမ်း

များရှိရာ အမှတ် (၅) ရပ်ကွက် မိသားစု
ဝင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်ထဲ
ကိုက အမှတ် (၅) ကျေးရွာသည်
သီးခြားတည်ရှိနေပါသည်။

ထိုသို့ မိသားစုနှင့် စုပေါင်း
နေထိုင်ရာမှ နမ့်စန်ကျေးရွာ သာရေး
နာရေး ရပ်ရွာလေ့စရိုက်များကို သိရှိခဲ့
ရပါသည်။ ဥပမာ နာရေးကိစ္စဆိုပါတော့
လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးပါက
အိမ်၏ ကာယကံရှင်ဆန္ဒအတိုင်း သုံးရက်
ငါးရက် အလျဉ်းသင့်သလို ထားရှိစဉ်
အစောင့်အဖြစ် ဖဲကစားခြင်းဖြင့် အချိန်
ကုန်လွန်စေပါသည်။

အသုဘ သင်္ဂြိုဟ်ရန် ရပ်
အလောင်းကို လူအများဖြင့် ထမ်း၍
သင်္ချိုင်းကိုပို့စေပါသည်။ သင်္ချိုင်းတွင်
တွင်းတူးရန် ကြိုရောက်ရှိနေသော လူ
တစ်စုက သင်္ချိုင်းဝမှနေ၍ မြေစိုင်းခဲများ
ဖြင့်...

“နောက်လာဦးမလား”
ဟု မေး၍ ဗစ်ပေါက်ကြပါ
သည်။ အလောင်းထမ်းသူများမှ

“မလာတော့ပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေ သုံးကြိမ်သုံးခါ
မေး၍ဖြေပြီး အလောင်းအား အသင့်တူး
ထားသော မြေကျင်းအနီးတွင်ချကာ
အနီးအနားမှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းချိုး၍
အလောင်းအားပုတ်ကာ ဝိညာဉ်ခေါ်ယူပြီး
ဇရပ်တွင် အသုဘပို့လှူအများနှင့်အတူ
သရဏဂုံတရား နာကြားကြပါသည်။ ပြီး
လျှင် ၎င်းသစ်ကိုင်းအား သေးဆုံးသူအိမ်
သို့ ယူသွားရာလမ်းတွင် မည်သူနှင့်မျှ
စကားမပြောရပါ။ အိမ်တွင် သေသူ
အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ယာခွံ
သေသူ၏အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုး (လုံချည်) အား
ခေါက်ထားရှိသောအပေါ်သို့ ဝိညာဉ်ကိုင်း
တင်ထားယုံ ဖြစ်ပါသည်။

ခုနစ်ရက်မလည်မီအတွင်း ၎င်း
အိပ်ယာအနီး ထမင်းပန်းကန်တွင် ဟင်း
ပုံ၍ လူကျွေးသကဲ့သို့ ညမနက် ထည့်
ကျွေးကြပါသည်။ သောက်ရေခွက် အမြဲ
ချထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ရက်လည်နေ
တွင် ဆရာတော်သုံးပါး၊ ငါးပါး အဆင်
ပြေသလို ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကပ်ကျွေး

ဦး တရားတော်များ နာကြားကာ ဝိညာဉ် သစ်ကိုင်းကို သင်္ချိုင်းသို့ပြန်ပို့ပြီးက လူ သေဆုံးခြင်းအမှုကိစ္စ ဆုံးခန်းတိုင်ပြီးစီး သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ နေထိုင်စဉ် တစ်နေ့ ဆန်းပြားသောဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ ရပါသည်။ ဖြစ်ရပ်က ကျွန်တော်တို့ သိထားစရာ ဇနီးသည်အုပ်စု ကျွန်တော် အယ်မ အသက် (၂၃) နှစ်အရွယ် ချူထုခန့် ကျောင်းဆရာမ မအေးအေးချို နှစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ရပ်ရွာစလေ နှင့်အညီ အသုဘကိစ္စ ရက်လည် ဆွေးနာပြခြင်းကိစ္စ လူမှုရေးကိစ္စများပါ မကျန် အစစ အဆင်ပြေစွာဆောင်ရွက် ပြီးသော်လည်း အဆင်မပြေမှုတစ်ခု ထင်ထင်ရှားရှား ဝိညာဉ်သစ်ကိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ် ကာခဲ့ပါသည်။

ပထမ ကျွန်တော့်ဇနီး ပြီး သောကွဲနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် အခြားအယုတ်တူညီစွာ ရက်ခြား၍ အိပ်မက်မက်ခြင်းပါပဲ။ အိပ်မက်က အသံသရာ အေးအေးချို အဝတ်အစား

ခပ်နွမ်းနွမ်း ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် သူတို့တွင် နေထိုင်စရာမရှိ နေရေး စားရေး ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ ကျေးရွာရှိ ဘောလုံးကွင်းတွင် လာခေါ်ပါဟု မြင်မက် ကြပါသည်။ ရက်လည်ပြုလုပ်ခြင်းက နှစ် ရက်အတွင်း အိပ်မက်မက်စဉ်များနှင့် ဆိုလျှင် အေးအေးချိုဆုံးတာ ဆယ်ရက် ပြည့်ပြီဖြစ်ပြီး နေစရာ၊ စားစရာမရှိ ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား အိပ်မက်ပေး နေခြင်းပါ။

တစ်နေ့ နံနက် (၇) နာရီခန့် တွင် ကျွန်တော်မှ ဇနီးသည်အား ... “မိန်းမ အေးအေးချို၊ ရက်လည်ပြီးနေက ဝိညာဉ်သစ်ကိုင်းကို မည်သူ့ကိုပို့ခိုင်းလိုက်လည်း”

ဟု မေးရာ ဇနီးသည်မှ... “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ပြန်မေးရင်းမှ... “ရပ်ကွက်ထဲက ညွန့်မောင်ကို အရက်ဖိုးပေးပြီး ပို့ခိုင်းကြောင်း” ပြန်ပြောပါတယ်။ ညွန့်မောင် သည် သောက်တတ်စားတတ်သော်

လည်း ရက်ကွက် သာရေး၊ နာရေးကိစ္စ ရှိလျှင် ကျရာနေရာမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီတတ် သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိထားသည်။ ဇနီးသည်မှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ထပ်မံမေးသည်ကို မဖြေဖြစ် တော့ဘဲ... “ငါ ညွန့်မောင်ဆီ ခဏ သွားဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ညွန့်မောင်အိမ်သို့ ထွက်လာပါသည်။ အိမ်တွင် ညွန့်မောင်မရှိ၍ သူ ရှိနေတတ်သော အိမ်တွင် အကြော်ဆိုင် သို့ ဦးတည်ထွက်လာရာမှ အကြော်ဆိုင် တွင် ညွန့်မောင်ကိုတွေ့ရာ

“ညွန့်မောင် ဘာလုပ်နေတာ လဲ” ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆိုမိပါ သည်။ ညွန့်မောင်မှ... “မောနင်းပတ်ချက်နေတာ အစ်ကိုရ ဘယ်ကိုလဲ ဘာကူညီရမလဲ” ဟု သူ့ထံအတိုင်း သွက်လှက်

စွာ ပြန်ပြောပါသည်။

“ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်း
ကို မေးစရာရှိလို့ပါ။ ရက်လည်နေက
ဝိညာဉ်သစ်ကိုင်း ဘယ်ကိုပို့လိုက်သလဲ
လို့”

မေးရာ ညွှန်မောင်မှ...

“ဒါလေးများ အစ်ကို ရာ
အရေတကြီးများလားလို့ သစ်ကိုင်းဟာ
သစ်ကိုင်းပါပဲ။ ဈေးဘက်သွားရင်းနဲ့
ဘောလုံးကွင်းထောင့် ပစ်ထားခဲ့တာလို့”

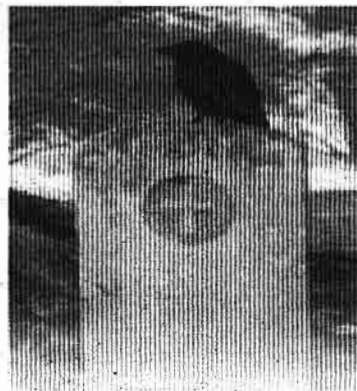
ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြန်ပြောပါ
တယ်။

ကျွန်တော်လည်း

“ငါ့ကို ကူညီပါဦးကွာလို့”
ပြောပြီး သူ့ကိုခေါ်ကာ အိပ်မက်ထဲက
ဘောလုံးကွင်းထောင့်ရှိ လူကြီးနှစ်ယောက်
ဖက်စာခန့်ရှိ တမာပင်ပတ်လည်တွင် ရာ
ကြည့်ရာ ဝိညာဉ်ဦးဖြူကိုင်း တစ်ထောင်
ခန့်ကို အရွက်များ ကြွေလျက်တွေ့ရှိ၏။
ကောက်ယူကာ သင်္ချိုင်းရှိ အေးအေးချို
မြေပုံပေါ်တွင် ပြန်တင်ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲ
ပြန်လာကာ ညွှန်မောင်ကို အရက်ဖိုးပေး

ပြီး လမ်းခွဲကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ အိမ်ရောက်
မှ ဇနီးသည်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြော
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

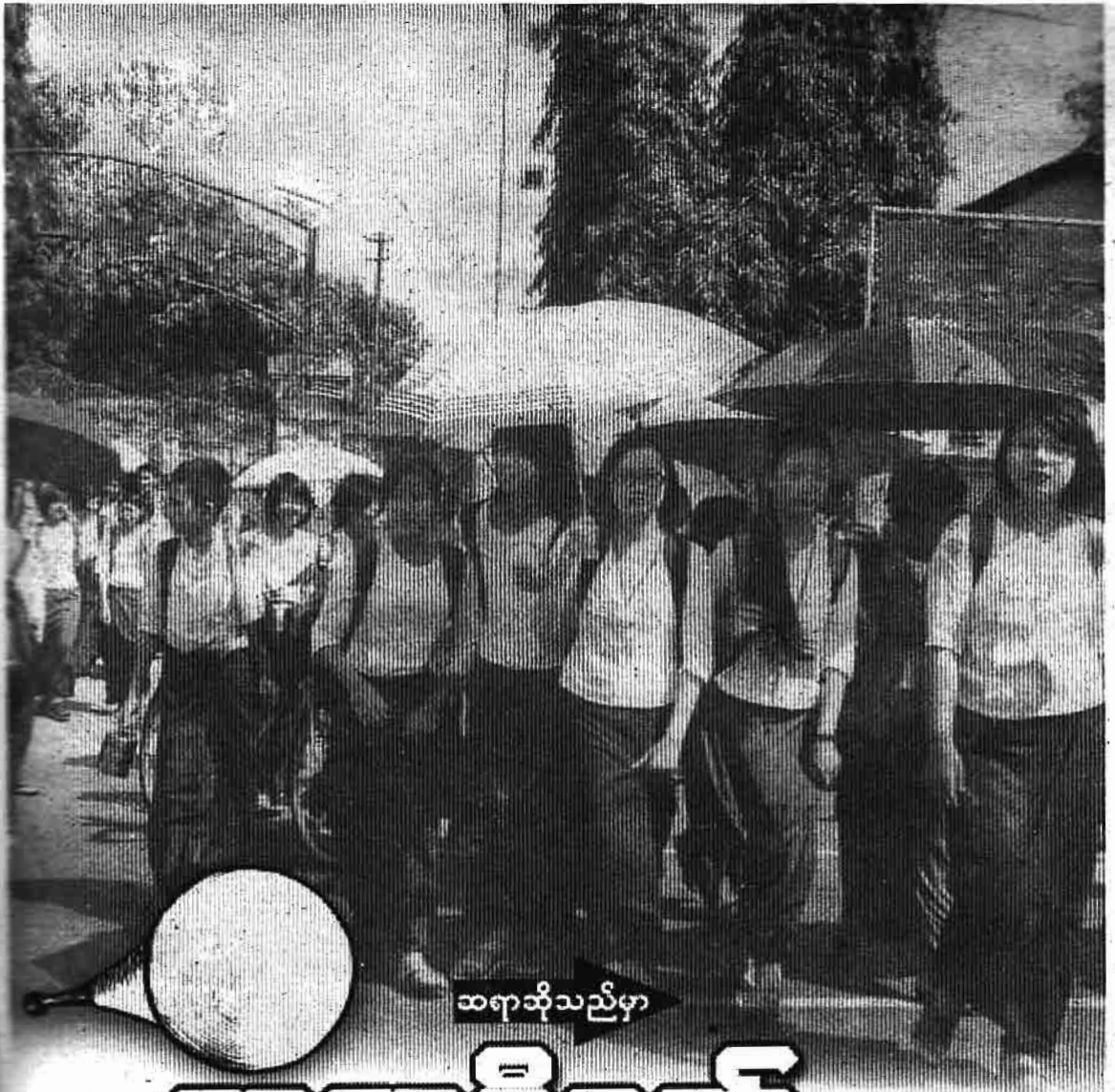
သစ်ကိုင်းလေး နေရာမှန်ထား
ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ဘာအိပ်မက်မှ မမက်
ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းနေစဉ် ဆရာ
တော်က ဘာသာရေးစာပေများ
သင်ကြားရာတွင် လူဘုံ၊ နတ်ဘုံ ငရဲဘုံ
ဆိုတာ သီးခြားစီရှိပြီး တိရစ္ဆာန်နှင့်
ပြိတ္တာဘုံများမှာ သီးခြားမရှိတဲ့ဘုံဖြစ်
ကြောင်း သစ်ပင်တွေ လူတစ်ရပ်
လောက်မြင့်ရင် အပါယ်ဘုံသားများ နေ
တတ်ကြောင်း အဆောက်အဦးဟောင်း
များ သစ်တော် သစ်ပင်များတွင် ပရ
လောကသားများ နေထိုင်ကြောင်း

သင်ကြားပေးခဲ့ပြီး အပါယ်ဘုံသားများ
သည် လူတွေနှင့် ထွေးရောယှက်တင်
မနေကြပေမယ့်လို့ လူတွေရဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာပဲ မှီခိုနေထိုင်စားသောက်ကြ
တယ်တဲ့။

သင်္ချိုင်းမှာလည်း သင်္ချိုင်း
စောင့်ရှိပါတယ်တဲ့။ သေသူများအတွက်
သင်္ချိုင်းစောင့်မှတစ်ဆင့် ကုဝေရ နတ်
မင်းကြီးများထံ နေစရာသတ်မှတ်ပေးဖို့
တောင်းခံပြီးမှ နေရာမှန်ကိုရောက်ကြရ
ပါသတဲ့။ ဉာဏ်မျက်စိကင်းမဲ့သော အန္တ
ပုထုဇဉ်များအတွက် ရှေးလူကြီးသူမများ
က ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့ ဈေးသုံးလည်း
မလွယ်နဲ့လို့ သတိပေးစကားပုံလေး
ထားရစ်ခဲ့တာပါ။ ဝိညာဉ်ကိုင်း ပြုလုပ်
ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်
ပြုမိပါက အပါယ်ဘုံသားဘဝ ဒုက္ခတွေ့
နိုင်ကြောင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုအဖြစ် တင်ပြလိုက်ရပါ
တော့သည်။

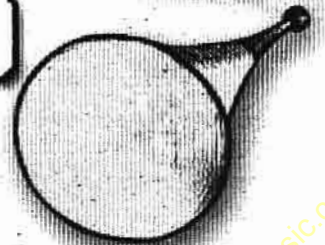
သက်ဦးမောင်

ဆရာဆိုသည်မှာ

ဘဏ္ဍာရီပုဒ်

ဇော်မင်း(မြောက်/ဒဂုံ)

“အမိုး ... သမီးတို့ကျောင်း

ရန်ကုန်က ဆရာမလေးတစ်ယောက်
မနေက တာဝန်ကျပြီး ရောက်လာတယ်။
အရမ်းချောတယ်။ အသားလေးကို ဖြူဝင်း
နေတာပဲ”

“ရန်ကုန်က ဆရာမလေး

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမိုးရဲ့ ဆရာမ

လေးက သူငွေသမီးတဲ့။ မိဘတွေက
အရမ်းချမ်းသာတယ်တဲ့။ ဆယ်တန်းတန်း
က ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့အောင်တယ်။
အမှတ်ကောင်းလို့ ဆရာမလေးမိဘတွေ
က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ယူခိုင်းတာ မယူဘဲ
ငယ်ငယ်လေးထဲက ဝိသနာပါတဲ့ ဆရာမ
အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး BED ဘွဲ့ကိုယူခဲ့
တာ။ အခု ဘွဲ့ရပြီးလို့ နန့်မှုတို့ရွာမှာ
တာဝန်လာကျတာတဲ့ အမိုးရဲ့”

“ရန်ကုန်ကနေတောင် လာရ

တာဆိုတော့ အဝေးကြီးပေါ့”

“အဝေးကြီးပေါ့ အမိုးရဲ့။

ဆရာမလေးရဲ့မိဘတွေက နန့်မှုတို့ရွာ
ပင်လယ်နန်းလို့ဆိုပြီး မလွတ်ချင်ဘူးတဲ့။

အဲဒါ ဆရာမလေးက သူ မိဘတွေကို

ဒုက္ခဝိသနာပါတဲ့ ဆရာမအလုပ်ကို ဘယ်

နေရာမှာပဲ တာဝန်ကျကျ လုပ်ပါရစေလို့

သူမိဘတွေကို ဝိသနာ မရမကတောင်းပန်

လွန်းလို့ မိဘတွေက မလွှတ်ချင်ဘဲ

လွှတ်လိုက်တာတဲ့”

နန့်မှုရဲ့အမိုးမှာ ကွမ်းဝါးနေရင်း

က ပစ်ခဲ တစ်ချက်ထွေးလိုက်ပြီး ...

“နန့်မှု နင်က သိလှချင်လား။

နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ။ ဆရာ

မလေးနဲ့အတူပါလာတဲ့ အဒေါ်ကြီးက

ပြောပြတာပေါ့။ အဲဒီအဒေါ်ကြီးက ဆရာမ

လေး မမွေးခင်ကတည်းက ဆရာမလေး

ရဲ့ မိဘတွေဆီမှာ အိမ်အကူ လုပ်ခဲ့တာ

တဲ့။ ဆွေမျိုးအရင်းတွေလို လူယုံတွေလို

ဖြစ်နေတာတဲ့။ အခုလည်း ဆရာမလေးကို

စိတ်မချလို့ မိဘတွေက ဆရာမလေးကို

စောင့်ရှောက်ရအောင်ဆိုပြီး တစ်ပါ

တည်း ထည့်ပေးလိုက်တာတဲ့”

“အေးလေ ... ငါတို့ရွာက

မြို့နဲ့အလှမ်းဝေးတော့ မိဘတွေက စိတ်

မချတာနေမှာပေါ့”

ဟုတ်ပါတယ် နန့်မှုတို့ရွာလေး

ဟာ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးတွင် တည်ရှိ

ပြီး မြို့နယ်လည်း အလှမ်းဝေး၊ ရေလမ်း

တစ်ခုတည်းကိုသာ အားပြုပြီး သွားလာ

နေရတဲ့ရွာကြီးတစ်ရွာပါ။ ယခင်တုန်းက

အလယ်တန်းကျောင်းအထိသာ ရှိပြီး

အလယ်တန်းအောင်ပြီးသူများက မြို့မှာ

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း သွားရောက်

ကျောင်းတက်ကြရတယ်။ ယခုတော့

အလယ်တန်းကျောင်းမှာမှ အထက်တန်း

ကျောင်းခွဲအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်လိုက်

တော့ မြို့မှာကျောင်းသွားတက်စရာ မလို

တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ရွာမှာပဲ ဆယ်တန်း

အောင်တဲ့အထိ ပညာသင်ကြားလို့ရပါပြီ။

နန့်မှုတို့ရွာမှာ ဗမာလူမျိုးများနှင့် ကရင်

လူမျိုးများ အများဆုံး နေထိုင်ကြ၍

လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ ငါးမွေးမြူရေး

လုပ်ငန်းများကို အဓိကထားပြီး လုပ်ကိုင်

ကြသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်တယ်။ ရေခဲ

မြေခဲကောင်းပြီး ဒေသခံများမှာ ရိုးသား

ကြိုးစားသဖြင့် စီးပွားရေး အတန်းဆင့်

များအားလုံးကို ဖတ်စစ်။ စာဖတ်ဖို့ကို လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တိုက်တွန်းပြီး စာများများဖတ်ကြဖို့၊ စာများများဖတ်ရင် စာပေဗဟုသုတကြွယ်ဝလာပြီး သူများတကာထက် အမြဲတမ်း အသာရနေမှာဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်း ပြောပြလေ့ရှိပြီး၊ ဆရာမလေး ရွာကျောင်းသို့ ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ နှစ်ဝက်ပင်ကျိုးပေတော့မည်။ မနက်ဖြန် တစ်ရက် စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီးရင် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်တော့မည်။ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှပဲ မိဘများရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရန် စိတ်ကူးနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ညနေ ကျောင်းလွှတ်တော့ နန့်မှုမှာ အိမ်သို့အပြေးလေး ပြန်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ဝါးကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် အခါးရည် (ရေခွေးကြမ်း) သောက်နေသော သူမ၏ မိခင်အား ...

“အမိုး ... အမိုး ...”

“ဟဲ့ ... နန့်မှု လူတစ်

ယောက်လုံး ရှေ့မှထားပြီး ဘာဖြစ်လို့

ဒီလောက်တောင် အော်နေရတာလဲ”

“ဒီလို အမိုးရဲ့၊ မနက်ဖြန် တစ်

ရက် စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် နန့်မှုတို့ ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်တော့မယ်”

“အေး ... နင်တို့ ကျောင်း

ဆယ်ရက်ပိတ်ရင် နင်တို့ညီမသုံးယောက် နင်တို့အပါးနဲ့ လယ်ထဲလိုက်သွား။ စပါးလိုက်ရိတ်ကြ။ စပါးတွေ မုညနေပြီ။ ရိတ်တဲ့လယ်ကွက်လည်း ရိတ်နေပြီ”

“အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူး

အမိုးရဲ့၊ ကျောင်းကဆရာမတွေ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြတော့မှာ အမိုးရဲ့၊ အဲဒါ ဆရာမတွေ မပြန်ခင် မနက်ဖြန် မနက် နန့်မှုတို့အိမ်မှာ ဆရာမတွေ အားလုံးကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့ အမိုးရဲ့၊ အဲဒါ”

“ဟဲ့ ... နန့်မှု နင် ထမင်း

ဖိတ်ကျွေးချင်တယ်ဆို စောစောကြိုပြောမှပေါ့။ အခု အနားကပ်မှ လာပြောရသလားဟဲ့။ ဟင်းစား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာမှာလဲ”

“အမိုးကလည်း အိမ်ဘေးမှာ

ဘဲငန်းတွေ၊ ကြက်တွေမွေးထားတာပဲဟာ။ နောက်ပြီး ဦးစံသိန်းတို့အိမ်မှာ နေ့လယ်က ဝက်သားပေါ်တယ်တဲ့။ အခုနေ သွားမယ်ရင် အသားကောင်းကောင်းရမှာ ကျိန်းသေတယ်”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ချက်ဖို့

ပြုတ်ဖို့ နှင့်အခေါ် နော်အဲလာတို့ကို သွားခေါ်ချည်။ စီစဉ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိုး”

နန့်မှု၏ မိဘများမှာ ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြပြီး အလှူအတန်းရက်ရောသူများဖြစ်ကြ၍ နန့်မှုတစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနဲ့ လက်ခံပြီးသားဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး အပါအဝင် ဆရာ/ဆရာမများ နန့်မှုတို့အိမ်သို့ ထမင်းစားဖိတ်ထားသဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ နန့်မှုတို့အိမ်မှာ တိုက်ခံ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး တီဗီ၊ အပေါ်စက် ဇီအက်စက်များနှင့် ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာရှိ၍ အိမ်

ဆွေမြေကွက်လင်တွင် ပန်းတိမ်ပန်းများ
 ဖြစ်ပေါ်စွာ ဝိသုဒ္ဓိထားပြီး အိမ်ခေါင်းရင်း
 တွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီး
 နှင့် အုပ်ဆိုင်နေ၊ ခြေရင်းဘက်
 နှစ်ဘက်ကြီးကို တစ်စင်ရှိပြီး ဝါရံပင်
 နှစ်ခုနှင့် အုပ်ဆိုင်နေသည်။ ဘူးစင်နံဘေး
 နှစ် ငှက်ပျောသီးပင်များကို စနစ်ဘကျ
 ဖြစ်စေနေသည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်
 နှစ် စပါးစည်ကြီးမှာ သာမန်အိမ်တစ်
 နေရာရှိသည်။ နံနံမှတို့ ညီအစ်မသုံး
 နောက်နှင့် မိဘများမှာ ဆရာ၊ ဆရာမ
 နှစ် ခုလိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံနေ
 နေသည်။ နံနံမှတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
 နှစ်ယောက်ထိုင်နေသော ကျောင်းအုပ်
 နေရာကြီးနှင့် ဆရာမလေး အိမ်သက်
 နေရာတို့အနားမှ မခွာစတမ်း ဧည့်ဝတ်
 နေရာကြီး နံနံမှတို့ဆယ်တန်း အငယ်
 နေရာက ခုနစ်တန်း အလတ်မက
 နေရာကြီးဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်
 နေရာကြီးတွင် သားတစ်ယောက် ရှိ
 သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက

ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံးသမီး
 နံနံဝင့်ဝါလေးက ဆရာမ အိမ်သက်ထား
 ဝေ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ
 ခပ်ထည့်ပေးရင်း သူမ၏မိခင်ဖြစ်သူအား
 လှမ်းကြည့်ကာ...
 “အမိုး ... သမီးကြီးလာရင်
 ကျောင်းဆရာမလုပ်ချင်တယ်”
 မိခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာကို
 မဲ့ရွဲလိုက်ပြီး ...
 “ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”
 ဆရာမကြီးဘက်သို့ လှည့်
 ကာ...
 “ဆရာမကြီး ဆရာမကြီး
 တပည့်မက မိုးမချုပ်သေးဘူး အိပ်တာ
 သိုးနေတာပဲ။ စာကျက်ခိုင်းလို့လည်း
 မရဘူး”
 ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး
 ပြုံးစိမ့် ဖြစ်သွားကြ၏။ ဆရာမ အိမ်သက်
 ထားဝေက ...
 “ဟုတ်လား သမီး။ ဆရာမ
 ဖြစ်ချင်ရင် စာကြိုးစားရမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ။ သမီး

စာကြိုးစားပါမယ် ဆရာမ”
 စားသောက်ပြီးတော့ ကျောင်း
 တက်ချိန်နီးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဆရာမကြီး
 နှင့်တကွ ဆရာ၊ ဆရာမများအားလုံး
 အိမ်ရှင်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ကြ
 ပြီး ရှေ့ဆုံးတွင် နံနံမှတို့မများဖြစ်ကြ
 သော နံနံဝင့်ဝါနှင့် နံနံဝင့်ဖြူတို့ညီမ
 လွယ်အိတ်လေးတွေကိုယ်စီလွယ်၊ သူတို့
 နောက်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့်
 အတူယှဉ်၍ ဆရာမ အိမ်သက်ထားဝေ
 တို့နှစ်ယောက် သူတို့နောက်တွင် ဆရာ၊
 ဆရာမများ ကျောင်းဝန်းဝင်ပေါက်သို့
 ရောက်ရန် သိပ်ပင်မလိုတော့။ တစ်ဖန်က
 လုံး သာယာနေသော ရာသီဥတုဟာ
 အနောက်တောင်ဆီမှ မိုးသားတိမ်လိပ်
 တို့က ညိုမှိုင်းတက်လာကာ အရပ်ရပ်လွင်
 တိမ်တောင်မည်းမည်းတို့ကြားမှာ လျှပ်
 ပန်းလျှပ်နွယ်တို့က ဖျင်းခနဲ ဖျတ်ခနဲ
 လင်းလက်လျက် ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်
 တခြိမ်ခြိမ်ဖြင့် မိုးခြိမ်းသံပေးကာ မိုးက
 သည်းကြီးမဲကြီး ရွာချလေတော့၏။
 ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသော နံနံဝင့်ဝါတို့ ညီ

အစ်မမှာ အနီးတွင်ရှိ ကုက္ကိုပင်ပြီး
အောက်သို့ အပြေးလေး ဝင်ရောက်ပြီး
မိုးခိုနေလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် မိုးနှင့်အတူ
လေပြင်းတစ်ချက် စောင့်တိုက်လိုက်
ပြန်သည်။ ဒေါက်တာထူးဝေတို့ ဆရာ၊
ဆရာမများအားလုံးမှာ မိုးရေတွေ ရွှံ့ရွှံ့
စိုကုန်ပြီး နန့်ဝင့်ဝါတို့ ညီမနှစ်ယောက်မှာ
လွယ်အိတ်လေးတွေကို ရင်ဘတ်မှာ
ကိုယ်စီပိုက်ရင်း မိုးခိုနေကြသော ကုက္ကို
ပင်ကြီးမှ သူမတို့နှစ်ယောက်ဘက်သို့
ကိုင်ထွက်လာသော ကုက္ကိုကိုင်ကြီးမှာ
လေပြင်းစောင့်တိုက်လိုက်ခြင်း ကြောင့်

“ကလစ် . . . ကလစ် . . .

ကလစ်”

နံ့မြည်ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက်
ပေါ်သို့ ကျိုးကျလာတော့သည်။

“ကလစ် . . . ကလစ် . . .

ကလစ်”

ဆိုသောအသံများကြောင့်
ဆရာမကြီးနှင့် ဆရာမကြီးနှင့် ဒေါက်တာ
ထူးဝေတို့ ပြိုင်တူမော့ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ ကုက္ကိုကိုင်ကြီးမှာ ကျိုးပြီး

ကျောင်းသူမလေးနှစ်ယောက်ပေါ်တစ်အိမ်
နှင့် ကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆရာမ
လေး ဒေါက်တာထူးဝေမှာ ဇနီးနေသဖြင့်
တွဲခေါ်လာရသော ဆရာမကြီး၏ လက်
မောင်းကို လွှတ်လိုက်ကာ တွေ့ဝေခြင်း
မရှိဘဲ သူမကိုကျောပေး၍ ရပ်နေကြ
သော ကျောင်းသူမလေးနှစ်ယောက်ကို
ဆွဲခေါ်ပြီးရင် မလွတ်နိုင်မှန်း သိသဖြင့်
ပြေးပြီးအားနှင့် စောင့်တွန်းလိုက်ကာ
သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျိုးကျလာသော

သစ်ကိုင်နှင့်လွတ်အောင် အားကုန်ပြေး
သွားလိုက်သည်။ “ဝန်း” ကုက္ကိုကိုင်ကြီးမှာ
နန့်ဝင့်ဝါတို့ ညီအစ်မ ရပ်နေသောနေရာ
သို့ ကျိုးကျသွားသည်။ နန့်ဝင့်ဝါတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ဆရာမလေး
ဒေါက်တာထူးဝေအားနှင့် စောင့်တွန်း
လိုက်သဖြင့် အဝေးသို့လွင့် သွားကြပြီး
မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံလျက်ကလေး လဲနေ
ကြသည်။ ဆရာမလေး ဒေါက်တာထူးဝေ
မှာလည်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

နားတွင် ခွေခွေလေး လဲနေ၏။ အဖြစ်
အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
နာလင်း၊ ဆရာ၊ ဆရာမများ အနားသို့
အပြေးအလွှားရောက်လာကြပြီး ဘယ်သူ
တွေ ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲ၊ တစ်
ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပျာယာခတ်ကုန်
တာ၏။ ကောင်းမလေး နှစ်ယောက်မှာ
သူလဲ၍ထလာကြသော်လည်း ဆရာမ
အေး ဒေါသက်ထားဝေမှာ တုတ်တုတ်မျှ
ထွက်၊ ခိုးကရွာလို့ကောင်းနေဆဲ။
ဆရာမကြီးက ဒေါသက်ထားဝေကို
ချီင်လျက်ပွေ့၍ ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်
ထိတ်ကာ မေးစေလေးကို ကိုင်လှုပ်
နင်း ...

“ဒေါသက်ထားဝေ . . .
ဒေါသက်ထားဝေ . . . ဆရာမလေး
ဒေါသက်ထားဝေ၊ ဟဲ့ . . . ခေါ်လိုလဲ
အေးထား လုပ်ကြပါဦး။ ဟိုဆရာလေး
အယောက် ဆရာမလေးကိုပွေ့ပြီး ရုံးခန်း
အမြန်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့

ဆရာမကြီး”
“တစ်ယောက်က ရွာထဲက
ဆေးမှူးကို အမြန်သွားခေါ်လာခဲ့ကြ”
အထာအကြာ ရွာထဲကဆေးမှူး
လေး လာရောက်စမ်းသပ်ပြီး ဆရာမ
လေး ဒေါသက်ထားဝေကုတ်ကို ကိုင်း
ဖျားနဲ့ ဦးခေါင်းကို ရိုက်မိသွားတာဖြစ်
မယ်။ မြို့ဆေးရုံကိုပို့တာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ။ သိပ်တော့မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်
တတ်စွမ်းသလောက် ကုသပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆေးမှူး။ ဟိုဆရာ
လေးတွေ စက်လှေအမြန်ဆုံး သွားစီစဉ်။
ဆရာမကြီးတို့ အခုပဲ စက်လှေဆိပ်ဆင်း
လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”
“ဆရာမတွေ ဒေါသက်ထားဝေ
ကို အဝတ်အစား အမြန်ဆုံးလဲပေးကြ။
တစ်ယောက် အဝတ်အစားအပို တစ်စုံ
နှစ်စုံသွားယူပြီး ဆရာမလေးရဲ့အဒေါ်
ကိုပါ တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့။ အားလုံး
မြန်မြန်လုပ်ကြ။ ဆေးမှူးက စက်လှေ
ပေါ်က သွားစောင့်နေပါ။ လမ်းမှာ

အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရင် ဆေးမှူးရဲ့ အကူ
အညီလိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”
ထိုစဉ် နန့်ဝင့်ဝါတို့ညီမနှစ်
ယောက် ဆရာမလေးနားတွင် တစ်စုံတစ်
ဦးနေကြသည်။ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်တွင်
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများက သူထက်
ငါ တိုးစေ၍ သံကောပေါက်ကြားကနေ
ဆရာမလေး ဒေါသက်ထားဝေကို ငေး
ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မျက်ဝန်းတွေ
မှာ ကိုယ်စီကိုယ်စီ မျက်ရည်လေးတွေ
ဝဲလို့၊ အချို့ကျောင်သူလေးတွေက တစ်စုံ
နဲ့ ငိုနေကြ၏။ ထိုစဉ် နန့်ဝင့်ဝါ၏ မိခင်
အမိုးကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားတွေ သတင်း
ကြားလျှင်ကြားခြင်း ကျောင်းသို့အပြေး
အလွှား ရောက်ရှိလာကြသည်။ အမိုးကြီး
မှာ ရုံးခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်
လာပြီး ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာမလေး
ရယ်၊ သူတော်ကောင်းမလေးရယ်”
ဟုပြောလည်းပြော ငိုလည်းငို
ရင်း ဆရာမလေးကို ဖက်ထားလိုက်

သည်။ သတိလစ် ဆရာမကြီးက

ဆရာမလေး ဒေါက်တာလေးနဲ့

လေးမှာ ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်ကာ

ကြည်လင်နေသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ

ကြီးမှာ မိမိရှေ့တွင်မှာပင် ကိုယ့်အသက်

ကို ပဓာနမထားဘဲ ကျောင်းသူလေး နှစ်

ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်

သော ဆရာမလေးနဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်

ရင်း စိတ်မကောင်းလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်

ဝဲလို့နေသည်။ ထို့နောက် တာဝန်ခံ

ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ဒေါ်သန်းစိုးနှင့်

ဆရာ၊ ဆရာမများဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“ဒေါက်တာလေးဝေရဲ့ အခြေ

အနေ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး ဆရာမကြီး

ကိုယ်တိုင် မြို့ဆေးရုံကိုလိုက်သွားမှ ဖြစ်

မယ်။ စာမေးပွဲကိစ္စအတွက် ဆရာ၊

ဆရာမတွေအားလုံးကို စည်းကမ်းစနစ်

တကျ ဆောင်ရွက်ကြပါလို့ ဆရာမကြီး

မှာကြားချင်ပါတယ်။ အားလုံးကို စိတ်ချ

မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး ကျောင်း

ကိစ္စတွေအားလုံး စိတ်ချလက်ချသွားပါ”

ဆရာမကြီးက မှာကြားစရာရှိ

တာတွေ မှာကြားပြီးသည်နှင့် မြို့ဆေးရုံ

သို့ ဆရာမလေးအား အမြန်ဆုံးပို့ဆောင်

လေတော့သည်။ တာဝန်ခံကျောင်းအုပ်

ဆရာမ ဒေါ်သန်းစိုးမှာ ရုံးခန်းတွင်

လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဆောင်ရွက်

နေစဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်လာသဖြင့်

ခေတ္တမျှ စကားပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ကာ

စာရေးကြီး ဦးအောင်မျိုးကြိုင်အား ...

“စာရေးကြီး ကျွန်မ အရေးကြီး

စကားပြောစရာရှိလို့ လော်စပီကာ အသံ

ချဲ့စက်ဖွင့်ပေးပါ မြန်မြန်လေး”

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့လဲ

ဆရာမ”

“ကဲပါ . . . ကျွန်မပြောရင်

သိမှာပေါ့။ မြန်မြန်လေးလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . .

ဆရာမ”

စာရေးကြီးမှာ လော်စပီကာ

ဖွင့်ရန်အတွက် ဘတ္တရီဂုတ်များသို့ ကလစ်

များညှပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်

ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးလို့

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဆိုနေကြလေပြီ။

“စာရေးကြီး မရသေးဘူးလား”

“ဘတ္တရီဂုတ်က ခေါင်းနည်း

နည်းချောင်နေလို့။ ရပါပြီ ပြောကြည့်

ပါဦး”

“ဟယ်လို . . . ဟယ်လို”

မွှေး ဖို၊ ဆောင်း ကျောင်းရုံးခန်း

ခေါင်းမီးပေါ်တွင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ တည်

ရှိနေသော လော်စပီကာကြီးမှ အသံ

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရပြီ စာရေးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟယ်လို . . . ကျေးဇူးပြု၍

ဆရာ၊ ဆရာမများအားလုံး ကျောင်းသား

ကျောင်းသူများအားလုံးနှင့် ကျေးဇူး

အတွင်းရှိ ဗိဘာပြည်သူများအားလုံး

ခေတ္တနားထောင်ပေးကြပါရင်။ ကျွန်မ

အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ပါ။

ကျွန်မတို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေရော

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေရော၊ ရပ်

ရပ်ဖို့တွေပါ ချစ်ခင်ကြတဲ့ ဆရာမလေး

ဒေါက်တာလေးဝေဟာ အခုဆိုရင် အေး

ကိုအသွား စက်လှေပေါ်မှာပဲ ... "

အသံချဲ့စက်မှ တာဝန်ခံ
ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ဒေါ်သန်းစိုးပြော
နေတာကို နားထောင်နေကြသော ဆရာ၊
ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား
များမှာ ဘာဆက်ပြောလေမလဲဟု
နားထောင်နေကြ၏။ တာဝန်ခံ ကျောင်း
အုပ်ဆရာမ ဒေါ်သန်းစိုးမှာ အချိန်တော်
တော်ကြာကြာပြီးအထိ ဘာမှဆက်
ပြောဘဲ ရပ်နေသဖြင့် ကျောင်းသူမ
လေး နှုတ်ငိုဝါမှာ ...

"အမလေး၊ ဆရာမလေးရဲ့၊
ဆရာမ အခုလိုဖြစ်ရတာ သမီးတို့
နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကိုကယ်လို့ အခုလို
ဖြစ်ရတာ ဆရာမရဲ့"

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ငိုတော့၏။
အချိန် ခေါင်းနှင့်စာရေးစားပွဲနှင့်စောင့်
ဆိုင်းနဲ့ တက်မတတ်၊ ချက်မတတ် ဖြစ်
နေသတော့၏။ နှုတ်ငိုဝါတော့ အတန်း
တစ်တော့ပါ ရောပြီးငိုကြသည်။ ဒီဘက်
တစ်ဘက် ငိုသံကြားတော့ အခြားအခန်း
တစ်ခုတွင်လည်း ငိုချင်ရဲလက်တို့ဖြစ်ကာ

ငိုကြတော့သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
လည်း ကြိတ်ပြီးငိုသူငို၊ ရိုက်သူရိုက်
မျက်ရည်စလက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထို
အချိန်တွင် တာဝန်ခံကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ဒေါ်သန်းစိုးက ...

"စာရေးကြီးရေ...လုပ်ပါဦး။
ဘတ္တရီငုတ်လွတ်သွားပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါ
လွတ်နေတဲ့ ဘတ္တရီငုတ်ကို လက်နဲ့ကိုင်
ထားပါ။ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြော
လို့မပြီးသေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ"
ထိုစဉ် အသံချဲ့စက်မှ အသံ
ပြန်ထွက်ပေါ်လာ၏။

"အားလုံးသည်းခံကြပါရှင်။
ဘတ္တရီငုတ်လေး လွတ်သွားလို့ပါ။ အနီး
ညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ အခုဆိုရင်
ဆရာမလေး ဒေါ်သက်ထားဝေဟာ ဒီက
အသွားကတည်းက စက်လှေပေါ်မှာ
သတိပြန်ရနေပါပြီ။ အခုဆိုရင်တော့
ဆေးရုံပေါ်တွင် ကျန်းမာစွာဖြင့် ရှိနေပါ
ကြောင်း အားလုံးကို အသိပေးအပ်ပါ
တယ်ရှင်"

အသံချဲ့စက်မှ အသံထွက်
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"အခုဆိုရင် အသက်ကုစာနဲ့
မထားဘဲ ကျောင်းသူလေးနှစ်ယောက်ရဲ့
အသက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့
ကယ်တင်ပေးသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ ဆရာ၊
ဆရာမတွေရော ကျောင်းသူကျောင်းသား
တွေပါ သိပ်ကိုချစ်ခင်ရတဲ့ ဆရာမလေး
ဒေါ်သက်ထားဝေ ကျန်းမာလာတာကို
ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ
ဖြင့် အားရပါးရလက်ခုပ်တီးရင်း ပျော်ရွှင်
ဝမ်းမြောက်စွာ ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြပါစို့လား
ရှင်"

"ဟေး ... ဟေး ...
ပြောင်းပြောင်းပြောင်းပြောင်း ... ဆရာ၊
ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား
များတို့၏ လက်ခုပ်သံသည် ကျယ်လောင်
စွာ ပျံ့လွင့်သွားလေတော့၏။

တော်မင်း
ဒဂုံ/မြောက်

ဝရိုးသွားအတွေးအကြံ

ရွှေရူးထူးဆန်းသည်
ပီးတွင်းကြီး

ဂန္တီရတေရန်နိုင်(ကလေးဝ)

အခုတလော စာရေးသူ စာ
မရေးခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့
တစ်နေ့မှာတော့ ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့
ညီလေးကိုအောင်သူက သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့
ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အဖြစ်သနပ်လေးကို
ဖောက်သည်ပြန်ချလို့ စာရေးသူလည်း
စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာနဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်
လေးကို ရေးသားလိုက်တယ်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတော့ ၂၀၀၇
နှစ် ဝန်းကျင်လောက်ကလို့ ဆိုရမယ်။
တို့အောင်သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကိုကျော်နိုင်
တို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရတာပဲဖြစ်ပါ
တယ်။ ကြုံခဲ့ရတာကတော့ ကလေးဝ-
ကလေးမြို့ကားလမ်းရဲ့ ဆောင်းညချင်း
အချိန် (၁၀) နာရီလောက်က (၁၀) မိုင်
တံတားအဝင်မှာပါ။ (၁၀) မိုင်တံတား
ဆိုတာကတော့ ကလေးဝ-ကလေးကား
လမ်းပေါ်ရှိ ကျော့ကွာရွာအလွန် (၁)
မိုင်ခွဲလောက်က တံတားပါ။ တစ်နေ့
ညပိုင်းမှာ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကလေးဝကနေ
ကလေးမြို့ကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်

တို့ဒေသက အောက်တိုဘာမိုးလကုန်
နောက်ပိုင်းမှာ ဆောင်းဝင်တော့တာပဲ။
ဆောင်းဝင်တော့ ကလေးဝ-ကလေးကား
လမ်းဆိုတာက ချင်းတွင်းမြစ်ရဲ့လက်တက်
မြစ်သာမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ဖောက်
ထားတဲ့လမ်းပါ။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်
ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ တောတောင်
အသွယ်သွယ် ဝိုက်ဖောက်ထားတဲ့ ကား
လမ်းကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ပါပဲ။
ဒါပေသိ ကလေးမြို့မရောက်ခင် (၁၈)
မိုင်ရှိတဲ့ ကျီကုန်းရွာအဝင်ထိ တောင်တန်း
ကြီးတွေ အထပ်ထပ်နဲ့မို့ တောင်ကြီးတွေ
တစ်ဖက် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်မို့ ည (၇)
နာရီနောက်ပိုင်းဆို နင်းတွေက ငိုကျသလို
မှိုင်း (ဒေသအခေါ်ဆောင်းခိုး) တွေက
ပိန်းပိတ်နေလို့ ဆိုင်ကယ်မီး ကားမီး
ကောင်းကောင်းတောင်မှ ရှေ့တစ်ခေါ်
မရောက်နိုင်ဘဲရှိတယ်။

သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
တစ်ကွေ့ကျော် တစ်ကွေ့ဝိုက်ဖြစ်ကျော်
လို့ လာလိုက်ကြတယ်။ လမ်းဘေးက
ရွာလေးတွေတောင် အိပ်တဲ့အိမ်က မီးမှိတ်

လို့ မအိပ်တဲ့အိမ်ကလည်း မီးထွန်းတံခါး
ပိတ်ဆိုတော့ အလင်းနည်းနည်း ရွာစုစု
လေးတွေပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်
ကားလမ်းအတိုင်း ချီတက်လာခဲ့ကြတာ
ကျောက်ကွာရွာကိုရောက်တော့လည်း
ခရီးတစ်ထောက်နား ရောင်းတဲ့ဈေးဆိုင်
တွေတောင် ပိတ်ကုန်ကြပြီ။ ဒါနဲ့ ကို
အောင်သူတို့လည်း ဆက်ပြီးစီးလာခဲ့တာ
(၁၀) မိုင်ကွေ့ကိုကျွေပြီး တံတားမဝင်ခင်
လေးမှာပဲ တံတားဟိုဘက်တောင်ကျော
က ဖြတ်လာတဲ့ မီးကွင်းကြီးကို တွေ့
လိုက်ရတော့ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကြ
တယ်။ မီးကွင်းကြီးက ကားလမ်းဘေး
တောင်တန်းတွေပေါ်ကနေ ရွှေလာပြီး
ဘေးတိုက်အနေအထားနဲ့ ကားလမ်းပေါ်
ဖြတ်ကျော်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
မတွေ့ဖူး အတွေ့ထူးပြီး ဆန်းကြယ်နေ
တော့ နှစ်ယောက်သား ဘာမှမပြောနိုင်
ကြက်သေသေနေကြတော့တာပဲဗျာ။
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုင်ကယ်ကို
ဆက်မစီးဖြစ်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေကြရတယ်။
ဖြတ်ရွှေလာတဲ့အမြင့်ကလည်း ဝါးတစ်ပြန်

ခွဲလောက်ရှိမယ်။ ပေအားဖြင့်ဆို ပေ (၂၀) ကျော်လောက် အမြင့်ကပါပဲ။

မီးကွင်းကြီးရဲ့ အဝန်းအဝိုင်းက ထမင်းစားစားပွဲတစ်ချပ်စာလောက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဒေသကသူတွေ အသုံးပြုတဲ့ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းဟာ (၆) ယောက်စား ထမင်းစားပွဲအသုံးများတော့ (၈) ပေ (၁၀) ပေ ဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်။ မီးရောင်ခြည်က အဝါအဝိုင်းမှာ ခရမ်းရောင်အနားသတ်နဲ့ တောက်ပနေတယ်။ အလင်းပြာနေတာကို ညမောင် မောင်မှာဆိုတော့ ထင်ထင်လင်းလင်း ထင်သာမြင်သာရှိနေတယ်။ မီးကွင်းကြီးကို သေချာကြည့်ကြတော့ တစ်ပေလောက် အဝါမီးတောက် အနားသတ် ခရမ်းရောင်အနားပြာနေပြီး အလယ်မှာတော့ ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်အမျိုးသမီးငယ်ထိုင်နေပုံကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဘာလဲမသိတော့ ငေးကြည့်နေကြရတယ်။ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ကွာ။ တို့မြို့က (၈၀) ခုနစ် မြို့မီးမလောင်ခင်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွာ။ မင်းတို့က ငယ်ပဲရှိဦးမယ်။ အဲဒီ

အချိန်တုန်းက ငါတို့မြို့က တောဆန်ဆန်ပဲ မြို့ကလည်း ဒီလိုအကွက်အကွင်းမြို့ မဟုတ်ဘူး။ မြို့လယ်မှာ တောင်ကမူတွေ ကုန်းတွေနဲ့ အိမ်တွေကလည်း တောင်ခြေမှာတစ်မျိုး၊ တောင်ကလပ်မှာ တစ်မျိုးဆိုသလို တောင်ပေါ်မြို့လိုပါပဲကွာ။ အဲဒီမှာ ပေ... နေတဲ့ တောင်တွေ ကုန်းတွေနဲ့ ဆိုတော့ တောဆန်ဆန်ပဲပေါ့။ အဲဒီကာလ တုန်းကဆို (၇၀) ခုနစ် နောက်ပိုင်း ဝန်းကျင်လောက်ဆိုတော့ မဖွံ့ဖြိုးသေးချိန် ငါတို့အဖိုးပြောဖူးတယ်။ အခုမြဝတီ တောင်ပေါ်က ယင်းပင်ကြီး (ယခုမရှိတော့) မြို့နယ်ခန်းမနောက်က ညောင်ပင်ကြီး၊ မိုးလေတောင်ပေါ်က ညောင်ပင်ကြီး (ယခုမရှိတော့)၊ ဘောလုံးကွင်း (ယခုခင် မြို့ကွက်ရှိစဉ်ကကွင်း)၊ နားက ညောင်ပင်ကြီး (ယခုမရှိတော့)၊ အဲဒီအပင်ကြီးတွေကို ညဘက်မှာ မီးကွင်းကြီးလှည့်လည် ကူးနေတာ မြင်ကြရတယ်တဲ့။ အဲဒါငါတို့ အဖိုးတင်မကဘူး။ ရပ်ကွက်က လူတော်တော်များများ ကြုံဖူးကြတယ်ပြောတာပဲကွာ။ အဖိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုကြတာ

ပေါ့ကွာ။ မီးသရဲ၊ ဥစ္စာမီးကွင်း၊ စုံလိုပါပဲကွာ။ ဘယ်သူမှ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေယျံ မြို့မီးလောင် မြို့ကွက်ချနဲ့ နောက်ပိုင်း ပါးစပ်ရာဇဝင်ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါဆိုမဟုတ်မှနေရော့ အဲဒါလူကြီးသူမတွေ ပြောတဲ့ ဥစ္စာပြောင်းတာပဲဖြစ်မှာပေါ့ ငါညီရာ။ ဥစ္စာပြောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ အစ်ကိုကြီး။ ဥစ္စာပြောင်းတယ်ဆိုတာ ဥစ္စာစောင့်တွေ သိုက်နေရာပြောင်းရွှေ့တာကို ခေါ်တာကွာ။ ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒီမီးကွင်းကြီးက ဥစ္စာစောင့်တွေရဲ့ မီးကွင်းပေါ့နော်။ အေး အစ်ကိုကြီးလည်း ဒီလို ထင်မိတာပဲကွာ။ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး သဏ္ဌာန်ကလည်း မီးကွင်းအလယ်မှာ၊ ဟိုဗျာ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခပ်စောင်းစောင်း တစ်လွှဲထိုင်နေသလိုမျိုး ပြီးတော့ ပုံသဏ္ဌာန်က မီးခိုးဖြူနဲ့ ပုံဖော်ထားသလိုပဲဗျ။ ငါ့ညီတို့ တော်တော်ကြောက်သွားကြမှာပေါ့။ အရမ်းကြီးတော့ မကြောက်မိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလဲဆိုတာ မသိရဘူး။ အဲဒါတစ်ခုနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တောင်ကြားကနေ

လူငယ်တို့ ခပ်သွက်သွက်အရှိန်နဲ့ မြစ်သာ	နေလည်ဘက် မြင်သာထင်သာအချိန်	ဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးနဲ့တွေ့ရင်ဖြစ်
မြစ်ပေါ်ဖြတ်ကျော်သွားတော့ ကျွန်တော်	လောက်ပဲ သွားတော့တာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ	ပြီး စာရေးခိုင်းမလို့ ခုတော့ဆုံလို့ပြောပြရ
သိသည့် ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံရောက်	ဘာမှန်းညာမှန်းမသိကြရတော့ အန္တရာယ်	တာ အစ်ကိုကြီး ရေးဖြစ်အောင်ရေးပို့ပေါ့
ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်မြန်မြန်နဲ့လို့	ဖြစ်မှာ ကြောက်မိတာပေါ့ဗျာ။ အေးပါကွာ။	ဗျာလို့ ကာယကံရှင်က တိုက်တွန်း
ဆက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့	အဖြေအတိအကျ အစ်ကိုကြီး မပြောနိုင်	တောင်းဆိုလို့ စာရေးသူလည်း မှတ်သား
အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲ	ပေမဲ့ ဝါသနာကြုံခဲ့ရတာ ထူးဆန်းအံ့ဩ	ဖွယ်ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။
ကြည့်ရပြီး ဘာလို့အမည်မတပ်သာတဲ့	ဖွယ်ခို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကို	
အတွင်းကြီးကို စိတ်မှာထင်လို့ တစ်ပတ်	စာရေးပို့မယ်ကွာ။ လုပ်လိုက်ပါ အစ်ကို	ဂန္တီရ စောရန်နိုင် (ကလေးဝ)
ဆက် အိမ်မရဘူးဗျ။ ကလေး-ကလေး	ကြီး ကျွန်တော်တို့ ဒီအဖြစ်အပျက်လေး	
အသုံးပြုလည်း ညဘက်ကိုရှောင်ပြီး	ကို အများသူငှာ အကျယ်တဝင့် မပြော	

“ 〇 ” ဘုရားကုန်းတော်မှ
ဆရာမလေး ဒေါ်စန်းစန်းလွင်

📖 : ၀၉၇၀၀၆၂၂၃၉
နေစဉ် - နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ
ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
(ပါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်းပိတ်သည်)

၅၁၊ ၂၃၁၊ ၁၃၂ ကားများစီး၍ ထန်းပင်ကုန်းမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။
သီရိမင်္ဂလာ (ဂျပန်လမ်း)၊ မော်တော်ယဉ်တပ်ဝင်းဟောင်း

မလုပ်လိုက်လေနှင့်

နတ်နှင့်နဂါးပဟုညီစားနဲ့

မင်းသမီးကျော်(ဂီးကုန်း)

TAKM.2014

ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ကျချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမဖခင်မှာ ကားထောင် သောလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်လေ သည်။ သူသည် ဘက်ဖွတ်ကားတစ်စီးကို ဆယ်ထားရာ သူဝယ်စဉ်က ၃၀၀၀/- ကျပ် အရကြောင်း မကြာခဏပြောလေ သည်။ ကားနံပါတ်မှာ -/၃၄၂၅ ဖြစ်ပါ သည်။ စပါးပေါ်ချိန်တွင် လယ်သမားများ စပါးများကို စပါးအဝယ်ခိုင်များသို့ သယ်ပို့၍ စပါးခိုင်မှဝယ်ယူပြီး စပါးများ ဆန်စက်များသို့ သယ်ပို့လေသည်။

စပါးရာသီကုန်ဆုံးသောအခါ သူ့ကို သယ်ယူပို့ဆောင်လေသည်။ သူသည် ဤသို့ဖြင့် နားရသည် မရှိဘဲ အားပေးနေရလေသည်။

ထိုသို့ လုပ်ဆောင်နေချိန်တွင် အန္တရယ်ကင်းရှင်းစေရန်အတွက် သူတို့ ဖရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ နတ်အပ်ခြင်း နှင့် နှစ်စဉ်ပြုလုပ်လေသည်။

ဖရိတ်ရွတ်သည့်အခါ ကားကို ခြင်းစသော သန့်ရှင်းရေးများ ပြု ပြုနောက် ကားပေါ်သို့ ဘုန်းတော်

ကြီးများကိုပင့်ကာ ဖရိတ်ရွတ်စေပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် မင်္ဂလာသုတ်၊ ရတနာသုတ် စသော ဖရိတ်တရားတော် များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြပါသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများ ပြန်ကြ သွားသောအခါ နတ်အပ်ခြင်းကိစ္စကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ပါသည်။ နတ်ကတော် သည် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးများကို ဆေးကြောသန့်စင်လက် ကန်တော့ပွဲများ ပြင်ပါသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံရှိသည့် အတိုင်း သပြေခတ်၊ အမွှေးတိုင်း၊ ပန်း လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ စသည်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီး ကန်တော့ပွဲများအတွင်း ထည့်သွင်းကာ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ် တော်လေးတို့အား ကားကိုစောင့်ရှောက် ပါရန် အပ်နှံပါသည်။ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်လေးတို့ မကြိုက်သော တရုတ် အမဲကို စားလည်းမစားပါ။ ကားပေါ်ကို လည်း မတင်ပါဟု ကတိပေးရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကားဒရိုင်ဘာသည် ပုံသေမရှိပါ။ တစ်ယောက်ထွက်သွား လိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်ဝင်လာလိုက်

ဖြစ်ပါသည်။ အသစ်ဝင်လာသော ဒရိုင်ဘာ သည် ကား နတ်အပ်ထားသည်ကိုမသိ ၍ ဝက်သားစားမိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ကားပေါ် တွင် တင်လာမိလျှင်ဖြစ်စေ ဒုက္ခအကြီး အကျယ် ရောက်ပါတော့သည်။

အောက်တွင် ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ ကားဒရိုင်ဘာ အသစ်သည် ကားနတ်အပ်ထားသည်ကို မသိသူဖြစ်ပါသည်။ သူ မသိ၍ လုပ်မိ လုပ်ရာတွေ လုပ်ရာမှ ကားဒုက္ခရောက်ရ ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အိမ်ထောင်ကျပြီး သိပ် မကြာသောကာလတွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆန်စပါးလွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါသည်။ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသည် ဆိုသည်မှာ ဆန် စပါးအား သယ်ယူခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း ကြိုက်ခွင့်၊ ရောင်းချခြင်း စသောလုပ်ငန်း များကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် စပါး များဝယ်၍ ဆန်ကြိတ်ခွဲပါသည်။ ကြိတ်ခွဲ ပြီး ဆန်များကို အညာအေးသော

တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ သွားရောက်
ရောင်းချကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်ရောင်းသွား
သည်မှာ ပျော်စရာကြီးဖြစ်ပါသည်။
ဆွေမျိုးများထဲမှ ကားရှိသူများသည် မိမိ
တို့ကားဖြင့် မိမိတို့ဆန်ကိုတင်ကာ ဆန်
ရောင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်တွင်း
ကြီးတွင် “ရွှေအင်းတောင်” ဘုရားပွဲတော်
ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
သည် ညတွင် ဘုရားပွဲသွားလိုက် နေခင်း
တွင် ဆန်ရောင်းလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်
နေကြပါသည်။

ဆန်ရောင်းသည်ဆိုရာတွင်
အိတ်လိုက်ဝယ်ယူသူဟူ၍ မရှိသလောက်
နည်းပါးပြီး လက်လီဝယ်ယူသူများပါ
သည်။

၃၊ ၄ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ
ကျွန်ုပ်တို့ကားမှ ဆန်များအားလုံး
ရောင်းချပြီးသွား၍ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ကြပါ
သည်။ အခြားကားများမှာ ဆန်ရောင်းရန်
ကျန်နေသေး၍ မပြန်ရသေးပါ။ ကျွန်ုပ်

တို့ကားတွင် ကားဒရိုင်ဘာအဖြစ်
ကိုတင်ရွှေ လိုက်ပါလျက် စပယ်ယာ
အဖြစ် ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖတော်သူ
မောင်ဝင်းတင် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကားသည် တောင်တွင်း
ကြီးမှ နေ့လည်ပိုင်းလောက်တွင် ပြန်
ထွက်လာကြပါသည်။ ကိုတင်ရွှေသည်
ကားအား အနည်းငယ် မောင်းပြီးသော
အခါ မောင်ဝင်းတင်အား ...

“ဟေ့ကောင် . . . ဝင်းတင်
အပြန်မှာ ခါလီပြန်ရတာ မနိပ်ဘူးကွာ။

ကားက ကုန်မပါတော့ အရမ်းနုန်တာပဲ။
လမ်းမှာ ကုန်ရရင်တော့ တင်မယ်ကွာ”

ကိုတင်ရွှေက ပြောသောအခါ
အပြန်ကုန်ရလျှင်တင်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

အောင်လံမြို့ကို ကျော်လာ
သောအခါ မောင်ရီပျိုနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ကားအသွား ပြတ်လပ်သောအချိန်လည်း
ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည်
ကားအား လက်ပြု၍ထားပါသည်။ ကား

ရပ်သွားသောအခါ ထိုသူက ...

“ကျွန်တော် ဝက်ကလေးတွေ တင်ချင်လို့ပါ။ ပြည်ကိုသွားမှာပါ။ လူက နှစ်ယောက်ပါ။ ကားခကို ကြိုက် သလောက်တောင်းပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ပျာပျာသလဲပင်...

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ဝက်ဆိုရင် မတင်နဲ့ ဒီကားက နတ်အပ် ထားတာ”

ဝက်တင်မည့်သူအား ကျွန်ုပ် က ဖြေကြားနေစဉ် ကိုတင်ရွှေသည် မောင်ဝင်းတင်နှင့် တီးတိုး တီးတိုး စကား ပြောနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် အား ကိုတင်ရွှေက ...

“ဒီလိုကုန်က ရခဲတယ်ဗျ။ တင်ရအောင်ပါ။ ဝက်ကလေးတွေ ခြင်း ခြင်းတောင်ပါတယ်။ တစ်ခြင်းကို နှစ် ကောင်ထည့်ထားတော့ ဆယ်ကောင်ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုတင်ရွှေ။ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်။ ကောင်လည်းမှောင်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကိုတင်ရွှေသည် ခေါင်းကုတ်

လိုက်ရင်း ...

“ကားက တောင်တွင်းကြီး ကနေ ဒီအထိ မောင်းလာလိုက်တာ စက်ကောင်းပါတယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီကုန်တွေ တင်ရအောင် ကား လည်း ခါလီကြီးဖြစ်နေတာ”

ကျွန်ုပ်တို့က ရှေ့တွင် စကား ပြောနေသော်လည်း မောင်ဝင်းတင်သည် ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝက်ကုန်သည်နှင့် မည်သို့ပြော၍ မည်မျှနှင့် ဈေးတည်သွား သည်မသိ နောက်တံခါးအားဖွင့်ကာ ဝက် ခြင်းများကို တင်နေလေတော့သည်။

ညသည် မောင်လာပြီဖြစ်လေ သည်။ ဝက်ခြင်းများနှင့် ဝက်ကုန်သည် များကိုတင်၍ ကားကိုမောင်းလာခဲ့ရာ ပထမသော် ချောချောမောမောပင်။ တစ် မိုင်ခန့် မောင်းမိသောအခါ ကားစက်ရပ် သွားပါတော့သည်။ ကိုတင်ရွှေသည် ကား စက်အဖုံးအားဖွင့်ကာ ဓာတ်မီးတစ်လက် ဖြင့် ဟိုနှိုက်၊ သည်နှိုက် လုပ်နေပါတော့ သည်။ နောက်သူက ...

“စက်တွေလည်း အကုန်

အကောင်းပဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အပြစ်ရှာ

လို့လည်း မရဘူး။ ကေနွဲ့တော့ ဝက်တွေ တင်လာလို့ နတ်မကြိုက်ဘဲ နတ်ကိုတင် ပဲဖြစ်ရမယ် ဟေ့ကောင် ဝင်းတင် ဝက် တွေကို ပြန်ချကွာ”

မောင်ဝင်းတင်သည် ဝက်များ

ကို အောက်သို့ပြန်ချရန် နောက်ခန်းတံခါး အားဖွင့်ရပြန်၏။ ဝက်ကုန်သည်က ...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကားကရှားပါး

လွန်းလို့ပါ။ ပြီးတော့ ညကြီးမင်းကြီး မှောင်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့”

“မဖြစ်ဘူးဗျာ။ ဝက်ကို ပြန်ချ

ရမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကားက နတ်အပ် ထားတယ်လို့ အစက ပြောသားပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ကားရပ်၍ ဝက်တွေ

ပြန်ချသောနေရာတွင် ကားလမ်းလေး၌ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ဝက်ကုန်သည် က...

“ဒီနေရာက သရဲခြောက်တယ်

လို့ နာမည်ကြီးတယ်ဗျာ။ မထားခဲ့ပါနဲ့ ဈေးပိုပေးပါမယ်”

မောင်ဝင်းတင်ကား စကား
မပြောနိုင်၊ ကားပေါ်တင်ထားသော ဝက်
ခြင်းများကို အောက်သို့ပြန်၍ချနေ၏။
အားငှားပြီးသောအခါ ကားတံခါးအား
ပြန်ပိတ်ရင်း ...

“ဆွဲ ဆရာရေ... အားလုံး
ချပြီးပြီ”

ဝက်ကုန်သည်မှာ မှိုင်နေ၏
ဝက်ခြင်းများဘေးတွင် ငှူငှူငိုငိုကြီး
ဖြစ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်
နေလေသည်။

ကိုတင်ရွှေသည် ကားထွက်
မည်ဟု စက်နှိုးလိုက်ရာ လုံးဝမနိုးချေ။

“ဟ ... ဝက်တွေလည်း မရှိ
တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ စက်မနိုးသေးတာ
လဲ။ ဝင်းတင် ကားပေါ်သွားကြည့်ချေစမ်း။
ဓာတ်မီးယူသွား”

မောင်ဝင်းတင်သည် ဓာတ်မီး
ကလေးကိုကိုင်ကာ ကားနောက်ခန်းသို့
တက်သွားပါသည်။ ထို့နောက်...

“ဟာ...ကိုတင်ရွှေရေ ဝက်
တော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ချေး

တွေပါထားလိုက်တာ ဒီမှာ မနည်းဘူး”
“ဒါဆို အဲဒီ ဝက်ချေးတွေ
စင်သွားအောင် ရေဆေးချကွာ”

မောင်ဝင်းတင်က ဝက်ချေးများ
ဆေးချရန် ရေမရှိ၍ အခက်တွေ့နေလေ
သည်။ ထိုအခါ အနားတွင် ထိုင်နေသော
ဝက်ကုန်သည်သည် ထလာကာ ...

“ဟိုရှေ့နားလေးမှာ ရေတွေရှိ
တဲ့ ရေမြောင်းရှိတယ်။ အဲဒီ နားရောက်
အောင် ကားကိုရွှေ့လိုက်ပါလား”

သို့နှင့် မောင်ဝင်းတင်သည်
ရေပုံးယူသွားကာ ရှေ့နားမြောင်းထဲမှ မေ့
ကိုသယ်ယူကာ ကားပေါ်မှာ ဆေးလိုက်
သောအခါ ဝက်ချေးများ ပြောင်သွားလေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ည ၉ နာရီ
ကျော်လောက်ရှိနေလေပြီ။ ကားစက်
ကလည်း နှိုး၍မရသေး။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင်
ကိုတင်ရွှေ မောင်ဝင်းတင်တို့သည် စိတ်
အကြီးအကျယ်ပျက်နေကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်
မှောင်မည်းနေ၏။ ကောင်းကင်တွင်

မိုးသားများ ကင်းစင်၍ ကြယ်များ
လင်းလက် နေသည်ကိုမြင်ရ၏။

မောင်ဝင်းတင်သည် အနီးရှိ
ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်လှမ်း၍
ထိုးကြည့်လေသည်။ ညောင်ပင်အောက်
တွင် နတ်စင်ရှိ၍ နတ်ရုပ်များနှင့် ပူဇော်
ပသထားသော ပန်းများကို မြင်ရလေ
သည်။

“ကိုတင်ရွှေရေ...ကျွန်တော်
တို့ အပ်ထားတဲ့နတ် ဟုတ်မဟုတ်တော့
မသိဘူး။ ဟိုမှာ နတ်စင်တွေတယ်။
လာဗျာ... သွားပြီး တောင်းပန်ကြရ
အောင်”

ကိုတင်ရွှေနှင့် မောင်ဝင်းတင်
တို့သည် နတ်စင်ရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ
တောင်းပန်ကြပါသည်။

“အမိုက် အမဲလေးတွေ မို့
ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ကိုယ်တော်
လေးတို့ခင်ဗျာ။ နောက်ကို ဝက်မတင်
တော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။
ကားစက်ကိုနှိုးအောင် ကူညီမစတော်မူ
ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နတ်
စင်ကို ကုန်း၍ ချနေကြသည်။ ခဏနေ
သော် ကားရှိရာသို့ ပြန်လာကြကာ ကား
ကိုစက်နှိုးပါတော့သည်။

ကားသည် ချက်ချင်း စက်နှိုး
သွားပါတော့သည်။ ကိုတင်ရွှေသည်
မျက်နှာဝင်းလက်သွားကာ...

“ငါ့ပြောဘူးလား။ ကားက
စက်ကောင်းပါတယ်လို့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်

ဆက်လက်မောင်းနှင်လာကြလေသည်။
မောင်ဝင်းတင်က လမ်းလေးတွင် ကျန်ခဲ့
သော ဝက်ကုန်သည်များအား နှုတ်ဆက်
သည့်အနေဖြင့် လက်ပြလေသည်။ ဝက်
ကုန်သည်များသည် မောင်ကြီးမည်းမည်း
တွင် ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ထိုင်လျက်
မျက်နှာငယ်ကလေးများဖြင့် ကျန်ကြ
လေသည်။

ပြည်သို့ရောက်သောအခါ

မိုးအလင်းဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

တစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်ကြပါ
သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခပ်စော
စော ထွက်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နံနက်
၇ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိကြပါသည်။
အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏
ယောက္ခမဖခင်သည် အိမ်ပေါက်ဝတွင်
ထွက်ရပ်နေပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြန်လာကြ
ပြီးလား။ မင်းတို့ ဒီနေ့ပြန်လာကြမယ်
ထင်လို့ ငါစောင့်နေတာ။ ဒါနဲ့ လမ်းမှာ
တစ်ခုခုဖြစ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ချက်ချင်း
ဘာပြန်ဖြေရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေကြပါ
သည်။ မောင်ဝင်းတင်က...

“လမ်းမှာ ဝက်တွေတင်လာ
တာ အဖေ။ အဲဒါ ကားစက်နှိုးမရလို့
ဒုက္ခတော်တော်ရောက်ရသေးတယ်။
ဝက်တွေပြန်ချပြီးတော့မှပဲ စက်နှိုးလို့
ရတော့တယ်”

“အေး ... ငါကလည်း ဖို့

နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ဒီကသိနေတယ် ကြား
လာ။ လာကြ...လာကြ...ငါပြမယ်”

အဖေသည် ကျွန်ုပ်တို့အား
ကားရုံအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ကားရုံ
တွင် ဘုရားစင်သီးသန့်ထားရှိပါသည်။
ပန်းများပူဇော်ထားရာ ပန်းများသည်
လန်းဆန်းနေကြလေသည်။ ဘုရားစင်၏
အောက်နားတွင် နတ်စင်ရှိရာ နတ်အိုး
များအတွင်း ပူဇော်ပသထားသော နတ်ပန်း
များမှာ ညှိုးနွမ်းနေကြပါသည်။

“အဲဒါပဲ ဒီပန်းတွေက မနေက
မှ လဲထားတာကွ။ ဒီလို ပန်းညှိုးနေပြီ
ဆိုရင် တစ်ခုခုဖြစ်လို့ပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားရုံမှ ပြန်
ထွက်လာကြကာ ခရီးပန်းလာသဖြင့်
အနားယူလိုနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမဖေ ထွက်
သွားသောအခါတွင် ကိုတင်ရွှေသည်
ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဝင်းတင်အား လက်တို့၍
ကားဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ထို့နောက်
ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကာ အင်ဂျင်
တစ်နေရာမှ ကြိုးကလေးနှစ် ချောင်းကို

ပြလေသည်။
“ဒီမှာကြည့် ဒီကြိုးကလေးနှစ်
ချောင်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မထိဘဲ ကွာနေ
ကြတာ။ အဲဒါကြောင့် စက်နှိုးလို့မရတာ။
ဒီကြိုးကလေးနှစ်ချောင်းကို ဒီလိုပူးလိုက်
မယ် ကြည့်”

ကိုတင်ရွှေက ကားကိုစက်နှိုး
လိုက်သောအခါတွင် အလွယ်တကူ
စက်နှိုးသွားပါသည်။ ကားတုန်ခါမှုများ
သွားသောအခါ ကြိုးနှစ်ချောင်းသည်
ပြန်ကွာသွားကြ၏။ ထိုအခါတွင် ကား
စက်ရပ်သွားလေသည်။ ပြန်ပူးပြီး စက်နှိုး
သောအခါ နှိုးသွားလေသည်။

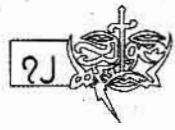
“တိုက်ဆိုင်မှုပဲလို့ ဆိုရမလား
မသိဘူး။ ဒီကြိုးကလေးတွေ တစ်ခါတစ်ခါ
ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။
ညကတော့ မှောင်ကလည်းမှောင်နေပြန်
ဓာတ်မီးကလည်း သိပ်အားမကောင်း
တော့ ဒီကြိုးလေးတွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို
သေသေချာချာ မမြင်ရဘူး။ ကားက ဝက်
တွေတင်မိကာမှ ကြိုးကလေးတွေက
ကွာသွားတယ်။ ဝက်ချေးတွေ ရေးဆေးချ

ပြီးတော့ စက်နှိုးလိုက်တာ ကြိုးကလေး
တွေ ပြန်ပူးသွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”
ကိုတင်ရွှေသည် ကျွန်ုပ်၏
ယောက္ခမဖေခင်အား ဆရာသန်းဟူ၍
ခေါ်လေသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်
မှာ...

“ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဆရာသန်းကို
သွားမပြောနဲ့ ကားကြံ့ခိုင်ရေးလုပ်တုန်းက
စက်ကို သေသေချာချာမလုပ်ဘူး။ ဒီကြိုး
တွေကို ဂရုတစိုက် မရှိဘူး။ အလုပ်လုပ်
တာ ပေါ့တယ်ဆိုပြီး ဆူနေဦးမယ်။
ဝက်တင်လို့ ကားစက်ရပ်တာလည်း ဖြစ်
နိုင်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပေါ့ကွာ။
တို့လည်း နောင်ကို ဝက်သားလည်း မစား
ရဲတော့ပါဘူး။ ကားပေါ် ဝက်တင်ဖို့ကို
တော့ ဝေလာဝေးပါပဲ ဝင်းတင်ရေ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

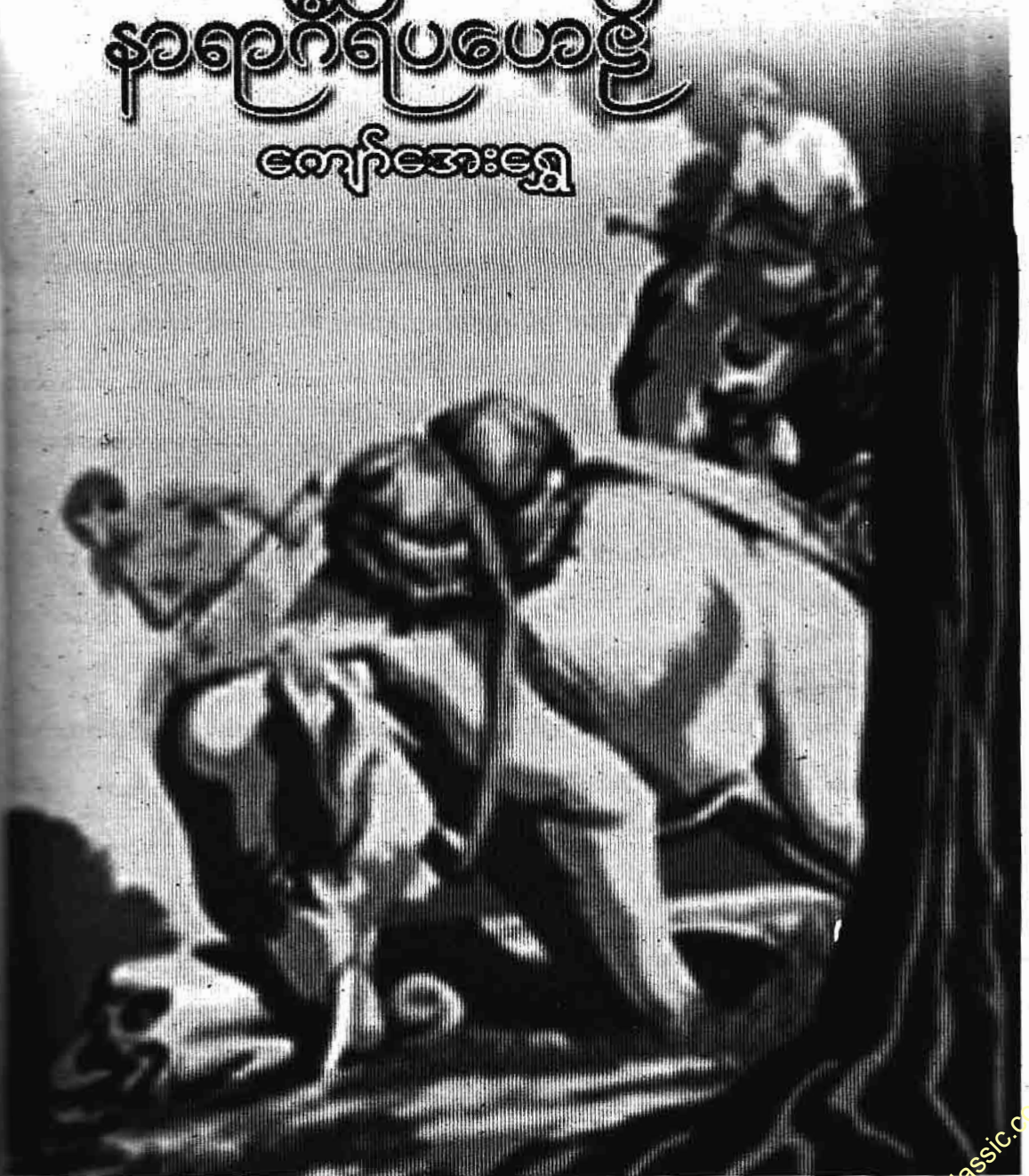
မင်းသန့်ကျော်(ဖီးကုန်း)

အချစ်ကြီးတော့ အပျက်ကြီး

နာရောဂါရိပ်ပယောဇဉ်

ကျော်အေးရွှေ

နံနက် (၇) နာရီတိတိ။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့်

ရောက်လာသော ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်း နှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး နိုင်လင်းဦး တပ်ကြပ် ကိုရဲ၊ တပ်ကြပ်ခွဲရန်ပိုင်တို့အဖွဲ့အား ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုသန်းကျော်နှင့် ကျေးရွာလူကြီးများက ရွာအဝင်လမ်းထိပ် မှာ စောင့်ကြည့် မှုခင်းဖြစ်ပွားရာ နေအိမ် သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

“အသုတ်ခံရတာက ထားထား နွယ်ပါ။ သူ့ယောက်ျားက ဆင်ဦးစီး ဗလ ပါ။ ဗလက ရွာမှာမနေပါဘူး ဗိုလ်လေး။ ပျဉ်းမနားသစ်တောကြီးပိုင်းထဲက ဆင် စခန်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေပါတယ်”

“ထားထားနွယ်က ဒီအိမ်လေး ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတာလား”

ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုသန်းကျော်ကို နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက မေးလိုက်သည်။ အိမ်လေးရှေ့တွင် ဝိုင်းအုံနေသော ရွာသူ ရွာသားများက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များရောက်လာ သည်နှင့် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်လေး။ သူ့ တစ်ယောက်တည်းနေတာ”

တောရွာတောလေ့မို့ ခြံဝန်း ကျယ်ကြီးထဲတွင် ဆောက်ထားသော မြေစိုက်အိမ်ကလေးမှာ သေးငယ်လွန်း သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ အိမ်လေး ထဲဝင်လိုက်တော့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ တော့သည်။ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုတွင် ရှိ သင့်ရှိထိုက်သော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ က သူနေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်။ အိမ် ကလေး၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ပက်လက်အနေအထား ဖြင့် သေဆုံးနေသည်။ ခုတင်တေး ပြုတင်း ပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင် ကြောင့် မြင်ကွင်းအားလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရလေသည်။ အပေါ်က ဝတ်ထား သော အင်္ကျီမှာ ကြယ်သီးများ ပြုတ်နေ ပြီး အတွင်းခံဘရာဇီယာက ပေါ်နေသည်။ ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက အနီးကပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ညွန့်အောက်တွင်

ထိုးသွင်းအော်ရာတစ်ချက်၊ ဘယ်ဘက် ရင်သားအောက်တွင် တစ်ချက်၊ ဝမ်းဗိုက် တွင် တစ်ချက် စုစုပေါင်း ထိုးသွင်းအော်ရာ သုံးချက်ဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို စစ်ဆေး တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် ခင်း ထားသော ဖျာကြမ်းမှတစ်ဆင့် မြေကြီး ပေါ်တွင် သွေးများကျနေလေသည်။

တပ်ကြပ်ကိုရဲက သေဆုံးနေ သော် ထားထားနွယ်၏ အလောင်းကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသည်။

“ကိုသန်းကျော် ... ထားထား နွယ်မှာ ရန်ငြိုးရန်စတု၊ မလိုမှန်းထားတဲ့ သူတို့ ရှိသလားဗျ”

ထားထားနွယ်၏ အလောင်း တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဆွဲကြိုး လက်စွပ်နှင့် နားကပ်တို့ကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် ပစ္စည်းလိုချင်၍ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတွေးမိပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထားထားနွယ်က ရိုးရိုး အေးအေးပဲ နေတဲ့သူပါ။ ရန်ငြိုးရန်

တယ်လို့တော့ မကြားမိပါဘူး ဗိုလ်လေး”

“ထားထားနွယ် အသတ်ခံရ
တာကို ဘယ်သူ့အရင်ဆုံးတွေ့တာလဲ”

“ပဲပြတ်ရောင်းတဲ့ မသိန်းက
အရင်တွေပြီး ကျွန်တော်ကို လာပြောလို့
ဗိုလ်လေးတို့ဆီကို ဆက်အကြောင်းကြား
တိုက်တာပါ”

“ကျွန်တော် မသိန်းနဲ့ တွေ့ချင်
ဏယ်”

“ဒီမိချေမှာ ရှိပါတယ်။
ဗိုလ်လေးတို့ မေးချင်တာမေးလို့ရအောင်
ထားပါတယ်”

ကိုသန်းကျော်က တစ်ဆက်
တည်း ခြံဝိုင်းရှေ့တွင်ရှိနေသော ပဲပြတ်
တည်မသိန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
“မသိန်းရောက်လာသည်နှင့် ...

“ခင်ဗျား မြင်တွေ့သမျှ
ဗိုလ်လေးကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟုဆက်ပြောလိုက်သည်။ ဒု-
တိယ ပြည်ပဦးစီးဌာနက ပြောရဲဆိုရရှိလာ
အတိုင်း တွက် ပဲပြတ်သည် မသိန်းကို
ဖမ်းဆီးတိုက်သည်။

“ကျွန်မက မနက်တုန်းက
ထားထားနွယ်မှာထားလို့ ပဲပြတ်ဝင်ပို့ပါ
တယ်။ ထားထားနွယ်ကို အော်ခေါ်တာ
ထွက်မလာတာနဲ့ ဒီမိထဲဝင်ကြည့်လိုက်
မိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ထားထားနွယ်ကို ခုတင်
ပေါ်မှာ သွေးသစ်ရဲရဲနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့
ကျွန်မလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ကိုသန်း
ကျော်ကို သွားပြောလိုက်ပါတယ်။ သေနေ
တာလား။ ရှင်နေတာလားတော့ မသိပါ
ဘူးရှင်”

“ခင်ဗျားရောက်တော့ ဒီမိ
တံခါးက ပိတ်ထားတာလား။ ဖွင့်ထားတာ
လား”

“ဒီမိတံခါးက ဖွင့်ထားပါတယ်”
ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက စိတ်
ကျေနပ်အောင် မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ခုတင်အောက်တွင်ရှိသော သံသေတ္တာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဝတ်အစား
ထည့်သော သံသေတ္တာမှာ သော့ခတ်ထား
လျက်ရှိနေသည်။

“ဗိုလ်လေး ... ပစ္စည်းလိုချင်
လို့သတ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူးနော်။ ဒီမိထဲ

မှာ ငွေဆောက်ရှာဖွေထားတဲ့ ပုံစံမျိုး မတွေ့
ရဘူး”

တပ်ကြပ်ကိုရဲက သူ့ထင်မြင်
ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။ ကိုသန်းကျော်
ကလည်း ရန်ငြိုးရန်စမရှိနိုင်ကြောင်း ပြော
ထားသည်။ ရိုးသားအေးဆေး၍ တစ်
ယောက်တည်းနေသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို မည်သူကမျှ ရက်ရက်စက်
စက်သတ်သွားပါလိမ့် ...။

“ကိုသန်းကျော် ... ထား
ထားနွယ်ဆီကို ဘယ်သူ့တွေ အဝင်
အထွက်များလဲဗျ”

“ရွာလယ်ပိုင်းက ကိုအေးလှိုင်
သား အောင်ချစ်တော့ ဒီဒီမိမှာ ခဏ
ခဏ တွေ့ရတယ်ရှင်”

ပဲပြတ်သည် မသိန်းက ဝင်
ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော
သင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစားနေသည်။

“ဗိုလ်လေး ... ကျွန်တော်
လည်း ဒီကောင်လေး ထားထားနွယ်တို့
ဒီမိကို ဝင်ထွက်နေတယ် ကြားပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့ ... ”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လည်း ကို သန်းကျော်၊ ဆက်ပြောဗျာ”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက မေးလိုက်သည်။

“အောင်ချစ်နဲ့ ထားထားနွယ် တို့က မကင်းမရှင်းဖြစ်နေကြတယ်ရှင်”

ပဲပြတ်သည် မသိန်းက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပါရှင် ... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ထားထားနွယ်ဆီမှာ ပဲပြတ်ဖိုးရစရာရှိလို့ သွားတောင်းတာ အိမ်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ ပြောနေတဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရတာပါ။ သူတို့ ပြောနေတာက ထားထားနွယ်ကို သူနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ အောင်ချစ်က ခေါ်နေတဲ့ စကားပါ”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက ပဲပြတ်သည် မသိန်းပြောသမျှ စိတ်ပါဝင် စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“ထားထားနွယ်က လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းနေတုန်း ကျွန်မ

ရောက်သွားတာပါ။ ကျွန်မကို မြင်လိုက်တော့ အောင်ချစ်က မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်သွားပါတယ်”

ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကို သန်းကျော်က ထောက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပစ္စည်းယူ လူသတ်မှုလည်း မဟုတ်၊ အငြိုးအတေးတစ်ခုခုကြောင့် သတ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေါ်ရာမလိုက်လို့ အောင်ချစ်က သတ်လိုက်တာလား။ လားပေါင်းများစွာဖြင့် ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းတစ်ယောက် အတွေးချာချာလည်လည်သွားသည်။ အခုအချိန်မှာတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ အရှိဆုံးတရားခံက အောင်ချစ်။ အောင်ချစ်ကိုတွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ကိုသန်းကျော် ... ကျွန်တော် အောင်ချစ်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်လေး ... အောင်ချစ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ကိုသန်းကျော်က ရွာသားတစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။ ရဲလုပ်ငန်းစဉ်များ လုပ်ဆောင်ပြီးပြီမို့

တပ်ကြပ်ကြီးနိုင်လင်းဦးကို ထားထားနွယ်၏ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ထားထားနွယ်နဲ့ အောင်ချစ်တို့ မကင်းမရှင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောနဲ့ သိတာပဲရှိပါတယ်။ ရွာထဲမှာတော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သွားတာ လာတာ မရှိပေမဲ့ ညအိပ်ချိန် လူခြေတိတ်တဲ့အခါမှာတော့ အောင်ချစ်ဟာ ထားထားနွယ်တို့ အိမ်ကို တိတ်တိတ်ကလေးလာတယ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေကတော့ ထင်ပြောပါတယ်”

“ထားထားနွယ်မှာ သားသမီး မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး ဗိုလ်လေး ... ထားထားနွယ်က သာယာအေးရွာကပါ။ ဗလနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီရွာကို ရောက်လာတာပါ။ သူ့ယောက်ျားဗလက ဒီရွာသားပါ။ အိမ်ထောင်ကျတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ အစကတော့ သူ့ယောက်ျား ဗလပျဉ်းမနားသစ်တောကြီးဝိုင်းက ဆင်လုပ်

မှာ လိုက်နေတာပါ။ ဟိုမှာ အစားဆင်းရဲ
အနေဆင်းရဲတာနဲ့ ရွာမှာပြန်လာနေတာ
ခြောက်လကျော်ပါပြီ။ အောင်ချစ်နဲ့
သတင်းထွက်လာတာလည်း သိပ်မကြာ
သေးပါဘူး။

ကိုသန်းကျော်က သူ့သိသမျှ
ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အောင်
ချစ်ကိုသွားခေါ်သောရွာသား ပြန်ရောက်
လာပြီး သတင်းပို့လိုက်သည်။

“အောင်ချစ် မရှိဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။
ညက အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်
တယ်”

ကိုသန်းကျော်က ဒု-ရဲအုပ်
ဖြည့်ပြီးဟိန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
အောင်ချစ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။
ထားနွယ်ကိုသတ်ပြီး ထွက်ပြေးလေ
ပြီ။ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနီး
ဝန်းကျင် တရားခံအဖြစ် အောင်ချစ်တစ်
ယောက်သာရှိသည်။

“ကိုင်း ... ကိုသန်းကျော်ရေ
အောင်ချစ်ကိုတွေ့မှ ဒီပြဿနာတွေက
မှန်တာဆိုတော့ သူသွားတတ်တဲ့နေရာ

တွေမှာ ရွာကကာလသားတွေနဲ့ ရှာဖွေ
စီစဉ်ဗျာ။ တပ်ကြပ်ကိုခေါ်သွားဗျာ”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက
ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ အကူအညီ
တောင်းလိုက်သည်။ ကိုသန်းကျော်က
ခြံဝတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ရွာသူရွာသား
များထံ ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒု-
ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းဆီ ပြန်လာပြီး ...

“ဗိုလ်လေး ... ကျေးရွာ
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးက သွားစောင့်ကြမယ်
ဗျာ” ဟုပြောလိုက်သည်။

x x x

“အခုအမှုက ပစ္စည်းယူ
လူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့
လည်းဆိုတော့ အသတ်ခံရတဲ့ ထားထား
နွယ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းတွေက အပြည့်အစုံတွေနေရ
တယ်လေ။ ပစ္စည်းလိုချင်လို့ဆိုရင် အကုန်
ချွတ်ယူသွားမှာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက သူနှင့်
အတူထိုင်နေကြသော ကိုသန်းကျော်

အပါအဝင် ဆယ်အိမ်မှူးများကို ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“ဟော ... ပြန်လာကြပြီ။
အောင်ချစ်လည်း ပါလာတယ် ဗိုလ်လေး”
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းထဲသို့
ဝင်လာသောသူများကိုကြည့်၍ ကိုသန်း
ကျော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာသား
များက အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက်ဆံ
ကောင်းကောင်း လူရွယ်တစ်ယောက်ကို
ဒု-ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်း ရှေ့သို့ အသာတွန်း
ပို့လိုက်သည်။

“အောင်ချစ်တို့တာ သူပဲ
ဗိုလ်လေး”

“ထိုင်ကွာ ညီလေး။ ညီလေး
နာမည်က အောင်ချစ် ဟုတ်လား”
လူရွယ်က ခုံလွတ်တစ်လုံး
တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း “ဟုတ်ကဲ့” ဟုဖြေ
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချစ်နေကြ
ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခြေအနေထိ
ရောက်သွားရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ . . . ။ အစ်ကိုထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ထားနွယ်ကို ကျွန်တော်မသတ်ဘူး”

အောင်ချစ်က ပြာပြာသလဲ ငြင်းသည်။

“မင်းမသတ်လို့ ဘယ်သူသတ်မှာလဲ။ မင်းခေါ်ရာနောက်ကို မလိုက်လို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး သတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက အောင်ချစ်စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သည်။

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ပါခင်ဗျာ။ ထားနွယ်ကို သတ်သွားတာက ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

အောင်ချစ်က မျက်နှာကို အောက်ငုံထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

“ထားနွယ်ကို သူ့ယောက်ျားကို ဗလသတ်သွားတာပါဗျာ။ ညက ဆယ်နှစ်နာရီထိုးလောက် ကျွန်တော်နဲ့ ထားနွယ်နဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲရင်း စကားပြောနေတုန်း ရောက်လာပြီး “သစ္စာ

မရှိတဲ့ ကောင်မ” ဆိုပြီး ထားထားနွယ်ကို အရင်ဆုံး ဓားနဲ့ထိုးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ခုတင်ဘေးက ပြုတ်င်းက ခုန်ထွက်ပြီး ပြေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုဗလ ကျွန်တော့်ကို လိုက်သတ်မှာကြောက်လို့ ရွာဦးက ဘုရားပျက်ထဲ ဝင်ပုန်းနေမိတာဗျာ။ ကျွန်တော်မှားတာပါဗျာ။ သူများမယားကိုမှ သွားချစ်မိတာကိုး။ သူများမယားသွားပြီး ကြာခိုတဲ့ပြစ်မှုဟာ နောင်ဘဝမပြောနဲ့ အခုဘဝမှာတောင် အသက်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးရတဲ့ ဘဝမျိုးပါဗျာ။ အခုလည်း ရွာကလူတွေ လိုက်ရှာတာတွေသွားပြီး အခုလို ပြန်ပါလာတာပါ။ ဒီရောက်မှ ထားနွယ်တစ်ယောက် အသတ်ခံရလို့ သေပြီဆိုတာ သိရတာပါဗျာ”

အောင်ချစ်က သူ့အမှားအတွက် နောင်တရစွာဖြင့် ဝန်ခံပြောလိုက်သည်။

“ထားထားနွယ် ယောက်ျားဗလက ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မရှိမှ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူ့မိန်းမအကြောင်း သတင်းပေးတဲ့လူရှိလို့ ပြန်လာချောင်းတာဖြစ်မယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ကော့ ထားထားနွယ်နဲ့ အောင်ချစ်ကို ပက်ပင်းတွေလိုက်ရတော့ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ပဲ သတ်လိုက်တာထင်တယ်။ အောင်ချစ်ကတော့ အပြေးကောင်းလို့ လွတ်သွားတာပေါ့ကွာ”

ဒု-ရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းက ရှင်းပြလိုက်သည်။ လူသတ်တရားခံကို သိရပြီဆိုတော့ ဖမ်းမိဖိုက အရေးကြီးလာပေပြီ။ အောင်ချစ်ကိုလည်း ရွာမှခရီးဝေးမသွားရန် ပြောလိုက်သည်။ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကိုသန်းကျော်ဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့ချိန်က နံနက်ခြောက်နာရီ၊ မူခင်းဖြစ်ပွားရာရောက်တော့ ခုနစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီထိုးတော့ လူသတ်တရားခံကို သိနေရပြီ။ အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ လှုပ်ရှားရသည်မို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကိုသန်းကျော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာကထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စခန်းပြန်ရောက်

ဘော့ ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။ စခန်းမှူး
 ထို အကျိုးအကြောင်းတင်ပြလိုက်
 ပြီးနောက် ပျဉ်းမနားမြို့သို့ ထွက်မည်ကား
 ဇိတ်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်
 ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်ရောက်တော့
 ထောင့်စီးမှု မရှိတော့။ မနက် (၇) နာရီ
 ထွက်သွားပြီဟု ဂိတ်မှူးက ပြောလိုက်
 သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုသန်းကျော်
 နှစ်ဖြင့် အကြောင်းကြားချိန်တွင် ဗလက
 ချဉ်းမနားသို့ ပြန်သွားနေလေပြီ။ ဂိတ်မှူး
 ထို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဗလ
 ချဉ်းနှင့် ခရီးသည်တစ်ဦး ပါ မပါ ထွက်
 သွားသော ကားမှ ခရီးသည်စာရင်းကို
 ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုံနံပါတ်-၁၅
 ရာတွင် ဗလ ကမည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... တရားခံ
 မနက် (၇) နာရီကားနဲ့ ပျဉ်းမနား
 ထွက်သွားပြီ။ ပျဉ်းမနားရဲစခန်းကို
 ကြောင်းကြားပေးပါခင်ဗျ”
 စခန်းမှူးကြီးထံ ရဲအုပ်ပြည်ပြီး
 လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် တရားခံဗလ

စီးသွားသော ကားနံပါတ်၊ ထိုင်ခုံနံပါတ်တို့
 ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နံနက်
 စာစားရန်အတွက် ကိုသူတော်၏ တရုတ်
 ထမင်းဆိုင်သို့ သူ၏ ဆိုင်ကယ်လေးကို
 ဦးတည်လိုက်သည်။

* * *

ပျဉ်းမနားရဲစခန်းမှ ဖမ်းမိထား
 သော လူသတ်တရားခံ ဗလကို တပ်ကြပ်
 ကြီး နိုင်လင်းဦးနှင့် တပ်ကြပ်ဦးရန်ပိုင်တို့
 က လွှဲပြောင်းရယူလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု
 တော့ အမှုစစ်ရုံးခန်းထဲတွင် စခန်းမှူးနှင့်
 အတူ ဒု-ရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်း၊ ကျေးရွာ
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကိုသန်းကျော်နှင့် လူသတ်
 တရားခံ ဗလတို့ ရှိနေကြလေသည်။

“ကိုသန်းကျော် ... သူက
 ထားထားနွယ်ယောက်ျား ဗလဆိုတာ
 ဟုတ်ပါတယ်နော်”
 ဒု-ရဲအုပ် ပြည်ပြီးဟိန်းက
 ကိုသန်းကျော်ကို မေးလိုက်သည်။ မိမိ
 တို့မှာ ဗလကို ဖမ်းမိထားသော်လည်း
 မြင်ဖူးခဲခြင်း မရှိပေ။ သေချာအောင် မေး

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ဒီလဲလေး။
 ဗလပါ”
 ဗလက လက်နှစ်ဖက်ကို
 စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ပြီးတော့
 စခန်းမှူးကြီးထိုင်နေသော ကုလားထိုင်၏
 နောက်တွင်ရှိသော ပြူတင်းပေါက်အပြင်
 ဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုဗလ ... မထားထားနွယ်
 က ကိုဗလရဲ့ မိန်းမနော်။ ဘာဖြစ်လို့
 သတ်လိုက်တာလဲ”

ဒု-ရဲအုပ် ပြည်ပြီးဟိန်းက
 ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဖောက်ပြန်လို့၊ သစ္စာမရှိလို့”
 ဗလက တိုတိုပဲ ဖြေလိုက်
 သည်။

“မထားထားနွယ် ...
 ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတာ ကိုဗလကို
 ဘယ်သူက ပြောတာလဲ။ ကိုဗလဘယ်လို
 လုပ်ပြီး သိတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရွာကို
 ဝိုင်းချုပ်မှ ပြန်ရောက်လို့ ဖောက်ပြန်နေတာ
 ကို ဖက်ပင်းတိုးမိတာလား”

“ရွာကလူတွေ သတင်းပေးလို သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို သတင်းပေးတာက အောင်တိုင်းကျော်ပါ ခင်ဗျ”

“အောင်တိုင်းကျော်ဆိုတာက”

စခန်းမှူး ကျော်ပြီးထက်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်စီးနေတဲ့ သစ်ခွဲတဲ့ ဆင်ရဲ့ နာမည်ပါ”

“မင်းစီးနေတဲ့ဆင်က မင်းမိန်းမ ဖောက်ပြန်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာ လဲကွာ”

စခန်းမှူးကြီး အံ့သြသွားသည်။

“အဲဒီတစ်ခုကတော့ တော် တော်ဆန်ကြယ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မိန်းမ ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတာ အောင် တိုင်းကျော်ဘယ်လိုသိလည်းဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ အောင်တိုင်းကျော် က ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်ပြလို့သိရ တာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြတာလည်းဆို တော့ ကျွန်တော်ဟာ ထားထားနွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင် လူပျိုတာဝကတည်းက

ဆင်ဦးစီးအလုပ် လုပ်လာတာပါ။ ဖွဲ့မနား သစ်တောကြီးဝိုင်းထဲက ဆင်စခန်းတစ်ခု မှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ အလုပ်ထဲ စဝင်ကတည်းက အောင်တိုင်းကျော်ဆိုတဲ့ ဆင်နဲ့ တွဲလုပ်ရတာပါ။ ထားထားနွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ထားထားနွယ်ကို ဆင် စခန်းမှာ ခေါ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားထားနွယ်က ဆင်စခန်းမှာ မပျော်ပါ ဘူး။ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲတော့ မနေနိုင်ဘူးပေါ့ခင်ဗျ။ အောင်တိုင်းကျော်နဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်နေ့ကုန် တစ်ပူး တွဲတွဲဆိုတော့ ကျွန်တော်အထာကို အကုန်သိတဲ့ကောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကလည်း သံယောဇဉ်ပိုကြီးလာတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ ထားထားနွယ်က တစ်နေ့ကုန် မနေရ ပေမဲ့ အောင်တိုင်းကျော်နဲ့က မိုးလင်း မိုးချုပ်နေနေရတယ်။ ကြာလာတော့ ထားထားနွယ်ဟာ ဆင်စခန်းမှာနေရတာ ပျင်းလာတယ်နဲ့တူပါတယ်။ ရွာပြန်ချင် တယ်လို့ ပြောလာတယ်။ ကျွန်တော် လည်း သနားတာနဲ့ သူ့ကိုရွာပြန်ပို့လိုက်

တယ်။ ထားထားနွယ်ရွာပြန်ပြီး ခြောက်လ လောက်ကြာတော့ အလုပ်စခန်းက အပြန်မှာ တောပန်းတွေချိုးပြီး သူ့နားရွက် ကြားမှာညှပ်၊ ပန်းပန်သလိုလုပ်ပြတယ်။ ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးပေးတော့လည်း တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ သစ်တုံးလေးကို နှာမောင်းနဲ့ပတ်ပြီး သနပ်ခါးသွေးသလို လုပ်ပြီး သူ့ပါးကို သနပ်ခါးလိမ်းသလို လိမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ အဲဒီလိုလုပ်ပြလေ သဘောကျလေပေါ့။ တစ်ခါ နှစ်ခါ မကတော့ဘူး။ သုံးလေးခါ လောက်လုပ်ပြပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို ရန်မူလာတယ်။ ကျွန်တော့ကျောကို နှာမောင်းနဲ့ရိုက်တယ်။ ဒီလိုထူးထူးခြားခြား တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အောင်တိုင်းကျော် ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲလုပ်လာတဲ့ လုပ်သက်က ဘယ်နည်းတော့မလဲ။ အကြောင်းမဲ့ ရန်မူလာတော့ ကျွန်တော် ကြောက်လာတယ်”

ဗလက စကားပြောရတာ မှာ သွားလို့လား မသိ၊ ခဏနားလိုက်သည်။ စခန်းမှူးကြီးက စီးကရက်ဘူးကို ဗလက

“ဘွန်နီလိုက်သည်။ ဗလက ဆေးလိပ်
သောက်ကြောင်း ခေါင်းခါပြရင်း သူ့စကား
ဆို ဆက်လိုက်သည်။

“အောင်တိုင်းကျော်ဟာ
ကျွန်တော့်စကားကို မနာခံတော့ဘူး။
ထန်ကဆန်လုပ်လာတယ်။ ဒါနဲ့
ဆင်ခန်းမှာ အသက်အကြီးဆုံး ဆင်နဲ့
ဆင်သက်လာရင် ဗဟုသုတစုံတဲ့
အောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
ကြည့်လိုက်မိတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ကောင်လေး ဗလ၊ မင်း
နဲ့သူပြီး အိမ်ခဏပြန်လိုက်ကွာ”

လို့ ပြောလာတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော်အိမ်ပြန်တာနဲ့ အောင်တိုင်း
ဆုတ်လုပ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့
ကျွန်တော်လည်း အိမ်မပြန်ဘူးပေါ့။ အဲဒီ
အောင်တိုင်းကျော်က ပိုပြီး ဒေါသကြီး
လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့အထိ
ဆင်လာတယ်။ အဘအောင်ကလည်း
ပြန်နိုင်ပြန်တော့ ဘာကြောင့်ရွာပြန်နိုင်
နဲ့လည်း မသိ။ အဲဒါနဲ့ အဘအောင်ဆီ
သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်းပြောပြဖို့ တောင်းပန်လိုက်တော့
မှ...

“နင့်မိန်းမ ရွာမှာ ဖောက်ပြန်
နေတယ်လို့ နင်စီးဆင်က နင့်ကို အသိ
ပေးတာကွ။ ဆင်တွေမှာ သူတို့ကိုခိုင်းတဲ့
ဆင်ဦးစီးတွေရဲ့ ဇနီးမယားတွေ ဖောက်ပြန်
နေရင် သိနေတယ်ကွ။ ဘယ်လိုသိနေ
တယ်ဆိုတာတော့ အဘအောင်လည်း
မသိဘူး။ အဘအောင်က ဆင်ဦးစီးလုပ်
ပြီး ဆင်တွေနဲ့နေလာတာ အနှစ်သုံးဆယ်
ကျော်ပြီဆိုတော့ ဆင်တွေရဲ့သဘော
သဘာဝကို နားလည်နေပြီပေါ့ကွာ။
အတွေ့အကြုံက စကားပြောတာပေါ့။ ဆင်
အောင်တိုင်းကျော်ကလည်း မင်းနားလည်
အောင် လုပ်ပြတာကွ။ ကဲပါလေ ...
မင်းရဲ့ဆင်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရ
အောင် ရွာပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး”

အဘအောင်က သေချာရှင်းပြ
တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခွင့်တောင်းပြီး
ရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အောင်တိုင်းကျော်
ပြောတာ မှန်၊ မမှန်သိရအောင်လို့ မိုး
တော်တော်ချုပ်မှ ရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

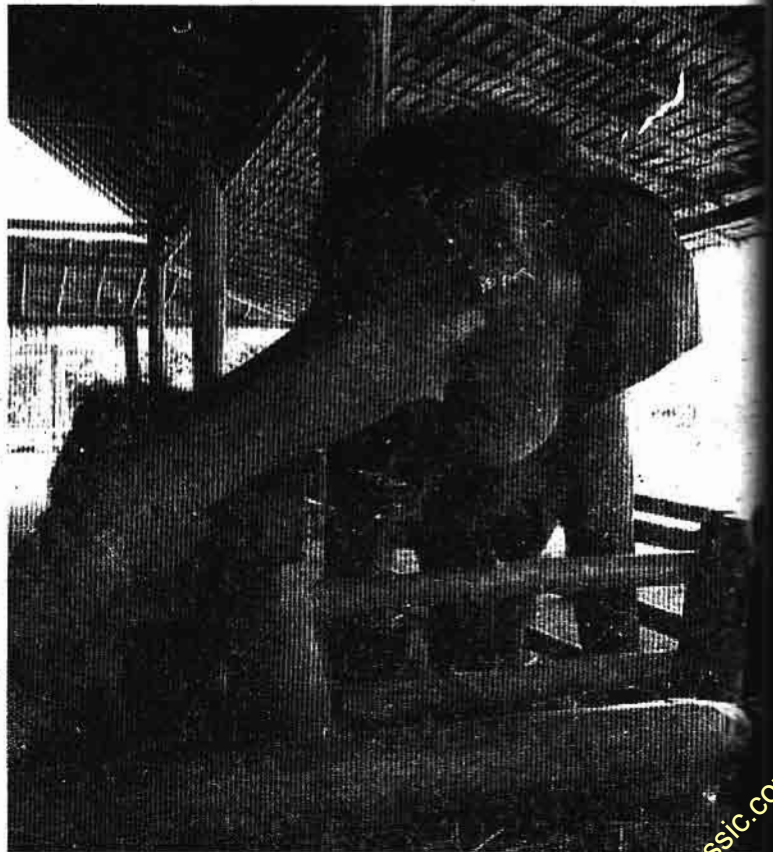
ခွဲနေရတဲ့ ထားနွယ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်
တာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ဆင် အောင်တိုင်း
ကျော်ပြောတာလည်း မမှန်ပါစေနဲ့
ဆုတောင်းလိုက်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း
ဆိုတော့ ထားနွယ်ကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်
လို့ပါပဲဗျာ။ ရွာကိုရောက်တော့ ထားနွယ်
ကို တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ကို အတင်းမြို့သိပ်
ပြီး ရွာပြင်က တောထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်ရွာပြန်လာတာကို
ဘယ်သူမှ မသိအောင်လို့ပါ။ လူတွေ
အိပ်ချိန်ရောက်မှ တိတ်တိတ်လေးရွာထဲ
ဝင်ပြီး အိမ်နားကို ကပ်လိုက်မိတယ်ဆို
ရင်ပဲ ဆင်အောင်တိုင်းကျော်ပြောတာ
မှန်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အိမ်ထဲက
ထားထားနွယ်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
တို့ ညတုတု၊ ခွဲတဲတဲပြောနေကြတဲ့
အသံကို ကြားလိုက်ရလို့ပါပဲဗျာ။ ဆရာကြီး
တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ ကိုယ့်မိန်းမကို
သူများရင်ခွင်ထဲရောက်နေတာကိုတွေ့ရင်
ဆရာကြီးတို့ ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်
လုပ်သလို လုပ်ကြမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်

ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထွယ်အိတ်ထဲ
မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝန်းခနဲ ပြေး
ဝင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သစ္စာမရှိတဲ့
ကောင်မလို့ ပြောလိုက်ပြီး တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် ဖက်နေကြတဲ့ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ထိုးလိုက်ပါတယ်။ အားခနဲ
အသံထွက်လာတာက ထားထားနွယ်
အသံ၊ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့အကောင်က
လှစ်ခနဲ ခုတင်ဘေးက ပြုတင်းပေါက်က
ခနဲထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ထားနွယ်ကို ဓားနဲ့ထပ်
ထိုးပစ်လိုက်မိတယ်။ အချစ်ကြီးလို့
အမျက်ကြီးသွားတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကြာ
ကူလီကောင်ကတော့ ဘယ်ထွက်ပြေး
တယ် မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် ခုတင်
ပေါ်မှာ ပက်လက်လဲနေတဲ့ ထားနွယ်ကို
လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ထဲက ထွက်
လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရွာကိုပြန်ရောက်
တာရော ပြန်ထွက်လာတာကိုရော
ဘယ်သူမှ သိပုံမရပါဘူး။ မိုးလင်းတော့
ကျွန်တော်အလုပ်ရှိရာ ဆင်စခန်းကို

အပြန်မှာ အဖမ်းခံရတာပါပဲဗျာ။ အစ
ကတော့ ထားနွယ်ကိုသတ်ဖို့အထိ
စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စေ့
ရေမှာ သူတစ်ပါးရင်ခွင်ထဲမှာ ကြည့်နူး
နေတဲ့ မိန်းမကို တွေ့လိုက်ရတော့
မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပါပဲ
ခင်ဗျာ။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တာ
ကျွန်တော့်အများပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ
ဟောက်ပြန်နေတာကို ကျွန်တော်စီးနေတဲ့

ဆင်အောင်တိုင်းကျော်က ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး သိနေတာလည်းဗျာ။
ဗလပြောလိုက်သော နောက်ဆုံး
စကားက စခန်းမှူးကြီးနှင့် ဒု-ရဲအုပ်
ပြည့်ပြီးဟိန်းတို့အတွက်တော့ ပဟော
တစ်ပုဒ်လို့ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျော်အေးရွှေ

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ဓုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကျညီဆောင်ခွတ်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဂုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဆင်ညွှန် ➡ အစိတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ထူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခေါ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

TAKM.2014

အုန်းသီးနဲ့ဘူးသီး

အချစ်လွန်မှဖြင့်

အောင်နုစာပေ(မှန်)

၂၀၁၃ ခုနှစ်ရဲ့ မိုးရာသီကုန်
ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်တဲ့ သီတင်း
ကျွတ်လကုန်ခါနီး သောကြာရက် တစ်
ချက်မှာ ရန်ကုန်အစိုးရဘဏ်ခွဲကြီးတစ်ခု
မှာ မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေတဲ့ ကိုတင်အောင်တစ်ယောက် ဘဏ်
ခွဲခွဲချိန် ၀၉:၃၀ ချိန်ကနေ ဝင်လာမစဲ
တဖွဲ့ဖြစ်နေတဲ့ လုပ်သားပြည်သူတွေရဲ့
ငွေထုတ်ဖို့ ချက်လက်မှတ်ကို စစ်ဆေး
ထက်မှတ်ရေးထိုးပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့
အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ခန်းထဲကို အသက်
(၅၀) နှစ်ခန့်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းရှိတဲ့
အမျိုးသမီး (၃)ဦးဟာ ဝင်လာပြီး စားပွဲ
ရေနားမှာရှိနေတဲ့ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ
ဆိုင်နေကြပါတယ်။ ထိုင်နေတဲ့အချိန်
(၁၅) မိနစ်လောက်ရှိပေမယ့် ကိုတင်
အောင်ဟာ သတိမပြုမိသေးဘဲ လုပ်
ထက်စာလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေပါတယ်။
ထင်ထွက်နေတဲ့သူတွေ အတန်ငယ် ရှင်း
ဆောက်မှ ခါးကိုဆန့်ပြီး ရှေ့ကိုကြည့်
ထိုက်မိပါတယ်။ အခန်းထဲကို ဝင်ရောက်
နေတဲ့အမျိုးသမီး (၃) ဦးထဲက အလယ်

မှာထိုင်နေပြီး အင်္ကျီနဲ့ထမီ အပြာရောင်
နုနုကိုဝတ်ထားပြီး အသားဖြူဖြူနဲ့ ပါဝါ
မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ မဥမ္မာလို့ခေါ်တဲ့
အမျိုးသမီးကစပြီး အသံပြုပြောကြား
လိုက်ပါတယ်။

“ငအောင်ရယ် ငါတို့ရောက်
နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိတော့မယ်။
တစ်ချက်လေးတောင်မှ မော်ကြည့်ဖော်
တောင် မရဘူး”

လို့ အပြစ်တင်တဲ့လေသံနဲ့
ပြောလိုက်တော့ ကိုတင်အောင်က...

“သူငယ်ချင်းတို့ အပြစ်တင်ရင်
လည်း ခံပါမယ်။ မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲလေ။
ငါ့ရုံးခန်းက ဒီအချိန်ဆို လူဝင်လူထွက်
ရှုပ်ပါတယ်ဟာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို
အားနာလိုက်တာ”

လို့ ပြန်ပြောရင်း ...

“နင်တို့ (၃)ဦး ဘယ်လိုဆုံပြီး
ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြတာလဲ ပြောပါဦး
ဟ”

ဟု မေးလိုက်တော့ ဘယ်
ဘက်မှာထိုင်နေတဲ့ ယိုးဒယားပါတိတ်

စိမ်းပြာရောင်ကိုဝတ်လာပြီး အသား
ညိုညိုနဲ့ အညာသူပုပ်ပေါက်နေတဲ့ မတင်
တင်မြင့်မှ...

“ဥမ္မာနဲ့သန်းသန်းဝင်းတို့က
စည်/ပင်ရုံးက နင့်သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီး
ကျော်ငွေရဲ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်လို့
လာကြတာ”

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအနီးက
“ယုနေဂါးဒင်း” ဟိုတယ်မှာ လုပ်မှာ။
ကောင်မလေးက မလှိုင်ကလို့ပြော
တယ်။ နင့်ကိုလည်း ဖိတ်စာပေးခိုင်းလိုက်
တယ်။

ကိုတင်အောင်ဟာ မတင်တင်
မြင့်ပေးတဲ့ ဖိတ်စာကိုဖတ်ရင်း ...

“တနင်္ဂနွေနေ့ပဲ နီးတောင်နီး
နေပြီပဲ”

လို့ ပြောရင်းက ...

“နင်တို့ အပျိုကြီးတွေ ဒီ
အတိုင်းနဲ့ပဲ သူများမင်္ဂလာဆောင်ကို
သွားလိုက်၊ သားသမီးတွေထိ မင်္ဂလာ
ဆောင်တော့လည်း မတိုးတက်ကြပါ
လား”

လို့ ပြောတော့ မတင်တင်မြင့်

လုပ်နေကြတာပါပဲ။

တယ် မဟုတ်လား”

က ...

ကိုတင်အောင်က ...

လို့ ပြောတော့ မဥမ္မာက...

“ငါတို့တတွေက အပူမရှာချင်

“လူဆိုတာ လူတာဝန်ကျေ

“ငအောင် နင် ငါတို့ကို

လို့ပါဟာ နင်ဆိုမိန်းမယူပြီး အခု ကလေး

ရမှာပေါ့။ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်

ဟိုပြော၊ ဒီပြော ပြောမနေနဲ့။ နင့်အလုပ်

(၄) ယောက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသလောက်

ရမှာ မဟုတ်လား”

ကလည်း တစ်နေ့ကုန် လုပ်ရမှာဆိုတော့

ငါတို့က အေးဆေးပဲ”

“နင်တို့ကသာ မစွန့်လို့ အပျို

တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှ မင်္ဂလာဆောင်မှာ

“ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာစားမလဲ

ကြီးဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ စန္ဒာခင်နဲ့

တွေ့ကြရအောင်။ မြင့်မြင့်ဝင်းနဲ့ စန္ဒာခင်

ကိုယ့်သဘောအတိုင်းဖြစ်တယ်။ ပြော

မြင့်မြင့်ဝင်းက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ကျောင်း

တို့လည်း လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထား

မယ်လူမရှိဘူး ငအောင်ရဲ့”

စာနဲ့ လုံးပန်းရင်းနဲ့ ဖူးစာရှင်ကို ရှာမတွေ့

တယ်။ ဗိုလ်ကြီးကျော်ငွေ အမျိုးသမီးနဲ့

လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

တာဆို ထားပါတော့။ နင်တို့ (၃)

သိကြတယ်”

ကိုတင်အောင်တို့အားလုံးဟာ

ယောက်က ကျောင်းဆရာမတွေဖြစ်ပြီး

လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြပါ

မိတ္ထီလာမြို့ အမှတ် (၁) အထက်တန်း

တက္ကသိုလ်လည်းတက်ခဲ့ကြတာ။ အဲဒါမှ

တယ်။ ကိုတင်အောင်လည်း သူငယ်ချင်း

ကျောင်းက (၁၀) တန်းအောင်ကြတဲ့

ဖူးစာရှင်မတွေ့တာ။ သမီးကညာအခါ

များ ပေးခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို

အလွန်ရင်းနှီးကြတဲ့ ကျောင်းနေဘက်

မလင့်ဆိုတဲ့ စကားကို နင်တို့မေ့ထားကြ

ကြည့်ရင်း ဝင်လာတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့

သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျောင်း

တက်တဲ့ကာလမှာတော့ တတွဲတွဲနဲ့ ရှိ

ချက်လက်မှတ်ကို စိစစ်ကာ လက်မှတ်

ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း (၈) ဦးရှိပါတယ်။

အောင်ကိုကို၊ မောင်မောင်ဟန်၊ မြင့်မြင့်

ရေးထိုးရင်း ငယ်စဉ်ကအကြောင်းကို

အောင်ကိုကို၊ မောင်မောင်ဟန်၊ မြင့်မြင့်

ဝင်း၊ စန္ဒာခင်နဲ့ ယခုတွေ့ဆုံနေတဲ့

တွေ့ရင်း ကျန်ရှိနေပါတယ်။

ဝင်း၊ စန္ဒာခင်နဲ့ ယခုတွေ့ဆုံနေတဲ့

သူငယ်ချင်း (၃)ဦးပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မင်္ဂလာဆောင်က

တက္ကသိုလ်အသီးသီးက ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်

ကိုယ်စီနဲ့ရှိပြီး (၃)ဦးကတော့ အပျိုကြီး

နံနက် (၁၀) နာရီကနေ (၁၂) နာရီအချိန်

အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုတင်အောင်တစ်

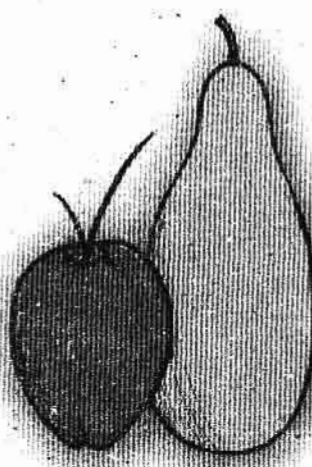
ယောက်တည်း အမျိုးသမီးမလိုက်ဘဲ

အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုတင်အောင်တစ်

ကိုယ်စီနဲ့ရှိပြီး (၃)ဦးကတော့ အပျိုကြီး

မင်္ဂလာဆောင်ရှိရာ ယုဇနဂါးဒေသဟုတယ်

မင်္ဂလာဆောင်ရှိရာ ယုဇနဂါးဒေသဟုတယ်

ထို လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်အောင် အမျိုး
သမီးကတော့ အိမ်မှာနေရစ်ခဲ့ပြီး ကလေး
(၄) ဦးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စနဲ့ အလုပ်များနေခဲ့
ပါတယ်။ ကိုတင်အောင် ယုဇနဂါးဒင်း
တို့တယ်ကို (၁၀) နာရီထိုးပြီးစမှာ
ဆောက်လာပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ငွေ
က ပြီးတော် စည်ပင်က အရာရှိဖြစ်တာ
နဲ့ မိတ်ဆွေပေးများပါတယ်။ လင်မယား
နှစ်ဦးစလုံး မင်္ဂလာခန်းမရှေ့မှာ ရောက်နေ
ပြီး လာရောက်တဲ့ ပရိသတ်ကို ကြိုဆို
နေရာချပေးနေပါတယ်။ ကိုတင်အောင်
ဆောက်လာပြီး (၁၅) မိနစ်လောက်မှာ
တော့ မဥမ္မာ၊ မသန်းသန်းဝင်း၊ မတင်

တင်မြင့်တို့ ရောက်လာပြီး ခန်းမအလယ်
မှာရှိတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ကြပါတယ်။
ကိုတင်အောင်က ...
“စန္ဒာခင်နဲ့ မြင့်မြင့်ဝင်းတို့ လာ
မှာသေချာလို့လား။ မင်္ဂလာပွဲက ခဏနေ
စတော့မှာ”
လို့ ပြောတော့ မဥမ္မာက...
“ဖိတ်ထားတဲ့ဥစ္စာ လာရမှာ
ပေါ့။ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတဲ့လူတွေပဲဟာ”
လို့ ပြောနေစဉ်မှာ ...
“ဟိုနာ စန္ဒာခင်တို့”
အဝင်ဝကနေ ဝင်လာနေတဲ့
မစန္ဒာခင်နဲ့ မမြင့်မြင့်ဝင်းတို့ကို သန်းသန်း

ဝင်းက တွေ့လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပါတယ်။
ကိုတင်အောင်လည်း နေရာမှထပြီး စန္ဒာ
ခင်တို့မြင်အောင် ခန်းမအလယ်ဘက်ကို
ထွက်လိုက်ပါတယ်။
ခန်းမကိုဝင်လာတဲ့ စန္ဒာခင်နဲ့
မမြင့်မြင့်ဝင်းတို့ဟာ ကိုတင်အောင်ကို
မြင်လိုက်တော့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
လာပြီး အနားရောက်တာနဲ့ မစန္ဒာခင်
က ...
“အောင်ရယ် အခုပြန်တွေ့
ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်။ နင့်ပုံက
မြင့်ရင်မှတ်မိတယ်။ ငယ်ရုပ်မပျောက်ဘူး။
ရှေ့ကဆံပင်နည်းနည်းကျွတ်တာလွဲရင်
ပေါ့ဟ”

လို့ ပြောတော့ ကိုတင်အောင်
က...

“အသက်အရွယ် ရလာတော့
ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ လာ...လာ
ဟိုမှာ မဥမ္မာ၊ တင်တင်မြင့်နဲ့ သန်းသန်း
ဝင်းတို့ရှိတယ်”

လို့ပြောပြီး ရောက်ရှိစဉ်က
ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီကို ဦးဆောင်ပြီး

ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား
ကတော့ (၁၁) နာရီထိုးခါနီးမှာ စပါ
တယ်။ ဟိုတယ်များမှာ မင်္ဂလာကိစ္စ
ကတော့ အချိန်အကန့်အသတ်နဲ့ ပြုလုပ်
တာဖြစ်လို့ လူစုံသလောက်ရှိတဲ့အချိန်
မှာ အခမ်းအနားများက သူ့ရဲ့အစီအစဉ်
အတိုင်း ပြုလုပ်သွားပြီးနောက် ကျွေးမွေး
ဧည့်ခံတဲ့အချိန် ရောက်ရှိလာပါတယ်။
ကိုတင်အောင်တို့စားပွဲမှာ သူငယ်ချင်း
(၆) ဦးအပြင် လုပ်ငန်းခွင်မှာသိရှိကြတဲ့
အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာနက လက်ထောက်
ညွှန်ကြားရေးမှူး ကိုအောင်သူရ ကိုဝင်း
မြင့်နဲ့ ပုဂ္ဂလိဘဏ်တစ်ခုက မန်နေဂျာကို
လှဝင်းနဲ့ အခွန်ဦးစီးဌာန ကိုထွန်းဦးတို့
ထိုင်နေကြပါတယ်။ ကိုတင်အောင်ကလွဲ
ရင် လူပျိုကြီးတွေဖြစ်ကြပါတယ်။

စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ ကိုတင်
အောင်က သူ သူငယ်ချင်းမလေးတွေကို
အခြားသူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။
ပြီးတော့ သူက ...

“အပျိုကြီးတွေကို ကြုံတုန်း
ပြောပြရဦးမယ်။ နင်တို့က အခါလွန်ချိန်

ဖြစ်တော့ အသီးနှံနှိုင်းရင် ဘူးသီးလိုပဲ။
ယောက်ျားလေးကတော့ အုန်းသီးပေါ့
ဟာ”

လို့ စကားစလိုက်တော့
မဥဗ္ဗာက ...

“ငအောင် နင်ပေါက်ကရ
မပြောနဲ့ ငါတို့မိန်းကလေးတွေက ဘာလို့
ဘူးသီးအဖြစ်လို့ရှိရမှာလဲ”

လို့ ပြန်ပြောတော့ ကိုတင်
အောင်က ...

“အခုလို အပျိုကြီး လူပျိုကြီး
တွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါ
စဉ်းစားမိတာလေးတစ်ခုရှိလို့ပါဟ”

လို့ ပြောတော့ ကိုအောင်သူရ
က ...

“ပြောပါဦးအစ်ကိုကြီး စဉ်းစား
မိတာလေး။ ကျွန်တော်တို့ကြားရတာ
ပေါ့။ ဒီလိုဆုံဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်
ပါဘူးလေ”

ဟု ပြောတာကြောင့် ကိုတင်
အောင်က သူသူငယ်ချင်းများကို ...

“နင်တို့နားထောင်မယ်ဆိုရင်

မင်္ဂလာပွဲမပြီးသေးခင် ပြောပြမယ်လေ”

လို့ ပြောတော့ မစန္ဒာခင်
က...

“ငအောင် နင်ကျောင်းတုန်း
ကလိုပဲ ပုံတိုပတ်စပြောဦးမလို့လား။
နားထောင်ရတာပေါ့”

လို့ ပြောတော့ ကိုတင်အောင်
က ...

“နင်တို့ကို တွေ့လိုက်တော့
စဉ်းစားမိတာပါဟာ ယောက်ျားလေးကို
အရင်ပြောမယ်။ ပြီးမှ မိန်းကလေး
အတွက် ပြောမယ်ဟာ”

လို့ ပြောတော့ မစန္ဒာခင်က
ပဲ ...

“ပြောပါ နားထောင်ရတာပေါ့”

ကိုတင်အောင်မှ ...

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ
အုန်းသီးလိုပဲ ပြောလို့ရတာပေါ့။ အုန်းသီး
ဆိုတာမျိုးက စသီးတဲ့အချိန်မှာ အသုံး
မတည့်ပေမယ့် အသက်အရွယ်လိုက်
နှိုင်းယှဉ်ပြရင် လူက ၁၅-၁၆ နှစ်
အရွယ်ဆိုရင် အုန်းစိမ်းလို့ပေါ့။ အရင်

သောက်ရတဲ့အရွယ်၊ နည်းနည်းရင်လာရင်
 နှိပ်ခြစ်အရွယ်၊ ပြီးတော့ မုန့်လုပ်၊ အုန်း
 သင်းချက် အဖိုးဖိုးလုပ်နိုင်တဲ့ အုန်းသီး
 ဆီရင် ၂၀-၂၅ နှစ်ပေါ့ဟာ။ လုပ်ငန်း
 ကောင်းသလို လုပ်အားလည်းကောင်း
 ဘာပေါ့။ အုန်းသီးပမာ ရင်သထက်ရင့်ပြီး
 အပင်မပေါက်လာတဲ့အခါ “ဖိုးအုန်း” လို့
 ခေါ်ဝေါ်ထားသလို ယောက်ျားလေးဟာ
 ၁၅-၄၀ ဆိုရင် အတွေးအခေါ်ရင့်ကျက်
 ပြီး တည်ငြိမ်တဲ့အရွယ်ပေါ့ဟာ”

ထိုကဲ့သို့ ကိုတင်အောင်မှ
 ခြေနေစဉ် မဥ္ဗာမှ

“ဒါဆိုလည်း အမျိုးသမီးရဲ့
 အရွယ်ကို ပြောပါဦး”

ဟု မကျေနပ်သလိုကြည့်ပြီး
 ခြေလာပါတယ်။ ကိုတင်အောင်မှ ...

“မိန်းကလေးတွေကို အသီး
 နေနဲ့ နှိုင်းပြရမယ်ဆိုရင် ဘူးသီးလိုဖိုး

ပေါ့။ နင်တို့ ဈေးထဲမှာ သွားဝယ်တဲ့
 အခါ ဘူးသီးရင့်တာကို ဝယ်မှာလား။

အဘကို ဝယ်မှာလား”
 လို့မေးတော့ မမြင့်မြင့်ဝင်း

က ...
 “နတာကို ဝယ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောရာ ကိုတင်အောင်
 က ...

“အဲဒါပဲပေါ့။ ဘူးသီးဆိုတာ
 နမူခို၊ နမူ ဝယ်သူတွေက ကြိုက်တာ

ပေါ့။ ရင့်သွားတဲ့ဘူးသီးကို ဘယ်သူမှ
 မဝယ်ဘူး နည်းနည်းလေးရင့်ရင့်တောင်

အကြော်သည် သုံးသေးတယ်။ ရင့်
 သထက် ရင့်သွားရင် အကြော်သည်

တောင် မသုံးတော့ဘူး။ နင်တို့ မိန်း
 ကလေးဆိုရင် ၁၆-၂၀ နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်

ဟာ ဘူးသီးနုအရွယ်ပေါ့။ ကျော်လာရင်
 ဘူးသီးနည်းနည်းရင့်တဲ့လူအသက် ၂၅

ဝန်းကျင်အရွယ်ပေါ့။ ရင့်သထက်ရင့်လာ
 ရင် ၃၀ ကျော် ၄၀ ပိုင်းအသက်ကို

ရောက်သလိုမျိုးပေါ့”
 ဟုပြောပြီး စကားကို ခဏ

ရပ်ထားပါတယ်။
 မင်္ဂလာဆောင်ကလည်း ပြီးလု

နီးပြီဖြစ်လို့ လူတွေက ထပြီးပြန်နေ
 ကြပါတယ်။ သတို့သမီး၊ သတို့သားနဲ့

မိသားစုများက နှုတ်ဆက်နေကြပါတယ်။
 ကိုတင်အောင်မှဆက်ပြီး ...

“ငိုသူငယ်ချင်း အဖိုးကြီးတွေ
 ကတော့ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ ထဲ

ရောက်နေကြတော့ အစောကပြောသလို
 အကြော်သည်တောင်မသုံးချင်တဲ့ ဘူးသီး

လို့ဖြစ်နေကြပြီ”
 လို့လည်း ပြောလိုက်ရော

ကိုတင်အောင် သူငယ်ချင်းမတွေအားလုံး
 ဟာ ...

“ငအောင် ကောင်စုတ်။
 ပေါက်ကရ တော်တော်ပြောတတ်တယ်

ကဲ...”
 ဆိုပြီး ပိုင်းထုကြတာနဲ့ ကိုတင်

အောင်တစ်ယောက်လည်း မင်္ဂလာခန်းမ
 ထဲက အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ခပ်သွက်သွက်

ထွက်လာသလို လူပျိုကြီး (၃) ဦးဖြစ်တဲ့
 ကိုအောင်သူရ၊ ကိုဝင်းမြင့်နဲ့ ကိုလှဝင်း

တို့ဟာ တဟားဟားနဲ့ ရယ်မောရင်း
 ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အောင်နုတင် (မှတ်)

၁၉၁၁ ခုနှစ်

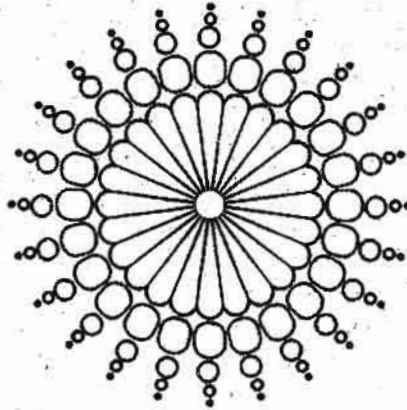
ဘုရင်သေအောင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ဦးစိုက်စိုးအေး (ကြို့ပင်ကောက်)

ကြို့ပင်ကောက်ဈေးကြီးသည်

ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် ဟို

ဤကားလှသည်။ ဈေးသူဈေးသားတို့က
အတန်းမျိုးစုံ လှူတန်းလေ့ရှိပါ
သည်။ နှစ်စဉ်ဘုံကထိန်ပွဲကြီးကလည်း
အိမ်သိန်း (၁၅၀) လောက်ဘုန်းကြီး
များကို မဲဖောက်၍ လှူတန်းလေ့
ရှိသည်။ သီလရှင်၊ ဘုန်းကြီး၊ ဝတ်
ဆင်ပေါင်းစုံတို့ကလည်း အလှူကြေးကြ
သည်။ စောနာကောင်ကြသော ဈေးသူ
များပင်။ တစ်နေ့ ရသေ့ဝတ်
ဆင်ဆင်ဝတ် ပိတ်ညှိ ဖောလုံသဏ္ဌာန်
ဆင်ပေါင်း ရသေ့တစ်ပါးသည် ဈေး
လှူ အလှူခံသည်။ ဆွမ်းကွမ်း
ဝစ္စအတွက် ...

“အဘ ဟိုးတောင်ပေါ်က ကြွ
ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စအတွက်
မေတ္တာဘာဝနာကို ဦးစီးအလှူ
အသံထူး၏။ အကြည့်ထူး၏။
ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာသောအခါ
တက်ကြိုကြည့်၏။
“သင်နီ”

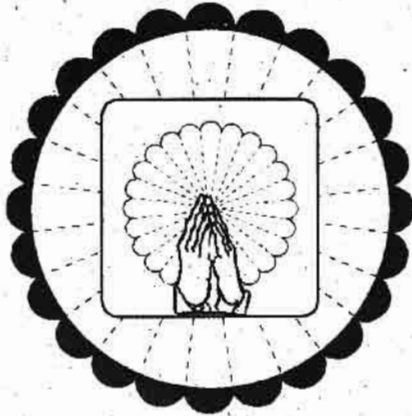
ခေါင်းညိတ်၏။
“ရှာလိုက်ရတာကွာ။ အထက်
က ကိုးနဝင်းမြို့က သင်နီကို ရှာတွေ့
လျှင်ပေ။ ကျေနပ်မှ ဒါပေ။”
ဦးရသေ့က ဆိုပါသည်။
“(၂) လအတွင်း ဒါကို
ပြန်သိမ်း”
“ဦးရသေ့ ဒါဆိုတာ ဘာလဲ”
ကတ်ထူစာအုပ်တစ်အုပ်ပင်။
အညှီရောင်လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြပါ
သည်။
ဦးရသေ့ကို ဆိုင်အတွင်းပင်
ကာ ကျွန်ုပ်က နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်
ပါသည်။

ဘုရားပုံ ထိုဘုရားပုံသည် သီပေါမင်း
လက်ထက်မင်းငါးဆက်ကိုးကွယ်သော
နန်းစဉ်ဘုရားပုံတော်ဖြစ်ပါသည်။ ကြို့ပင်
ကောက်မြို့ ပထမဦးဆုံး ဘောဓိဆရာတော်
ဘုရားမှ ဆုမဲပေါက်ကာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရ
သော ပုံတော်ဖြစ်ပါသည်။ တန်ခိုး
အင်မတန်ကြီး၏ ကပ်ရောဂါအပေါင်းကို
နိုင်နင်း၏။ စည်တော်ယွန်း၍ ဘုရားကို
လှည့်လည်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
က “ဦးရသေ့ဒီဘုရားပုံတော်ကို နေ့စဉ်
အာဂုံထားပြီး ပရိတ်တော်၊ ဂုဏ်တော်များ
ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေတာပါ။ ကျွန်တော်
မှာလည်း တစ်ပုံတည်း ရှိပါသည်။ ဦးရသေ့
ကို မလှူနိုင်ဘူး ဘုရား” ရိုသေလေးစား
စွာဖြင့် လျှောက်ထားမိပါသည်။
ဦးရသေ့ ခေါင်းညိတ်၏။ ဒေါသ
ရိပ်ကို မတွေ့ရပေ။ နောက်တစ်ခါ ပုပ္ဖီး
ဘိုးမင်းခေါင် အဘ ဘိုးမင်းခေါင်ခေါက်ဆွဲ
စားနေသော ပုံဖြစ်သည်။ “ဒီပုံကို ငါ့ကို
ပေးရမယ်” တောင်ဝှေးနှင့် ထောက်ကာ
ဘိုးမင်းခေါင်ပုံကို အလှူခံပြန်သည်။

ညီအလတ် သာသနာပြုခရီးအပြန် ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အသံပြတ်ဖြင့် မပေးနိုင်ဘူး ပြောလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အကိရဝကိုပြောပြီးမှ အပြစ်မြင်၏။

“အေး... မင်းအောင်ပြီ။ မင်းကို ငါစစ်ဆေးတာ၊ စမ်းတာ၊ အထက်က ကျေနပ်မှပေးတဲ့။ ငါကျေနပ်တယ်” ရေနံဆီသုတ်ထား၍ ရေနံနံနံသော စာအုပ်ကို ပေးပါသည်။ “(၂) လကြာရင် ငါပြန်သိမ်းမယ်။ အိမ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်။ လူ (၁၀၀) ယောက်ပြည့်အောင် ဒီဂါထာပေး” ဆိုကာ ဦးရသေ့ထွက်သွားပါတော့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဟာသရဏဂုံတော် အာရုံရရ ကျင့်ကြံနေသော ကာလဖြစ်ပါသည်။ အပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဖြင့် ဓာတ်ဆက်ခြေခြင်းဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူ ခံယူပါသည်။ စီးပွားမရရင် ကုသိုလ်ရရမယ်။ အကုသိုလ်စိတ် မဝင်အောင်နေရမယ်။ ဓမ္မအသိတစ်လုံးဖြင့် မန္တန်၊ မန္တရားများကို ရွတ်နေ

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရေမိုးချိုသန့်စင်သော အဝတ်များကိုဝတ်ကာ ယင်းစာကို တစ်ရွက်ခြင်းလုန့်၍ လေ့လာသောအခါ ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂါထာတော် ၁၀၀ ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စာရေးသူသည် ကူးယူနေပါသည်။ အထက်ဆရာရှင်တို့ပေးသော ဂါထာဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်က ဂါထာရွတ်မည့်သူများကို ပေးခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂါထာခေါင်းစဉ်အချို့ကို ရေးပြပါမည်။ လက်ရေးဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြန်အနက်အဓိပ္ပာယ်မပါပါ။ နတ်အပေါင်းတို့၏ အပူဇော်ခံရခြင်း၊ ချစ်ကြည်ညိုခံရခြင်း၊ လူနှင့်နတ် ချစ်သော

ဂါထာ၊ ဂုဏ်ပညာကြီးသောဂါထာ၊ ပညာဂုဏ်အံ့မခန်းစေသော ဂါထာ၊ အသက်ရှည်စေသောဂါထာ၊ ဖြစ်ရောက်အံ့သော ဘေးရန်အပေါင်းတို့ ပျောက်ပျက်စေသော ဂါထာ၊ သူတပါး အင်းချပြုစားခြင်း၊ ဆေးဝါးမန္တရားတို့ဖြင့် ပြုစားခြင်း၊ ပြုစားခဲ့သည်ရှိသော် အန္တရာယ်မရောက်နိုင်သော ဂါထာ အညွန့်ခေါင်းစင်များ ပါ၏။ ဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက် မပါပေ။ ကျွန်တော်ကူးယူပြီးသောအခါ တစ်နှစ်အတွင်း ဗေဒင်မေးရန်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့အား ၁၀၀ ပုဒ်ပြည့်အောင် ပေးနိုင်တော့သည်။

ဦးရသေ့သည် နှစ်လပြည့်သောအခါ လာ၏။ စာအုပ်ကို ပြန်သိမ်း၏။ ဦးရသေ့က “ငါ့နာမည် ရသေ့ဦးအောင်၊ အထက်ကခိုင်းတာ မင်းကျေအောင်လုပ်။ အထက်အမိန့်ကို မင်းရလိမ့်မယ်။ ဆက်ပြီး ဘာဝနာအလုပ်ကို ကြိုးစားပါ” ဟုပြောပါသည်။ ဤဈေးအတွင်း ထူးဆန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတာဝန်နှင့်သူပင်၊ မပိုင်စိတ်ဘဲ အထူး

ညီမငယ်တို့ တာဝန်ပေးခြင်း ခံရပါသည်။

အကြောင်းကို ကိုယ့်တွေ့သူတော်စဉ်
အတွဲဆုံခန်းကို ရေးသားတင်ပြခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဤမဂ္ဂဇင်းစာဖတ်ပရိသတ်ကြီး
အတွက် အဘဗျားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး
၏ ဝိဇ္ဇာကို ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ် ရေ
ထိပ်ပါသည်။ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်
နိုင်ပါသည်။

ရအပ်ပြီးသော ပစ္စည်းဥစ္စာ

ရတနာတို့ကို မပျက်စီးနိုင်သော
ဂါထာတော် . . .

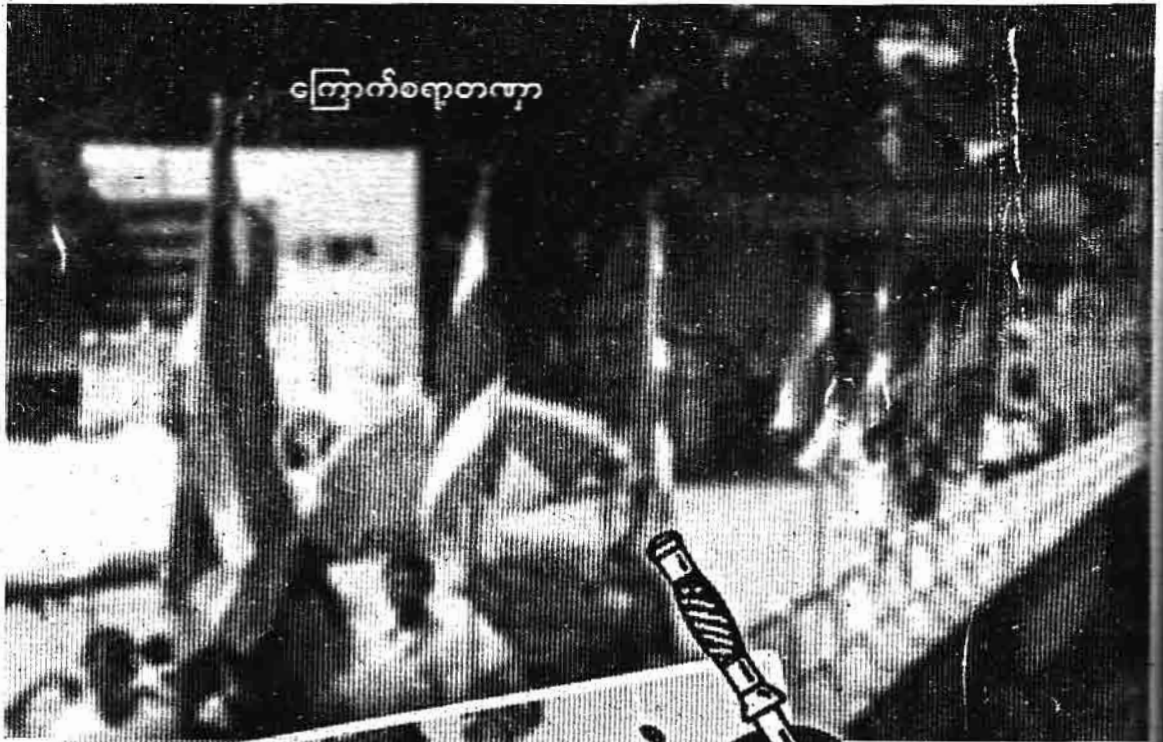
“ထဝဝါ ထဝဝါ နာထော၊ ထဝ
ထိလေထ
ဝါတနော ထဝဝန္တော ဟောရထော
ထဝဝါ ဓာရာပိစ္ဆေရာ၊ ထဝဝါထဝဝါ
နေတော ထဝထိလေ ထဓာဝဓော
ထဝထော ဝါဝထော ဓမ္မ ထဝဝါနာ
ဓေတနဓော”

ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ

ရတနာတို့သည် ကပ်အမျိုးမျိုး၊ ဥပါဒ်
အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းကပ်အမျိုးမျိုးတို့
ကြောင့် ပျက်စီးကို ကာကွယ်နိုင်သော
ဤဂါထာမန္တန်ကို ဝေငှလိုက်ပါသည်။
ပူလောင်ခြင်းကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပါ
စေဟု ဆုတောင်းရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါ
သည်။

ဦးကိုကိုဦး

ကြောက်စရာတဏှာ

TAHIL2014

ဝေဝေ

သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)

ဒီနှစ်၊ ဖိုလယ်ကာလမှာ ဖိုကာ
ကောင်းလွန်းတာကြောင့် သောင်ရင်းမြစ်
ရေက ကမ်းလုံးပြည့်မျှ လျှံတက်သည်။
ရေကြီးသည့်အတွက် ကမ်းနဖူးတစ်ဝိုက်
ရှိ အိမ်တွေမြုပ်ကုန်သည်။ ရေကြီးတဲ့
ရက်က သိပ်မကြာလှပေမယ့် ရေပြန်ကျ
တဲ့အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့ နန်းတွေ၊ ဒိုက်တွေ၊
အိုင်တွေကို ရှင်းရလင်းရတာက တစ်
ဘက် ဒီတင်မက မျောပါပျက်စီးသွားတဲ့
အိမ်တွေကို ပြန်လည်ပြုပြင်ဆောက်ရတဲ့
ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွေက
တစ်လနှင့်ပင် မပြီးနိုင်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘင်္ဂလား
ဆိပ်ကမ်းမှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့မုန်တိုင်း
လှေအရှိန်ကြောင့် လွင့်ပါလာတဲ့ မိုး
သစ်လေပြင်းတွေနဲ့အတူ မိုး အဆက်
မပြတ် ရွာတတ်ပါတယ်။ အရှေ့ဘက်
ဆင်တရုတ်ပင်လယ်က မုန်တိုင်းတွေ
အတူလွင့်ပါလာတဲ့ မိုးတိမ်တွေနဲ့အတူ
အတူတူမိုးကြွင်းတွေ အဆက်မပြတ်
ရွာသွန်းတဲ့အခါ တောင်ကျရေကြောင့်
ရေကြီးတတ်ပါတယ်။

ဗောင်းလံအောင် ဝါးလုံးထိုး
စီးဆင်းနေတဲ့ သောင်ရင်းမြစ်ကြီးကို
ကြည့်ရင်း မနစ်က ဒီလိုအချိန်ကို
ကျွန်တော်ပြန်တွေးပြီး အတွေးလိပ်ပြာက
အတိတ်ဆီကို ပျံသန်းရောက်ရှိသွားပါ
တော့တယ်။

“မင်းသူငယ်ချင်း စံညွန့်ကြီး
တစ်ယောက် မနစ်ကပဲ ဆုံးသွားရှာပါ
ပကော”

စံညွန့်ဆုံးတဲ့အကြောင်းကို
ရွာကနေ မြဝတီမှာ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့
ရောက်လာတဲ့ ကိုရင်သာဗျောက ပြောပြ
မှ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ စံညွန့်ကြီး

က သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ ကျွန်
တော် ရွာကိုပြန်တိုင်း သူ့အိမ်မှာ စတဲချ
နေကျ။ သူ့ဆီကိုရောက်ရင် ပင်ကျရည်
နဲ့ပြည်းဖို့အတွက် ကြွက်ကြော်၊ ကြက်
ကြော်၊ ငါးကြော်ကအစ မြွေ၊ ဖား၊
ကဏန်း စုံလင်အောင် မညည်းမညူ ရှာ
ဖွေပြီး ကျွေးမွေးပြုစုနေကျ။ အခု သူက
ဆုံးသွားရှာပြီတဲ့။ မနစ်က ကျွန်တော် ရွာ
ကိုပြန် မရောက်ခဲ့လို့ အခုမှပဲ သိရတော့
တယ်။

“ဒီကောင် ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံး
တာလဲ၊ ကိုသာဗျောရ”

“နံနစ်ပြီးဆုံးတာကွ”

“ဘာ . . . နံနစ်ပြီးသေတာ
ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

“ဒီလိုကွ... အဲဒီနေ့က စံညွန့်
ဟာ တို့ရွာအနောက်ဖက်က သောင်ပြင်
ထဲကို ကျွဲပျောက်ရှာဖို့ ထွက်သွားရင်း
ရိုးချောင်းကို ဖြတ်ကျူးတယ်ကွ”

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ အနောက်
ဖက်တွင် သောင်နန်းရှိသည်။ သောင်န
ကို ဖြတ်လျှင် စစ်တောင်မြစ်ဝပင်လယ်

ကြီး ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့က အနောက်
ဘက်ကမ်းဟုခေါ်သော ပဲခူးတိုင်းဒေသ
ကြီး မောက်မောက်ဘက်ကမ်းမှာ
စစ်တောင်းမြစ်ရေတိုက်စာချိုး ကမ်းပြို
တဲ့အခါ အရှေ့ဘက်ကမ်းကို သဲနန်းတွေ
ပိုချတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘက်
ကမ်းမှာ သောင်နုတွေလာထွန်းတယ်။
သောင်ထဲမှာ နတ်စပါးပင်တွေ၊ မိချောင်း
ကွမ်းဖတ်လို့ခေါ်တဲ့ အပင်တွေရှိတယ်။
ရိုးချောင်းလေးတွေရှိတယ်။ ဒီသောင်ပေါ်
မှာ ကလေးဘဝက ကျွန်တော်လည်း
နွားကျောင်း၊ ကျွဲကျောင်းရင်း ငါးရှာ၊ ဟား
ရှာ၊ ကဏန်းနှိုက်နေကျ။ ရိုးချောင်းတွေ
ထဲက သဲနွံကျပ်တွေကိုတော့ သတိထား
ရပါတယ်။

“ရိုးချောင်းကိုကူးတော့ ဘာ
ဖြစ်လဲဗျ”

ဟု ကျွန်တော်က ဆက်မေး
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ။ ချောင်း
ထဲမှာ အပေါ်ယံကြောတင်းနေတဲ့ သဲ
နန်းကျပ်ကို တက်နင်းမိပါရောလား။ သဲ

နန်းကျပ်ဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း နှစ်ဝင်
သွားရင် နှုတ်ဖို့မလွယ်ဘူးလေ။ လှုပ်လေ
မြှုပ်လေပဲ မဟုတ်လား။ ရွာထဲ ကျွဲ
နွားတွေတောင် မကြာခဏ ကွဲတတ်ကြ
တယ်။ စံညွန့်လည်း တစ်ယောက်ထဲ
ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ပေါင်ရင်းလောက်အထိ
နှစ်ဝင်သွားတယ်”

ကိုရင်သာပျောပြောပြတဲ့ ရိုး
ချောင်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိ
သည်။ ဒီရေ အတက်အကျရှိတဲ့အတွက်
ရေတက်ချိန်ရောက်ရင် ရိုးချောင်းတွေ
အပြင် သောင်ပြင်တစ်ခုလုံး ရေတွေ
ဖွေးသွားပါလေရော။ ရွာမှာနေတုန်းက
ကျွန်တော်လည်း ကျွဲကျောင်း၊ နွား

ကျောင်းရင်း အဲဒီသောင်ပြင်မှာ ကဏန်း
နှိုက်၊ ငါးရှာ၊ ဟားရှာရင်း သဲနွံကျပ်နဲ့
ကောင်းကောင်းကြုံဖူးပါတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ ကျွဲကျောင်း၊ နွားကျောင်းရင်း
သဲနွံကျပ်ကို နင်းမိပြီး မရုန်းနိုင်ဘဲ နွံမှာ
နှစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွဲဝင်
သွားတဲ့ခြေထောက်ပတ်လည်က သဲကျပ်
တွေကို ဓားဦးချွန်ဖြစ်ဖြစ်၊ တုတ်ချွန်ချွန်နဲ့
ဖြစ်ဖြစ် ကလော်ထုတ်ပြီးတော့ အပေါက်
ကို ချဲ့ပေးရသည်။ ကျယ်သွားတဲ့အပေါက်
ထဲကို ရွှံ့စေးရည် ပျစ်ချွဲချွဲတွေကို ချော
ဆီထည့်သလို လောင်းထည့်ပေးပြီး
နဲ့လိုက်၊ ကော်ထုတ်လိုက်၊ ချောဆီထပ်
ထည့်လိုက် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ချောင်သွား
မယ်။ အဲဒီအခါမှ အားစိုက်ပြီးရုန်းလိုက်
ရင် လွတ်ရော။

“နဲ့... ဒီကောင်က နွံထဲက
လွတ်အောင် မလုပ်ဘူးလားဗျ”

“ဘယ်လုပ်လို့ အချိန်ရမထဲ
ကွာ။ ဒီရေတက်ခါနီးပြီကွ။ သူလည်း
သေငယ်စောမို့ သတိမေ့ပြီး ရုန်းကန်နေ
တုန်း ဒီရေတွေ ဒလဟောတက်လာ

ဘာ ဒီရေက သူ့ကိုတိုက်လုံးချသလို
ပြန်ပြီး သေရပါရောလားကွာ”

ဒီရေတက်ချိန်ဆို သောင်ပြင်
တစ်ခဲလုံး ရေလွှမ်းသွားတဲ့အတွက်
ခဲတစ်ခဲ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေတောင်
အောင်လုပ်ပေးလို့မမှီဘဲ ပစ်ထားပြီး
လွတ်ရုန်းပြောရသည်။ အချိန်နှင့်
အညီ လူကိုစောင့်မည် မဟုတ်ပေ။

xxx

နောက်တစ်နှစ်မှာ စံညွှန်းမိန်းမ
ပြန်နှင့် အပျိုဖော်ဝင်စ သမီးလေး
ကြွယ်တို့ ကျွန်တော်ဆီ ရောက်
လာတယ်။

“သူဆုံးပြီးတဲ့နောက် အိမ်မှာ
မပြေလည်တော့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့
ပင်လယ်ရေစီးချောင်းက ရွာနား
ထားတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းတွေက
ကောက်လှိုက်လှိုက်စားပြီး တဝန်းဝန်း
ပြောတော့တာပဲ။ မိုးလင်းလို့ ထကြည့်
ကျွန်မတို့လယ်က ပင်လယ်
ရောက်သွားပြီး တစ်ရွာလုံး
ပြောရတော့တာပဲ အစ်ကို”

“အဲ့ဒါ ပင်လယ်ပြီတာဟာ။ တို့
အဘတို့ ပြောပြဖူးတယ်။ ပင်လယ်ပြီရင်
မြေကြီးပေါ်မောက်အိပ်ပြီး နားကိုမြေကြီး
မှာကပ်ပြီး နားထောင်ရတယ်။ အောက်
မှာ ရေခဲကြားရင် ကမ်းပြိုတော့မယ်။
ဘာမှမစိုက်ကြ မပျိုးကြနဲ့တော့။ ပြောင်း
ပြေးဖို့သာပြင်တော့”

“မြင်းပြေးတာတောင် မလွတ်
ဘူး အစ်ကို။ နေ့မြင်၊ ညပျောက်ဆိုတာ
ဒါပဲဖြစ်မယ်”

“ဒါနဲ့ နင်တို့ရော စိုက်ပျိုးပြီးမှ
ပါသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကျွန်မ
နားမလည်တော့ ရှိတာလေး ပေါင်နဲ့

ရောင်းချချေးငှားပြီး စိုက်ပျိုးပြီးကာစ
ရှိသေးတယ်။ မနက်ကျတော့ မရှိတော့
ဘူး။ ဒါကြောင့် အကြွေးတွေ ပတ်လည်
ဝိုင်းပြီး မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်တော့
တာနဲ့ ကိုရင်သာပျော့ဆီက လိပ်စာ
တောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်လာခဲ့
တာ”

မခင်မြင့် အဖြစ်က စိတ်
မသက်သာစရာပင်။ ကျွန်တော်တို့
အရှေ့ဘက်ကမ်းတွေမှာ ပင်လယ်ရေစီး
ကြောင်း ပြောင်းလဲမှုကြောင့် မကြာခဏ
တစ်လှည့်စီ ကမ်းပြိုရသည့်ဒုက္ခကို ခံရ
သည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိခေတ်က ရွှေလောင်း
မြို့၊ ခေါ် တိုက်ကုလားမြို့ကြီးတောင်
ကမ်းပြိုပြီး ရေအောက်ရောက်ခဲ့ရသေး
သည်။ ကိုယ့်ဆီကို အားကိုးတကြီး
ရောက်လာမှတော့ တတ်နိုင်သလောက်
စောင့်ရှောက်ကူညီရန်မှတစ်ပါး အခြား
မရှိတော့ပြီ။

“ကိုင်း . . . ရောက်လာမှ
တော့ ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး

ကူညီပါမယ်။ သတိတော့ပေးထားချင်
တယ်။ တစ်ဘက်နိုင်ငံဆိုတာက မိဘ
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ စိတ်ကွယ်ရာ
ကွယ်ပဲ။ စိတ်ကွယ်ရာဆိုပြီး ထင်တိုင်း
မကြဲဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်နိုင်မှ တန်ကာကျတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာသုံးပါးရဲ့ စိတ်ကွယ်
ရာဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ခံယူထားရင်
ကိုယ့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတစ်ပါး
မြဲဆွယ် အန္တရာယ်မပြုနိုင်ပါဘူး။
အကြောင်းရှိရင် ငါ့ကို ဆက်သွယ်လိုက်
ပေါ့ဟာ။”

“အဲ့ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ အစ်ကို။
ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့
ပါဘူး။”

“နင့်ကို ပူစရာမလိုပေမယ့်
ကြွယ်ကြွယ်က ငယ်သေးတယ် မဟုတ်
လား။ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင်
ကြိုတင်သတိပေးထားတာပါ။”

မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ
မို့ မခင်မြင့်ကို တစ်ဘက်နိုင်ငံ ကမ်းနဖူး
က ဈေးဆိုင်မှာ အလုပ်သွင်းပေးလိုက်

သည်။ ကြွယ်ကြွယ်ကတော့ အထည်ချုပ်
စက်ရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်ရသွားသည်။
သူတို့စက်ရုံနဲ့ မနီးမဝေးရပ်ကွက်ကလေး
မှာ အိမ်ငှားပြီးနေကြသည်။ ကြွယ်ကြွယ်
ကတော့ စက်ရုံမှာပဲနေပြီး တစ်ပတ်
တစ်ခါသာ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

စရိတ်လည်းငြိမ်း။ ဝင်ငွေ
လည်း မှန်တယ်ဆိုတော့ သူတို့သားအမိ
ချောင်လည်ကြသည်ဟု သိရသည်။ ငွေပို
ငွေလျှံလေးတောင် စုဆောင်းမိကြပြီး
ရွာက အကြွေးတချို့ကို ဖဲဆပ်နိုင်ခဲ့သည်။
နောက် (၂) နှစ် (၃) နှစ်လောက်ဆို
အရင်းအနှီးလုံလောက်ပြီမို့ ရွာကိုပြန်ပြီး
လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြမယ်ဆိုတာကို သိ

ရတဲ့အတွက် သူတို့အတွက် ကျွန်တော်
စိတ်အေးရပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့
ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား
တယ်။ သောင်ရင်းဖြစ်သာခြားပေမယ့်
အကြောင်းသိပ်မရှိ၍ ကျွန်တော် သိ
မရောက်ဖြစ်တော့။ သူတို့ဟာသူတို့
အဆင်ပြေနေကြလို့ မဆက်သွယ်ကြ
တာ ဖြစ်မည်။ တစ်နေ့ အလုပ်အားလပ်
တဲ့အခါမှ အခြေအနေကို သွားကြည့်
မည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ကျွန်တော်
မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။

xxx

ကိုရင်သာဗျော။ ကျွန်တော်
တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်သည်။

“အရင်ဘီးက ဝယ်လက်
တွေလို့ ရောင်းလိုက်ပြီကွ။ ငါ့ထည့်
အတော်စီးလိုက်ရပါတယ်။ မင်း ငွေ
ဘီးကောင်းကောင်းတစ်စီးလောက်
ရှာပေးပါဦးကွာ။”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
အသိတွေရှိပါတယ်။”

“ဪ... ဒါနဲ့ မခင်မြင့်တို့
 အမိတွေ အဆင်ပြေကြရဲ့လားကွ”
 ကိုသာဗျောရဲ့အမေးကိုဖြေဖို့
 ကျွန်တော်မှာ အင်အားမရှိ။ သို့သော်
 ချီတက်နဲ့ ဖြေရပါဦးမည်။

“မခင်မြင့်တစ်ယောက် ပြီးခဲ့တဲ့
 နှစ်ပတ်လောက်က ဆုံးသွားရှာပြီ”
 “ဟေ... ဘာရောဂါနဲ့လဲကွ”
 “နွံနစ်ပြီး သေရတာပါဗျာ”
 “ဟာ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 အယားနှစ်ယောက်လုံး နွံနစ်သေရ
 ချင်လို့ကွာ”

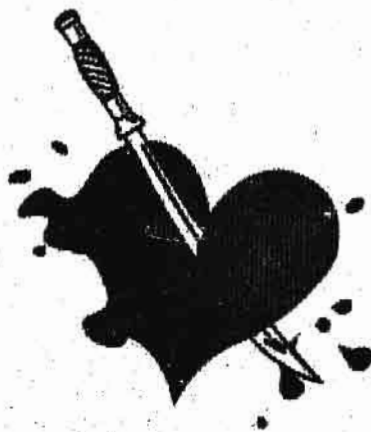
“ဒါပေမဲ့ စံညွန့် နွံနစ်သေရတာ
 ထက် မခင်မြင့် နွံနစ်သေရတာက ပို
 ခြေဆိုးပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”
 “စံညွန့်နစ်တာက သဘာဝနွံ
 မခင်မြင့်နစ်တာက သမုဒယတဏှာ
 နှစ်နစ်တာဗျ”

“မင်းပြောတာ ငါ သိပ်မရှင်း
 ရှင်းရှင်းပြောပါကွာ”
 မခင်မြင့်အသုဘကို သွားစဉ်

က ပတ်ဝန်းကျင်က ပြန်ပြောပြလို့
 ကျွန်တော်ကြားသိခဲ့သမျှကို ကိုသာဗျော
 ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ပြန်လည်
 ဖောက်သည်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

မောင်သိုက်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ကြ
 ရင် မခင်မြင့်တစ်ယောက် သမုဒယ
 တဏှာဆိုတဲ့ နွံတွင်းကို သက်ဆင်းမိမှာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်
 လုပ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ မောင်သိုက်ခမျာ
 ပါလာသမျှငွေကို ပွဲစားကလိမ်သွားတဲ့
 အတွက် စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့နဲ့ ယောင်
 ချာချာဖြစ်နေတုန်း မခင်မြင့်နဲ့ဆုံကြတာပါ။

တူအရွယ်၊ သားအရွယ်
 မောင်သိုက်ရဲ့ဖြစ်အင်ကို မြင်ရ ကြာရ
 တဲ့အခါ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိ
 တာကြောင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
 ကူညီခဲ့မိရာကစပြီး မခင်မြင့်တစ်
 ယောက် သမုဒယနွံကို ခြေတစ်လှမ်းကျွ
 မိတော့တာပါ။

ဆင်းရဲတဲ့ သတ္တဝါတွေကို
 မြင်ရ ကြားရတဲ့အခါ သနားကြင်နာတာ
 ကို ကရုဏာလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 သနားသင့်တာထက် လွန်လွန်ကဲကဲ
 ကရုဏာဖိုက်ကူညီမိတဲ့ မခင်မြင့်ရဲ့ကရုဏာ
 ဟာ ကရုဏာအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မိ
 နဲ့ပေမယ့် ရောနှောနေတာမို့ သမ္မိပေ
 မခေါ်တဲ့ သမ္မိအတုပါပဲ။ ဒါကြောင့်
 မခင်မြင့်ဟာ အပေါ်ယံကြောတင်းနေတဲ့
 သမုဒယတဏှာဆိုတဲ့ သဲနွံကျပ်ကို
 သုခဝေဒနာထင်ပြီး နင်းလိုက်မိတော့
 တယ်။ မခင်မြင့်ကသာ တမ်းတမ်းစွဲ
 ချစ်မိပြီး အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ဆောင်
 ခဲ့ပေမယ့် အဖိုက်စော်ကားသူက
 မောင်သိုက်၊ မူးလာတဲ့အခါ...

“ခင်ဗျားလိုအမေအရွယ်ကြီး
ကို ကျုပ်က ချစ်လွန်းလို့ယူထားတယ်
များ မှတ်နေသလား”

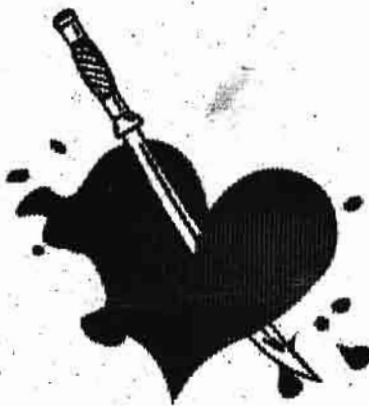
ဟုဆိုကာ မထင်ရင်၊ မထင်
သလို ထိုးကြိတ်၊ ကန်ကျောက်၊ ဆဲဆို
တတ်သေးတယ်။ မောင်သိုက်အဖို့ လော
လောဆယ် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ
ဖို့အတွက် ရေနစ်သူဟာ ကောက်ရိုး
တစ်မျှင်၊ နွယ်တစ်ပင်ကို အားကိုးတကြီး
ဖမ်းဆုပ်ထားတာဖြစ်သလို၊ မခင်မြင့်လို
အမေအရွယ်ကြီးကို မချစ်သော်လည်း
အောင်ကာနမ်းရတာမို့ မူးလာရင် ရင်ထဲ
က ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်ကျလာပြီး
အပြစ်ရှာကာ ရိုက်ပုတ်ပေမယ့် မခင်မြင့်
အချစ်က မောင်သိုက်အပေါ် အပြစ်မမြင်
ဘဲ တိုးတိုး၍ချစ်ခင်နေဆဲပါ။

“အချစ် . . . အချစ် . . .
ချစ်တိုင်းချစ်၍၊ ချစ်လေချစ်လေ ဝတ်
စေပြတည်း။ ဆားဝံ့ရည်ခနာထ၊ ဝတ်တိုင်း
ထောက်ထ ထောက်လေထောက်လေ
ဝတ်စေပြအို့၊ ဝေဝေအရာ တကျောခွဲရစ်
ထိုအချစ်လည်း အခြစ်ခြစ် ဆွေငြိမ်းထဲ

ချစ်လျှင်ပျော်နိုး၊ ချစ်စေ၍ထည်၊ ချစ်ခိုး
ချစ်စဉ်ချစ်လမ်းတည်း။”

(ဝေးစာဆိုတို့)

လှသွေးကြွယ်ပြီး လှချင်တိုင်း
လှလာတဲ့ အပျိုစင်လေး ကြွယ်ကြွယ်ကို
မြင်ပါ။ တွေ့ပါများလာတော့ မောင်သိုက်
ရဲစိတ်တွေ ဖောက်ပြန်လာတယ်။ ငါးစိမ်း
မြင်တော့ ငါးကင်ကိုပစ်ချင်တဲ့ အကြံ
သမား မောင်သိုက်ဟာ ကြွယ်ကြွယ်ကို
ပါ အချောင်နှိုက်ဖို့ ချောင်းနေပါတယ်။
မခင်မြင့်အလစ်မှာ ကြွယ်ကြွယ်ကို
ပရောပရည်လုပ်ပြီး ရိတ်တိလုပ်တယ်။

တစ်နေ့ မခင်မြင့် ရုတ်တရက်
မူးလဲသွားလို့ဆိုပြီး ကြွယ်ကြွယ်ကို ညာ
ခေါ်ထုတ်ကာ အဓမ္မခိုးယူပေါင်းသင်း
လိုက်တယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကြွယ်ကြွယ်
အဖို့ ဆင်ခြင်တုံတရားနည်းတဲ့အတွက်
အရှက်တရားကြောင့် အမှားအမှန်ကို
မခွဲခြားနိုင်ဘဲ မောင်သိုက်လှည့်စားသမျှ
ခံရတော့တာပါ။

အခုတော့ မခင်မြင့်မှာ မြွေပါ
လည်းဆုံး သားလည်းဆုံးရတဲ့ကိန်းကို
ဆိုက်ရပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ဆောက်
တည်ရာ မရနိုင်ဘဲ အပူလုံးကြုံနေရ
တော့တယ်။ သမီးကိုလည်း အပြစ်မတင်
ရက်၊ လင်ကိုလည်း ချစ်ခင်လျက်မို့
ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဒေါမနုဿဆိုတဲ့
ပရိဒေဝမီးဟာ သမုဒယတဏှာရဲ့ ခိုင်းစေ
မှုကြောင့် နလုံးကြေကွဲလောက်အောင်
တပြိုင်တည်း သူ့မှာလောင်ကျွမ်းနေပါတယ်။

သမုဒယ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့
လောဘဟာ တရားနဲ့ဖြေနိုင်မှ တန်ကာ
ကျပါတယ်။ သူ့ခိုင်းစေရာ ဆန္ဒအတိုင်း
လွှတ်ထားမိခဲ့ရင် နောက်ဆုတ်ဖို့ ဘယ်

တော့မှ သတိရမိကြမှာ မဟုတ်ဘဲ
လောင်ပြီးရင်း လောင်နေတဲ့မီးလို ဘယ်
တော့မှ ငြိမ်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။

မြဝတီမြို့ ချစ်ကြည်နေတဲတာ
ထိပ်မှာ မောင်သိုက်နဲ့ ကြွယ်ကြွယ်ကို
တွေ့ခဲ့တယ်လို့ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက
သတင်းပေးတဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်ထဲ
ငြိတ်ပြီး ပူဆွေးသောကရောက်နေရာက
နုလုံးအိမ်မှာ ချိုးကပ်ပြီး အနယ်ထိုင်
နေတဲ့ အနုဿယဆိုတဲ့ မောဟက
သစ်ဖန်ထကြွလာသည်။ နုလုံးအိမ်မှာ
နေရင်းနုလုံး သမုဒယ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့
အခွံစုကို နတ်ယုဖို့ သတိမရရှာဘဲ
ထင်တော့ သမီးတောတွေကပ်ပြီး အမို
သက်မယ်ဟဲ့ဆိုပြီး ဆွဲခြင်းထဲ အဝတ်
တွေထည့်ကာ ဖိနှပ်မပါ။ ခြေလှမ်း
လှေဆိပ်ကိုအပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်
ခဲ့တယ်။ ခံပြင်းမှုတွေနဲ့အတူ ဆုံးရှုံး
ခဲ့တယ်။ ရင်ဝယ်ပိုက်လာတဲ့ မခင်မြင့်ရဲ့
လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ကိလေသာ
နုလုံးသွေးကို အရှိန်ဟပ်ပြီး
တစ်ဆင့် ဖြာကျတဲ့ သွေးကြော

တစ်လျှောက်ကနေ သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို
စီးပျောသွားတာကြောင့် အလုပ်ပိတ်ထား
တဲ့အိုးထဲမှာထည့်ပြီးချက်တဲ့ ဆီသံလို
ငိုသံမထွက်နိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ပူလောင်ပွက်နေပါတော့တယ်။

ဝါခေါင်မိုးက ကောင်းထားတဲ့
အတွက် သောင်ရင်းမြစ်ရဲ့ ရေအလျဉ်ဟာ
ကမ်းလုံးပြည့်အောင် ဖောင်းလဲပြီး တရှိန်
ထိုး စီးဆင်းနေတယ်။

“ခဏနေပါဦး လိုက်ပါရစေဦး”
မခင်မြင့်ဟာ လှေဆိပ်ကိုပြေး
လာပြီး စက်နှိုးကာ ထွက်ခွာစပြုနေတဲ့
လှေကို ကမ်းကိုပြန်ကပ်ပေးဖို့ လှမ်းခေါ်
လိုက်ပါတယ်။ လှေက ကမ်းကိုပြန်ကပ်
ပေးပေမယ့် ရေစီးသန်လွန်းတာကြောင့်
ရုတ်တရက် ကပ်၍မရဘဲ ကမ်းကပ်ခံနဲ့
ပူးတံကွာတဲ့ဖြစ်နေတာကို စိတ်မရှည်နိုင်
ဘဲ လှေပေါ်ကို လှမ်းအတက်မှာ လှေခံ
ကို မနင်းမိဘဲ...

“ဂုန်း”

“ဟာ... ရေထဲကျသွားပြီ”

“လုပ်ပါဦးဟေ့။ ဒီမှာ မိန်းမ
တစ်ယောက် ရေထဲကျသွားလို့”

လှေဆိပ်တစ်ခုလုံး ကျွက်
ကျက်ညံ့သွားသည်။ အနီးအနားက လှေ
တွေနဲ့လိုက်၍ဆယ်ပေးကြသည်။ အဖြစ်
အပျက်က မြန်လွန်းတာကြောင့် မည်သူ
မှ လှမ်းဆွဲ၍မမီလိုက်ကြ။

“ဟော... ဟိုမှာ ပေါ်လာပြီ
ဟေ့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ချက်သာ
ပေါ်ပြီး ရေအောက်သို့ စုံစုံမြုပ်သွားလေ
သည်။ ဆယ်ပေးသူတွေက သူမ၏ ပလပ်
စတစ်ဆွဲချင်းလေးကိုသာ ပြန်ဆယ်ပေး
နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကိလေသာ တဏှာဆိုတဲ့
လောတမီးတွေ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ စန္ဒာ
မှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ရှိနေတာမို့ လူတွေ
ဟာ တဏှာရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် လုပ်နေ
ကြတာပါ။ သေကနန်းမှာ အာရုံမိတ်
တွေထင်လာရင် အဝိဇ္ဇာက ဘဝတစ်ခု
လုံးကို ဖုံးကွယ်ထားတတ်ပါတယ်။
ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေက ရောက်မယ့်

ဘဝကိုပေးဖို့ သင်္ခါရအဖြစ်နဲ့ ရှိနေပြန်
တယ်။ မခင်မြင့်ကို အကျိုးပေးမယ့်
နောက်ဘဝဟာ သူ့ရဲ့သတ္တမလော အာရုံ
ပေါ်မှာ တည်ရှိနေကြောင်း လှပလိမ့်မည်
ဟု ကျွန်တော် မထင်ချေ။

“အေးကွာ...ကြားရတာ စိတ်
မချမ်းသာစရာဘဲ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ
တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ ကျွန်ဘဝရောက်သွားပြီ
ဆိုရင် ကျွန်ဘဝကလွတ်ဖို့ အနှစ်ငါးဆယ်
တစ်ရာလောက် အသက်သွေးချွေးစတေး
ပြီး ကြိုးစားရတယ်ကွ။ ရှေးရှေးတုန်းက
ကျွန်ဖြစ်ရတဲ့လူတွေဟာ ယခင်က ကျွန်
စာရင်းကပယ်ဖြတ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်စေ့
လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရွေးထုတ်နိုင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်ဘဝက လွတ်ကြရတာပဲ။ ကြာလှ
ဟင်္သာဝါပဲ။

သမုဒယတဏှာရဲ့နွံမှာနှစ်ပြီး
ကိလေသာရဲကျေးကျွန်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်
တော့ အနှစ်တစ်ရာလည်းမက၊ အနှစ်
တစ်ထောင်နဲ့လည်း မပြီး။ ဘဝတစ်ရာ
လည်း မလွတ်ဘဲ ဘဝအဆက်ဆက်
သံသရာအဆက်ဆက်၊ ဒုဂ္ဂတိနွံတွင်းမှာ

ဆင်းကာ ဆင်းကာနှစ်ပြီး ကမ္ဘာပျက်မှ
လွတ်ရက်ရောက်ကြရတယ်ကွ”

ဟု ကိုသာဗျောက စိတ်မချမ်း
မြေ့စွာ ပြောလိုက်တာကို နားထောင်ရင်း
တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတဲ့ သောင်ရင်း
မြစ်ပေါ်မှာ သွားလာနေကြသူတွေကို
ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိတယ်။ လောက
လူသားတွေအဖို့ စားဝတ်နေရေးအတွက်
ဘဝမှာ ရန်ကန်လှုပ်ရှားနေကြရင်းက
မသေချာမရေရာတဲ့ ဒုက္ခအကျဉ်းသား
တွေဖြစ်နေကြရာတောင် ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်ဆိုတာကို မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေကြပြီး အမှတ်တမဲ့ လောက
သားအဖြစ်နဲ့ သတိမမူကြတာကြောင့်
မြူကိုမမြင်မိကြဘဲ မာယာများထဲ သမု
ဒယတဏှာနွံအတွင်းကို သက်ဆင်းကြရ
ပါတယ်။

စံညွန့်ဟာ သေငယ်လော
ကြောင့် သဲနွံကျပ်က လွတ်မြောက်ရာ
နည်းကို မေ့လျော့ပေါ့လျော့နေတာ
ကြောင့် နွံနှစ်သေခွဲရတယ်။ သူမိန့်မ
မခင်မြင့်လည်း သမုဒယတဏှာဆိုတဲ့

နွံအတွင်းက လွတ်မြောက်ရာ သစ္စာတရား
ဆိုတာကို မသိမူ အဝိဇ္ဇာကြောင့် လွတ်
လမ်းကိုမမြင်ဘဲ သမုဒယတဏှာရဲ့ နွံမှာ
နှစ်ခွဲရသည်။

သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူး။
စားတိုင်း၊ သွားတိုင်း၊ တွေးတောကြံစည်
တိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သတိဉာဏ်ပညာ
နဲ့ ယှဉ်ပါမှ ကိလေသာတဏှာသဲနွံကျပ်
ကို ရောင်နိုင်မှာပါ။ သတိ သမ္မဇဉ်ကြီး
တွေပြတ်ပြီး အမုန်အတိုင်း မသိဘဲ
အပေါ်ယံကြောတင်းနေတာကို အမာထင်
ပြီး နင်းမိကြရင် နွံနှစ်တတ်ပါတယ်။ နွံ
နှစ်လျှင် ကျွန်ဖြစ်တတ်တာမို့ သူ့ကျွန်
အဖြစ်နဲ့ နွံနှစ်မခံကြပါနဲ့လို့ မခင်မြင့်
က ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးသွား
သယောင်။

သတိဉာဏ်ပညာနှင့် တွေး
တောကြံစည် လုပ်ကိုင်သမျှ အောင်မြင်
နိုင်ကြပါစေ။

သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)
ခေတ္တ-မြဝတီမြို့

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊
တန်ခိုးကြီးတရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်တရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား
ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဂန္ထီရဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊
အဖြစ်အပျက်များ၊ ခုတ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ
စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

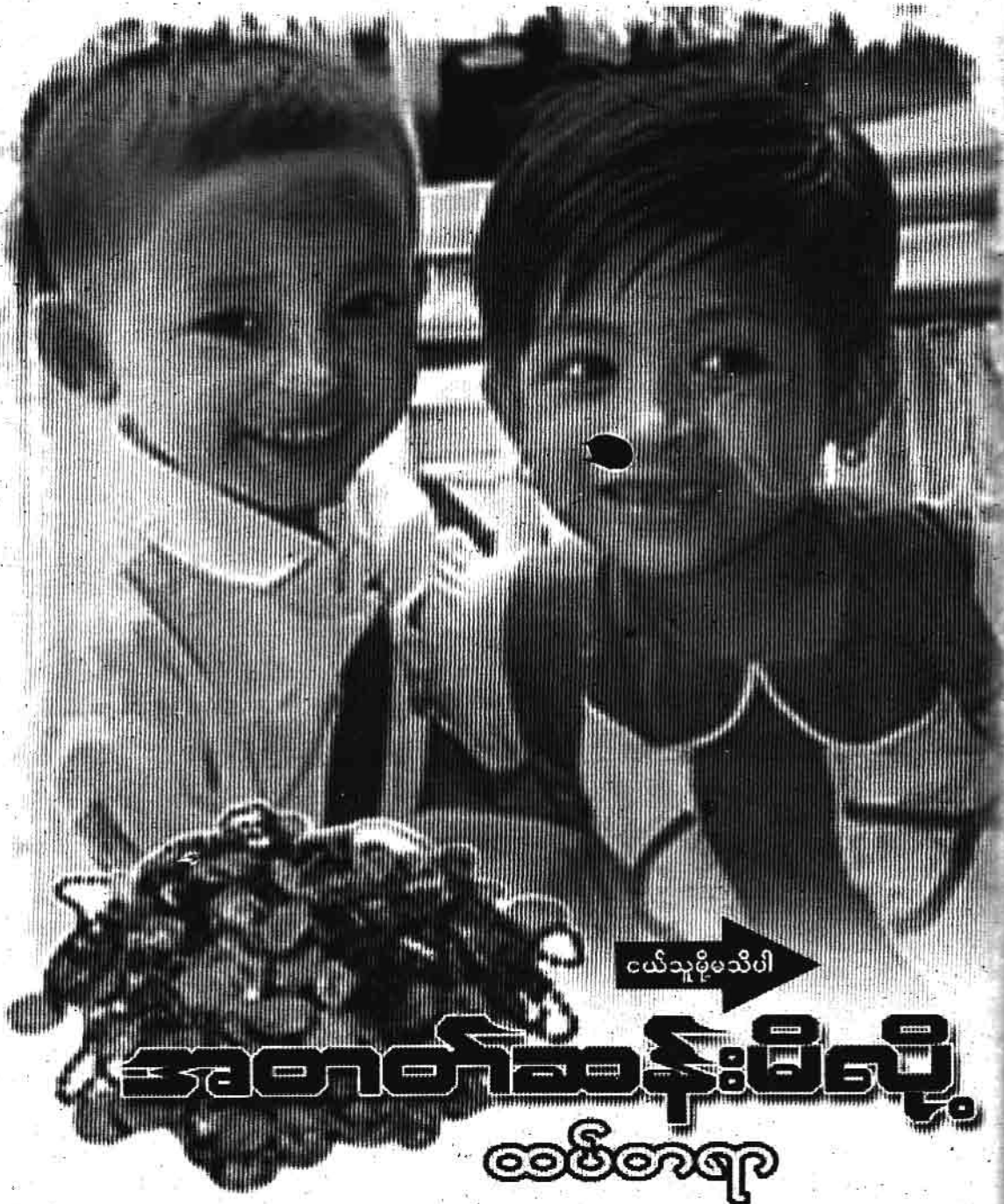
Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရန်ပလာစာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

ပြည်မြို့မှ ရေခိုင်အားဖြင့် (၂၉) အကွာတွင် ထုံးဘိုအမည်ရှိသည့် ငယ်လေးရှိသည်။ ယင်းမြို့လေးကား ခင်၏ ဇာတိချက်ကြွေမွေးရပ်မြေဖြစ် သည်။

စီမံ၊ စိုဉ်၊ မှိုင်းနေသည် ကောက်တောင် အမည်ရှိ တောင်ကြီး မှာ ထုံးဘိုမြို့၏ အလှတစ်ပါးဖြစ်သည့် မြေပြင် ရောဝတီမြစ်လယ်သို့တိုင် ထိုးထွက် ချက်ရှိပြီး တောင်ထိပ်၌ ရွှေမြင်တင် ရာဇာ ကျောက်နံရံတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်သားကို ထွင်းထုထားသည့် မုဒြာ များစွာနှင့် ဘုရားများ၊ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ ရာသီလုံး သွယ်ဖြာ၍ အဆင့်ဆင့် ဆင်ကာ ရောဝတီမြစ်တွင်း ကျဆင်း သော ဂျိုးဂျိုးကျ ရေတံခွန်အပြင် မြို့သို့ကပ်တွင်း စသည်တို့ရှိသကဲ့သို့ မြစ်နံရံတွင် သင်္ဘော၊ ငှက်ပျော၊ မြစ်စသည် တောင်ယာသီးနှံပင်များ စိုက်ပျိုးထားရာ မျောက်ညိုများလည်း မြေပြင် ယင်းအကောက်တောင်သို့ ရောက်နိုင် တောလည်သွားသည့်အခါ

မျောက်ကျွေးရန် ဖရဲသီး၊ ငှက်ပျောသီးများ ဝယ်သွားကြရသည်။

မြို့တွင်း၌လည်း ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် နန်းဦးကျောင်း၊ လယ်ပြင်ကျောင်းစသည့် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများ၊ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိနှင့် ရင်ငွေလှံပုံတူသွန်းလုပ်ကိုးကွယ်ထား သည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ကိန်းဝပ်ရာ ဘုရားကြီးကုန်း၊ ထိုမှ သီလရှင်များ တရား ဘာဝနာပွားများ နေထိုင်သည့် ဘာဝနာ ကုန်း၊ ကျိုက်ထီးရိုးကုန်း စသည်တို့နှင့် မြို့ငယ်နှင့်မမျှ ဘာသာရေး အကွက် အကွင်းများလည်းရှိ၏။ မြို့နေသူများသည် လည်း လယ်ယာ၊ တောင်ယာ၊ ကုန်သည်၊ ရေလုပ်ငန်းစသည်ဖြင့် ရိုးသားကြပေ သည်။

ထိုမြို့တွင် နေထိုင်သူ ဦးသာ လှိုင်နှင့် နီးအိမ်စားစိန်မှ ဖခင်ဖြစ်သူအား မွေးဖွားခဲ့သည်။ သားသမီး (၄) ဦးအနက် ဖခင်သည် အကြီးဆုံးသော တစ်ဦးတည်း သားယောက်ျားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆွေစုမျိုးစု အတွင်း သားယောက်ျားရှားပါးလှရာ

ဖခင်အား မိကြီး၊ ဖကြီးမကျန် စုပုံချစ်ခင် ကြလေသည်။ ချစ်လွန်းသဖြင့် ငယ်မည် မောင်ကျော်ညွန့်အား မခေါ်ဘဲ အချစ်လေး တူချစ်လေး၊ မောင်ချစ်လေး၊ ခေါ်ရာမှ မောင်ကျော်ညွန့်အမည်မတွင်ဘဲ မောင်ချစ် ဟုသာဖြစ်တော့သည်။

ထိုမောင်ချစ်အား ဘွားအေးကြီး ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြာခိုင်မှ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး ခရီးတွင် ကျန်မြေးမများအား မခေါ်ဘဲ တစ်ဦးတည်း ခေါ်သွားပြီး ဘုရားဖူးအပြန် ခရီး၌ မြေးမုလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ သဖြင့် ကုန်းပိုးခေါ်ရာမှ အားလျှားမှောက် လဲသဖြင့် အိမ်အပြန်တွင် ရောင်ကိုင်နေ သည့် ဒူးကြီးအား ပတ်တီးစီးပြီး ရောက် လာခဲ့သည်။

ထိုမောင်ချစ်တွင် မိခင်၏ ညီမ ဖြစ်သူ (၃) ဦးရှိ၏။ မရွှေ၊ မသန်း၊ မလှ တို့ဖြစ်ကြ၏။ အငယ်ဆုံးမလှသည် မောင်ချစ်ထက် (၃) နှစ်သာကြီး၏။ သူငယ်ချင်း မောင်နှမများသဖွယ်ဖြစ်သည့် တိုင် ပြောဆိုသည်ကို စာရေးသူကြားဖူး သည်။

တစ်နေ့ လူကြီးများ လုပ်ငန်း
ခွင် သွားသူသွား၍ အိမ်၌ကျန်ရစ်သူများ
နေ့လည်နေ့ခင်း နားနေအိပ်စက်နေစဉ်
အဒေါ် (၃) ယောက်နှင့် မောင်ချစ်တို့
အိမ်ခြံဝန်းတွင်ရှိ သရက်ပင်ရိပ်တွင် ကစား
ရင်း စကားပြောနေကြ၏။

“ဟေ့ . . . ခုတိုမြို့မှာ
တဘောင်သိုက်စာပေါ်လိုဆိုပြီး ပြောနေ
တာကြားခဲ့ရတယ်။ နင်တို့ရော သိကြ
လား” ဟု မောင်ချစ်ကမေးရာ အဒေါ်
(၃) ဦးအနက် အငယ်ဆုံးနှင့် အသွက်
ဆုံးဖြစ်သည့် မလှက . . .

“အံ့မယ် . . . ကြားတာပေါ့။
ငါအဲဒီတဘောင်ဆိုတာကို မှတ်တောင်
ထားသေးတယ်။ နင်တို့ မသိသေးရင်
ရွတ်ပြမယ်” ဆို၍ ကျန်သူများမှ ရွတ်ပြ
စမ်းဟုပြောလျှင် နားထောင်ဆို၍ ရွတ်ဆို
သည်မှာ . . .

“စာစီကုန်းတောင်၊ ခွေးတဟောင်
ညောင်ပင်ခြေရင်း၊ ငွေယားတွင်း
လပြည့်လကွယ်ရေသောက်ဆင်း
တွေ့ရင်ကိုင်းကြည့်၊ ယားကျိကျိ တဲ့”

ဟုဆိုရာ အလတ်မ မသန်မှ
“အမလေး . . . ခွေးဟောင်တာရော၊
လပြည့်လကွယ်ရော၊ ယားကျိကျိလည်း
ပါရဲ့။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး” ဟု
ပြော၏။

အကြီးမ မရွှေက “စာစီကုန်း
ဆိုတာ ဘုရားကြီးကုန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ကို
ပြောတာမလား။ တို့နေတာက ဈေးကုန်း၊
ဟုတ်ပြီ ငါသိပြီ။ အဲဒီမှာ ညောင်ပင်ကြီး
လည်း ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအနားမှာ
ရေကန်နဲ့တော့ နည်းနည်းဝေးတယ်”

“နင်က အဲဒီနေရာကို ဘယ်လို
သိတာလဲ” ဟု မလှက မေးသည်။
မရွှေက-

“ငါ အဘနဲ့ ကြွေးတောင်း
လိုက်သွားဖူးလို့ သိတာ” ဟုပြော၏။
မောင်ချစ်က “တို့အဲဒီကို ခုညနေဘက်

သွားကြည့်ကြရအောင်၊ လိုက်ကြမလား
မေး၍ -

“ဟဲ့ လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
သရဲခြောက်မှာလည်း ကြောက်တယ်ဟ
ဟု ၎င်းတို့ အထဲတွင် သရဲအကြောက်ဆုံး
မသန်က ပြော၏။ သရဲကြောက်သည်မှာ
တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ရာ၌ပင် အလယ်
ဝင်အိပ်သူဖြစ်သည်။ ညဘက်အပေါ်အပေါ်
ထွက်လျှင် အထွက်၌ နောက်ဆုံးမှထွက်
ပြီး အိမ်ပြန်အဝင် ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သူဖြစ်၏။
အစ်မနှင့်ညီမက တစ်ခါတွင် ညစ်ညမ်း
နောက်၌ထားခဲ့ရာ မျိုးစုံဆဲဆိုပြီး အိမ်ထဲ
နောက်ပြန်ဝင်သူဖြစ်၏။ ဤမျှကြောက်
တတ်၏။

“သွားတာက အရေးမကြီးဘူး
လူကြီးတွေက အဲဒီဘက်ကို မသွားရဘူး
သွားရင်အရိုက်ခံရမယ်လို့ ပြောထားတာ
သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ပြောကြ၏။

“ဟ . . . ခုလည်း မသိအောင်
သွားမှာပါဆို။ သိသွားတော့လည်း နီးကပ်
တာခံရပေါ့” ဟု မောင်ချစ်ကပြောရာ
အားလုံးညနေ နေဝင်ရီတရောတွင်

မသိအောင် သွားကြရေး သဘော
လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

* * *

ဈေးကုန်းနှင့် စာစီကုန်းသည်
အနီးဝေးဝေးပေသည်။ သိုက်တဘောင်
ရေညောင်ပင်သည် ရေကန်နှင့် ထပ်မံ
အနီးကွာပြန်၏။ လူကြီးများမှ မငှား
ရဟု တားမြစ်ထားသော်လည်း ယို
တံအခါ တော်လှန်ရေသမားလေးများ
ကြည့်သည့် စာရေသူ၏ ဖခင်ဖြစ်လာ
မည် မောင်ချစ်နှင့် သူ၏ဒေါ်လေးအငယ်
၏ ပူးပေါင်းဦးဆောင်မှုဖြင့် (၄) ဦး
ဆောက်ရှိသွားကြသည်။

ကလေးများ၏ အတွေးအရ
အတွင်းဆုံးသဖြင့် တွင်းတွေလိုတွေ
သိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ အချိန်အတန်
အတော်လည်း မည်သည့်နေရာမျှ မတွေ့
သူကြီးမိဘများ၏ တားမြစ်ဟန့်တား
မည်သည့်ကလေးမျှ လာရောက်
စာစားခြင်းမရှိသဖြင့် တွင်းနှင့်တူ
မည် ဇယ်တောက်ကစားသည့် တွင်းပင်

မရှိချေ။ တစ်နေရာစီ ခွဲရှာဖွေနေရာမှ
နေရောင်လုံးဝမရှိ မှောင်စပျိုးလာသည်။

“ကဲ့ ... ပြန်ကြမယ်။ ဘာမှ

လည်း မတွေ့ဘူး။ မောတာပဲ အဖတ်တင်
တယ်။ သိုက်စာလေး၊ တဘောင်လေးနဲ့
ဘာမှဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မရွှေ
က ပြောသလို-

“ခြေတွေ၊ လက်တွေမှာ သလဲ
နဲ့ ဖုတ်နဲ့ ညစ်ပတ်နေပြီ။ ဟိုရေကန်မှာ
ရေဆေးဦးမယ်” ပြောကာ မလှတစ်
ယောက် ရေသွားဆေး၏။ လက်ဆေး
မျက်နှာသစ်အပြီး ခြေနှစ်ဖက်အား ရေထဲ
နှစ်ကာ တစ်ဖက်ပေါ် တစ်ဖက် နင်းပွတ်
သပ်နေ၏။ ထိုစဉ် -

“ဟေ့ ... မောင်ချစ်တို့၊
မသန်တို့ လာကြဦးဟေ့။ ဒီမှာ ငါ မူးစေ
မတ်စေတွေ တက်နင်းမိနေလို့” ဟု မလှ
၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် (၃) ဦးလုံး ပြေး
ကြည့်ရာ ရေမှာကြည်နေသဖြင့် မလှ၏
ခြေထောက်နားတစ်ဝိုက်တွင် မူးစေ၊
မတ်စေ စသည့်အကြွေစေ့များကို မြင်ကြ
ရ၏။ အားလုံးသူထက်ငါ ကောက်ယူ

ဓမ္မနောက်ရာ တစ်ဦးလျှင် ငါးမှ (၃) မတ်
စသည်ဖြင့်ရကြ၏။

ထိုခေတ်အချိန်က ကောင်ညှင်း

ပေါင်းတစ်ပြားဖိုးဝယ်လျှင် ယခုခေတ်
၂၀၀ ဖိုးခန့်ရ၏။ ရေကန်နောက် နေကဝင်
နှင့် သရဲကြောက်သည့် မသန်က နှိုးဆော်
၍ နောက်နေ့မှ ထပ်လာမည်ပြောကာ
မည်သူ့အားမျှ မပြောရေး နှုတ်ပိတ်ကာ
အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။

* * *

ထိုနေ့ညက မောင်ချစ်၏အိမ်
နှင့် မရွှေတို့အိမ်မှ အိမ်သားများ အိပ်ရေး
ပျက်ကြလေသည်။

အဖြစ်က မောင်ချစ်သည်
လည်းကောင်း၊ အဒေါ် (၃) ဦးသည်
လည်းကောင်း ညအိပ်ရာတွင် အိပ်လို
မရအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံကြခြင်း
ဖြစ်၏။ ကုတ်ဖုံနေကြရသည်မှာ အသားနီ
များပင် လန်ကုန်၏။ လက်သည်းရာကြီး
များပေါ်တွင် သွေးများစို့ထွက်အောင်
အမယ်လေး တ၍ ကုတ်နေသော်လည်း

အယားက မပြေပေ။ တစ်နေရာတည်းက
မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့
ယားယံနေခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးလူကြီး
များမှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် ရေဦးချိုး
စေပြီး နံ့သာဖြူနှင့်ဆား ရောသွေးကာ
လိမ်းပေးသဖြင့် ယခင်လောက် မဆိုး
သော်လည်း မကြာခဏတဖျင်းဖျင်းကုတ်
နေရပေသည်။

* * *

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်အိမ်
သတင်း တစ်အိမ်ရောက်လာ၏။ တူဝရီး
(၄) ယောက်လုံး ဖြစ်ကြသည်ကို လူကြီး
များ သိသွား၏။

ဆော့ကစားစဉ် ခွေးလေးမွေး
ခြံအောက်ရောက်၍ ခွေးလေးမွေးစူး
သည်လား။ ဖက်ယားပင် တောဝင်မိ၍
ဖက်ယားမွေး စုသည်လားနှင့် လားပေါင်း
များစွာအကြား ရေရှိနောက်မီလူကြီးများ
က ကလေးများအား ချောမောမေးမြန်း
ရာ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားကြ၏။

“ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ။ အဲဒီ

ပိုက်ဆံတွေ၊ အခုယူလာခဲ့ကြစမ်း” ဟု
အဘိုးဖြစ်သူ၏ ရာဇသံကြောင့် အသီးသီး
သိမ်းဝှက်ထားရာမှ ယူလာပြကြ၏။
“အဲဒါ၊ ငွေယားသိုက်က ငွေ
ယားတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ မနေ့ညက လပြည့်
နေ့ဖြစ်လို့ သိုက်ကနေ ရေကန်ထဲ ရေ
သောက်ဆင်းတုန်း တွေ့လာတာဖြစ်မယ်။
ခုချက်ချင်း အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပို့ရမယ်။
ဟိုကောင် အောင်ကျော်လာစမ်း” ဟု
စာရင်းတူးဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်ပြီး -

“မောင်ချစ် . . . မင်းက
နေရာလိုက်ပြ။ ယူခဲ့တဲ့နေရာကို” ဟု
အဘိုးက ပြောပြီး “နေဦး၊ ဒီအတိုင်း
ပြန်မလာနဲ့။ ငွေယားတွေပြန်ပို့ကြောင်းနဲ့
မသိနားမမည်တဲ့ ကလေးအမိုက်အမဲ
တွေကို အပြစ်မယူဖို့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ
ကို မင်းက တောင်းပန်” ဟု စာရင်းတူး
အောင်ကျော်အား မှာကြားစေလွှတ်လေ
သည်။

လူကြီးများ၏ မျက်နှာကြော
တင်းတင်းကြီးများကြောင့် အပြစ်ရှိသူ
တူဝရီးတစ်သိုက်မှာ ထိုနေ့က လှုပ်ပင်

မလှုပ်ဝံ့ပေ။
ယင်းနေ့မှစ၍ စာစီကုန်းဘက်
မသွားရ။ သွားသည်နှင့် ကြိမ်လုံးကိစ္စ
အောင်ရိုက်မည်ဟု ရာဇသံနှင့်အတူ
နွားရိုက်သည့်ကြိမ်လုံး အသစ်ကျပ်ချွတ်
အား အိမ်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်
ဖြစ်ရာ မောင်ချစ်တို့ တူဝရီးတစ်စုလည်း
ခြေချုပ်မိလေတော့သည်။

မောင်ချစ်ကား ခြေချုပ်သာမက
အကျဉ်းမကျခံရလေသည်။ အဘ၏
ကြောင့်ဆိုသော် မကြာမီ ရှင်ပြုပေးထား
မည်ဖြစ်သဖြင့် နန်းဦးဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းသို့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းထွက်
ဘဝဖြင့် ရှင်တို့လိအပ်သော အတတ်ပညာ
သင်ကြားရန် ပို့ဆောင်ခြင်းခံရသော
ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

ဤသည်ကား စာရေးသူ
ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးချစ်ပြောပြသည့် သူထွက်
စဉ်က အတတ်ဆန်းမိခဲ့သည့်အကြောင်း
ဖြစ်လေသည်။

နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး 'ဦးပို' ၏ ဩဇာရှိက သုခုမ ဆေးပညာများကို ဆရာကြီး
ဦးအောင်ဒင် (ဩဇာရှိက သုခုမ ဆေးပညာကျမ်းပြုဆရာကြီး) ထံမှ သင်ယူလေ့လာခဲ့ပြီး
နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော် လက်တွေ့ကုသခဲ့သည့် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ပို (တဆ-၅၁၉၇) B.Sc ၊
B.Ed ၊ H.G,P,RL ၏ ဆေးစွမ်းကောင်းများ -

စိန်သုံးလုံး အမှတ်တံဆိပ်ပါ

ဆီးဝမ်းလေမှန်ဆေး ၀၁၁၄ Y ၀၁၀၈၄၈

အကြောပြေဆေး ၀၁၁၄ Y ၀၁၀၈၄၉

လေးဘက်နာ၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါများအတွက်

သောက်သုံးနိုင်ပါသည်။

စိန်သုံးလုံးဆေးတိုက်

ရွှေဘိုမြို့

၀၇၅-၂၂၄၇၂၊ ၂၂၄၇၉

၀၉-၂၀၃၇၈၄၅၊ ၀၉-၄၇၀၆၀၂၈၄

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

တော့ကောင် မိနပ်ကော ခြေအိပ်ကော
ဘာလို့ ချွတ်လိုက်ရတာလဲ. ဟ

မရိသတ်ကခြေမပေါ်ဘူးလို့
ပြောတာနဲ့ ခြေပေါ်အောင်
ချွတ်လိုက်တာပါဆရာ

www.burmeseclassic.com

ရှမ်းပြည်နယ်ရာဇဝင်တွေထဲက

သီပေါမြို့သမိုင်း

ရွှေလိမ္မော်(သီပေါ)

TAKM.2014

တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ်က မိုင်း

မောစောဘွား စပ်ခွန်လူးမှာ စပ်ခွန်လိုင်၊
ခွန်ခမ်းထွမ်း၊ ခွန်ခမ်းပုံနဲ့ ခွန်ခမ်းစော်
သားတော်လေးပါးရှိတယ်။

စပ်ခွန်လိုင်ကို မိုင်းမော
စောဘွား အရိုက်အရာဆက်ခံဖို့ ဖခင်
အနားမှာပဲ နေစေတယ်။ ခွန်ခမ်းထွမ်း
က တရုတ်နယ်စပ်မှာ (မိုင်းကောင်း-မိုင်း
ယန်း) မြို့ကိုတည်တယ်။ ခွန်ခမ်းပုံက
ယိုးဒယားနယ်စပ်မှာ (မိုးနဲမြို့) ကိုတည်
တယ်။ ခွန်ခမ်းစော်က ဗမာနယ်စပ်မှာ
(အုန်းဘောင်မြို့) ကိုတည်တယ်။

အုန်းဘောင်မြို့ကိုတည်တာ
သာသနာသက္ကရာဇ် (၄၈၅)ခု တပေါင်း
လဆန်း (၁၅) ရက်နေ့ဖြစ်တယ်။ အုန်း
ဘောင်မြို့ကို ခွန်ခမ်းစော်ကစပြီး စောဘွား
ဆက် (၇၀) ကျော် အုပ်စိုးခဲ့တယ်။ (၇၁)
ဆက်မြောက် စောဘွား (ဥဂ္ဂါဇေယျ)
တတ်တဲ့အခါ ဆန်ရေစပါးရှားပါးလာ
တယ်။ ရောဂါဘယထူပြောပြီး မြို့ရွာ
မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာတယ်။ အခြားရပ်ရွာ
ဒေသကို ပြောင်းရွှေ့တဲ့သူ များလာတယ်။

ဒါနဲ့ စောဘွားဥဂ္ဂါဇေယျက

ရဟန်းပညာရှိ၊ အမတ်ပညာရှိ လူပညာ
ရှိများနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ တံဆိပ်တော်ရ
ဆရာတော်များဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာတော် ဓမ္မ
ဝိဇာရ၊ ဆရာတော် ဝိမာစာရ၊ ဆရာတော်
ပညာဇောတ၊ ဆရာတော် ဓမ္မလင်္ကာရ
စတဲ့ ရဟန်းပညာရှိများ၊ အမတ်ပညာရှိ၊
လူပညာရှိများနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ အားလုံး
က အုန်းဘောင်မြို့ဧကတာညှိုးခွမ်း မေးခိုက်
လာ၍ မြို့သက်ကုန်ဆုံးကြောင်း မြို့သစ်
ပြောင်းရွှေ့တည်သင့်ကြောင်း တင်ပြကြ
တယ်။

ဒါကြောင့် စောဘွား ဥဂ္ဂါ
ဇေယျက မြို့သစ်ပြောင်းရွှေ့တည်ဖို့
စီစဉ်တယ်။

မြို့ပြောင်းရွှေ့တည်တဲ့ကာလ
သာသနာနှစ် (၂၂၆၀)ခု ကဆုန်လဆန်း
ပိုင်းဖြစ်တယ်။ မိုးကျပြီးဖြစ်လို့ ပြောင်းရွှေ့
မယ့် နမ့်ပေါ်ဖြတ်လမ်းကို ရေကြီးနေလို့
မသွားဘဲ (ယခု ခံဖိတ်-နားလွယ်ရွာ
လမ်းကြောင်းမှနေ၍) နမ့်ဟုတ်ရေတံခွန်
တောင်ထပ်ကိုကျော်၊ ဟိုဘက်ကိုဆင်း။

တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း အုန်းဘောင်
မြို့ဟောင်း၏ အရှေ့ဘက် ကျိန်းခန့်
တောင်နဲ့ ခုဋ္ဌဝတီမြစ်အကြား ပြန့်ပြူးတဲ့
မြို့သစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့ကြတယ်။

သက္ကရာဇ် (၁၀၇၈) သာသနာ
နှစ် (၂၂၆၀)ခု ကဆုန်လဆန်း (၁၂)
ရက်နေ့ မြို့သစ်တည်တယ်။

အုန်းဘောင်မြို့ဟောင်းရဲ့
အရှေ့ဘက် တာ (၇၀၀) အကွာ၊ အရှေ့
အနောက် တာ (၅၀၀) တောင်မြောက်
တာ (၂၀၀) ကို မြို့ပုန့်ကံချတိုင်းတာ
တယ်။ မြို့သစ်တည်ပွဲကို ခမ်းနား
ကြီးကျယ်စွာပြုလုပ်တယ်။ ပဒေသာပင်
များ လှူဒါန်းတယ်။ ရဟန်းတော်များ
ပင့်ဖိတ်၍ ပရိတ်ကမ္မဝါညွှပ်တယ်။ စတု
လောကပါလနတ်၊ သမ္မာဒေဝနတ်
အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း၊ မြို့
တော်အတွင်း စောင့်ရှောက်သည့် (၁၀)
ပါးသော မြို့စောင့်နတ်ပေါင်းတို့အား ပင့်
ဖိတ်၍ပသတယ်။ ထမင်းဟင်း၊ အချို
အဆိပ် စားဖွယ်မျိုးစုံဖြင့် တင်လှူပသ
တယ်။ မင်္ဂလာအချိန်ကျရောက်

အခါ မင်္ဂလာအမြောက်သံပေး၍ ရွှေ
မုန့်ကချာတယ်။

ထိုသို့ ဗြိတိသျှန် ဆောင်ရွက်
နေသည့် ဒေသခံ အဖုန်း (ပလောင်) လူမျိုး
ဆင်နုက လှပသောသိန်းငှက်တစ်ကောင်
ကို လာရောက်ဆက်သမ်း။ လူအများ
အတံအုတ်ကျက်ကျက် တိုးဝှေ့ကြည့်ရှု
ကြမ်း သိန်းငှက်လာရောက်ဆက်သသည့်

အတွက် မင်္ဂလာနိမိတ်ယူ၍ ဗြိတိသျှန်
ကို (သိန်းပေါ်မြို့) ဟု သမုတ်တယ်။
ရမ်းပြည်၊ ရမ်းရွာဖြစ်ပြီး
အဘယ်ကြောင့် မြန်မာဆန်ဆန် ခေါ်ရ
သနည်း။ သိန်းငှက်ကို ရမ်းဘာသာဖြင့်
(ယွေ) ဟုခေါ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်
နည်းဟု စောကြောလာသောအခါ၊ ဤ
စော်ဘွားများသည် အင်းဝနှင့် အဆက်

အဆံ့ရှိခြင်း၊ အင်းဝနန်းတွင်းတွင် ပညာ
သင်ကြားခဲ့ခြင်း၊ ဤစော်ဘွားဆက်များ
သည် ပဒုံမင်း၊ ရွှေဘိုမင်းတို့နှင့်လည်း
အရင်က ရင်းဆွေမျိုးစပ် မဟာမိတ်ပြုခဲ့
ကြောင်း တွေ့ရှိရပါ၏။

ဗြိတိသျှ ဥက္ကဋ္ဌဇေယျ စော်ဘွား
၏နောင်တော် (၇၀) ဆက်မြောက် (ဥက္က
ဋ္ဌ ၀၇) စော်ဘွားသည် အင်းဝနန်းတွင်းတွင်
နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး အင်းဝမြောက်နန်း
မိဖုရား လောကမာန်အောင် ဒါယိကာ၏
ညီမတော်နှင့် စုံဖက်ပြီး ကပဲရွာစား
(စောရယောင်၏) ကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါ၏။ မြန်မာ
ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

(၇၁) ဆက်မြောက် ဥက္က
ဇေယျစော်ဘွားလက်ထက်၌ ဗြိသိပ်
အမည်ကို (သိန်းပေါ်မြို့) ဟု ခေါ်ခဲ့ပါ၏။

(၇၃) ဆက်မြောက် စော်ဘွား
(စင်ခွန်ဖော်) အုပ်ချုပ်စဉ် မန္တလေး
နန်းတွင်း၌ ပုဂံ-မင်းတုန်း အရေးအခင်း
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ၏။ မင်းတုန်းမင်းက စင်ခွန်
ဖော်ကို စစ်ရေးအကူအညီတောင်းလာ
သဖြင့် သားတော် (စင်ကြာထွန်း) ကို

ရဲမက်ခိုလ်ပါ စစ်သည်များနှင့် အကူအညီ
စေလွှတ်ခဲ့ပါ၏။ အရေးအခင်းပြီးပြောက်
အောင်မြင်သောအခါ မင်းတုန်းမင်းတရား
ကြီးက အားရကျေနပ်တော်မူသဖြင့်
စစ်ကြာထွန်းနှင့် ၎င်း၏သားတော် (စစ်
ကြာခိုင်) ကို မန္တလေးနန်းတွင်း၌ ခေါ်ယူ
စောင့်ရှောက်ထားပါ၏။

ဤစော်ဘွားများလက်ထက်
တွင် မန္တလေးနန်းတော်နဲ့ အဆက်အဆံ
ရှိပြီး စစ်ကြာခိုင်လည်း မန္တလေးနန်းတွင်း
မှာ နေထိုင်ပညာသင်ကြားပြီးပြင်းခဲ့ပါ
၏။

စစ်ခွန်ဖော် ကွယ်လွန်၍
မန္တလေးနန်းတွင်းမှာရှိနေတဲ့ စစ်ကြာ
ထွန်းက ရှမ်းပြည်ပြန်ပြီး ဖခင်ရဲ့ စော်ဘွား
အရိုက်အရာကိုဆက်ခံတယ်။ စစ်ကြာ
ခိုင်လက်ထက်မှာ သီပေါမြို့ရဲ့အုပ်ချုပ်ရေး
တည်ဆောက်ရေး၊ အနုပညာ၊ ဒဿနိက
အဆောက်အအုံ၊ အခင်းအကျင်း အပြင်
အဆင်ဟာ သီပေါမြို့လမ်းများကို မန္တလေး
(ရတနာပုံနေပြည်တော်) လို အကွက်ကျ
ကျ တည်ဆောက်တယ်။ စည်းအတွင်း

ရေပြောင်းများ စနစ်တကျ ရေတံခါးအဖွင့်
အဝိတ်များ တပ်ဆင်တယ်။ အနုပညာ
အတီးအမှုတ်မှာလည်း နေပြည်တော်
မှာလိုပဲ အချိန်အခါနဲ့ တီးမှုတ်ရတဲ့
နဂီစည်းပုံတောင်၊ ဆိုင်းဝိုင်းမှာလည်း
မန္တလေးနန်းတွင်းကအတိုင်း အချိန်အခါနဲ့
တီးမှုတ်တယ်။

အဲဒီကာလမှာ ခေတ်အပြောင်း
အလဲဖြစ်လာတယ်။ အင်္ဂလိပ်က နေပြည်
တော် (မန္တလေး)ကို သိမ်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်
အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးခေတ် ဖြစ်လာတယ်။

စစ်ကြာခိုင်လက်ထက်မှာ
လူဦးရေများလာလို့ မြို့နေရာကျဉ်းလာ
တယ်။ ခေတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်လို့ မြို့
လုံခြုံဖို့လိုတယ်။ ရန်သူ အလွယ်တကူ
ဝင်နိုင်တယ်လို့ မြင်တယ်။ နောက်ပညာရှိ

များကလည်း မြို့တကာညှိုးနွမ်းမေးပိုင်တဲ့
မြို့သစ်တည်သင့်ကြောင်း တင်လျှောက်
ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မြို့သစ်တည်
ပြင်ဆင်တယ်။

အတိတ်တဘောင် သမိုင်း
အဆိုအရ ယခုတည်မယ့် မြို့သစ်ကို
အမတ်ပေါင်းလေးထောင်ပြည့်မှ တည်နိုင်
မည်ဟု ဆိုထားပါ၏။ ဒါကြောင့် စော်ဘွား
(စစ်ကြာခိုင်) က အမတ်ပညာရှိ၊ တ
ပညာရှိများနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။

စော်ဘွားက သီပေါနယ်တွင်
ကျေးဇူးသစ္စာသိ၊ အုပ်ချုပ်မှု အဆင့်
အချင်းရှိ၊ နမိတ်မင်္ဂလာရှိသော အမတ်
ထောင်ခုမှူးရွာရပ်လေးဦးကို ရွေးချယ်
၏။ ထောင်ခုမှူးကို ရှမ်းအခေါ်အဝေါ်
ဖြင့် ပူဟိန်ဟုခေါ်ပါ၏။ ဟိန်ဆိုသည်
တထောင်ဟု ရှမ်းဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်
ရပါ၏။ ကျွဲကုန်းနယ်ပိုင်ကြီး၊ ကျောက်
နယ်ပိုင် ဘော်ကြီးနယ်ပိုင်နှင့် မိုင်း
နယ်ပိုင် (၄) ဦးကိုခေါ်ယူ၍ အမတ်
ရာထူးတိုးပေး၏။ မြို့သစ်တည်ရာ
အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်စေ၏။ အမတ်

ထောင်ဆိုသည်ကို ပူဟိန်လေးဦး (လေး
ထောင်) ဟု မင်္ဂလာအတိတ်နိမိတ်ယူ၏။
အမတ်လေးဦးကို မြို့သစ်တည်နေရာ၌
ဗြိတိန်ရာနေရာကို ယူစေရန် ချီးမြှောက်
၏။

(၁၂၅၁) ခုနှစ်တွင် ဧကံဘွား
စစ်ကြာခိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် အင်္ဂလိပ်
အစိုးရမှပြုလုပ်သော ဒါဘာပွဲတွင်
ဧကန်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ချီးမြှင့်သော
(ဇီ-အိုင်-အီး) (C.I.E) အိန္ဒိယ မဟာ
ဓမ္မသာရာဝံ့ကို လက်ခံရရှိ၏။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ ဧကံဘွားအမည်ကို (စစ်ကြာခိုင်
နန်းဆိုင်) ဟု တွင်ခဲ့ပါ၏။

(၁၂၅၂) ခု တန်ခူးလတွင်
သီပေါမြို့သစ်ကိုတည်၏။ ဦးစွာ မြေတိုင်း
အမတ်က နမ့်ပေါ့ချောင်းတောင်ဘက်ရှိ
အယ်မြေများကိုတိုင်းတာ၍ မြို့သူ၊ မြို့
အများကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေ၏။

မြို့သစ်တည်ပွဲကို ကြီးကျယ်
စွာ (၇)ရက် (၇)လီ ပြုလုပ်၏။ သံဃာ
အများကိုပင့်ဖိတ်၍ ကျောင်းစုံ ပဒေသာ
ပေးတော်မူ၏။ သမာဒေဝနတ်၊ မြို့ရွာစောင့်

နတ်များကို ပင့်ဖိတ်ပသ၏။ စတုဒီသာ
ကျွေးမွေး၏။ ကမ္မဝါညှပ်၍ ပရိတ်တရား
တော်များ ရွတ်ဖတ်၏။

ပထမ အုန်းဘောင်မြို့မှ
အောင်မြေ၊ ဒုတိယမြို့မှ အောင်မြေများ
ကိုယူ၍ မင်္ဂလာအချိန်ကျရောက်သော်
မြို့သစ်၊ မြို့လယ်ခေါင်ရှိ မင်္ဂလာကွန်းစင်
တိုင်တွင်းတွင် တွင်းဝန်မင်္ဂလာပြု၍
မင်္ဂလာအမြောက်သံပေး၍ အောင်မြေ
များကို ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံ၏။ မြို့သစ်
အမည်ကို (အုန်းဘောင်ကာခမ်းမြို့) ဟု
ခေါ်တွင်စေ၏။ မြို့ခေါင်လေးထောင့်တွင်
ဆီအိုးလေးလုံး မြှုပ်နှံ၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်ဖြစ်၍
ရုံးစာ အသုံးအနှုန်း၊ အရေးအသား
အဆက်အသွယ်သည် အင်္ဂလိပ်စာဖြစ်
လာပါ၏။ မြို့သစ်အမည်မှာ (အုန်းဘောင်
ကာခမ်းမြို့) ဟုလည်း မတွင်၊ သိန်းပေါ်
မြို့ဟုလည်းမခေါ်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်တမ်း
ဂေဇက်တီးယား အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသား
အဆက်အသွယ်တွင် ယခင်မြို့အမည်
(သိန်းပေါ်) ကို အင်္ဂလိပ်လို (HSIPAW)

ဟု ခေါ်၏။ အင်္ဂလိပ်အသံထွက် ဇာလိ
ဝီဝီပြင်ပြင်မခေါ်နိုင်၍ အနီးစပ်ဆုံး
(သိန်းပေါ်) ကို (သီပေါ) ဟု ခေါ်ပါ၏။
အဲ့သလိုနဲ့ ယခုအခါ သီပေါမြို့ဟု ဖြစ်လာ
ပါ၏။ ရန်ကုန်ကို (Rangoon) (ရန်ဂုံး)
ဟု ခေါ်သလို ဖြစ်ပါ၏။

သီပေါမြို့ကိုတည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
(အမတ်ကြီး ၄ ဦး) တွေရဲ့ အဆက်
အနွယ်ကို စိစစ်ကြည့်သောအခါ သီပေါ
တွင် (၃) ဦးသာ တွေ့ရှိရပါ၏။

ကျွန်ုပ် (ဤစာရေးသူ) ၏
ဘိုးဘေးသည် သီပေါမြို့သစ်တည် အမတ်
ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် (ဦးမြတ်သာ) ဖြစ်ပါ
၏။ ကျွန်ုပ်ဘိုးဘေးအား (စစ်ကြာခိုင်) မှ
ချီးမြှင့်သော မြေနေရာသည် ယခု တောင်
မြို့ရပ်ကွက်ရှိ အရှေ့ဘက်လားသော်
သိန္နီလမ်းအထိ မြောက်လားသော်
မန္တလေး၊ လားရှိုးလမ်းထိ၊ အရှေ့ဘက်
တွင် သီပေါမြို့အဝင် ၂၅၀၀ ကျောင်း
တောင်ကုန်းအထိ၊ တောင်ဘက်တွင်
ယခု သီပေါ အ-ထ-က ကျောင်း တောင်
ဘက်အထိဖြစ်ပါ၏။ ယခင်က မန္တလေး

လားရှိုးလမ်းသည် မြေလမ်း (လှည်းလမ်း)
အဖြစ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရသော နေရာသည်
သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးတောအထိဖြစ်၏။
ကျားသစ် သားလာ၍မွေးတဲ့တောဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ် ယခုထိ ထိုမြေပေါ်တွင် နေရထိုင်
နေရပါ၏။

မြို့တည်အမတ်ကြီးလေးဦး၏
ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များမှာ အချို့ ကွယ်လွန်၊
အချို့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ အပြီးအပိုင်
ပြောင်းသွား၍ လေ့လာစုံစမ်း သိရှိရသ၍
သီပေါမြို့တွင် (၃) ဦး ကျန်ရှိပါ၏။
နောက်ဆုံးကွယ်လွန်သော မြို့တည် မျိုး
ဆက်မှာ ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်သိန်း
မူ (ပင်လံစာချုပ်ပါ ဦးစစ်ယိပ်ဖ ဇနီး)
နှင့် ၎င်း၏သားတို့ ဖြစ်ပါ၏။

လက်ကျန် (၃)ဦးမှာ...

- (၁) စစ်အုံကြွာ (ဂေါဒန်သတ္တမိုင်း
အငယ်တန်း အင်/ယာ (ငြိမ်း))၊
- (၂) နောင် အိမ်ရွာနေ (ဦးစိုင်းစံဝင်း)
- (၃) ဦးစိုင်းမွန်းကြည် တောင်မြို့ရပ်
တို့ ဖြစ်ကြပါ၏။

ဤတွင် သီပေါမြို့သမိုင်း

ခြေရာကောက်ခြင်း နိဗ္ဗိတံ။

ရည်ညွှန်းကိုးကား

(ဦးမူး (A.T.M) အငြိမ်းစား
တောင်ပိုင် (နမ့်ဆန်) ဗြိတိန်ရေးသားသော
သီပေါသမိုင်း၊ ရှမ်းလက်ရေးမူ ပရပိုဒ်မှ)
အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေး ဖြစ်လာ
တော့ သီပေါမြို့ကို သာသနာနှစ် (၂၅၀၈
မှ ၂၅၁၂ ခုထိ) အင်္ဂလိပ်အရာရှိ (ဘား
ကော်) (ဒေသခံ ရှမ်းလူထုအခေါ် စစ်ဘား

ကော်ဟူ၍)က အုပ်ချုပ်ပြီး ၂၅၁၅
၂၅၁၆ ထိ ဝန်ထောက် (မစ္စတာ ဆ
ဆင်) က အုပ်ချုပ်ခဲ့ပါ၏။ သူတို့
လက်ထက်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ရေးသား
ဆက်သွယ်ကြတော့ သိန်းပေါမြို့ကို
အင်္ဂလိပ်လို (HSIPAW) ရေးရာ
သီပေါဖြစ်လာရပါ၏။

ရွှေလိမ္မော် (သီပေါ)

စာဖတ်သူများပျော်စေဖို့

သွားမပါပေမယ့် ကားပါတယ်။
သွားမရှိပေမယ့် ကားရှိတယ်။
သံတယ်။ ကံတယ် မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်၊
လွတ်သွားမှာစိုးလို့ နောက်ကပ်ကပ်ထားတာ၊
ထိုင်ခုံမပါဘဲ ကားကို ဝယ်ပေးတဲ့
ကိုကိုကို အရမ်းချစ်.....

www.burmeseclassic.com

ကြံ့ရဆံ့ရ ထိုပရ

မြိုးသည်းတက်ည

ရှုဒီ(ပုသိမ်)

TRKM.2014

မှောင်မိုက်လွန်းလှတဲ့ မိုးသည်း
ညတစ်ညရဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်ခု
ပေါ်မှာ မီးရောင်အားကောင်းစွာနဲ့ ကား
တစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းလာနေသည်။
ထိုကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ လူတွေရဲ့
မျက်နှာကလည်း လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အခြား
မည်သည့်ကားမျှမရှိဘဲ အထီးကျန်စွာ
မောင်းနှင်နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ကားလေးနဲ့အတူ
ကြောက်လန့်ငြား ဖြစ်နေပုံရတယ်။
ကြောက်ချင်လည်း ကြောက်စရာပါ။
အခုလို မိုးတွေအရမ်းရွာပြီး လျှပ်စီးတွေ
ထက်ကာ မှောင်မိုက်နေတဲ့ လူမရှိ သူမရှိ

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တစ်စီးတည်း အဖော်မဲ့
စွာ မောင်းလာတဲ့ ကားပေါ်မှာ ပါလာတာ
က မိန်းကလေးသုံးဦးတည်းပါ။ ထို
မိန်းကလေးသုံးဦးဟာ ဘာကြောင့်အခုလို
ညသန်းခေါင်ချိန်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ခရီးထွက်နေရသလဲ
ဆိုတာတော့ မေးချင်စရာပါ။ ဒါကတော့
သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နာရေး
သတင်းကြောင့်အချိန်ကို မတွက်ဆမိဘဲ
မဆင်မခြင် ထွက်လာမိတာက စတာပါ။
လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ ညဉ့်နက်လာသလို
မိုးကလည်း ရုတ်တရက်ရွာချလိုက်တာ

ကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ ထွက်လာမိတဲ့ သူတို့
ကိုယ်သူတို့ အပြစ်တင်နေမိသော်လည်း
မထူးတော့ပြီမို့ အရဲစွန့်ကာ ဆက်မောင်း
လာလိုက်တာပါ။ အခုမှပဲ ကေသွယ်၊ စုစု
နဲ့ နှင်းအိတို့ ဝိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေနဲ့
ခရီးလမ်းမှာ ကားတစ်စုံတစ်ခု မဖြစ်ဖို့ကို
ဆုတောင်းနေမိကြတော့တယ်။ အစတည်း
က ကြောက်တတ်တဲ့ ကေသွယ်က-
“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။
လမ်းပေါ်မှာလည်း ကားတစ်စီးတောင်
မတွေ့ဘူး။ အိမ်တွေလည်း မတွေ့ဘူး။
တစ်ခုခုများဖြစ်ရင် ...”

သူ့အပြောကြောင့် နှင်းအိ
မျက်နှာ ပိုပြီး ထိတ်လန့်လာတယ်။ ကား
မောင်းနေတဲ့ စုစုက စုတ်တစ်ချက်သပ်
ပြီး-

“နိမိတ်မရှိ လျှောက်မပြောပါ
နဲ့ဟာ။ ကြောက်နေရင် ဘုရားစာရွတ်
လေ”

စုစုပြောမှ အားကိုးရာ ဘုရားကို
သတိရသွားပြီး ကေသွယ်နဲ့ နှင်းအိတို့
ပွစိပွစိနဲ့ ဘုရားစာရွတ်ကြတော့တယ်။

ထိုအချိန်မှာ စုစုက ကားမီး အံ့သြနေပိကြတယ်။

စုစုခေါင်းစားသွားပြီး-

ရောင်ကြောင့် ကားရဲ့တော်တော်လေးလေးမှာ
လူတစ်ချို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။
ညကြီးမိုးချုပ် မိုးရေတွေထဲမှာဖြစ်တဲ့
အတွက် အံ့သြသွားပြီး ကြောက်လန့်
သွားမိတယ်။

ထိုလူတွေနဲ့ နီးလာတော့

“တော်ကြတော့ဟာ။ တစ်

ကေသွယ်က-

ယောက်ကမြန်မြန်၊ တစ်ယောက်က
နေးနေး။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ
စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ကားကို မြန်မြန်မောင်းပြီး

ပြောနေရင်းမှာပဲ သူတို့ကားကို

သူတို့ကို ကျော်လိုက်တာ။ အဲဒါစားပြီတွေ
ပဲဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့က မိန်းကလေး
သုံးယောက်တည်းဆိုတာသိရင် မလွယ်
ဘူး”

မြင်သွားတဲ့ ထိုကောင်လေးတွေက
မတ်တတ်ရပ်လာပြီး ရှေ့ကနေ လက်တွေ
ကားပြီး ပိတ်ရပ်ထားကြတယ်။

“ဟဲ့ ... ရှေ့ကို ကြည့်ပါဦး။
လူတွေကို မြင်လား”

နင်းအိက “အေးနော် ...

“အမယ်လေး” စုစုက အလန့်

ကားကို အရှိန်လျှော့မောင်းထား။ လူဆိုး
တွေ ဖြစ်နေမှ ဒုက္ခနော်။ ပြန်လှည့်သင့်
ရင် လှည့်ရအောင်”

တိုက်မိရင် လူသတ်မှုဖြစ်ဦးမယ်။ သူတို့
က လမ်းပေါ်မှာ ဖြန့်နေတာ။ ဖြည်းဖြည်း
ပဲ မောင်းသွား။ “အိပေမဲ့ ရပ်မပေးနဲ့”

တကြားအော်ပြီး ကားကိုဘရိတ်အုပ်
လိုက်တယ်။ ထိုအခါမှာ ကောင်လေးတွေ
က ကားနားကို အံ့လာကြပြီး ကားမှန်
ကို ချပေးဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေနဲ့

အကြောက် လွန် နေ တဲ့

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေ

ကေသွယ်ကတော့ စကားတောင် မပြော
နိုင်တော့။ ဘုရားစာကို အသံကျယ်ကြီးနဲ့
အော်ရွတ်နေတော့တယ်။ အရှေ့ကို
ရောက်လာတာနဲ့အမျှ လူတွေကို ပီပြင်
စွာ မြင်လာရတော့တယ်။ လူခုနစ်ယောက်
ရှိပြီး ခုနစ်ယောက်လုံး အရပ်ရည်ရှည်နဲ့
ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။
ဘောင်းဘီအနက် အကျီအနက်တွေနဲ့
ခေါက်လှေယံပုံစံတွေပဲမို့ သူတို့သုံးယောက်

ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြောင့်

ပြန်ကြတယ်။ စုစုက -

“မဖွင့်ကြနဲ့နော်။ သတိနဲ့နော်။

အခွင့်သာရင် တရကြမ်းမောင်းတော့မှာ”

ထိုကောင်လေး ခုနစ်ယောက်

လည်း အလျော့မပေး။ ကားမှန်တွေ

တခေါက်ခေါက်နဲ့ ခေါက်နေကြတယ်။

“ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်ရင်

တောင်းမယ်”

နင်းအိက ငါးထောင်တန်

လေးရွက်ကို ကိုင်ကာပြောတော့

သွယ်က ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်

ည်

စုစုက “ညံ့လှချည်လား။ သူတို့

အဲဒါလောက်ကိုယူမှာ။ ကြာရင်

ဒီကောင်တွေ မှန်ကိုခွဲလောက်တယ်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငါးမောင်းတော့မယ်။ တိုက်မိ

ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်က

မသတ်ရင် ကိုယ့်ကိုသတ်မှာ” ပြောရင်း

ဆိုရင်း ကားစက်ကို ဝှေးခနဲနှိုးကာ ကားမီး

တွေကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“တီ ... တီ” ဆိုပြီး ကား

ဟွန်းသံပေးတော့ ကောင်လေးတွေက

ရှေ့ကမခွာ ပိတ်ရပ်မြဲ ပိတ်ရပ်ထားကြ

တယ်။ စုစုလည်း ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း

ရှေ့တိုး တိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါတောင်

မရွေ့ကြ။ ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးတွေ

နဲ့ ရပ်ကြည့်နေကြတုန်းပဲ။ စုစုလည်း စိတ်

ကိုတင်းပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လီဗာကို

နင်းချကာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ကေသွယ်နဲ့ နင်းအိတို့လည်း မျက်လုံးကို

စုံမှိတ်လိုက်ကြတယ်။ ကားက ဘာနဲ့မျှ

ထိတွေ့ခြင်းမရှိ။ သုံးစက္ကန့်မျှအကြာမှာ

စုစုက မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ကားအရှိန်

ကို ပြန်ထိန်းလိုက်တယ်။ နောက်ကို

ပြန်လှည့်မကြည့်မီအောင် ကြိုးစားနေကာ

မှ ကားရဲနောက်ကြည့်မှန်ကို မျက်လုံးက

ရောက်သွားတယ်။

“အား ... အမယ်လေး”

ထိတ်လန့်သွားတဲ့ စိတ်နဲ့အတူ

ကားလည်း ယိမ်းထိုးသွားတယ်။

ကေသွယ်နဲ့နင်းအိလည်း မျက်လုံးတွေ

ဖွင့်လာပြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်

ကြတယ်။

“အမယ်လေး ... အမေရေ”

သူတို့မြင်လိုက်ရတာက သူတို့

ရဲကားနဲ့ ဖြတ်တိုက်လာခဲ့တဲ့ ကောင်လေး

တွေက လဲနေရာကနေ ကုန်းထလာပြီး

ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်လာကြတယ်။

သူတို့ပြေးပုံက လူတွေလို မဟုတ်ဘဲ

ခြေထောက်တွေက လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ

လေဟန်စီးပြီး လာနေသလို ဖြစ်နေတယ်။

“မြန်မြန်မောင်း”

ကေသွယ်နဲ့နှင်းအိ ပြိုင်တူ
အော်လိုက်ကြတယ်။ ပရလောကသား
တွေဆိုတာ သေချာသွားတဲ့အတွက်
ဘုရားစာတွေ အော်ရွတ်ကြတယ်။

နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ
မောင်းလာကြတာ နာရီဝက်လောက်ကြာ
တော့ မီးရောင်တချို့နဲ့ ရွာပုံအိမ်စုစုကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ထိုအခါမှ စိတ်ကို
တင်းပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကြတော့
ဘာမျှမရှိတော့။ မြင်နေရတဲ့ရွာမှာ ခဏ
ရပ်ပြီး နားရင်ကောင်းမလား တွေးမိပြန်
တော့ အခုလို မိသည့်ညကြီးအောက်မှာ
ရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာဟာလည်း အစစ်အမှန်
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာကြောင့် သူတို့သုံးယောက်
ဘုရားစာ မပြတ်ရွတ်ရင်း ဆက်မောင်း
လာကြတော့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူငယ်ချင်းရှိရာ
မြို့ကို ရောက်လာတော့ မနက်ဝေလီ
ဝေလင်းဖြစ်နေပြီ။ အသုဘအိမ်မှာပဲ
ကြောက်စိတ်ကိုဖြေရင်း ရက်လည်တဲ့

အထိ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကာ နေကြ
တယ်။ ပြန်ကာနီးရက်မှပဲ ထိုနေ့ညက
အဖြစ်အပျက်ကို သူငယ်ချင်းရဲ့ မိဘတွေ
နဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ပြောပြဖြစ်တော့
အားလုံးက အံ့သြသွားကြတယ်။ လူကြီး
တွေက-

“အပြန်ကျ မနက်ပိုင်းပြန်ကြ
ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ
လောက်ကမှ Happy New Year ညမှာ
အပျော်လွန်ရာက အမှူးလွန်ရင်း ကား
မှောက်သေတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲဖြစ်မယ်။
မိမြို့ကပဲလေ အဲဒီကိစ္စက မိမြို့မှာ နာမည်
ကြီးပဲလေ။ လူငယ်တွေ ဆိုးကြတာပေါ့။
အဲဒီလမ်းမကြီးတော့ ခြောက်ဦးမယ်”

ထိုအကြောင်းကိုကြားတော့
တချို့ကလည်း ကြောက်ကြသလို၊ တချို့
ကလည်း သနားကြတယ်။ စုစုပေါင်း ကေသွယ်
နဲ့ နှင်းအိတို့လည်း အတွေးကိုယ်စီနဲ့
တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ဒါဆို ထိုနေ့ည
က ကားမှန်ကိုဖွင့်ခိုင်းပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ
ဆိုတာ မတွေးရဲကြ။ လောလောလတ်
လတ် သေထားတာဖြစ်တဲ့အပြင် ရွယ်တူ

လူငယ်တွေဆိုတော့ ပိုပြီး ခြောက်ထွက်
ကြဖို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုယ်သူတို့
သေလိုသေမှန်းမသိကြသေးဘဲ အကူအညီ
တောင်းဖို့လား။ မတွေးတတ်တော့ဘဲ
သေချာတာကတော့ သူတို့သုံးယောက်
ဘဝမှာ ထိုမိုးသည်းညတစ်ည
ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမည် မဟုတ်ပါ။

၄၀ (ပုသိမ်)

မန်းတောင်ရိပ်ခို

TAKM.2014

ဘသတ်ဂျဉ်းရုး
လမ်းစဉ်တောင်းများ
အောင်တုန်းမြင့် (ကရင်ဒီ)

ကျန်းမာအသက်ရှည်ခြင်း

လူမှန်သမျှ ကျန်းမာအသက်ရှည်ခြင်းကို လိုလားကြ၏။ အာဏာပါဝါကြီး၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ကျန်းမာအသက်ရှည်စေခြင်းကို လိုလားဆုမွန်တောင်းတတ်ကြသလို နာတာရှည်ရောဂါစွဲကပ်ခံရသဖြင့် စိတ်မောလှပန်းဖြစ်နေကြသူများနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသဖြင့် မပြည့်မစုံပါးစပ်လှုပ်ရှား ငတ်ပြတ်နေကြသူများလည်း အသက်ရှည်လိုကြသည်ချည်းဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ခေတ်အဆက်ဆက်၌ တန်ခိုးအာဏာရှိသူများနှင့် ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာသူများသည် အသက်ရှည်အနာမဲ့ဆေးနှင့် မသေဆေးအမျိုးမျိုးတီထွင်ကြံဆခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရှေးကတိုးတက်မှု နှေးကွေးခဲ့သော်လည်း လောကဓာတ်ပညာတိုးတက်လာသော ယခုခေတ်သစ်ကြီးထဲတွင် အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် တိုးတက်လာ၏။ စားသောက်မှု တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း လူနေမှု

အဆင့်မြင့်မားလာခြင်း အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးအမျိုးမျိုး ထုတ်လုပ်နိုင်လာခြင်း ကျန်းမာရေးအသိပညာများ တိုးတက်ခေတ်မီလာခြင်း အစရှိသော တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် လူ့သက်တမ်းကိုးဆယ် တစ်ရာထိ ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးပညာရှင်အများက လက်ခံထားသော ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ နည်းနိဿယမြောက်များစွာရှိသည့်အနက် လိုက်နာရန်လွယ်ကူပြီး လူတိုင်းလိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ဤဆောင်းပါးတွင် မကျဉ်းမကျယ်တင်ပြထားပါသည်။ ကျင့်ကြံသမျှ ကျန်းမာရေးအကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

၁။ အစားအသောက်ဆင်ခြင်ပါ

ကျန်းမာအသက်ရှည်ရေးအတွက် အစားအသောက်သည် လွန်စွာအရေးကြီး၏။ လူသတ္တဝါတို့သည် အစားအသောက်ပေါ်အခြေခံ၍ မှီခိုရှင်သန်အသက်ရှင်နေကြရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အစားအသောက်

ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို စနစ်တကျ သိရှိထားရန် လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။ အစားအသောက်များကို လွန်စွာစားသောက်အစားကြားခြင်းကြောင့် အဝလွန် အပိတ်ရောဂါနှင့် အခြားရောဂါဆိုးများ ဝင်ရောက်စွဲကပ် နှိပ်စက်ခံရနိုင်သည့် လွန်စွာခြူးခြင်းကြောင့်လည်း ဘေးကြီးတတ်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်အသက်ရှည်လိုလျှင် နံနက်စာ၊ နေ့စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ နေ့ဆင်းစာ သန့်ကြယ်သူဌေးမင်းလိုစား၊ ညနေစာ သူဆင်းရဲလိုစား ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အညီ စားသောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခါးပင်ရှည်လာလျှင် အသက်တိုတတ်သည့် ရောဂါအများစုသည် ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်တတ်ခြင်းကြောင့် ကောင်းသန့်ရှင်း အာဟာရဖြစ်စေမည့် အစားအသောက်များကိုသာ စနစ်တကျ အောင် စီမံရွေးချယ်စားသောက်သင့်သည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ ထုတ်သော ကြာရှည်ခံဘူး ပုလင်း

အပို၊ အစားအသောက်များနှင့် အနံ့
အရသာ အရောင်အဆင်းကောင်းအောင်
ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် မွန်းမံပြုပြင်ထားသော
အစားအသောက်များကို ရှောင်ကြဉ်ရ
မည်။ အချို့ အငန်၊ အဆီ၊ အဆိပ်များ
ထို လျှော့စားပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊
သီးနှံသစ်သီးဝလံ၊ လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်
သော သား၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ နို့ထွက်ပစ္စည်း

အမျိုးမျိုး၊ ဥအမျိုးမျိုးနှင့် အစေ့အဆန်
များကို နေ့စဉ် မျှတစားပေးသင့်ပါသည်။

၂။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပါ။

လူတိုင်းအတွက် အသင့်တော်
ဆုံးကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းသည်
လမ်းမှန်မှန်လျှောက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။
ကျောင်းသွားရင်း၊ ဈေးသွားရင်း၊ ရုံးသွား
ရင်း၊ မိတ်ဆွေများနှင့် စကားစမြည်ပြော
ရင်း လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ လမ်းကို
သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်
လတ် သွားလာလှုပ်ရှားတတ်သူများသည်
အမြဲပျော်ရွှင်ကျန်းမာနေတတ်ပြီး နံနက်ည
နေရောင်အောက်တွင် ခေါင်း၊ လက်၊ ခါး၊
ခြေ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သူများသည်
အသက်ရှည်ကြ၏။ နေရောင်သည်
ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးပါသော
စွမ်းအားတစ်ပါးဖြစ်သည်။

မလှုပ်မရှား ပျင်းရိနေလျှင်
ရောဂါထူပြောတတ်ပြီး အမြဲလှုပ်လှုပ်
ရှားရှား လုပ်ပေးပါက အသက်ရှည်စေ

နိုင်၏။ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံးတစ်နာရီ
ခန့် လမ်းသွက်သွက်လေး လျှောက်ပေး
ခြင်းဖြင့် အသက်ရှည်ဆေးတစ်ပါးဖြစ်စေ
ပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်
ခန်းသည် အသက်အရွယ်မရွေး လူတိုင်း
အတွက် လိုအပ်လှ၏။ အသက်အရွယ်
လိုက် နေ့စဉ် ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပေး
ခြင်းဖြင့် သွေးထဲအရေပါသော အောက်စီ
ဂျင်ဓာတ်ရစေပြီး သွေးကို စင်ကြယ်စေ
၏။ သွေးသားလည်ပတ်မှုကို မှန်စေပြီး
နှလုံးကို ကျန်းမာသန်စွမ်းစေ၏။ ကိုယ်ခံ
စွမ်းအားကောင်းစေ၍ ရောဂါဘယအမျိုး
မျိုးကို ကင်းဝေးချိန်သာရစေကာ အရွယ်
သုံးပါးစလုံး၌ ကျန်းမာစေ၍ အသက်ရှည်
စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

၃။ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေထိုင်ပါ

အပူသောကကို ရွက်ထား၊
လွယ်ထား၍ အကျိုးမရှိနိုင်။ အသက်တို
နိုင်၏။ ဤလောကကြီးထဲတွင် ဖြေရှင်း
၍မရသောအရာ၊ မပြီးဆုံးနိုင်သောအရာ
မလွတ်မြောက်နိုင်သော ပြဿနာတို့၌

မရှိနိုင်ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အဆုံးသတ်
သွားရမည်ချည်းဖြစ်လေ၏။ မည်သည့်
ပြဿနာ အခက်အခဲမျိုးဖြစ်စေ ခေါင်း
အေးအေးထား၍ စိုးရိမ်သောကကင်းစွာ
ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်လျှင် ပြီးဆုံးသွားရ
မည်သာဖြစ်သည်။ အပူသောကဝင်နေရုံ
နှင့် ပြဿနာ ပြီးသွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
ဖြေရှင်းယူကြရပါမည်။

သဘာဝဝိဝကမ္မဖြစ်စဉ်သဘော
အရ လူသည် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေ
လျှင် ဦးနှောက်က လူကို ကျန်းမာ
အသက်ရှည်စေသော အင်ဒိုဖင်းဓာတ်ကို
အလိုလိုထုတ်ပေးသဖြင့် ကျန်းမာ
ဘက်ကြွစေပြီး၊ ပူဆွေးစိတ်သောက
ရောက်နေပါက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ
ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်သည့်
ကော်တီဆောလ်ဓာတ်ကို ထုတ်ပေးသည်
ဟူ၏။ သဘာဝအရ စိတ်နှင့် ရုပ်သည်
အပြန်အလှန် ဆက်စပ်မှုရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်
သောကြောင့် အာရုံကြောများ၏ ဖွဲ့စည်း
မှုသည် စိတ်သောကကြောင့် စိတ်မိစီးမှု
ဖြစ်လာလျှင် လုပ်ဆောင်မှုများကို ထိ

ခိုက်စေနိုင်ပါသည်။
နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ခဲစားနေရသော
ဒေါသ၊ မောဟ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့မှု၊ စိတ်
ဖိစီးမှုများ အတတ်နိုင်ဆုံးဖြတ်တောက်
ထားပြီး အနားယူအပန်းဖြေခြင်း၊ စိတ်
ပျော်ရွှင်အောင် နေထိုင်ခြင်းဖြင့် စိတ်ဓာတ်
နှင့် ရုပ်ဓာတ်သည် ဓာတ်ခဲကို အားသွင်း
ထားသကဲ့သို့ ခွန်အားသစ်များကို ပြန်
လည်ရရှိအားပြည့်လာပြီး ကျန်းမာခြင်းကို
ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့
ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရားကို နှလုံး
သွင်းလျက် သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ စိတ်
ရှည်အကောင်းမြင်ခြင်း၊ အပူအပင်ကင်း

ကြ၍ စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်
ကြခြင်းဖြင့် ကျန်းမာအသက်ရှည်စေနိုင်
ပါလိမ့်မည်။

၄။ မူးယစ်ဆေးဝါးဆင်ခြင်ပါ

လူ့ကျန်းမာရေးကို အဆိုးဆုံးဆုံး
ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်သောအရာ
သည် ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
ဖြစ်လေ၏။ ဆေးလိပ်သည် ကောင်းကျိုး
ဗလာနုတ္တိ ဆိုးကျိုးသက်သက်ဖြစ်၏။
ဆေးလိပ်သောက်သူများ၌ နှလုံးရောဂါ၊
သွေးကြောကျဉ်းရောဂါ၊ ခံတွင်းအဆုတ်
ရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ၊ လေသင်တုန်း

BURMESE
CLASSIC

ရောဂါ အစရှိရောဂါများ လွယ်ကူစွာ
ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်။

ဆေးလိပ်တွင် အန္တရာယ်ပေး
နိုင်သော နီကိုတင်းဓာတ်နှင့် ကတ္တရာဆီ
ဆတ်ပေါင်း ပြောက်များစွာ ပါဝင်ထား
သဖြင့် လူ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်၏။
ဆတ်ဓာတ်များသည် သွေးလျှောက်လမ်း
နှင့် သွေးကြေးများကို ကျဉ်းစေတတ်ပြီး
သွေးတွင် သွေးကြောများ မာကျော
ပြုလုပ်ပေးကာ သွေးလျှောက်လမ်း
ကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ဆေးလိပ်
သောက်ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဆူညံအယုတ်ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။

အရက်သည် သောက်တတ်
သူနှင့် ဆေးဖြစ်စေတတ်သော်လည်း
သောက်တတ်လျှင် ဘေးဖြစ်စေတတ်၏။
အရက်စွဲသွားလျှင် ဖြတ်ရခက်ပြီး အရက်
၏ ဆေးကျွန်ုပ်တို့သွားနိုင်သည်။ အရက်၏
သန္ဓေကြောင့် ကျန်းမာရေး အလုပ်
အကိုင် စီးပွားရေး လူမှုရေး အိမ်ထောင်
ရေး ဘဝရပ်တည်ရေး အစရှိသော
အရာတို့ကို စွဲထောင့် ပျိုးစုံ ထိခိုက်ပျက်စီး

လူလုံးမလုဖြစ်စေပြီး ဒုက္ခပင်လယ်ဝေစေ
၍ အတိဒုက္ခမျိုးစုံ ပွားများစေတတ်ပါ
သည်။

အရက်ကြောင့်အာဟာရချို့တဲ့
ကာ ရောဂါမျိုးစုံရလာနိုင်၏။ တိုးပွားလာ
သည့် ကယ်လိုရီများကြောင့် အသည်း
အဆီဖုံးလာပြီး အသည်းကြွပ်ရောဂါစွဲ
လာနိုင်သဖြင့် အရက်ကို ဆေးဖြစ်ပါစေ
အနည်းအကျဉ်းသောက်သုံးခြင်းမှအပ
ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှန်သမျှ
သည်လည်း စိတ်နှင့်ရုပ်ကို ထိခိုက်စွဲလမ်း
စေပြီး ဘဝပျက်စေနိုင်၏။ ကွမ်းစားခြင်း
သည် ပါးစပ်ခံတွင်း အနာဖြစ်စေခြင်း၊
ကင်ဆာဖြစ်စေခြင်း၊ ထုံးဓာတ်ကြောင့်

ကျောက်တည်စေခြင်း သွား သွားဆုံးရောဂါ
ရစေခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှုဖြစ်
ခြင်းများကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

၅။ ရောဂါလက္ခဏာကို သတိပြုပါ

အသက် (၄၀) ကျော်လာ
လျှင် ဆေးစစ်မှုကို ပုံမှန်ခံယူသင့်ပါသည်။
ဆီးချို၊ သွေးချို၊ သွေးတိုး ရှိမရှိ ကြိုတင်
ဆေးစစ်မှု ခံယူခြင်းဖြင့် ပုန်းကွယ်နေ
သော ရောဂါများကို ကာကွယ်တားဆီး
ထားနိုင်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အကြောင်း
မဲ့ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်၊ ရင်ဘတ်အောင့်
ပြီး အသက်ရှူကြပ်လာလျှင် အနီးစပ်ဆုံး
ဆေးရုံဆေးခန်းပြု၍ စစ်ဆေးကုသမှု ခံယူ
သင့်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် နှလုံးနှင့်
ပတ်သက်သော ရောဂါဖြစ်လာတတ်
သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပိုမိုရုစိုက်
ရန် လိုအပ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးများ အသက်သုံး
ဆယ်ကျော်လာလျှင် ရောဂါလက္ခဏာ
အမျိုးမျိုး ပြလာတတ်သည်။ မီးယပ်ဖြူ
ဆင်းပါက ပေါ့ပေါ့ဆဆနေသော သာဓု

မီးယပ်ဆရာဝန်များနှင့် ကုသမှုခံယူရမည်။
 ရင်သားတွင် အဖုအကြိတ် မသင်္ကာစရာ
 လက္ခဏာ စမ်းသပ်မိပါက အမြန်ဆုံး
 သမားတော်ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ပြသ
 စစ်ဆေးမှု ခံယူရပါမည်။ ရင်သားကင်ဆာ
 ဖြစ်ပါက အချိန်မီစောစီးစွာ ကုသမှုခံယူ
 နိုင်လျှင် ပျောက်ကင်းသက်သာနိုင်သည်။
 ကျန်းမာရေးအတွက် မည်သို့ပင် ကံ၊

ဉာဏ်၊ ဥတု၊ အာဟာရသည် ပဓာနကျ
 သည်ဆိုသော်လည်း ကာယကံရှင် မိမိတို့
 ကိုယ်တိုင်ကသာလျှင် အခရာဖြစ်သည်။
 မည်သို့ပင် ကံကောင်းနေစေကာမူ မိမိတို့
 ကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်
 ခြင်းမရှိပါက ကျန်းမာအသက်ရှည်နိုင်မည်
 မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်းမာအသက်ရှည်
 ရေးအတွက် ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များကို

လိုက်နာရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းလို စိမ်းလို လမ်းလို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ ...

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

BURMESE
CLASSIC

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ချင်းဆေးဝါးယူဆောင်မှုတိုင်တင်အမှတ် - 0610Y008484

မနောက်ပါနဲ့

BURMESE
CLASSIC

ဝဋ်လုံတံတက်သည့် လေည့် (ရွှေဘို)

ရန်ကုန်မြို့မှ ရွှေမင်းဝံဆရာ
တော် ဦးသောဘန ကြွလာသဖြင့် နေ
ဆွမ်းကပ်လှူရန် ဆရာတော် သီတင်းသုံး
သော ကင်းဖျားရွာ (အလောင်းမင်း
တရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ လက်ထက်
တော်က ရွှေဘိုမြို့တော်ကြီးအား ကင်း
များ အထပ်ထပ်ဖြင့် အစောင့်အရှောက်
ချထားလေရာ ထိုကင်းများ၏ အဆုံးဖျား
ဖြစ်သောကြောင့် ကင်းဖျားရွာ၊ ယခု
ကာလရွှေလျောပြီး ကင်းဖျားရွာ)
ကျောင်းသို့ သွားကြပါသည်။

ကားကို ကျွန်မ၏သားကြီးက
မောင်းပြီး ကျွန်မက သားကြီးဘေးမှာ
ထိုင်လျက် သမီးရွှေမ မဥမ္မာနှင့် မြေး
မောင်သာလွန်တို့က နောက်မှထိုင်၍
လိုက်ပါလာကြပါသည်။ ကင်းဖျားရွာနှင့်
ရွှေဘိုမြို့က နှစ်မိုင်ကျော်ကျော် ဝေးပါ
သည်။ လမ်းတွင် မင်းကုန်းတူးမြောင်းနှင့်
အိုးဖိုတူးမြောင်းကို တံတားဖြင့် ဖြတ်
ကျော်ရပါသည်။

အိုးဖိုတူးမြောင်းထဲတွင် ရေချိုး
နေကြသည်မှာ ပျော်ပေါက်ပျော်ပါးဖြစ်ပါ

သည်။ များသောအားဖြင့် အိုးဖိုရွာသူ၊
ရွာသားများသာဖြစ်ရကား ကျွန်မတို့အား
ရေထဲမှ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့် သား
ကြီးက ကားကိုအရှိန်လျှောကာ ပြန်ပြီး
နှုတ်ဆက်ရပါသည်။ ထိုစဉ် မြေးလေး
မောင်သာလွန်က ...

“ဖေဖေ ဟိုမှာ ဒေါ်ကြီးတင်မြ
ရေချိုးနေတာ”

ဟု လှမ်းပြီး လက်ညှိုးထိုးပြ
ပါသည်။ ဤတွင် မဥမ္မာက ရေချိုးပြီး
ကမ်းပေါ်တက်လာသော ဒေါ်တင်မြအား
လက်ညှိုးကို သေနတ်လုပ်ပြီး ပါးစပ်
က ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”
ဟု အော်လိုက်ရာ...
“အောင်မလေးတော့”

ဟု အော်ပြီး ဒေါ်တင်မြက
ရေထဲသို့ နောက်ပြန်လည်ပြီးကျသွား
သဖြင့် ရေချိုးနေသူများက ရေနုနစ်အောင်
ဝိုင်းပြီး ဆယ်ယူလိုက်ကြရပါသည်။

ဒေါ်တင်မြမှာ မုန့်စိမ်းပေါင်း
ထိုးမုန့်၊ ပဲမုန့်ဆုပ်များ ကျွန်မတို့ရွှေဘို

မြို့သို့ တစ်ရက်ခြား လာရောင်းသဖြင့်
ခင်မင်နေကြသူဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်တင်မြ
က အလွန်ယောင်တတ်သူဖြစ်ရကား
သေနတ်နှင့်ပစ်ဟန်ပွပြီး ပါးစပ်က “ဒိုင်း
ဟု အော်တာကိုပင်လဆင် သေနတ်
သည်ထင်ပြီး လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မက...

“မစရာဘူးကွဲ့။ သေစရာ
သေသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဝင့်ထိုး
တတ်တယ်”

ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။
ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က ဆရာကြီး

ဦးအေးမောင်၏ ကဗျာပန်းကုံးကို သင်
ပေရာ ထိုကဗျာများထဲတွင် “ဝင့်ထိုး
တတ်တယ်” ဆိုသော ကဗျာလေး
ပါသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကဗျာတစ်
ဖြစ်ပြီး လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်စပ်သည်
ထင်ပါသည်။ ကဗျာလေး၏ စကား
မှာ ...

“ကျေးဇူးကလေးကို ထု
၍ ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာဖြင့် မွေးမြူ
သည်။ ထို ငှက်ကလေးကို ဖမ်းရ...

ဟု မင်းသမီးလေးက ပူဆာ
သော် မင်းသားလေးက ငှက်ကလေး
နဲ့ လှောင်ချိုင့်ဖြင့် မွေးမြူရမှာကြောင့်
ဆိုလိုက်တတ်ပါသည်။ မမွေးချင်ပါနှင့်။

ဟု ဖြစ်ပါသည်။ ကဗျာကို
အလွတ်မရတော့ပါ။ ယခု စာရေး
ပြီး ပြန်သတိရမိသည်မှာ ကဗျာ
ဆိုင်က “ဝင့်လိုက်တတ်တယ်” ဟု
ဆိုပါသည်။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားရှင်
ဘုရားမှ ဝင့်တော် (၁၀) ပါး လိုက်ပြန်ပေ
ပုထုဇဉ်တို့မှာကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ
တော့။

ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေ ကျောင်း
တစ်ယောက်မှာ နာ (၃) နာနှင့်
ကြားဖို့ဝေးစွ။ “ပျင်း၊ ညောင်း၊
ချင်း၊ မုန့်စားချင်း၊ လစာမပျက်၊
သက်သက်လိုချင်” ဆိုသော ဆရာမဖို့
သို့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းပြတ်လျှင်
ရေးဝယ်၏။ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်၊ မဖွင့်
ရမှစိုက် စိတ်ပါလက်ပါ သင်ကြား
တတ်မှာ အလွန်ရှားပါး၏။ ထို့ထက် ချဲ့

နှစ်လုံးက တွက်လိုက်သေး၏။ သူ့သား
ကလေးမှာ စာသင်လို့မရ၊ ရှေ့ကပြော၊
နောက်ကမေး၊ ဘယ်လိုမှ သင်မရ၍ (၆)
တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရ၏။

လူတုံလောကဆိုတာကလည်း
ဝင့်လိုက်စရာတွေကလည်း များမှများ။
စိတ်ထဲက ပါးစပ်က၊ လက်ကဖြစ်နေ
သော လွန်ကျူးမှုတွေက ထိန်းသိမ်း
သည့်ကြားက လွတ်လွတ်သွား၏။

ယခု တစ်လော ကျွန်မကို
ကျွန်မက သနားနေမိပါ၏။ ဦးပုညစပ်ဆို
ခဲ့လေသလား မသိတော့ပါ။

“သိလျက်ပင် ဝိပါတ် ကြမ္မာ
ငင်လို့ ရွှေဉာဏ်ရှင်ရှုပ်မရှင်းနိုင်ဘူး။
ပွဲတွေအများ”

ဆိုသော ကဗျာလေးကို ခဏ
ခဏ ရွတ်ဆိုမိပါသည်။

ကျောင်းဆရာမဖြစ်သော
ကျွန်မက တပည့်များကို ချောတစ်လှည့်
ခြောက်တစ်ခါ နည်းဗျူဟာသုံးပြီး
သင်ပေးခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတ်ပေး
ရ၏။

ထိုထိုကိစ္စမျိုး ကြုံရတိုင်း
ရွှေခန်း ဦးတင်မောင်၏ “မုန်းလို့ဟုတ်ဖူး”
သီချင်းလို ဤသို့ပြုရခြင်းသည် မုန်းတီး
စိတ်၊ ဒေါသ အာယာတဖြင့် မဟုတ်ပါ
ကြောင်း သစ္စာပြုရပါ၏။

ယခုလည်း “ဝင့်” ကတော့
လိုက်နေပါသည်။ အဲဒီဝင့်က သူ့လိုက်
နေတာလား။ ကျွန်မကို လိုက်တော့မှာ
လားဟု ကြီးမားလှသော သံသယနှင့်
ကျွန်မပါ။

ကျွန်မတို့အိမ်သူ၊ အိမ်သားများ
ညှပ်ပရိသတ်များ နေ့စဉ် သံဃာတစ်ပါး
(၁၀၀) ကျော် ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်း
လောင်းလှူသော ဝေယျာဝစ္စများကြောင်း
အိမ်အကူ မိန်းမသူလေးများ ထားရပါ၏။
ချက်ရေး၊ ပြတ်ရေး၊ လျှော်ဖွတ်ရေး၊ အိမ်
သန့်ရှင်းရေးတွေကြောင့် နှစ်ယောက်ခေါ်
ထားလေရာ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်
သည် စာ လုံးဝမတတ်ရှာပါ။ စကားက
မပါ။ ထို မသိသောကြောင့် တစ်နေ့တွင်
ကျွန်မ၏ သား အိပ်နေရာသို့ ...

“ကိုဖွယ်ရေ...ထ...ထ...”

နတိုးလာနေတယ်။ နတိုးလာနေတယ်”

ဟု အော်ဟစ်နှိုးလေရာ ကျွန်မ သားက ကရုံးကမ္ဘာထဲပြီး ...

ဟင်... နွားသိုး (နသိုး) က ဘယ်မှာတုန်း။ တုတ်နဲ့ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်လိုက်ဗျာ။ ကျွန်တော်လာနိုး နေရသလားဗျာ”

ဟု ညည်းညည်းည။ ဆိုလေမှ ...

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . တုတ်နဲ့ မုန်းထုတ် (မောင်းထုတ်) လို့ မရဘူး လေး။ အခုလာခါက နှင့်သူငယ်ချင်း နတိုးလေး နတိုး”

ဟု ဆိုလေမှ ကိုဖွယ်က သူ သူငယ်ချင်း ငတိုး ခေါ် တိုးမြင့်ထွန်းဟု နားလည်ရသောဟူ၏။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော် ပါပြီ။ စိတ်က ခဏခဏ ကောက်၏။ အတူတူလုပ်သော မိန်းကလေးက ချက်တတ်ပြုတ်တတ်၊ လျော်တတ် ဖွတ်တတ်၊ မီးပူတိုက်တတ်ဖြင့် သွက် သွက်လက်လက်ရှိသလောက် သူက

ငရုပ်သီးထောင်းရင် အိပ်ငိုက်တတ်၏။

ကြက်သွန်လှီးရင်း အိပ်ငိုက်၏။ ထို

မိန်းကလေးက ဦးဆောင်လုပ်ပြီး သူ့ခိုင်း

လျှင် မကြိုက်၊ ရွဲစောင်းပြီးလုပ်လေ့ရှိ၏။

ခါလေးများ ဘာဝင့်လိုက်စရာ ရှိပါသလဲဟု မေးလျှင် ရှိပါ။ ရှိပါဟု ဖြေပါတော့မည်။

စားဝတ်နေရေးဟု ဆိုကြ သည့် အတိုင်းအစကစပြီး ပြောပါမည်။ အဖော်မိန်းကလေးနှင့် အတူတူထားကြ ပါဟု ပြော၍မရ၊ ဟိုမိန်းကလေးက ထမင်းစားလျှင် သူက အကြောင်းတစ်မျိုး

မျိုးပျဉ်း ရှောင်နေ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့

မရိုးရအောင်ရှောင်၏။ သူစားပြီဆိုတော့

ထမင်းက အေးစက်၊ ဟင်းက အေးစက်

နေတော့၏။ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီနှင့်

မုန့်ကို တစ်အိမ်သားလုံး break fast

စားလျှင် သူ့အတွက် ကော်ဖီနှင့် မုန့်

ပန်းကန်စင်ပေါ်တင်ထားပြီး အေးစက်

အပေါ်ယံ အမြှေးဖြစ်နေမှ စားတော့

သောက်တော့၏။ ကျွန်မတို့ ရွှေဘိုက

အိမ်ရှင်မများက မုန့်တီကို တစ်ပါတ်တည်း

နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် လုပ်စား၏။ မုန့်တီ

ကျွန်မက ကျကျနနသုပ်ပြီး ပေးတော့

BURMESE CLASSIC

နန်းကန်စင်ပေါ်တင်ထားပြီး အေးစက်၍
ဘာအရသာမှန်း မသိတော့မှ စား၏။
အဲဒါကြောင့်ပင် ကျွန်မမှာ ကလေး
အေးတိုက်သလို...

“ကဲ ... စား ... စား အခု
ချက်ချင်းစား အဲဒီအလုပ်ပစ်ထားစမ်း”
ဟု အတင်းအရော အမွေပါ
ပြောရ၏။

နောက်လာပါပြီ အဝတ်၊ သူ
အတွက် ပွဲသွား၊ ပွဲလာ အင်္ကျီလုံချည်
ချည်ပေး၏။ အိမ်မှာနေရင်းဝတ်ဖို့ သမီး
အတွက် သူတို့ နေ့စဉ်ဝတ်သော အဝတ်
အတွက် ကြိုက်တာယူဟု ပေးထားသဖြင့်
အိမ်လျှင် အိမ်နေရင်းဝတ်ရုံ သုံးစုံရ၏။
အဲဒီအတွက်မဝတ်လေပါရှင်။ သူရွာက
လာသော ဟောင်းနွမ်းနေသော၊ ပါးရိ
သော မူလအရောင် ဘာမှန်းမသိသော
ကျွန်မကြာလိပ်နေတာကို ဝတ်ပါလေ၏။
အဲဒီတိုက်တောင် ရေချိုးရင်း လျှော်ပြီး
အင်္ကျီနံရံပေါ်လှမ်းကာ အဲဒါခြောက်မှ
အဲဒီအဲဒီတော့ ကျွန်မက ပါရပြန်၏။
“ဟဲ့...နင့်မှာလေ ဒီအရွယ်

မဝတ်လို့ ဘယ်တော့ဝတ်မှာတုန်းဟဲ့။ ပါဦး”
တကတဲ မုဆိုးမကြီးကျနေတာပဲ။ အဲဒီ
ထာဝီချွတ် ပြန်လဲ”
ဟု ဗီတိုအာလာသုံးရပြန်၏။
သိပ်မကြာခင် ကျွန်မမေ့ပြီထင်ပြီး ပြန်
ဝတ်ပြန်၏။ ကျွန်မသမီးက...
“ခင်ဗျား အခုချက်ချင်းဝတ်
မယ်ဆိုမှ ဒါတွေယူနော်”
ဟုဆိုလျှင်...
“အေးပါ... အေးပါ”
ဟုဆိုပြီး ယူလိုက်၏။ တစ်ရက်
လောက်ဝတ်ပြီး ထုပ်သိမ်းပြန်၏။
နောက်တော့ ဖိနပ်၊ အိမ်တွင်း
နေရင် တာယာဖိနပ်ကောင်းတာလေး
ပေးတာကိုသိမ်းပြီး အိမ်မှဖိနပ်အကျွေ
ရှာစီး၏။ အောက်ခြေကပြောင်နေသော
ဖိနပ်များဖြစ်ရကား။ မကြာခဏလဲပြန်၏။
ဪ... ဒုက္ခ။
အိပ်ရာကို ကြည့်ကြပါစို့။
စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး အားလုံး
ပေးထား၏။ တစ်ညတွင်...
“အမေရေ ... လာကြည့်

ဆိုသဖြင့် သွားကြည့်ရာ
မုံရွာဝှမ်းကပ်စောင်ကိုလိပ်ပြီး ကြိုးဖြင့်
ချည်ကာ သူ့ဘေးမှာထားပြီး အိပ်ရာခင်း
ရန်ပေးထားသော မုံရွာချည်စောင်လေး
နှင့် ထွေးနေသဖြင့် ...
“အခုချက်ချင်း ဝှမ်းစောင်ခြုံ”
ဟု အော်ကာငေါက်ရ၏။
ကဲ... ရေချိုးပါပြီ။ ရေကန်
တွင် ရေချိုးသူရှိလျှင် ရေမချိုး။ သူ့အင်္ကျီ
အစုတ်အပြဲတွေမြင်မှာစိုးသောကြောင့်၊
ဆပ်ပြာကို ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာ ဆပ်ပြာ
ကြီး ပေးထား၏။ ဆပ်ပြာခဲလေး နာ
သွားမှာစိုးသည့်အလား လက်လေးနှင့်
အသာတို့ပြီး ကိုယ်ပေါ်တိုက်၏။ ဘာ
အမြှုပ်မှမထွက်။
“များများတိုက်စမ်း”
ဟု စောင့်ပြောမှ အမြှုပ်ထွက်
အောင်တိုက်၏။ အဝတ်လျှောက်ရာသုံး
ရွှေဝါဆပ်ပြာကိုလည်း အင်္ကျီနာသွားမှာ
စိုးလို့လိုလို၊ ဆပ်ပြာပွန်းသွားမှာစိုးလို့
လိုလိုဖြင့် ဘယ်တော့မှ အမြှုပ်ထွက်

အောင် မတိုက်။ စောင့်ပြောပြန်၏။

မယ်နော်”

ရှိခိုးသတော့”

ခေါင်းလျှောက်ပါပြီ။ ဘယ်
ဘဝက ရှေးကလည်းမသိ။ ဆံပင်က
ကောင်းမှကောင်း၊ နက်မှောင်လိုက်သည်
မှာ ပိတုန်းရောင်ကသာမှ တကယ့်
အစစ်။ အဲဒါ လျှော်တိုင်း ဘေးမှကူပေး
ရ၏။ သူ့ဘာသာလျှော်လျှင် ခေါင်း
တစ်ခေါင်းလုံးမနဲ့။ အုန်းဆီလိမ်းစရာရှိ
သော်လည်း (ပေးထားသော်လည်း)
နည်းနည်းလေးတိုပြီး ထိပ်စသာလိမ်း၏။

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြီး ဘီလူး
ဆိုင်းတီးကာ စွတ်ကျွေးရ၏။
သမီးများက ...
“အမေရယ် စိတ်တွေလည်း
ရှုပ်လိုက်တာ။ သူ့အိမ်သူသာ ပြန်ဖို့ပါ
တော့”

ဟု ဆိုပြန်၏။
ဪ ... စာရေးနေဆဲမှာ
ပဲ သမီးငယ်က...
“အမေရေ ... ဟောဒီမှာ
ထဘီရေစိုကြီးနဲ့ အိပ်မလိုတဲ့”
ဟု တိုင်လာပြန်သဖြင့် ...

“လက်ထဲ အုန်းဆီထည့်စမ်း
လိမ်းစမ်း”

ဆိုသဖြင့် သူ့အမေကို အကျိုး
အကြောင်းပြောပြီး ပြန်လွှတ်ရ၏။ တစ်
လခန့်ကြာလျှင် အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်
နေသဖြင့် ပြန်ခေါ်ရပြန်၏။ သူ့မိဘအိမ်
မှာက ကောင်းကောင်းမစားရ။ ပဲနုတ်၊
ပဲကောက်လိုက်တော့ ပင်ပန်းပြီး လဲတော့

“အေး ... ငါ တုတ်နဲ့လာပြီ”
ဟု အော်လေမှ အဟောင်း
တကား အဟောင်းဆုံး သူ့အဖာတစ်ရာ
ထဘီကိုလဲဝတ်ပါလေ၏။ ကျွန်မသမီး ကို
မျက်စောင်းထိုးရင်း ...
“နာ ... နာ ... လဲမယ်

“ထပ်လိမ်းဦး”
ဟု ကလေးခိုင်းသလို ခိုင်းရ
၏။

ထိုမှ ကျွန်မအိမ် (သူခေါ်သလို
ခွေးနွေးဖို) အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး လိုက်မပို့
ကြ၍ အစာမစားဘဲ နေလိုက်ရာ ဒရစ်
သွင်းပြီး မနည်းကုထားရသဖြင့် ပြန်ခေါ်
ကြပါ။ ပြန်ခေါ်ပေးပါဆို၍ ပြန်ခေါ်လိုက်
ရ၏။

လုပ်နေတာပါ”
ဟု ပြောလိုက်သေး၏။
ကဲ... သူ (ဝင်းဝင်း) က
ဝင့်လိုက်နေတာလား။ ကျွန်မကပဲ ဝင့်
လိုက်ဖို့ စရံပေးနေရလေပြီလားဟု။

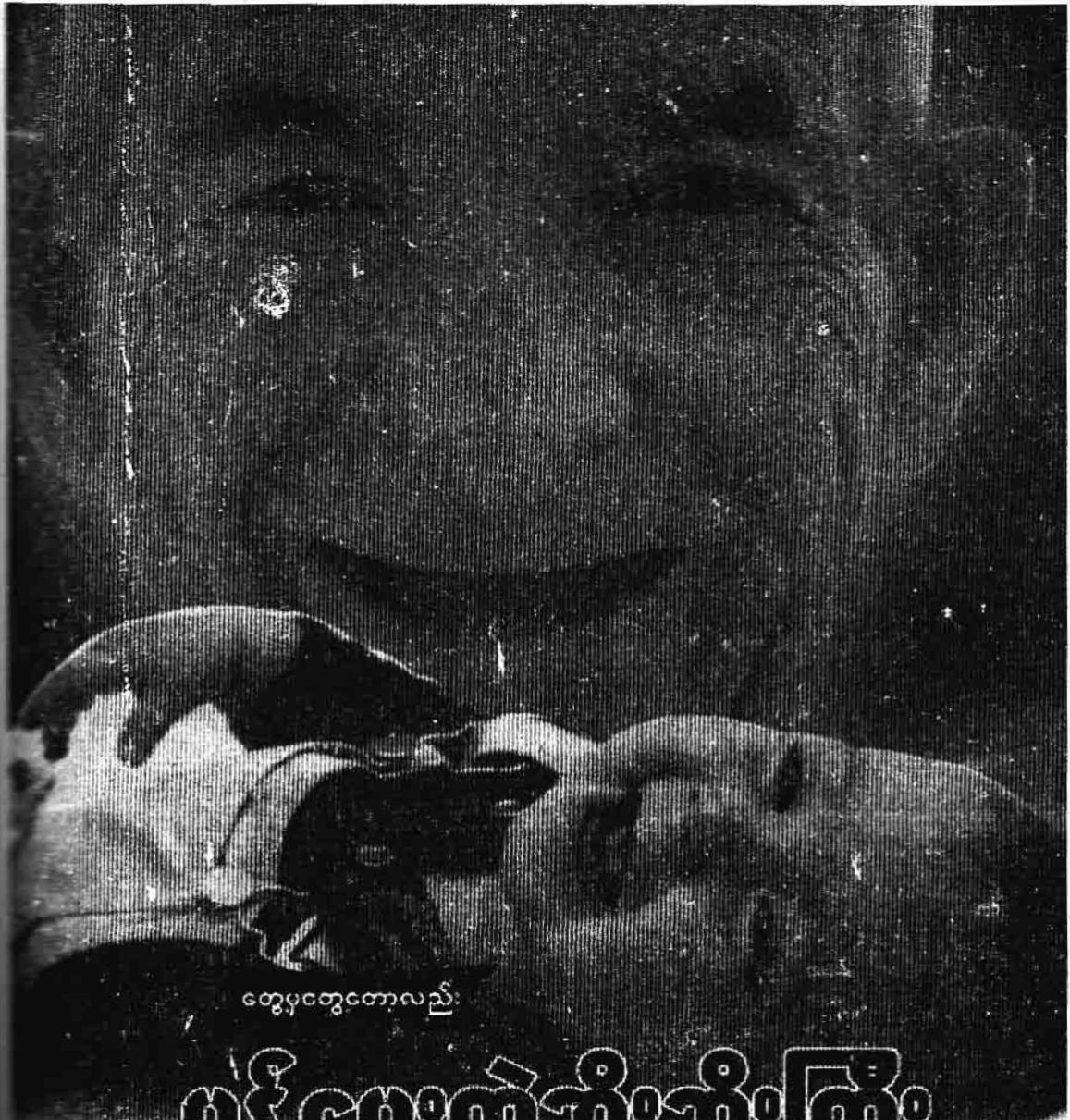
စိတ်ကလည်း ဘာကောက်
သလဲ မမေးနင့်။ ခဏ ခဏကောက်၏။
ဘာအကြောင်းမှန်းမသိ၊ ထမင်းမစားဘဲ
ကောက်၏။ မှောင်မည်းထဲမှာထိုင်နေ
တတ်၏။

မည်းပိန်ခြောက်လာသဖြင့်
တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

ဝေစည် (ရွှေဘို)

“အခုချက်ချင်း ထ...လာ
ထမင်းစား။ ဟင်းထည့်စား။ ငါ ရိုက်လိုက်

“ကျုပ်ညတိုင်း ခွေးနွေးဖိုကို

တွေ့မှတွေ့တော့လည်း

THAILZOK

မုန့်ဝေးတဲဘိုးဘိုးကြီး

ဦးပေးပေမိ (လယ်တော်)

နံနက် ၈ နာရီ ထိုးတော့မည်
ဖြစ်သဖြင့် ယမ်းတိုက်ကုန်းသို့ အမြန်
ရောက်ရန်အတွက် ကျွန်တော်ခြေလှမ်း
များကို အရှိန်ဖြင့်လိုက်သည်။ သို့သော်
စာအုပ်အပြည့် ထည့်လွယ်လာသော
လွယ်အိတ်က လေးနေသဖြင့် လိုချင်
သလောက် ရှေ့သို့ မရောက်နိုင်။
ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ကြီးကို တစ်ဝက်
လောက်ထိ ထုံးလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် ပွေလှာသော ခပ်နွမ်းနွမ်းလက်သုတ်
ပါဝါဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ပလပ်စတစ်
ထမင်းဘူးပြားလေးကို စာအုပ်များပြည့်
ကြပ်နေသည့် လွယ်အိတ်ထဲ အတင်း
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စုတ်ပြတ်
ကာ အရောင်မထွက်တော့သည့် သားရေ
ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ကိုင်ကာ ပုဆိုးကို
စလွယ်သိုင်း၍ ယမ်းတိုက်ကုန်းသို့ မပြော
တမယ် သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ယမ်းတိုက်ကုန်းတွင်
ကျွန်တော့်အား မုန့်ပေးမည့် ဘိုးဘိုးကြီး
စောင့်နေမည်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနံ့သည် ကျွန်တော် ၆ တန်း

ကျောင်းသားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွာ
ကျောင်းမှာ မူလတန်းကျောင်းဖြစ်၍ ၄
တန်းအထိသာရှိသောကြောင့် အလယ်
တန်းနှင့် အထက်တန်းကို ရွာနှင့် ၄ မိုင်
ကျော်ဝေးသော မြို့ကျောင်းသို့ ခြေကျင်
ခရီးဖြင့် သွားရောက်ပညာသင်ယူရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသွားရာ
လမ်းတွင် တပ်မတော်၏ ယမ်းတိုက်ရှိ၏။
ကုန်းပေါ်တွင်တည်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့က
ယမ်းတိုက်ကုန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုယမ်း
တိုက်ကုန်းပေါ်ရှိ ကင်းတဲတွင် ကျွန်တော့်
အား မုန့်အမြဲတမ်းပေးတတ်သည့်
ဘိုးဘိုးကြီးက ညစောင့်တာဝန်ကျပါသည်။
ထိုဘိုးဘိုးကြီးက ညနေ ၅ နာရီမှ မနက်
၈ နာရီထိ တာဝန်ကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်
ကျောင်းသွားတိုင်း ကျွန်တော့်အား မုန့်
ပေးနေကျဖြစ်ပါသည်။ ယမ်းတိုက်ကုန်း
နှင့် ရွာမှာ ၃ မိုင်ကျော်လောက်ဝေးသော်
လည်း ကျွန်တော့်အတွက် အနီးလေးဟု
ထင်ခဲ့၏။ မည်သို့ဆိုသော် ကလေးပီပီ
ယမ်းတိုက်ကုန်းရောက်လျှင် မုန့်ရမည်ကို

သိသောကြောင့် မည်မျှပင် လမ်းလျှောက်
ရစေကာမူ မမောဟု ထင်မိခဲ့ပါသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်အား
မုန့်ပေးလာခဲ့သည်မှာ ယခုနှစ်ဆို ၂ နှစ်
ရှိပါပြီ။ မန့်တုန်းက ၅ တန်းနှစ် တစ်နှစ်
လုံးလည်း ဘိုးဘိုးကြီးက တစ်ရက်မှ
မပျက်အောင် ကျွန်တော့်အား မုန့်ပေးခဲ့
သည်။

ဘိုးဘိုးကြီး၏ မုန့်များက
ပေါင်မုန့်ကြမ်း ၅ ချပ်ဖြစ်ပါသည်။ နေတိုင်း
ပေါင်မုန့်ကြမ်း ၅ ချပ်ပေးတတ်ပြီး တစ်ခါ
တလေ ကံကောင်းလျှင် ငှက်ပျောသီး
မှည့်များပါ ပါတတ်ပါသေးသည်။ ထို
ဘိုးဘိုးကြီးကျေးသည့် မုန့်များကို
ကျွန်တော်အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်၏။
ဘိုးဘိုး၏ စေတနာကြောင့်လားမသိ
ထိုမုန့်များသည် အလွန်ပင်စာချိုကောင်း
ပါသည်။

ထိုလမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်
နည်းတူ ကျောင်းသွားကြသော
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ များစွာ
သော်လည်း ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်

သော မုန့်ပေးတတ်ပါသည်။ မုန့်ဖိုးမရ
သည့် ကျောင်းသားမှာလည်း ကျွန်တော်
တစ်ယောက်သာရှိဟန်တူ၏။

တိုးတိုးကြီးနှင့်ကျွန်တော် စခင်
သည်မှာ မနစ်က ကျွန်တော် ၅ တန်း
၏လောက်က ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့၌ ကျွန်တော်၏အမေ
ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ထမ်းထချက်ကာ ထမင်းချိုင့်ထုပ်၍
တောင်းတက်ရ၏။ အမေ၊ ညီမလေးနှင့်
ကျွန်တော် ၃ ယောက်သာရှိသော မိသားစု
အမေနေမကောင်းသည့်အခါ အကြီး

ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်ကပင် အိမ်၏ တံလီ
ထွာလီအမှုများ လုပ်ရပါသည်။ အဖေက
ကျွန်တော်၏ ညီမလေး ၁ နစ်သမီး
အရွယ်ကတည်းက သစ်လုံးတင်ကား
နောက်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျကာ
ဆုံးသွား၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး အမေက
ရွာထဲရှိ သူများခြံတွင် နေစားလိုက်ပြီး
ကျွန်တော်နှင့် ညီမလေးအား ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့၌ အမေသည်
အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် အပြင်းဖျားဖျားနေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကျောင်း

အစောသွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် နံနက်
စောစောထ၍ ထမင်းထချက်၏။ ထမင်း
နှင့်ဟင်းချက်ပြီးသော် မေမေအတွက်
ဆန်ပြုတ်အိုးတည်ကာ ရွာကျောင်းတွင်
သူငယ်တန်းတက်နေသော ညီမလေး
အား ကျောင်းသွားရန်အတွက် အဝတ်လဲ
ပေးခြင်း၊ သံနပ်ခါးလိမ်းပေးခြင်းများ
ဆောင်ရွက်ရပြန်ပါသည်။

ထို့နောက်မှ ကျွန်တော်
ညီမလေးနှင့်အတူ နံနက်စာစားကာ
အဝတ်အစားလဲ၊ လွယ်အိတ်လွယ်၊
ထမင်းချိုင့်ယူ၍ ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ပါ
သည်။ မုန့်ဖိုးကတော့ ညီမလေးရော
ကျွန်တော်ပါ တစ်နေ့မှ မရကြပါ။ အမေ
တစ်ယောက်၏ လုပ်စာဖြင့် ကျွန်တော်
တို့ မောင်နမနစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေ
ရေးနှင့် ကျောင်းစရိတ်အတွက် အတော်
ပင်ဖြေရှင်းနေရ၏။ ထို့ကြောင့် မုန့်ဖိုး
မပေးနိုင်ခြင်းအတွက် အမေအား အပြစ်
မဆိုလိုပါ။

ထိုနေ့ ကျွန်တော်ကျောင်းသွား
ရသည်မှာ အတော်ပင်နောက်ကျ၏။ ရွာ

သူငယ်ချင်းများကလည်း တစ်ယောက်မှ
မစောင့်ကြဘဲ သွားကုန်ကြလေပြီ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျောင်း
မမှီမည်စိုးသဖြင့် မပြေးရုံတမယ်သွားနေ
ရပါသည်။ ဤသို့သွားရင်း လမ်းဘေးတွင်
ရှိသော ယမ်းတိုက်ကုန်းကင်းတဲသို့
ရောက်ရှိလာပါသည်။

ကျွန်တော်ယမ်းတိုက်ကုန်းသို့
ရောက်ချိန်၌ ယမ်းတိုက်ကုန်းကင်းတဲဘေး
မှ ထင်းရှုပင်အောက်တွင် အသက် ၆၀
နီးပါးအရွယ် ညစောင့်ဘိုးဘိုးကြီးက
အပြေးတစ်ဝိုင်းလာနေသော ကျွန်တော်
အား-

“မြေးလေး ... ဖြည်းဖြည်း
သွားပါကွဲ့။ ကျောင်းမီပါတယ်။ ဒါနဲ့
တစ်ယောက်တည်းလားကွဲ့။ ဘာဖြစ်လို့
နောက်ကျနေတာတုန်း။ သူများတွေ သွား
ကုန်ကြပြီ”

“သားမေမေ နေမကောင်းလို့
သားကိုယ်တိုင် ထမင်းထချက်နေရလို့ပါ
ဘိုးဘိုးကြီး”

ကျွန်တော် ကလေးပီပီအမုန်

အတိုင်း ဖြေလိုက်သောအခါ ဘိုးဘိုးကြီး
မျက်နှာ အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းစိပ်သမ်း
သွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်နွမ်းနွမ်းအင်္ကျီ
ဖြင့် အရောင်မထွက်သော ကျွန်တော်
အား ကြည့်ကာ-

“မုန့်ဖိုးရော ပါရဲလား မြေးလေး”

“ဟင့်အင်း ... သားတစ်နေ့

မှ မုန့်ဖိုးမရပါဘူး ဘိုးဘိုးကြီး”

ကျွန်တော်စကားကြားသော်

ဘိုးဘိုးကြီးက ခဏလေးဟုဆိုကာ ကင်းတဲ
ထဲသွား၍ ပေါင်မုန့်ကြမ်း ၅ ချပ်အား
ယူလာပေးသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘိုးဘိုးကြီး
ကျွန်တော်အား မုန့်ပေးခဲ့သည်မှာ ယခု
နှစ် ခြောက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်ထိ
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မပြေးရုံတမယ်

လျှောက်လာခဲ့သဖြင့် ယမ်းတိုက်ကုန်းနှင့်
နီးကပ်လာခဲ့သည်။ ယမ်းတိုက်ကုန်း
အရောက်မှာတော့ ကင်းတဲဘေးတွင်
ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော် တွေးထင်ထား
သည့်အတိုင်း မုန့်ထုပ်ကိုင်၍ စောင့်နေ
လေပြီ။

ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ
ဘိုးဘိုးကြီးက အားပါးတရ ပြုံးပြ၏။
ဘိုးဘိုးကြီး၏မျက်နှာမှာ ပါးရေများ
တွန့်ရောနေပြီး ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံး
ဖြူဆွတ်ကာ လက်ရှိအသက်အရွယ်ထက်
ပင် အိုမင်းနေသယောင် ထင်ရ၏။
ဘိုးဘိုးကြီး၏ ထိုမျက်နှာနှင့် အပြုံးမှာ
ကျွန်တော်အတွက် အမြဲတမ်းနုပျို
လတ်ဆတ်လျက်ပါပေ။

ဘိုးဘိုးကြီး အနီးရောက်သော်

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်အား-

“ဖြည်းဖြည်းလာပါမြေးလေး

ရယ် ... ။ ဘိုးဘိုးကြီးက မြေးလေး
လာတဲ့အထိ စောင့်နေမှာပါ။ ကဲ ...
ရောဗျာ။ မြေးလေးအတွက် မုန့် ...

ဘိုးဘိုးကြီးက အကြော်ပြန်

ပြိုင်းထကာ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော
လက်အစုံဖြင့် ကျွန်တော်အား မုန့်ထုပ်
လေးကို လှမ်းပေး၏။ မုန့်ထုပ်ပေါ်
ပေါင်မုန့်ငါးချပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးနှစ်
နှစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထည့်
ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှမ်းယူလိုက်

နောက် ဘိုးဘိုးကြီးက-

“ကဲ ... မြေးလေး သွားတော့။

ကျောင်းနောက်ကျလိမ့်မယ်။ ကျောင်းမှာ

ကြိုးစားနော်။ ငါ့မြေးလေးက ဘွဲ့ရတဲ့

အထိ ကြိုးစားရမယ် ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုးကြီး”

ဘိုးဘိုးကြီး၏ ထိုဆုံးမကား

သည် ကျွန်တော်အား မုန့်ပေးသည့်

နှုတ်တိုင်း ပြောနေကျစကားဖြစ်သော်

လည်း ကျွန်တော်အတွက် ငါ့အိပ်ခန်းခြင်း

ချီခဲ့ပါ။ ဘိုးဘိုးကြီး၏ ဆုံးမစကား

အတိုင်း ကျွန်တော်ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစား

ခဲ့မည် ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ ... မြေးလေးလည်း

တော့။ ဘိုးဘိုးကြီးလည်း သွားတော့

မယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို

အတိုင်းဆရာလမ်းသို့ လျှောက်သွားခဲ့

သည် ကျွန်တော်သည်လည်း ဘိုးဘိုးကြီး

သည် မုန့်ထုပ်ကို ဝမ်းသာစွာကိုင်ရင်း

အောင်ဆို ဆက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသို့

သော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း မုန့်နှစ်ချပ်နှင့်

ဝက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ညီမလေးအတွက်

ချန်၍ ကျန်သည့်မုန့်များကို ကျွန်တော်

အတွက် စားမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော တစ်နေ့၌

ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးကြီး ကျွန်တော်အား

မုန့်ပေးစဉ် မျက်နှာမကောင်းပါ။ ကျွန်တော်

အား မုန့်ထုပ်လှမ်းပေးပြီး အတန်ငယ်

ကြာမှ ...

“မြေးလေး ... ဘိုးဘိုးကြီး

မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီမှာရှိတော့မှာ မဟုတ်

ဘူး။ ဘိုးဘိုးကြီး ပင်စင်နှင့် နားရတော့မှာ။

မြေးလေး စာကြိုးစားနော်။ ဘိုးဘိုးကြီး

ပြောသလို ဘွဲ့ရအောင် ယူရမယ် ကြား

လား။ မြေးလေးဘွဲ့ရရင် ပညာနှင့်အလုပ်

လုပ်ပြီး အမေနှင့် ညီမလေးကို လုပ်ကျွေး

နော် ... မြေးလေး”

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ”

ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကြီးအား

တမ်းတစွာခေါ်၍ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်များ

ကျဆင်းလာသည်။ ထိုမျက်ရည်များသည်

ကလေးဖြစ်၍ မုန့်နောက်နေ မရတော့မည်

ကိုသိ၍ ကျဆင်းခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘိုးဘိုးကြီး

အား နောက်နေ့တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်

သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးက သူ၏ လက်

ကြမ်းကြမ်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ

မျက်ရည်များကို သုတ်ပေး၏။ ထိုနောက်-

“ကဲ ... မငိုပါနှင့် မြေးလေး

ရယ်။ ဘိုးဘိုးနောက်တော့ မြေးလေးတို့

ရွာလာပြီး မြေးလေးကို လာတွေ့မှာပေါ့။

ကဲ ... သွားတော့နော်။ ကျောင်းနောက်ကျ

လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် လေးလံသော

ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျောင်းသို့ ခရီးဆက်ခဲ့

သည်။ ဘိုးဘိုးကြီးကတော့ ကျွန်တော်

အား ငေးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်နေ့များတွင် ထိုယမ်း

တိုက်ကုန်းကင်းတဲ၌ ဘိုးဘိုးကြီးကို မတွေ့

ရတော့ပါ။ ထိုနေ့ရက်များ ကျောင်းသွားရ

ခြင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် ပျင်းရိ

ပြီးငွေစရာကောင်းခဲ့သလို ခရီးတာက

လည်း ရှည်ကြာခဲ့လွန်း၏။ ထိုနေ့မှစပြီး

ကျောင်း၌ ကျွန်တော်မုန့်မစားနိုင်တော့ပါ။

ဘိုးဘိုးကြီး၏မုန့်နှင့် ဘိုးဘိုးကြီး

ကို လွမ်းပြီး တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် စာကိုသာ ကြိုးစား၍ ဘိုးဘိုးကြီး၏ စကားနားထောင် ခဲ့ပါသည်။ ဘိုးဘိုးကြီး ကျေနပ်ရန်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။

* * *

နှစ်တွေ အလီလီပြောင်းခဲ့လေ ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘိုးဘိုးကြီး ဆုံးမခဲ့ သလို ဘွဲ့ရအောင်ယူ၍ ပညာဖြင့် မေမေ နှင့် ညီမလေးကို လုပ်ကျွေးနိုင်ခဲ့လေပြီ။ မေမေသည်လည်း အရင်လို နေစားအလုပ် ကြမ်း လုပ်စရာမလိုတော့။ ကျွန်တော်ရ သောလစာဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ချောင်လည်ခဲ့ရပါပြီ။

ဘိုးဘိုးကြီးကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်ဘိုးဘိုးကြီး အား တွေ့ချင်သဖြင့် ကြိုးစား၍ လိုက်ရှာ ခဲ့ပါသော်လည်း ဘိုးဘိုးကြီး၏ နာမည်ရော နေရပ်ပါ မသိသဖြင့် မည်သို့ရှာ၍ မရခဲ့ ပါ။ ယခုလို ကျွန်တော်အလုပ်အကိုင်ဖြင့် လစာရနေသည့်အချိန်၌ ဘိုးဘိုးကြီးကို ပြန်လည်၍ မှန်ဝယ်ကျွေးချင်မိ၏။ ဘိုးဘိုး

ကြီးကို ရှာမတွေ့၍ ကျွန်တော်လွန်စွာ ဝမ်းနည်းမိပေသည်။ ဘိုးဘိုးကြီး အခုဆို ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မည်နည်း။

ဘိုးဘိုးကြီးကို သတိရကာ ကော်ဖီသောက်ရင်း အိမ်၏ဗီရိုထဲမှ ပေါင်မုန့်ကြမ်းထုပ်လေးကိုယူ၍ ပေါင်မုန့် ကြမ်း ၃ ချပ်အား အားပါးတရ စားလိုက် မိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်ဟွန်း တီးသံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် ၁ မိုင်ကျော်ကျော် ဝေးသော ကြာအင်ရွာမှ သူငယ်ချင်း ဝတ္ထု ဖြစ်လေသည်။

“ဟော ... ဝတ္ထုပါလား မလာစူး အလာထူးလို့ပါလား။ လာ ... လာ ... အိမ်ပေါ်တက်”

“အင်း ... ဒီတစ်ခေါက်တော့ ရောက်လာပါပြီ”

“ဆို ... ဘာကိစ္စ”

“ငါ့အဘိုး ဆုံးသွားလို့ကွ။ အဲဒါ အသုဘချ လာဖိတ်တာ”

“ဪ ... မင်းအဘိုး ဆုံးသွား ပြီလား”

“ဝတ္ထု၏အဘိုး ငါ့ဖခင်တို့ ဆေးရုံတင်ထားရသည်မှာ ကြာလေပြီ”

ကျွန်တော်သည်လည်း သွားတွေမည်ဟု
ငြင်းစားတိုင်း အလုပ်များနေသဖြင့် တစ်ခါ
မှ မသွားဖြစ်ခဲ့။ ယခုဆုံးသွားပြီဟူ၍ ဖိတ်
မကောင်းနိုင်ပါ။

“ကဲ . . . ရော ဖိတ်စာ။
ခြားလည်း ဖိတ်ရဦးမှာမို့ သွားမယ်
သလယ်ချင်း”

“အေး . . . အေး ကောင်းပြီး
အတ္ထု ငါလည်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်”
ဝတ္ထုပြန်သွားမှ ဖိတ်စာကို
ကြည့်မိသည်။ ဦးဘအောင် (အသက်-
အနက်) ဟူ၍ဖြစ်၏။

အသုဘကိုတော့ ကျွန်တော်
အရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
အသုဘအိမ်ရောက်သည့်အခါ လူအတော်
များ၏ အသုဘပိုသွားရန် ပြင်ဆင်နေကြ
သဖြင့်

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုနှင့်
အတူ အသုဘလိုက်ပို့သည်။ သုသာန်သို့
ရောက်သော် သတ်ပြတ်တရားနာကြား၍
အသော်အား ဂူသွင်းရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။
အခါမှ ဝတ္ထုက-

“ထူးအောင် . . . မင်းငါ့အဘိုး
ကို မမြင်ဖူးဘူးနော်”

“အင်း . . . ”

“ကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ . . .
နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးတာပေါ့”

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ။
ငါမေ့နေတာ”

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆို
ဂူသွင်းတော့မည့် အလောင်းကို သေချာ
လုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့လိုက်ရသော
အလောင်းကောင်၏ မျက်နှာကြောင့်
ကျွန်တော် အံ့သြမှုနှင့်အတူ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာ
ခဲ့သည်။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင် ဝတ္ထု၏ အဘိုး
အလောင်းကောင်မှာ ကျွန်တော် နှစ်ရည်
လများ ရှာပုံတော်ဖွင့်နေသည့် ကျွန်တော်
အား ကျောင်းသားအရွယ်က မှန်ပေးသည့်
ဘိုးဘိုးကြီးပါပေ။ ကျွန်တော် ဆိုနစ်နာကျင်
ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဘိုးဘိုးကြီးအား တမ်းတမ်း
တတခေါ်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး . . . ဘိုးဘိုးကြီး
ရယ်။ သား ဘိုးဘိုးကြီးကို လိုက်ရှာနေခဲ့

တာပါဗျာ။ တွေ့မယ့်တွေတော့လည်း
ဘိုးဘိုးကြီးရယ် . . . ။ ဘိုးဘိုးကြီး
သားကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ သား ဘိုးဘိုးကြီး
ကို ဘာမှ ပြန်မကျွေးလိုက်ရဘူး။ ဘိုးဘိုး
ကြီး သားကို ထားမသွားပါနဲ့ဦးဗျာ”

ကျွန်တော် တမ်းတမ်းတတ
ပြောရင်း ဘိုးဘိုးကြီး၏ အသက်မရှိတော့
သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အားပါးတရ ရှိခိုး
လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ပြောသော
စကားများကိုတော့ ဘိုးဘိုးကြီး ကြားနိုင်
တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဘိုးဘိုးကြီးအား အခေါင်းသွင်း
သည့် အချိန်၌ ကျွန်တော် လက်အုပ်ချီ
၍ ဘိုးဘိုးကြီးအတွက် ဆုတောင်းပေး
လိုက်ပါသည်။

“မှန်ပေးတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး . . .
ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေ . . . ”
ဟူ၍။

ညီလေးငယ် (လယ်တော်)

အမှတ်တရကိုပြုပြီးများ

ပြစ်တိုက်ပုံပြု

ဆင်းစဉ်

ယခင်လမ္မာဆက်

ပထမနေ့တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်များ

အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း တိုက်ပွဲဖြစ်သည်နှင့် တစ်မြို့ ဘုန်းပါး သောင်ရင်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျူးပြီး ကျည်လွှတ်ရာသို့ ရှောင်တိမ်းပုန်းကြ တော့၏။ KNU နှင့် ပြည်ပြေးပူးပေါင်း ထင်သည် ကြံခင်းဘက်မှစ၍ မြဝတီသို့ စတင်ထိုးစစ်ဆင်တော့သည်။ ထိုခေတ် ကာလ နိုင်ငံတကာ သမိုင်းနောက်ခံ အရ ထိုင်းနိုင်ငံသည် ဆီတိုးအုပ်စုဝင် ဖြစ်ပြီး အမေရိကန်တို့ မှီခိုနေဆဲဖြစ်၍ ဖြန့်မာနိုင်ငံ၏ အတိုက်အခံအုပ်စု များကို ထိုင်းနိုင်ငံတွင်း၌ ခိုနားခွင့် သီးထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်း အစိုးရကမ်း၌ KNU ရော၊ PDP နှင့် ပြည်ပြေးများပါရှိကြ၏။

မြဝတီမြို့ဝန်းကျင်၌ မိုးကုတ် မြောင်းတွင် တပ်နှင့် ပြည်သူ့စစ် ချီတက်စခန်းတစ်ခု။ အမှတ် (၁) စခန်း။ မြို့ရိုးဟောင်းအပေါ်ဆုံး

ကျွန်းတောတွင် အမှတ် (၂) ကတုတ် စခန်းတစ်ခု။ တောင်ဘက်အားကစား ရုံနောက်တွင် ပြည်သူ့စစ်နှင့် ပြည်သူ့ရဲ ကတုတ်တစ်ခု။ အမှတ် (၃) ဖြစ်၏။ ကျန် ဘန်ကာများ ကတုတ်များမှာ မင်းလက်ပံဘက်အထွက် ကုန်း၌ တစ်ခု။ ရှေ့တန်းရုံးအနီးတွင် ကတုတ် တစ်ခု။ ဂြိုဟ်တုကုန်းတွင် ကတုတ် တစ်ခု။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ဦးသူတော် အိမ်အနီးတွင် ကတုတ်တစ်ခု။ ဘုရင့်နောင်လမ်းတွင် ကတုတ်တစ်ခု။ စုစုပေါင်း ကတုတ် ဘန်ကာပေါင်း ရှစ်ခုရှိပါသည်။

KNU နှင့် ပြည်ပြေးပူးပေါင်း အဖွဲ့သည် မြဝတီ မတိုက်မီကပင် နိုင်ငံတကာသို့ ဝါဒဖြန့်နေသည်မှာ ဒီမိုကရေစီ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး အတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ဆိုက်ဝါးလုပ်နေရာ သူတို့ အနေဖြင့် လက်တွေ့တိုက်ကွက်တစ်ခု မဖြစ်မနေဖော်ရန် လိုအပ်သဖြင့် မြဝတီ ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး တိုက်ခဲ့ကြ၏။

တိုက်ပွဲအောင်မြင်အောင် လုပ်ပြရန် လိုလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြဝတီကို အင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် မြဝတီကို လွယ်လွယ်နှင့်ရလိမ့်မည်ဟု တွက် ထားပုံရ၏။ အဘယ်မျှ ယုံကြည်မှု လွန်ကဲသနည်းဆိုသော် မဲဆောက် မြို့ပိုင်ကိုပင် မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ တိုက်ပွဲစသည့်နေ့ နေ့လယ် မြဝတီ ရှေ့တန်း ရုံးနေရာ၌ နေ့လယ်စာစားပြီး အောင်သေအောင်သား အတူလာစား ရန် ကြိုတင်၍ ဖိတ်ကြားထားခဲ့ပြီးဖြစ် လေသည်။

မြဝတီရှေ့တန်းမှူးအဖြစ် ဗိုလ်ကြီးမင်းနောင် (ရှမ်း) က ဦးစီး ပါသည်။ ပထမနေ့တိုက်ပွဲ၌ သူပုန် အဖွဲ့က ၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့် ရိုင်ဖယ်များဖြင့် လှမ်းပစ်ပါသည်။ သောင်ရင်းမြစ် ဒီဘက်ကမ်းမှ ခြေကုပ် ယူပြီး မိုးကုတ်ကျောင်းကို စသိမ်းပါ သည်။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်လည်း ပထမ ဘာလုပ်ရမှန်း

မသိ ယောင်နု ဖြစ်နေပါသည်။
 ယိုးနောက် ပါတီကောင်စီအဖွဲ့နှင့်
 ပေါင်းပြီး မြို့ရိုးထဲဝင်ကာ အခြေအနေ
 စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ မိသားစုကို
 တော့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တိမ်းရှောင်နေ
 ရန် ပြောခဲ့ပါသည်။ သူပုန်များသည်
 လက်နက်ကြီးများ၊ လက်နက်ငယ်များ
 ကို အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်ရင်း ရပ်ကွက်
 (၁) နှင့် ကြခင်းသို့ စိမ့်ဝင်ခဲ့ကြသော်
 လည်း မြို့ရိုးကိုဖောက်ထွင်းနိုင်ခြင်း
 မရှိပါ။

တပ်မှ တုံ့ပြန်မှုကို သိလိုသဖြင့်
 ရှေ့တန်းရုံးသို့သွား၍ ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်း
 သန်းကိုသွားရှာရာ တွေ့ပါသည်။
 ကျွန်တော်က ...

“ဗိုလ်ကြီး မြို့ထဲမှာ ခြောက်
 ကပ်ကပ်နဲ့ ပြေးတဲ့သူက ပြေးပြီ၊
 ရှိတဲ့သူတွေက ဘယ်သူ့အားကိုးရမှန်း
 မသိဘူး။ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့
 ဖြစ်နေကြတယ်။ ဗိုလ်ကြီးဦးစီးပြီး
 မြို့ကို ထွက်မျက်နှာပြုမှဖြစ်မယ် ထင်
 တယ်”

“ဆရာကျော် ကျွန်တော်
 မပြောခဲ့ဗျာ။ ဗိုလ်ကြီး မင်းနောင်ကို
 သွားပြော။ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး
 ဗျာ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ကျွန်တော်သည် လွှတ်ခနဲ
 ပြောမိပြီးမှ အတွေးပေါက်မှ ဗိုလ်ကြီး
 မင်းနောင်ကို သွားတွေ့ပါသည်။
 ရှေ့တန်းရုံး ဆက်သွယ်ရေးကတုတ်
 ထဲမှ ဗိုလ်ကြီးမင်းနောင် ထွက်လာ၏။

နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်က အခြေ
 အနေကို ပြောပြပါသည်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရင်
 ကောင်းမလဲ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်
 အင်အားနည်းနေတယ်။ ကျွန်တော်က
 လည်း စက်အမြဲဖွင့်ပြီး ဆက်သွယ်နေ
 ရတယ်”

“ဗိုလ်ကြီး ဒီလိုလုပ်ပါလား
 လွှတ်တော်မှာ မြဝတီ ကိုယ်စားလှယ်
 ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းနောင် (တရုတ်ကြီး)

အကြိမ် လွှတ်တော်တက်နေတယ်
ဟုတ်လား။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း
တင်ပြရင် ပိုထိရောက်မယ် ထင်
မယ်”

“ကျွန်တော့်စက်က သူ့ဆီ
တက်ရိုက်အကြောင်းကြားလို့ ခရဘူး
နဲ့”

“ဟာ ... ရတခ တိုင်းက
တစ်ဆင့် တင်ပြရင်ရောဗျာ”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ။
ကျွန်တော်လည်း ထူပူနေတယ်ဗျာ”
ထိုသို့ပြောပြီး ဆက်သွယ်ရေး
ဌာနထံပြန်ဝင်မည်အပြု ကျွန်တော်

“ဗိုလ်ကြီး လက်နက်အပို
တွေ မရှိဘူးလား။ ရှိရင် ထုတ်
ကျွန်တော်နဲ့ ရဲဘော်ဟောင်း
တွေ ပြည်ပါမယ်”

“ကောင်းတယ်ဟေ့။ ရှိ
ယူသာသွားဗျာ။ စတုဆရာ
... ဆရာကျော်ကို ရှိတဲ့
အပိုတွေ ထုတ်ပေးလိုက်ဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း ဆေးနီ
သုတ်ထားသည့် သေနတ်ရော၊
အကောင်းပါ လက်နက် ၁၀ လက်ခန့်
နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် အပျက်ပြုထား
သည့် ကာဘိုင် တစ်လက်ကိုပါယူပြီး
ကျည်ဆန်များပါ ထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။
ထို့နောက် ထိုသေနတ်များကို
စစ်မှုထမ်းဟောင်းများအား ဝေပေး
လိုက်၏။ လက်နက်ကြီးပစ်တတ်သည့်
ရဲဘော်ဟောင်းများကိုမူ ရှေ့တန်းရုံး၌
တွဲပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တပ်စစ်မှု
ထမ်းဟောင်း ရဲ ပြည်သူ့စစ် စုစုပေါင်း
မှာ မြဝတီခံစစ်တွင် လူ ၁၀၀
ကျော်ကျော်သာ ရှိပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်
ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း၊ ဦးစောအောင်
ပွင့်နှင့် ပါတီယူနစ်အဖွဲ့ ဂျစ်ကားဆရာ
ကိုမောင်သန်းတို့နှင့်အတူ မြို့ထဲသို့
ကားဖြင့်ထွက်ကာ ကတုတ်ကင်းများ
ကို စစ်ဆေးကြပါသည်။ တွေ့တဲ့လူထု
ကိုလည်း စိတ်ဓာတ်မကျအောင်
အားပေးပါသည်။ လုံလုံခြုံခြုံနေကြရန်

မှာကြားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပထမ
နေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ပါ၏။

ဒုတိယနေ့
ပထမနေ့က ညဘက်တွင်
ကင်းစောင့်ခြင်း၊ ကင်းစစ်ခြင်းများ
လုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဒုတိယ
နေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးကျော်အေးနှင့်တွဲ၍
ကျွန်းတောကတုတ်မှ မင်းလမ်း
ကတုတ်ထိ၊ ဒုဗိုလ်စိုးဝင်းမောင်နှင့်
ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် ဦးဝင်းဖေ
တို့က မိုးကုတ်ကတုတ်ဘက်ကို တာဝန်
ယူကြပါသည်။ ညက ကြက်အိပ်
ကြက်နိုး အိပ်ခဲ့ရသဖြင့် အိပ်ငိုက်နေစဉ်
ရဲဘော်တစ်ဦးက ...

“ဆရာ ... ဆရာ ...
ထ ... ထ ... ဟိုမှာ မီးခိုးတွေ
လိပ်တက်လာနေတယ်”

“ဟေ ... ဘယ်မှာလဲ။
ဟာ ... သူပုန်တွေ မီးရှို့ကြပြီနဲ့တူ
ကယ်။ ဘယ်အခြမ်းလဲ ကြည့်ပါဦး
ဟာ”

ပြောရင်း မြို့ရိုးပေါ် ဟို လျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် အရှေ့ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ဒီကောင်တွေ သတ်ကွင်းကို ပြောင်အောင်ရှင်းတာပဲ။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပဲ တူးကြ ပေါ့ကွာဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးပါးမိ၏။ ၎င်းရှုံ့မီးကြောင့် ဗလီနေရာထိ မီးလောင်ပါသည်။ သူပုန်များကား ရှေ့သို့တက်လာခြင်းမူ မရှိပါ။ ကြိုကြား ကြိုကြား လက်နက်ကြီးဖြင့်သာ လှမ်းပစ်နေပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ လက်နက်ငယ်များဖြင့်လည်း ပစ်ပြန် ပါသည်။ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် လေယာဉ်တစ်စီး ခပ်မြင့်မြင့်မှ ဝံ့သန်း လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြို့ကို ဝဲကြည့် ပါသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ မြဝတီ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းနောင်ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာပြီး မြဝတီ တိုက်ပွဲ အခြေအနေကို လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေစောင်းရောက်လာ

သည်။ သူပုန်ပရိယာယ် ဘာမှန်းမသိ သဖြင့် ကိုယ့်ရဲဘော်တွေ သတိမလစ် ရန်သာ မှာရတော့၏။ ည ၁၂ နာရီ လောက်တွင် ဦးသူတော်အိမ်နားသို့ ဒေါ်အီတူခြံဘက်မှ စိမ့်ဝင်လာသည့် ရန်သူများက ကတုတ်ကို စဖောက်ပါ သည်။ ဦးဝင်းဖေက ကြံကြံခံ တိုက် ထုတ်လိုက်ရာ မနက် ၂ နာရီခန့်တွင် သူပုန်များ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားပါ သည်။

တတိယနေ့

တတိယနေ့ မနက် ရှစ်နာရီ လောက်တွင် မြို့ပေါ်သို့ ခပ်မြင့်မြင့် လေယာဉ်တစ်စီးပျံဝဲ လှည့်ပတ်နေ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းကိုကြည့် နေစဉ် နောက်ထပ်လေယာဉ်တစ်စီး မမျှော်လင့်ဘဲ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံဆင်းလာပြီး မြဝတီ ဆေးရုံရှေ့ရှိ ဦးငယ်လယ်ကွင်း ရိက္ခာများလာချပါသည်။ ကျည်ဆံ များ၊ ရိက္ခာဘူးများ၊ အထုပ်များ

သေတ္တာဘူးနှင့် ငါးခြောက်များပါဝင်
 သည်။ ပစ္စည်းများ ပြန်ကြကုန်ရာ
 ရဲဘော်များ လိုက်ကောက်ကြ၏။
 ဤတုကုန်းကြားနေရာမှ သူပုန်
 များက လှမ်းပစ်ကြပါသေးသည်။
 ရဲကွာနှင့် ကျည်ဆန်များ
 တော့ ရဲဘော်များ ဝမ်းသာကြသည်။
 အလုံးကိုဝေပေးပြီး စိတ်ဓာတ်မကျ
 ကြကုန်နေကြရန်၊ သတိရှိကြရန်
 များများက မှာကြားပါသည်။ ထိုစဉ်
 ကြီးစိန်ထွန်းသန်းမှ ခေါ်သဖြင့်
 ကျွန်တော် သွားလိုက်ရာ ...

“ဆရာကျော် စက်လတ်
 တစ်လက်ယူပြီး ဦးချစ်အောင် ကတုတ်
 မှာ နေရာယူပေးပါ”
 ဟု ပြောလေသည်။
 တာဝန်ခံပြီးထွက်လာတော့
 ကြိုခင်းကုန်းဘုန်းကြီးကျောင်း မီး
 လောင်နေပြီ။ သိပ်တစ်လုံးသာ ကျန်ပါ
 တော့သည်။ ကတုတ်ရှေ့သတ်ကွင်း
 ကတော့ ပြောင်တလင်းခါနေသဖြင့်
 စက်လတ်ကို သေသေချာချာ နေရာ
 ယူ၍ ချိန်ကြည့်နေစဉ် ဝုန်းခနဲ အသံ
 ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ၅၇

တစ်လုံးမကွဲဘဲ မြို့ရိုး၌ လာစိုက်နေ၏။
 ကျွန်တော်က ဓားနှင့်တူး၍ ဗိုလ်ကြီး
 အားပြရာ ...
 “ဟာ ... ဆရာကျော် သေ
 အောင်လုပ်နေပြီ။ မြန်မြန်မြေမြှုပ်
 လိုက်”
 ဟု ပြောသဖြင့် ဦးရွှေကြာ
 ခြံထဲ၌ သွားမြှုပ်လိုက်ပါသည်။ ည ၁၂
 နာရီခန့်တွင် ဘောလုံးကွင်းဘက်မှ
 သူပုန်တပ်ဖွဲ့ထပ်လာပြန်ပါသည်။
 ဦးချစ်အောင် ကတုတ်မှ စက်လတ်ကို
 ယူ၍ သူပုန်များဘက်ကို ကူပစ်ပေး
 ရ၏။ ကျည်ချွေပစ်ရပါသည်။ ပြည်သူ
 စစ်အဖွဲ့မှ ရဲဘော်တစ်ဦးက ဖြတ်သွား
 သည့်ခွေးအား လက်တည့်စမ်းပစ်
 သဖြင့် ဆူပူမာန်မဲလိုက်ရပါသေးသည်။
 ည ၂ နာရီလောက်တွင် သူပုန်များ
 ပြန်ဆုတ်သွားကြတော့၏။

စတုတ္ထခန်း

ယနေ့ကား ရန်သူ မြဝတီ
 တိုက်နေသည်မှာ စတုတ္ထမြောက်နေ့

ဖြစ်၏။

ညနေ ၃ နာရီခန့်၌ လေယာဉ် ၃ စီးရောက်လာပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ မြို့ပိုင်းထားသည့် ရန်သူများကို ပစ်ခတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ မြို့အရှေ့ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း ရပ်ကွက်များမှ မီးခိုးများလိပ်တက်လာကာ အိမ်များ မီးတောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လေယာဉ်များ ပြန်သွားပြီး အတော်ငြိမ်သွားမှ ကျွန်တော်မှ ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်းအား ကမ်းနားဘက် တက်သိမ်းရန် အကြံပြုပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး ကျော်အေးနှင့် ကျွန်တော်က မိုးကုတ်ကျောင်းနေရာ၊ ဗိုလ်စိုးဝင်းမောင်နှင့် ဦးဝင်းဖေက ကြခင်းဘက်သို့ တက်သိမ်းရန် အမိန့်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း မီးလောင်အိမ်များကြား အကာအကွယ်ယူပြီး ကမ်းနားပိုင်းနှင့် မိုးကုတ်ကျောင်းသို့ ချီတက်ပါသည်။ ပထမဦးစွာ ကျွန်းတောဘက်မှ ရပ်ကွက် (၁) သို့ ချီတက်ရာ အခုအခံမတွေ့ရသဖြင့်

မိုးကုတ်ကျောင်းသို့ သတိကြီးစွာ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြပါသည်။ မိုးကုတ်ကျောင်းအတွင်းသို့ လက်နက်ငယ် ကျည်အနည်းငယ် ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ရန်သူမှ အမ် ၇၉ နှင့် လေးငါးချက်ခံ ပစ်ပြီး အရှေ့မှန်ဘက် ကူးပြေးပါတော့သည်။ မိုးကုတ်ကျောင်းကို ပြန်သိမ်းမိပါသည်။ စခန်းချထားလိုက်၏။ ထိုစဉ်က မိုးကုတ်ကျောင်းမှာ ဝါး ခြံစည်းရိုးသာ ရှိပါသေးသည်။ ဦးဝင်းဖေတို့တပ်မှ လည်း အောင်မြင်ကြောင်း အခြေအနေကောင်းကြောင်း သတင်းရပါသည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဗိုလ်ကြီးထံမှ အမိန့်ရ၏။ အားလုံး ပြန်ဆုတ်လာကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကချင် (၂) စစ်ကြောင်း ဗိုလ်မှူး ဒါရီဂမ်နှင့် စစ်ကူရောက်မယ့် အချိန်ကျနေပြီး ရောက်လာလျှင် လူမှားပစ်မိလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကတုတ်များအထိ ပြန်ဆုတ်ကြဟု ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ၆ နာရီထိ စစ်ကူရောက် မလာသေး၍

မိုးကုတ်ကျောင်းအထိ ပြန်သိမ်းရာ ဘာအခုအခံမှ မရှိတော့ပါ။ သူပုန်တွေ ကျန်ခဲ့သည် စောင့်၊ ခြင်ထောင် အကောင်းစားများကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ သောင်ရင်းမြစ်ဘက် မျှော်ကြည့်တော့ မော်တော်ကားများ သောင်ခုံများပေါ်အထိ မောင်းဆင်ထားတာ တွေ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ယခုလို ချစ်ကြည်ရေးတံတားကြီး မသေးပါ။ တံတားကြီးကို နဝတ၊ နယတခေတ် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားသမား အချို့လည်း ကားများတွင် တွေ့ရသည်။ သောင်ခုံပေါ်၌ သူပုန်တွေ သွားသည် ကျည်ခွံများ၊ အဆုတ်ပုလင်းခွံများ၊ ဘီယာဘူးခွံများတွေ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ လိုက်ရှင်းလင်းပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး ရောက်ပြီး ...

“ဆရာကျော် ဟိုဘက်မှာရှိတဲ့လူတွေ ပြန်လာခိုင်းလိုက်လူစိမ်းတွေဝင်မလာအောင်

ဦးဆောင်ပြီး စိစစ်ပေးဗျာ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် လူတွေ
တို လှမ်းခေါ်နေစဉ် ဦးပန်းတင်ရောက်
လာရာ ...

“ဦးပန်းတင် ကျွန်တော့်ကို
ကျပြီး လူစစ်ပေးပါဦး”

ဟု ပြောရသည်။

ဦးလှမြိုင်တို့ ပြန်ဝင်လာတာ
တွေ့ရ၏။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် ခြေတစ်ဖက်
ဆန်သော ဘောင်းဘီတို့နှင့် လူငယ်
ဆစ်ယောက် ဝင်လာရာ ဦးပန်းတင်
...

“အဲဒီကောင် မဲဆောက်
ကျောင်းကြီးမှာ သူပုန်ဘက်က လူစွာ
ဆုပ်နေတယ်”

ပြောသည်။ ဝိုင်းဖမ်းရာ မိပြီး
နှစ်ကြီးလက်ထဲအပ်လိုက်ပါသည်။
ဆစ်ဖန် လူစိမ်းလူငယ် ချာတိတ်
ဆစ်ယောက်မိသဖြင့် စစ်ဆေးရာ
နှစ်တုန်လေတပ်မှ အရာခံ ဗိုလ်တစ်ဦး
မိသားများဖြစ်ကြောင်း မဲသဝေါတွင်
အခြေအနေမကောင်း၍ ယခု လမ်းမှ

ပြန်လာကြောင်းပြောသဖြင့် ဗိုလ်ကြီး
ထံသို့ပင် အပ်လိုက်ပါသည်။ အလုပ်ရှုပ်
နေဆဲ ငမဲ ဆိုသူ ပြေးလာပြီး ...

“ဦး... ကျွန်တော့်အဖေကို
ဖမ်းသွားပြီ။ လုပ်ပါဦး”

ဟု အမောတကော လာပြော
ရာ ...

“ဟာ ... ဦးကျော်အုန်းနဲ့
ဦးလှမြိုင်တို့ သွားကူကြဦးဗျာ”

ဟု ပြောရတော့၏။ နောက်မှ
သိရသည်မှာ ဦးအုန်းထွန်းကို ရဲဘော်
လူထွက်မှန်းသိ၍ ထိုင်းလဝကမှ
ဖမ်းပြီး လက်ထိတ်ခတ်ကာ ကားပေါ်
တင်ထားကြသည်။ ဦးလှမြိုင်မှ
မယ်တောင်ရှိ ကိုဘော်လုံးကို အာမခံ
ခိုင်းကာ ပြန်ထုတ်လာ၏။ ထိုစဉ်
ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း၊ ဂျစ်ကားနှင့်
ရောက်လာပြီး ခြေမသန်သည်
ချာတိတ်ဆန်နီအား ကြိုးတုတ်ကာ
ဂျစ်ကားပေါ် ခေါ်တင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုနေရာ
မှ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ မိသားစုပြန်ရောက်

လာတော့ မီးလောင်ပြင်၌ အုန်းလက်
ခင်းကာ ခေတ္တနေကြရ၏။ အိမ်က
မီးလောင်ရာဟွင်ပါသွား၍ ဖြစ်၏။
တိုက်ပွဲပြီး၍ ၂ ရက်အကြာ၌ ပြည်နယ်
သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ဆင်းခဲ့ရ
၏။ မိသားစုကို ပြန်မကြည့်နိုင်တော့။
ဪ... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပေါ့လေ။

မြဝတီတိုက်ပွဲကို အကြောင်းပြ
၍ ဗိုလ်ကြီး စိန်ထွန်းသန်း သူရဲကောင်း
မှတ်တမ်းဝင် ရသွားပါသည်။ သမိုင်း
တစ်ပတ်ပြန်လည်တတ်သည်ကို သင်
ယုံပါသလား။ ယခု ပြည်သူ့လွှတ်တော်
ရွေးကောက်ပွဲပြုလုပ်သည့် ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်တွင် မြဝတီ
မြို့တွင်းတိုက်ပွဲတစ်ခု ကျန်တော်
ကြုံရပြန်ပါ၏။ ဤတိုက်ပွဲ၌ ကျွန်တော့်
ရဲဘော်ကြီး ဦးပထန်သည် စစ်မြေပြင်
မှာ မဟုတ်ဘဲ မြို့တွင်းမှာ အလကား
မြေစာပင်သဖွယ် အသက်ပေးသွား
ရသဖြင့် ရင်နာမိပါသည်ခင်ဗျာ။

စစ်သည်ဟောင်းတစ်ဦး

ဤသည်မှာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်
ထုတ် မြဝတီမြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ကူးယူ
ဖော်ပြသည့် စစ်သည်ဟောင်းတစ်ဦး၏
၁၉၇၄ ခုနှစ်က မြဝတီတိုက်ပွဲ
အကြောင်း ဖော်ပြချက်ပါ ခင်ဗျား။

ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဆွေ၏မြဝတီတိုက်ပွဲ

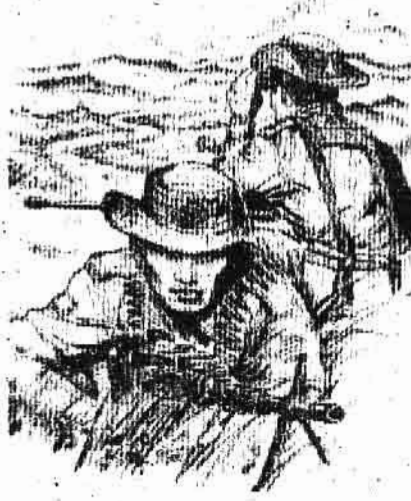
၁၉၇၄ ခုနှစ်က မြဝတီ
တိုက်ပွဲကို ထိုစဉ်က အရှေ့တောင်တိုင်း
စစ်ဌာနချုပ် တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဆွေ (ငြိမ်း)က သူရေးသားခဲ့သည့်
အမျိုးသားစာပေဆုရ 'ကျောပိုးအိတ်
လေးကို ချီကာလွယ်' စာအုပ်၌
အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသား
ခဲ့ပါသည်။

ယခု ဤကျွန်တော်၏ မြဝတီ
တိုက်ပွဲစာမူ၌ ရှေ့ပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့
သည့် တိုက်ပွဲစဉ်များနှင့် ဆက်စပ်ဖတ်-
ရှုနိုင်ရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဆွေ၊
ကလောင်အမည် တင်ဆွေ(ဖျာပုံ)၏
မြဝတီခံစစ်အမည်ဖြင့် ဖော်ပြထား

သည့် မြဝတီတိုက်ပွဲကို ဆက်လက်
တင်ပြအပ်ပါသည်။

မြဝတီခံစစ်

ကျွန်တော် အရှေ့တောင်
တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရှိပြီးသော
အခါ ယင်းဒေသရှိ သောင်းကျန်းသူ
များ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို
အကဲခတ် တွက်ချက်မှုပြုသော
လုပ်ငန်းကို ရှေးဦးစွာပြုလုပ်ရ၏။
အရှေ့တောင်တိုင်း နယ်မြေဒေသတွင်
KNU သောင်းကျန်းသူနှင့် NMSP

မွန်ပြည်သစ်ပါတီတို့သည် အဓိက
အင်အားရှိသော သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့
အစည်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင်
KNU တို့က မြဝတီကို တိုက်လိမ့်
မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ချက်မိသည်။
ရန်လူ့ဘက်မှ ဝင်၍ကြည့်ပါက ထိုက်
သင့်သောအနေအထားဖြစ်၏။

ထိုအချိန်အခါသည် ကရင်
သောင်းကျန်းသူက အားကောင်းနေ
သော အချိန်လည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြဝတီသို့ သွား
ရောက်ခဲ့ကာ မြေပြင်အနေအထားကို
အကဲခတ်သည်။ မြဝတီဒေသမှာ
အားလုံးပေါင်းမှ ကျွန်တော်တို့
အင်အားက တပ်ခွဲတစ်ခွဲလောက်မ
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
မြဝတီတွင် စစ်ကြောင်းမှူး တစ်ယောက်
ခန့်အပ်ပြီး တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ထပ်ဖြည့်ထား
ရန်လိုက်ပါ၏။ စစ်ကြောင်းမှူး
ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်
“ရန်သူက တိုက်လိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့်

မင်းတို့ ခံစစ်တွေကို ကောင်းအောင်
ပြင်ထား။ ကဟုတ်ကျင်းတွေကို စနစ်
တကျ စီစဉ်ထား” ဟု မှာကြားသည်။

ထိုမျှသာမက ခဲယမ်းမီး
ကျောက်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း
ဖြည့်ပြည့်ဝဝ လုံလုံလောက်လောက်
ဖြည့်တင်းပေးသည်။ ဖြည့်တင်းရရှိ
သမျှ ခဲယမ်းများကို စနစ်တကျ
ချီလှောင်ဖို့လည်း မှာကြားသည်။

ထို့အပြင် သတိပို့ရန်နှင့် နေရန်၊
အခြားတစ်ခုခုသတင်း နားစွင့်နေရန်
မှာကြား၍ ထိုမှတစ်ဖန် သယံဇာတ
ညီနောင်ကို ဝင်သည်။ သယံဇာတ
ညီနောင်တွင်လည်း ခံစစ်ကို
စနစ်တကျစီစဉ်ထားရန် တပ်ခွဲမှူး

နည်းကြီးအောင်ကိုကို မှာကြားခဲ့ပါ
သည်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး မကြာခင်
၁၃၇၄ (၁၃၇၃-၇၄) နေ့တွင် ကရင်
သောင်းကျန်းသူတို့က မြဝတီကို
အရင်နှင့် ဝင်တိုက်ပါတော့
သည်။ မြဝတီနှင့် ကော့ကရိတ်
အကြားရှိ သယံဇာတညီနောင်သို့လည်း

ကရင်သောင်းကျန်းသူက ပင်တိုက်၏။
တိုက်ခိုက်သောအင်အားမှာ ကော့ကရိတ်
သောင်းကျန်းသူသက်သက် ဟုတ်၊
မဒတခေါ် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ
တပ်မတော် အမည်ခံ KNU ပြည်ပြေး
ပအိုဝ်းခွန်ရဲနောင်အဖွဲ့နှင့် မူစလင်
သောင်းကျန်းသူတို့ စုပေါင်းထားသော
အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်
ရှေ့တန်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို ကော့ကရိတ်
၌ ပြောင်းရွှေ့ဖို့လှစ်ကာ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ကော့ကရိတ်သို့ သွားရောက်
ကွပ်ကဲပါသည်။ သောင်းကျန်းသူက
မြဝတီနှင့် သယံဇာတညီနောင်ကို
လက်နက်ကြီးများနှင့် ယင်းနေ့ နံနက်
၄ နာရီခွဲခန့်ကစပြီး တိုက်ခိုက်တာဖြစ်
၏။ ယင်းနေ့မနက် ၆ နာရီခွဲတွင်မူ
မဲပုလဲသို့ အင်အား ၃၀၀ ခန့်နှင့်
ဝင်တိုက်သည်။ တိုက်တာကတော့
ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်တာဖြစ်၏။
တိုက်လျှင်တိုက်လျှင်တပ်များက ကျွန်တော်
ကို ချက်ချင်း သတင်းပို့သည်။ ဒီတော့

ကျွန်တော်က ...
“အေး... သူတို့က တိုက်
တာလည်း တိုက်တာပေါ့။ ငါ စီစဉ်ထား
တဲ့ ခံစစ်အတိုင်း မင်းတို့ သေသေချာချာ
လုပ်ကြ။ ခံစစ်ကို ကောင်းကောင်းပြင်ပြီး
ခုခံ”

ဟု လှမ်းပြောပါသည်။
မြဝတီ စစ်ကြောင်းမှူး
ဗိုလ်ကြီး စိန်ထွန်းသန်းကလည်း
ပြောကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်သူ
ဖြစ်၏။ သူက ခံစစ်ပြု၍ စနစ်တကျ
ခုခံပါသည်။ ရန်သူတက်ကလည်း သူတို့
ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာဖြစ်သည်နှင့်
အညီ အတော်လေး အင်အားကောင်း
ကောင်းဖြင့် တိုက်လေရာ စစ်ကြောင်းမှူး
က ကျွန်တော့်ထံ ဆက်သွယ်၍ ...

“တိုင်းမှူးခင်ဗျား ...
ကျွန်တော့်ကို လေကြောင်း ပစ်ကူပေး
ပါ”

ဟု ပြောလှာ၏။
မြဝတီကို လေကြောင်းမှ
ပစ်ကူပေးဖို့ဆိုတာ မြဝတီက တစ်လက်

နိုင်ငံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသဖြင့် လေကြောင်း
မှနေ တစ်ဖက်နိုင်ငံထဲဝင်သွားပါက
တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကန့်ကွက်နိုင်၏။
ထို့ကြောင့် စစ်ကြောင်းမျှထံ ကျွန်တော်
က ...

“ဗိုလ်ကြီးစိန်ထွန်းသန်း ...
မင်းကိုလိလေကြောင်း အကူအညီတော့
မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်ဖက်နိုင်ငံနဲ့ ကပ်နေ
တယ်။ ငါ စစ်ကူတပ်လွှတ်ပေးမယ်။
မင်း ကြံကြံခံနေပါ”

ဟု ပြောကာ ကချင်သေနတ်
ကိုတပ်ရင်း (၂) တစ်ရင်းလုံးကို
လွှတ်ဖို့စဉ်၏။

ရန်သူက တပ်ပေါင်းစု
ဖို့စည်း၍

မြဝတီကိုအင်အား ၇၀၀ ကျော်

သ ဃ န် န် ညီ နောင် ကို

အင်အား ၅၀၀ ခန့်

မဲလဲကိုအင်အား ၃၀၀ ကျော်

နှင့် ဝင်တိုက်တာဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မြဝတီနှင့် သယံဇာတ

ညီနောင်သို့ မိမိတပ်များ စစ်ကူမသွား

ရောက်နိုင်ရန် ရန်သူက ကော့ကရိတ်
နှင့် သယံဇာတညီနောင်အကြား ဒေါန
တောင်တန်းကားလမ်းနှင့် တောင်ကျော
လမ်း ၂ ခုတို့တွင် အင်အား ၄၀၀ ခန့်ကို
တပ်ချထားရာ စစ်ဆင်ရေး တစ်ခုလုံး
တွင် မြဝတီဒေသအား ဝင်တိုက်သော
ရန်သူအင်အား စုစုပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်
ရှိ၏။ ကော့ကရိတ်နှင့် မြဝတီ အဆက်
အသွယ် ပြတ်သွားလျှင် မြဝတီကို
တိုက်ရတာ သူတို့အတွက် ပိုလွယ်
သွားမည် ဖြစ်၏။

ထိုဒေသတွင်ရှိသော မိမိ
အင်အားက

မြဝတီတွင် စစ်ကြောင်းရုံး
နှင့် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ အင်အား ၂၀၀ ခန့်

သယံဇာတညီနောင်တွင် တပ်ခွဲ

ရုံးနှင့် တပ်စုတစ်ခု အင်အား ၃၀ ကျော်

မဲလဲတွင် တပ်စုတစ်ခု

အင်အား ၃၀ ခန့်

စုစုပေါင်း မိမိဘက်မှ

စစ်သည်အင်အား ၂၆၀ ခန့်သာဖြစ်၏။

ထိုအင်အားနှင့် ရန်သူကို

ခံစစ်ဆင်ရတာ ဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော်သည် မိမိတပ်အခြေအနေ
ကို တွက်ချက်ရပါတော့သည်။ သို့ရာ
တွင် မိမိတပ်များသည် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်မှု၊ လေ့ကျင့်မှု၊ စိတ်ဓာတ်
ကြိုင်းမှုနှင့် တိုက်ရည် ခိုက်ရည် တို့တွင်
ရန်သူတပ်ပေါင်းစုထက် သာလွန်စွာ
ရှိသည်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီး ဤ
တိုက်ပွဲကို ကျွန်တော် ကွပ်ကဲခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ၌တွင် သယံဇာတ
ညီနောင်မှာက ဗိုလ်ကြီးအောင်ကို နှိုး
(နောင် ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရအောင်ကို
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနဝန်ကြီး၊ ယခု
လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်)။ ကျွန်တော်
က မြဝတီကို ခံစစ်ပြင်ထားရန်ခိုင်
စဉ်ကပင် သယံဇာတညီနောင်ရှိ ဗိုလ်ကြီး
အောင်ကိုကိုလည်း ခံစစ်အတွက်
လိုအပ်သည်များကို သေသေချာချာ
ပြုလုပ်ခိုင်းထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မြဝတီကို သဲသဲမဲမဲ ရန်သူဝင်
တိုက်သော မနက်မှာပင် ဗိုလ်ကြီး
အောင်ကိုက ...

“တိုင်းမှူး... ကျွန်တော်
ခန်းကိုလည်း စတိုက်နေပြီ။ အင်အား
သေးငါးရာလောက် ရှိပါတယ်။ စစ်ကူ
ပြန်ရင် ပို့ပေးပါ”

ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“ဗိုလ်ကြီးအောင်ကို ...

ဆီးသိကိုတော့ ငါစစ်ကူမပေးနိုင်ဘူး။

အဲဒါပေမဲ့ လေကြောင်းပစ်ကူ ပေးမယ်။

ဆီးသိမှာဆိုရင် လေကြောင်းက

သွယ်လွှတ်လုပ်လုပ် လှုပ်ရှားနိုင်တယ်။

အဲဒါကတော့ မင်း ကြံကြံခံပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ဒီလိုစီစဉ်ရတာ

မြတ်တော်ကို အကျမခံနိုင်။ မြတ်တော်ကျ

သွားလျှင် နိုင်ငံသိက္ခာကျမည်။ သိက္ခာ

အိုက်မည်။ မြတ်တော်ကို ကရင်သောင်း

ကျွန်းသူကတိုက်တော့ တစ်ဖက်ကမ်း

ထိုင်းတွေကလည်း အခြေအနေ

သယ်လိုလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပါ

မည်။ ကျွန်တော်သည် စစ်ရုံးတင်ကာ

သစ်နန်းညီနောင်သို့ လေကြောင်းမှ

ပစ်ကူပေးပါသည်။ မတ်လ ၂၂ ရက်နှင့်

၂၃ ရက်နေ့ မနက်အထိ တီ ၃၃

အမျိုးအစား ဂျက်လေယာဉ် ၅ စီးဖြင့်

သစ်နန်း ညီနောင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ

ရန်သူစခန်းချ ရာနေရာများကို ပစ်ကူ

ပေးသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ကို

အားလည်း ...

“မင်းထိန်းနိုင်သမျှ အစွမ်း

ကုန် ထိန်းထား”

ဟု မှာရပါသည်။

သူကလည်း အစွမ်းကုန်

ထိန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်က

အမှတ် (၂) ကချင် သေနတ်ကိုင်

တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး

ဒါရိုဂမ်ကို ကော့ကရိတ်ခေါ်ယူ၍ ...

“ဗိုလ်မှူးဒါရိုဂမ် မြတ်တော်ကို

ရန်သူဝင်တိုက်နေပြီ။ သစ်နန်းညီနောင်

ကိုလည်း ဝင်တိုက်နေတယ်။ အဲဒီတော့

မြတ်တော်ကိုတော့ လေကြောင်းပစ်ကူ

မပေးနိုင်ဘူး။ တပ်အကူတော့ပေးမယ်။

ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးဒါရိုဂမ်က မြတ်တော်ကို

တပ်ကူ သွားပါ။ တပ်ကူသွားရင် ကား

လမ်းပေါ်က မသွားပါနဲ့။ ကားလမ်းပေါ်

ကသွားရင် မင်းချုံ့ခို တိုက်ခံရဖို့များ

တယ်။ သစ်နန်းညီနောင်ကိုလည်း

ရန်သူကတိုက်နေတော့ မင်းမော်တော်

ကားလမ်းက သွားလည်းရမှာ မဟုတ်

ဘူး။ ဒါကြောင့် ကော့ကရိတ်ကနေ

မြဝတီကို တောလမ်းကသွားပါ။

တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး တောလမ်းကနေ

သွားရမှာ။ ရောက်တဲ့နေရာတွေက

သတင်းပို့သွား။ သစ်နန်းညီနောင်

နားရောက်တဲ့အခါ သေနတ်သံတွေ

ကြားလိမ့်မယ်။ ကြားရင်လည်း ကိစ္စ

မရှိဘူး။ သူတို့ကို လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့

လေကြောင်းပစ်ကူ ပေးထားမယ်။

ဗိုလ်မှူးဒါရိုဂမ်က မြတ်တော် အရောက်

သွား။ ရောက်တာနဲ့ တပ်ရင်းတစ်ရင်း

လုံး စစ်ကူပေး။ အဲဒါဆိုရင် မြတ်တော်

ဝိုင်းတိုက်နေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေ

ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းကို အခု

တာဝန်ပေးရာမှာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဒါရိုဂမ်သည်

သူတပ်နှင့်အတူ မတ် ၂၂ ရက် ညဦး
ပိုင်းတွင် တပ်ထွက်သွားသည်။ မြဝတီ
ကျောက်ရိတ်လမ်း တောင်ဘက် တော
လမ်းမှ ထိုးဖောက်၍ ဝင်ရောက်တာ
ဖြစ်၏။ သမန်းညီနောင်နားရောက်
တော့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဒါရိုဂမ်က သေနတ်
သံတွေကြားနေရကြောင်း သတင်းပို့
သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြဝတီကို
သာ ဆက်သွား” ဟု ညွှန်ကြားရာ
သူက အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာသည်။
မြဝတီရောက်ပြီး မြဝတီအား တိုက်
ခိုက်နေသည့် ရန်သူနောက်ကျောကို
ပိုင်း၍ ကချင် (၂) တပ်ရင်း တစ်ရင်းလုံး
က အတင်းဝင်တိုက်ရာ ကရင်သောင်း
ကျွန်းသူများ မြဝတီမှ မတ် ၂၃ ရက်
တွင် အပြီးဆုတ်ခွာသွားကြတော့၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးဒါရိုဂမ်က-

“ကျွန်တော် သမန်း

ညီနောင်ကို ပြန်လှည့်ရဦးမလား” ဟု
မေးရာ ကျွန်တော်က ...

“နေဦး ... ငါ သမန်း
ညီနောင်အခြေအနေ မေးကြည့်ဦး
မယ်” ဆိုပြီး မေးကြည့်၏။

“ဗိုလ်ကြီးအောင်ကို ...
မင်းဆီက အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“မြဝတီကို ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေ ဝင်သွားပြီဆိုတော့ ဒီဘက်
မှာလည်း ပစ်တာခတ်တာတွေ နည်းနည်း
ရှိသွားပါပြီ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တိုက်
တာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆက်
ပြီး ကြံ့ကြံ့ခံထားပါ့မယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုက တင်ပြ
သည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးတော့
သောင်းကျန်းသူများ သမန်းညီနောင်
က ဆုတ်သွားပြီဟု သတင်းရပါတော့
သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်ကြား
ချင်း ကျွန်တော်သည် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့်
သမန်းညီနောင်သို့သွား၍ ဆင်းကြည့်
ပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုကို အားပေး
သည်။ သူက ရန်သူအင်အား ၅၀၀

ခန့်ကို မိမိအင်အား ၃၀ ခန့်နှင့် လေးထွား
ရက် ခုခံခဲ့ရတာဖြစ်၏။ သူ့ကိုတွေ့တော့
ကျွန်တော်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍-

“အေး... မင်း လုပ်ဆောင်
ချက်တွေကို ကျေနပ်တယ်။ ကျေနပ်
လည်း အများကြီးတင်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောရ၏။ ကျွန်တော်
ရောက်ချိန်တွင် အားငယ်နေဟန်နဲ့
သော ဗိုလ်ကြီးအောင်ကိုမှာ အားတက်
လာဟန်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်
က ဆက်၍ ...

“အေးကွယ် ... မင်း
အခက်အခဲလည်း ငါသိပါတယ်။ မင်း
တောင်းတဲ့စစ်ကူကိုတော့ ငါ တောင်း
နိုင်ခဲ့ဘူး။ မြဝတီက နိုင်ငံရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ဖြစ်နေလို့ သူ့ဆီကို အခြေအနေအထား
စစ်ကူလွှတ်ရတယ်။ မင်းဆီဆောင်
လေယာဉ်ပစ်ကူပဲ လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့တာ
ကျေနပ်ပါကွယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် သူ
အတူ ကျွန်တော် ထမင်းစားပါသည်။
ကျွန်တော် သမန်းညီနောင်မှ

ဆက်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

တိုက်ပွဲအပြီး မကြာမီမှာပင် နယ်ကြီးအောင်ကိုအတွက် ကျွန်တော် နှုတ်ခွင့် တင်ပြပေးခဲ့ပါသည်။ ထို နယ်ကြီးပွဲနှင့်ပင် ဗိုလ်ကြီးအောင်ကို နှုတ်ခွင့်ရသွားခဲ့ပါ၏။

ဤသည်မှာ ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ဆွေ၏ ဖော်ပြချက်များဖြစ်ပါ သည် ခင်ဗျား။

လေကြောင်းပစ်ကူပေးမှုများ

မြဝတီဒေသတိုက်ပွဲစဉ် တစ်ခုလုံး၌ လေကြောင်းမှ ပစ်ကူပေး သည့် အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍမှ ဖြစ်ခဲ့၏။ လေကြောင်းမှသာ ပစ်ကူ ပေးခဲ့ပါက သမန်းညီနောင်နှင့် မဲပလဲတို့သည် ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ချော်လင့်သုံးရက်အတွင်း ကျသွားနိုင်၏။

တိုက်ပွဲစဖြစ်ပြီးနောက်ရက်၌ ရန်သူအင်အားများသည် အတွက် အသေမှ စစ်ရုံးသို့ လေကြောင်းပစ်ကူ ပေးလာခဲ့လေသည်။ ပထမနေ့မှာပင်

မြဝတီမြို့ပေါ်သို့ ကကလေမှ ကင်း ထောက်လေယာဉ်တစ်စီး စေလွှတ် ပေးခဲ့လေသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် မြဝတီလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းနောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။ နောက်နေ့ များတွင်လည်း လေကြောင်းကင်းထောက် လေယာဉ်များ မြဝတီမြို့နှင့် သမန်း ညီနောင်၊ မဲပလဲဒေသများသို့ ပျံဝဲ ကင်းထောက်ခဲ့၏။ KNU နှင့် တညလ တပ်ပေါင်းစုတွင် လေယာဉ်ပစ် သေနတ်များ ပါမလာခဲ့သဖြင့် မိမိတို့ ကကလေမှ စစ်လေယာဉ်များကို ပစ်ချနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ မပစ်နိုင်ရုံ သာမက လေတပ်၏တိုက်ခိုက်မှုကို

ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ၎င်းတို့၏ တိုက်ခိုက် မှုအရှိန်အဟုန် Momentum မှာ လည်း ကျဆင်းခဲ့ရလေသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး တတိယ မြောက်နေ့မှစ၍ မိမိတို့ တပ်မတော် လေမှ တီ ၃၃ ဂျက်လေယာဉ် ၅ စီးဖြင့် သမန်း ညီနောင်နှင့် မဲပလဲကို ဝိုင်းတိုက်နေသည့် သောင်းကျန်းသူ များအား ရှောက်ကန်များ၊ စက်သေနတ် များဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပျံဝဲတိုက်ခိုက် ခဲ့၏။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များဖြင့် ဗုံးများ ကြဲချပေးခဲ့၏။ မြဝတီမြို့ပေါ်တွင်လည်း ကင်းထောက်လေယာဉ်များက အဆက် မပြတ် ပျံဝဲပေးခဲ့၏။ ရန်သူ့ကို ချောက်ချားစေခဲ့၏။ ထို့ပြင် ရိက္ခာ ပြတ်စပြုနေသည့် မြဝတီစခန်းခံစစ်မှ စစ်သည်များအတွက် ဒါကိုတာ လေယာဉ်များဖြင့် ရိက္ခာများ ချပေးခဲ့ ၏။ ထိုတိုက်ပွဲစဉ်တစ်ခုလုံး မိမိတို့ တပ်မတော်သည် ရန်သူ့အပေါ်တွင် လေကြောင်းအကဲသာမှု Air Superiority လေကြောင်းစိုးမိုးမှု Air

premacry ကို အပြတ်ရယူပြီး ရန်သူ (အရာရှိတစ်ဦးအပါအဝင်) အပါအဝင်

ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့၏။ ဒဏ်ရာရ ၄၂ ဦး ဦး ပေါင်း

ထိုတိုက်ပွဲစဉ်ကြီးတွင် ၁၀၂ ဦး

တပ်မတော်လေမှ တညလတပ်ပေါင်းစု ဒဏ်ရာရ - ၁၀၅ ဦးနှင့်

တီ ၃၃ ဂျက်တိုက်လေယာဉ် ကျဆုံး လမ်းတွင်

များ၊ ပြည်ပြေး ၄၂ ဦး } မြဝတီ တွေ့ဆုံတိုက်

ဒါကိုတာ လေယာဉ်များ၊ KNU ၂၃ ဦး အပါအဝင်

အော်တာလေယာဉ်များ၊ ပြည်ပြေး ၁၈ ဦး } သယံဇာတ ၁၀၅ ဦး

ဘိချ်လေယာဉ်များ၊ KNU ၁၂ ဦး မိမိတို့က ခံစား တညလတပ်

အဲလူးဝတ် ရဟတ်ယာဉ် ပြည်ပြေး ၃ ဦး } မဲပုလဲ ပေါင်းစုမှ တိုက်စစ်ဖြစ်သဖြင့်

များကို အသုံးပြုပြီးပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရာ KNU ၂ ဦး တပ်မတော်အနေနှင့် တညလတပ်

ရန်သူသည် မိမိ၏လေကြောင်း ပေါင်းစုထံမှ လက်နက်များ သိမ်းဆည်း

တိုက်ခိုက်မှုဒဏ် မခံနိုင်တော့ဘဲ မတ် ဒဏ်ရာရ ရမိခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် မြဝတီ

၂၁ ရက်နေ့မှာပင် စတင်ခွာစစ်ဆင် ပြည်ပြေး ၃၂ ဦး } မြဝတီ သယံဇာတနှင့် စခန်းများ ပတ်ဝန်း

သွားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ KNU ၂၃ ဦး ကျင်တွင် လိုက်လံရှင်းလင်းရာ၌

ပြည်ပြေး ၁၆ ဦး } သယံဇာတ မသွားနိုင်၊ သယ်မသွားနိုင်၍ ချန်

တိုက်ပွဲအရှုံးအမြတ် KNU ၁၄ ဦး ခဲ့သည့် လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်

မြဝတီဒေသ တိုက်ပွဲစဉ်ကြီး ပြည်ပြေး ၁၂ ဦး } မဲပုလဲ + ကျည်ဆန်များ၊ လူနင်း မိုင်းများ

တစ်ခုလုံး တိုက်ပွဲ အရှုံးအမြတ်မှာ KNU ၈ ဦး သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပါသည်။

အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။ စုစုပေါင်းကျဆုံး - ၁၀၀ ဦးနှင့်

မိမိဘက် လမ်းတွင်

ကျဆုံး ၅ ဦး တွေ့ဆုံတိုက်

ရေလဆက်

သောင်းရေ

မကြမူးသော အတွေ့အကြုံ

ထိပ်ပန်ည

ဇေယျာမောင်

TAKI 2014

သစ်တောရုံးမှ လိုက်လာသော အောင်တိုးနှင့် မောင်သက်တို့မှာ ရွှေလီ

မြစ်ကမ်းစပ်၌ မီးတစ်ဖို ဖိုကာ ဖယောင်း တိုင်များကို သစ်ပင်များပေါ်၌ လိုက်၍ ထွန်းညှိနေကြသည်။ သူတို့ ရွှေလီမြစ်မှ ခွဲထွက်လာသော ချောင်းဖျားရှိ တော

အုပ်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် သီတင်းကျွတ်အဖိတ်နေ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာကျော်ရေ ... သီတင်း ကျွတ်ဆိုရင် ဗန်းမော်ဆိပ်ကမ်းက ဘုရား ပွဲ စည်မှာပဲဗျ”

“မြတောင်ဘုရားကို ပြောတာ လား”

ဦးကျော်ဇောက သေနတ် ပြောင်းကို အဝတ်နှင့်တိုက်ရင်းမှ မေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မြတောင်ဘုရား မှာ ဗုဒ္ဓပုဇိန်ယဉ်းဆို ဆီမီးတွေ ထိန်နေ မှာပေါ့”

“အောင်တိုး”က လူပျိုပေါက် ကာလသားပီပီ လူစည်ကားသောနေရာ ကို အမှတ်ရပြန်သည်။ ဦးကျော်ဇောမှာ

လူငယ်များအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားလေသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိ တောထဲ ငါခေါ် မလာပါဘူးကွာ။ သီတင်းကျွတ်ရက် ဆိုတော့ မင်းတို့ ဘုရားပွဲသွားချင်ကြမှာ ပေါ့”

ဦးကျော်ဇောက သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ရွက်ထည်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ အောင်တိုးကတော့

အင်ကြင်းကိုင်။ ခရေကောင်းများပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းထားသည်။ သူတို့ မှာ ရွှေလီမြစ်မှ ခွဲထွက်လာသော ချောင်း ဖျားဝိုင်းရှိရာသို့ တော်တော်ရောက်ရှိ နေရာ လရောင်ထွက်လာသောအခါတွင် သဲသောင်ပြင် ဖွေးဖွေးကြီးကို သူတို့ ချောင်းစပ် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ မြင်နေရလေ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဖြူရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ထိုင်မသိမ်းလုံချည် အဖြူပေါ်တွင် အဝါလိင်းများ အောက်နား တွင်ပါသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး သောင်ပြင် ပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

လေသည်။

ချောင်းစပ်တွင်း လျှောက်သွား ရာ ပထမဆုံး မောင်သက်က ထို မိန်းကလေးကို အလျင်မြင်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ မောင်သက်ရ”

“ဟိုမှာကြည့်ကွာ။ ဒါ လူ

တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး ဥစ္စာစောင့်လား။ နာနာ ဘာလားပဲ”

မောင်သက် စကားကြောင့် ဦးကျော်ဇောက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သောင်ပြင်ပေါ်မှ ခွက်တစ်ခုကိုကိုင်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော မိန်းမပျို ကို တွေ့မြင်ရသည်။ မိန်းမပျိုမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်တင့်တယ် ၍ အရပ်မြင့်ကာ ဆံပင်များကို ခေါင်း ပေါ်တွင် စည်းနှောင်ကာ နောက်ဘက်သို့ ခေါက်ထားသည့် အင်းဝခေတ် ဆံထုံး မျိုး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့မြင်ကွင်းမှပင် ဝါးပိုးဝါးစစ် အဆစ်ဖြတ်ကာ ဆွဲထားသည့် ကြိုးကို ကိုင်သော မိန်းမပျိုမှာ တောထဲသို့

ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။

ဦးကျော်ဇောသည် ရွှေလီမြစ်
နား မြစ်လက်တက်များဘက်သို့ မကြာ
ခဏ တောပစ်ထွက်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်
မြင်ကွင်းမျိုးကို မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ သူတို့
သည် ညနေက ချောင်းစပ်မှ ဒရယ်ပေါက်
သေးတစ်ကောင်ပစ်၍ ရခဲရာ မီးဖို၍ ထို
ဒရယ်လေးကို ဖျက်ကာ မီးကင်နေကြ
ခဲ့ ဖြစ်သည်။

“ဦးလေး”

“ဟေ”

“မြင်လိုက်တယ်မို့လား”

မောင်သက်က လေသံဖြင့်
သည်။ သူသည် အတော်ပင် တုန်လှုပ်
ကြောက်ရွံ့နေသူဖြစ်သည်။

မောင်တိုးကလည်း လရောင်

နေသော သောင်ပြင်တွင် ကိုယ်ဟန်
ပြောကြောဖြင့် ဖြတ်သွားသော မိန်းမပျို
ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အဲဒါဘာလဲ ဦးလေး”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။

ငါလည်း ဒီသောင်စပ်မှာ စခန်းချပြီး
တောပစ်တာ လေးငါးခါမကတော့ဘူး။
ဒါမျိုးကို မမြင်ဖူးဘူး”

“လူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

မောင်သက်က ထပ်မေးသည်။

“မြင်လိုက်တာကတော့ လူပဲ
လေ။ နောက်မှ တခြား ဟိုဟား၊ ဒီဟား
တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်သက်
က ရွက်ထည်ရုံထဲသို့ဝင်ကာ အဝတ်
အိတ်တစ်အိတ် ယူလာလေသည်။

“ဘာတွေလဲကွ မောင်သက်”

“ဗျောက်အိုးတွေပါကွာ။ မင်းနဲ့

ငါ ဗျောက်အိုးဖောက်ပြီး မကောင်း
ဆိုးရွားတွေ မောင်းထုတ်ရအောင်”

ဦးကျော်ဇောက စဉ်းစားရခက်
နေသည်။ လူငယ်များ မကြောက်အောင်
တော့ သူက ထိန်းသိမ်းဖို့လိုပေသည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ။ တို့
ဖယောင်းတိုင်ထုပ် တော်တော်များများ
ပါသားပဲ။ ဖယောင်းတိုင်တွေကို သစ်မြစ်
တွေပေါ်မှာ စီထွန်းကြ”

ဦးကျော်ဇောက လူငယ်တွေ
ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေရန်နှင့်
စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲစေရန် ပြောလိုက်
သည်။

သူတို့ ရွက်ထည်ရုံလေးကို
စည်းဝိုင်းကဲ့သို့ ဖယောင်းတိုင်များပတ်ကာ
ထွန်းလိုက်သည်။ အချို့ နာနာဘာဝများ
က မီးရောင်ကို ကြောက်သည်ဟု
အောင်တိုး ကြားဖူးသည်။

“ဗျောက်အိုး ဖောက်ချင်
ဖောက်ကွာ။ အပြင်ဘက်ကိုပစ်ပေါ့”

မကြာမီမှာပင် ယမ်းကို စက္ကူ
နှင့်ပတ်ထားသော ဗျောက်အိုးသံများ
တဖြောင်းဖြောင်း မြည်သွားသည်။ လန့်၍
ပြေးသော ယုန်များမှအပ မည်သည့်
အသံကိုမျှ မကြားရပေ။

သစ်တောရုံးမှ ယူလာသော
ဆန်ကိုအိုးနှင့်ထည့်ကာ ဆန်ကြီးဆွဲပြီး
သစ်ကိုင်းဖြင့် မီးပုံပေါ်မှာချက်သည်။
ပြီးနောက် ဒရယ်ကင်နှင့် သူတို့ ထမင်း
စားကြသည်။ အမှန်မှာ ထမင်းစား၍

ကောင်းမည်ဖြစ်သော်လည်း ညဦးပိုင်းက
သောင်ပြင်ပေါ်ဖြတ်သွားသော မိန်းမပျို
ကြောင့် သူတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ကြသည်။

ထိုညက ရွက်ထည်ရုံပေါက်ဝ
တွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် စောင့်၍
အိပ်ကြရာ မိုးလင်းလုနီးတွင်ကား သုံး
ယောက်လုံးပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့
သည်။

ရွက်ထည်ရုံနှင့် မနီးမဝေးမှ
ခေါ်သံတစ်သံကြားမှပင် သူတို့ နီးလာ
ကြလေတော့သည်။

“ဦးခွင်”

“ဦးခွင်”

သူတို့ သုံးဦးထဲတွင် ဦးခွင်
ဆိုသောသူ မရှိပါချေ။ သို့သော် လာ၍
ခေါ်သူမှာ ကသည်းလူမျိုးလိုလို၊ ကမ်းယံ
လူမျိုးလိုလိုနှင့်တူပြီး အပေါ်ပိုင်းတွင်
အဝတ်မရှိပါ။

ဦးကျော်ဇောက စောစီးစွာ
နီးလာပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ
သည်။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟုတ်ပါတယ်ဆိုသော စကား
ကို ပီသစွာပြော၍ မြန်မာစကားတတ်သူ
ဟု ယူဆရလေသည်။

“စောစောက ခင်ဗျားခေါ်တဲ့
ဦးခွင်ဆိုတာ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဦးခွင်ပါပဲ”

သူပြောသည့်စကားက ရှင်း
သည်။ ဦးခွင်ဆိုသည်မှာ တွေ့ကာစလူကို
မိတ်ဆွေဖွဲ့သည့် စကားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာကူညီ
ရမလဲ”

“ကျုပ်တို့သခင်လေး ဂူးရော်
ဖျားတယ်၊ လဲတယ်။ သခင်မက ဒီနား
မှာ ဦးခွင်တို့ရှိတယ်။ သူ ရေလာခပ်တုန်း
က မြင်ခဲ့တယ်ဆိုလို့”

“ဪ ... မနော့ညက ရေ
လာခပ်တဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူတို့ ပြောကြတော့မှပင်
ရွှေလီအထက်ရှိ ရွာတစ်ရွာမှာနေသော

ကမ်းယံလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
သူတို့သခင်လေး မထနိုင်၍

ကူညီနိုင်လျှင် ကူညီပါမည်အကြောင်း
ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးကျော်ဇော
အောင်တိုးနှင့် မောင်သက်တို့သည်
ပစ္စည်းများယူကာ လိုက်ပါလာကြသည်။
တောနက်ထဲ တော်တော်

ရောက်မှပင် ယာယီဆောက်လုပ်ထား
သော တဲမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ရပ်ရည်
ချောမောခံ့ညားသောလူရွယ်ကို တွေ့
သည်။ လူရွယ်သည် မူလက သန်
ထွားကျိုင်းပုံရသော်လည်း ယခုအခါတွင်
အတော်ပင် အားနည်းနေပုံရ၏။

လူရွယ်၏ဘေးတွင် ကျွဲတစ်
လေးထိုင်ကာ ညကမိန်းကလေးက ငို
သည်။

ဦးကျော်ဇောသည် သွေး
စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ကောက်
ဝတ်ရှိ သွေးကြောမှာ သွေးတိုးသည်
မတွေ့ရတော့”

“ရဝမ် ... ရဝမ်”

လူမမာလူရွယ်က နှုတ်

ချုပ်ရုံ ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရှိပါတယ်”

မိန်းမပျိုက မပွင့်တပွင့် ပြောဆိုက်သည်။

“တစ်နေ့ကို ဒီခရီးသွားရမှာပဲ။

ချုပ်မယ်လူ ဦးခွင်တွေရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့။ သွားနှင့်မယ်နော်”

ရဝမ်ဟုအခေါ်ခံရသော မိန်းမ

ပျိုက မျက်ရည်များနှင့် ခေါင်ညှိတ်ပြသည်။ သည်ရွာ “ကျူးမား” ဟု “ရဝမ်”

ဆိုသော မိန်းကလေးက အော်လိုက်သံနှင့်အတူ လူရွယ်မှာ ငြိမ်သက်သွားလေ

သွားသည်။

သူ၏လူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဖက်တစ်

ချက်မှ ထိုင်ကာကန်တော့နေကြသည်။

ခြေရင်းမှ ရဝမ်ဆိုသောမိန်းကလေးက ခေါင်ကာကန်တော့လိုက်လေသည်။

မကြာမီ အသင့်ချထားသော

စိတ်ရည်ကြီးဖြင့် “ကျူးမား” ဟုခေါ်သော လူရွယ်ကို ပတ်နေလေတော့၏။

ပြားပြားရှည်ရှည် ပိတ်စကို

ပြုဆင်ထားသော ကြိုးပြားမှာ ခြေဖျားမှ

ပေါင် တစ်ဖက်စီပိတ်ကာ ပတ်တီးနှစ်စ ဆုံရာသို့ရောက်သောအခါတွင် ထိုသူနှစ်ဦးသည် ခါးမရင်ဝအထိ စည်းနှောင်သည်။

ထို့အတူပင် လက်ဖျားမှ ချိုင်း

အထိ ပတ်တီးစည်းပြီး လည်ပင်းမှ မျက်နှာများ၊ ခေါင်းဖျားပါ စည်းနှောင်လိုက်လေသည်။

အားလုံးစည်းနှောင်ပြီးသော

အခါ ဝါးနှင့်ကြိုးဆိုင်ကာ ဝါးလုံးလေးဖက်လေးတန် အစထွက်နေပြီး လူမှာလည်း အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ပင် တောင့်တင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဦးခွင် ကူညီပါ”

အောင်တိုးနှင့် မောင်သက်တို့

မှာ ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း ကူညီရန် နောက်တက်မှ ဝါးတန်းနှစ်ခုကို ထမ်းလိုက်တော့သည်။ တစ်တောင်ဆင်း၊ တစ်တောင်တက်ဖြင့် ရဝမ်ဆိုသောမိန်းကလေးသည် တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တင်လိုက်ကြရသည်။

ဦးကျော်ဇောသည် ရဝမ်

ဆိုသော မိန်းမပျို၏ လုပ်ပုံကိုပုံကို ကြည့်သည်။ သူမသည် အားလုံး နောက်ဆုတ်ခိုင်းကာ အသင့်ရှိနေသော မီးတုတ်ကို မီးရှို့လိုက်လေသည်။

“ဦးခွင်တို့ ကျေးဇူးပါ”

ဟုပြောရင်း အဝတ်ကျပ်စည်း

ကာ တွဲလောင်ဖြစ်နေသည့် လူရွယ်၏ အောက်သို့ မီးတို့လိုက်ရာ ကညင်ဆီကဲ့သို့ မီးလောင်ဆီများရှိသော အဝတ်စများမှာ ပြာကျသည်အထိ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။

ချောက်ချားစရာကောင်းလှ

သော ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အောင်တိုးသည် သီတင်းကျွတ် ပထမညတိုင်း မျက်လုံးထဲတွင် မြင်၍ နေလေတော့သည်။

ဝေဝိုင်းမောင်

ဟာသဆိုသည့်မှာ

မြောက်သုံးဆယ်

TAKE 2014

အောက်မြောက်သုံး

မြန်မာစကားတွင် “ယ” နှင့် “ရ” ကို အသံထွက်တူအောင် ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ “ရ”သံကို ပီပီသသ ခွ၍ ဆိုကြ၊ မပြောကြပေ။ ရေထုံးတွင်သာ “ယ”နှင့် “ရရစ်” ဟူ၍ ခွဲသည်။ သို့သော် မြန်မာစကားသံတွင်က အရေးအသား မဟုတ်ဘဲ အသံတူသာ ထွက်လေ့ရှိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် “ရောင်သုံးဆယ်” နှင့် “ယောင်သုံးဆယ်”သည်လည်း အပြောတူ၍ အရေးသာကွဲလေရာ ကြားသူအဖို့ မှားယွင်းနိုင်ပေသည်။ ထိုစကားလုံးကို “အသံတူ အရေးကွဲ” ဟု ခေါ်ရမည်လားမသိ။ “သံတူကြောင်းကွဲ” ဟုလည်းကောင်း မရေးဘဲ ပြောသောအခါ ခွဲသော သက်ဆိုင်မည်ဟု ထင်ပါ၏။

ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီးသည်လည်း ထို “သံတူကြောင်းကွဲ” သဘောကို သတိထားမိသောကြောင့် ဥပမာဖြင့် ပြောကြားသုံးစွဲခဲ့သော ထုံးပုံသာကေ ခေါ်ဆိုလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် အလုပ်

အကိုင် မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ ကြံ့သလို အတတ်များသုံး၍လုပ်ကိုင်စားသောက်သော ဒကာတစ်ဦးဆရာတော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုဒကာမှာ အရောင်းအဝယ် အလုပ်တွင်လည်း ပွဲစားဝင်လုပ်သည့်အခါ ဝင်လုပ်သည်။ ဆေးပညာကိုလည်း အနည်းငယ် တတ်ကျွမ်းသောကြောင့် ဆေးကုသည့်အခါတွင် ကုလိုက်သေးသည်။ တစ်ဖန် ဗေဒင်ကျမ်းများ လေ့လာဖူးသောကြောင့် ဗေဒင်ဟောသည့်အခါဟော၍ အိမ်များ၊ ကျောင်းများ ဆောက်သည်ကိုတွေ့လျှင် လက်သမားလိုအပ်ပါက လက်သမားလည်း ဝင်လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

ဗန်းမော်ဆရာတော်က ထိုဒကာနှင့် တွေ့သောအခါ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်လေသည်။

“တပည့်တော်က သင့်သလို အမျိုးမျိုး လုပ်စားနေတာပါပဲ ဘုရား” သူလုပ်သည့် အလုပ်အကိုင်များကို ကြားရသောအခါ ဗန်းမော်ဆရာတော်က ...

“မင်းကလည်း ယောင်သုံးဆယ် သမားပါဆိုသလိုပေါ့”

ဟု မိန့်ကြား၏။

“ယောင်သုံးဆယ်သမားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလည်း ဘုရား”

“အေး ... မကြားဘူးသေးရင် ပြောပြရသေးတာပေါ့”

ရှေးအခါတုန်းက ကိုပုနဲ့ မနဆိုတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ကိုပုဟာ အလုပ်တစ်ခုကို မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ ဟိုဟာ နည်းနည်းတတ်၊ ဒီဟာ နည်းနည်းသိဆိုတော့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လျှောက်လုပ်တာ မကြီးပွားဘူးဆိုပါတော့ကွာ”

တစ်နေ့တွင် ကိုပုသည် မနကိုခေါ်ကာ ရွာတစ်ရွာသို့သွားရန် ပြင်ဆင်၏။

“မနရေ”

“ရှင်”

“တို့ မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းက ရွာကိုသွားပြီး အလုပ်တစ်မျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်

စားရရင် ကောင်းမယ်”

“ရှင်သဘောပေါ့ရှင်။ တစ်ရွာ
မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုတာလို သွား
ချင်သွားပေါ့ ကိုပုရဲ့”

“အေး ... သေချင်တဲ့ကျပန်း
တောပြောင်း ဆိုတာမျိုး မဖြစ်ဖို့အရေးကြီး
တယ်”

“ရှင်သာ အလုပ်တစ်မျိုးပြီး
တစ်မျိုးပြောင်းတာ သူများလို ပညာ
တစ်ခုခု သေချာတတ်ကျွမ်းအောင်သင်ခဲ့
ရင် သူများတွေလို ထမင်းစားရတဲ့ အလုပ်
တစ်ခုရှိမှာပေါ့ရှင်”

“ကဲပါကွာ ဒါတွေပြန်ပြောနေ
လို့ မထူးတော့ပါဘူး။ လာဟော့... အချိန်
ရှိတုန်း သွားကြရအောင်”

ကိုပုကပြောတာနဲ့ မနလည်း
သူယောက်ျားနဲ့အတူ လေတစ်စီးပေါ်
တက်ပြီး စီးကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့်
မြစ်လယ်သို့ရောက်သောအခါတွင် ကိုပု
မှာ လှေပေါ်မှထရပ်ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရေထဲသို့ လိန်ကျသွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အမလေး”

သူယောက်ျား ပြုတ်ကျသွား
ရာ မနမှာ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်
၏။ ပြီးနောက် မြစ်ရေမှာ စီးနေ၍ သူ
ယောက်ျားအား လှေများ သဗ္ဗာန်များမှ
လူတို့ အမြန်ဆုံးကယ်ဆယ်နိုင်ရန်
အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလေတော့
သည်။

“လာကြပါဦးရှင်။ ကျွန်မ
ယောက်ျား ရောင်သုံးဆယ် ရေထဲမှာ
ရေနစ်နေလို့ပါ”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“ရောင်သုံးဆယ်” ဟု ကြား
လိုက်ရသောကြောင့် လှေများပေါ်တွင်
ရှိသောလူများသည် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရေထဲ
တွင် ခုန်ချကာ ရေနစ်သွားသော မန၏
ယောက်ျား ကိုပုကို ကယ်ဆယ်ကြလေ
သည်။

ဆွဲမိသောအခါ ရောင်ထုံး
တစ်ခုကိုသာ ဆွဲမိ၍ ရေထဲမှဆယ်ကာ
လှေပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။

သို့သော် ကယ်ဆယ်သူများ

သည် ရောင်တစ်ခုသာ ကိုပုတွင်
တွေ့ရသောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်၍
မနကို အော်ကာပြောလေသည်။

“ဪ ... အစ်မကြီး

အစ်မကြီး ယောက်ျားမှာ ရောင်သုံးဆယ်
ရှိတယ်ဆို ခုတော့ ရောင်ကတစ်ခုတည်း
ပါထား”

“ဟုတ်သားပဲ။ ကျုပ်တို့

ရောင်ထုံးသုံးဆယ်မို့ တော်တော်ထူး
မယ်ထင်လို့”

“အေးဗျာ ... ဘာ

ဟုတ်မမှန် ပြောရတာလဲ”

“သက်သက် မုသာဝါဒ ပြောတာ”

လှပေါ်သို့ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ကြသူများ၊ လာ၍ကြည့်ကြသူများက

နုကို မကျေမနပ်နှင့် ပြောကြ၏။

ထိုအခါ မနုက တောင်းပန်စကားဆိုလေသည်။

“သည်းခံပါရှင်၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ နှင်ပြပါဦး”

“ကျွန်ုပ်ယောက်ျားက ဗေဒင်ဆည်းဟောတယ်”

“အင်း”

“ဈေးလည်းရောင်းတယ်”

“အင်း”

“လက်သမားလည်း လုပ်တယ်”

“ဪ”

“ဆေးဆရာလည်း လုပ်တဲ့လုပ်တယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ

သေသေချာချာ၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ဘူး။

ဟိုဟာလုပ်လိုက်၊ ဒီဟာလုပ်လိုက် ယောင်ယောင်ဝါးဝါးလုပ်တာ များလို့

သူ့ကို “ယောင်သုံးဆယ်သမား” ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာပါ”

ထိုအခါမှ ကိုယ့် ရေနစ်သည်ကို ကယ်ဆယ်သော လှေသမားများမှာ

သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။ “ဪ ... လက်စသပ်တော့

ဒီလိုကို”

ဗန်းမော်ဆရာတော်က ထိုဥပမာ မိန့်ကြားပြီးနောက် အလုပ်

အမျိုးမျိုးပြောင်းသော ဒကာအား ဆုံးမစကားပြောကြားလေသည်။

“လောကမှာ အတတ်ပညာတစ်ခုကို သေသေချာချာ တတ်အောင်

သင်ပြီး အလုပ်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရတယ် ဒကာ။ အလုပ်မမြဲဘဲ

ပြောင်းလဲနေတော့ အကျိုးဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

အလုပ်ကို စွဲမြဲ၍ ရည်ကြာစွာလုပ်ကိုင်သောကြောင့် အတွေ့အကြုံနှင့်

ကျွမ်းကျင်မှုလည်းရှိလာလေသည်။ လူ

မသိ မကျွမ်းကျင်သေးလျှင် လူသိများမိတ်ဆွေများအောင် မိမိအလုပ်ကို

ကောင်းသထက်ကောင်းရန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရ၏။

ဗန်းမော်ဆရာတော် မိန့်ကြားသကဲ့သို့ပင် “ယောင်သုံးဆယ် သမားများ”ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေ

သည်။ ယောင်သုံးဆယ်သမားများမှာ “အသက်မွေးမှု တစ်ခုပညာ” သူသကဲ့သို့

ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်အောင်မသင်ကြား သူတစ်ပါးတို့လုပ်သည်ကို

အားကျကာ အတုခိုး၍ လိုက်လုပ်ခြင်းအားဖြစ်၍ မအောင်မြင်သောအခါ

အခြားအလုပ်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ လောကီကိစ္စ၌ဖြစ်စေ၊ လော

ကုတ္တရာကိစ္စ၌ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစိုက်အားထုတ်သူတို့သာ အကျိုးများ

ကြောင်း ဆရာတော်က ပြုံး၍ဖွယ်သာကောပြုကာ ပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အောင်မြင်သူ

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

အလွတ်တစ်ကန်ကောဆိုတော့
အလွတ်ကန်ရမှာမို့ ဒိုင်လူကြီးလဲဇယ်ပါ
ဂိုးသမားလဲဇယ်ပါ...

ကိုယ်တွေကြုံတော့

TAKM2014

မင်းမောင်မောင်
စိုးဝင်း(ဝက်လက်)

ကိုညိုမောင် ထန်းရည်ကောင်း
ရဲလား”

မြင့်ထူးက အုန်းမှတ်ခွက်ထဲ
ထန်းရည်ငဲ့ထည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ကောင်းမှကောင်းပဲ။ ပေါက်
တော ဘိုးသုန်ထန်းရည်က နာမည်ရပြီ
သားပဲ။ ထန်းအကိုင်ကောင်းလို့ ထန်းရည်
ကလည်း ကောင်းတာလိုဆိုရမှာပဲ”

ပေါက်တော ကျေးရွာ
အနောက်ဘက် ဘိုးသုန်၏ ထန်းတော
ထန်းရည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ
ယခုလို နွေရာသီ၊ နွေဦးကာလတွင်
တကူးတက လာရောက်သောက်ကြရ
သည်အထိ ထန်းရည်ကကောင်း၏။

ယခုလည်း ထန်းရည်ဝိုင်းတွင်
ကိုညိုမောင်၊ မြင့်ထူး၊ ကိုပေါက်စီ၊
သိန်းမြင့်၊ ဘိုးအောင်တို့ငါးယောက်အစု
က ထန်းရည်ဝိုင်းပွဲနေကြ၏။

ထန်းရည်အမြည်းက လယ်
ကြွက်ကင်ကြော်၊ အမဲဝမ်းတွင်းသား
ဟင်း အရည်ဖြင့်ချက်ထားပြီး မဆလားနဲ့
တသင်းသင်းနဲ့မို့ ထန်းရည်အမြည်းက

ကောင်းလှ၏။
လယ်ကြွက်ကြီးများသည်

စပါး၊ ပဲများကို တဝကြီးစားထားရသဖြင့်
ဝကပ်နေ၏။ လယ်ကြွက်အကြီး တစ်

ကောင် လေးဆယ့်ငါးခန့်ရှိပြီး အဆီ
အသားနှင့် ဝပြီးလှ၏။

မီးသွေးဖိုဖြင့် ကင်ထားသည်
ကို ပြန်ကြော်ထားသဖြင့် ကြပ်ရွှနေပါ
၏။ ကိုညိုမောင်သည် ကြွက်ကြော်ပေါင်
တစ်ပေါင်ကို ဖဲ့ယူလိုက်ပြီး ဝါးစားလိုက်
ပြီး ...

“ကြွက်ကြော်ကတော့ ...
ကောင်းသဟေ့။ ငါ မန္တလေး ပဲရောင်း
သွားတုန်းက အကင်နာမည်ကြီးဆိုင်
ဘီယာနဲ့ မြည်းကြည့်တာ ကြွက်ကင်
အကြော်ရအရသာ ဘယ်မိလိမ့်မလဲ”

“ကိုညိုမောင်ရေ လယ်ကြွက်
ကင်ကြော် ကောင်းသလို၊ အမဲဝမ်းတွင်း
သား ရည်ကျွဲလေးကိုလည်း သောက်စား
ကြည့်ပါဦး”

သိန်းမြင့်က ပြောလိုက်မှ
ကြောင့် ကိုညိုမောင်သည် အမဲဝမ်းတွင်း

သားတစ်ခွက်ကို အရည်ရော အဖတ်ပါ
မြည်းလိုက်၏။

“ဟာ... ဝမ်းတွင်းသားဟင်း
ကလည်း ရယ်ပါလား”

ကိုညိုမောင်က ဝမ်းတွင်းသား
ဟင်းကို မြည်းစားအပြီး ချီးကျူးပြောဆို
လိုက်၏။

“ပွဲစားကြီးမို့ ကိုမြင့်ထူးက
ရှယ်ဆည့်ခံတာလေ။ ထန်းရည်ကလည်း
ပင်ကျရည်ကို ကြိုပြီးမှာထားရတာ”

ပင်ကျရည်၏အရသာမှာ ခိုင်
မြဲလေးဖြင့် သောက်ရသည်မှာ အရသာ
ရှိပြီး တရှိန်ရှိန်လေး ဖီလင်တက်ပြီး နှုတ်
စေ၏။

အပင်ပေါ်က ချခါစဖို့ အမြင့်
လေးများ တစ်စီနှင့် တက်လာသော
အမြှုပ်လေးများ ပေါက်ကွဲထွက်လာမှု
အမြှုပ်လေးများ ခုန်နေသလိုလိုမို့ ဖုန်
ဆိတ်ခုန်သလိုဟု နှိုင်းယှဉ်ပြောကြ၏။

“အပြန် လယ်ကြွက်ကင်
ဆယ်ကင်၊ အကင်နစ်ဆယ်လောက်
ဝယ်သွားဦးမှပဲ”

ကိုညိုမောင်က ကိုမြင့်ထူးကို

လေ့၊ ရွာစရိုက်အရ အမဲသားငါးပေါ်

စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ဆားတောင်

ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

သည်၊ လုပ်သည်နှင့် ကိုညိုမောင်ကို

သည် ရွှေဘို-ဝက်လက်နယ်များမှ ထွက်

“ခင်ဗျားပြန်ရင် ပေးလိုက်ဖို့

ဟင်းစားပေးလိုက်ကြ၏။

ရှိသော စပါး၊ ပဲ၊ ဂျုံ၊ သီးနှံစုံကို အများ

အမဲပေါင်သားနှစ်တွဲချန်ထားတယ်”

ကိုညိုမောင်က ပေါက်တော

ဆုံး ဝယ်ယူသောနေရာဖြစ်၏။

ကိုမြင့်ထူး ပြောလိုက်ခြင်း

ကျေးရွာအနောက်ဘက် ငါးမိုင်လောက်

မန္တလေးက သီးနှံပွင့်ကြီးများ

ကြောင့် ...

သာ ဝေးကွာသော တကောင်းခေါင်

က ဆားတောင်သို့ လာရောက်ပြီး ပွဲရုံခွဲ

“ဒါဆိုလည်း လယ်ကြွက်ကင်

ကျေးရွာတွင် နေထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်

များဖွင့်ပြီး ဝယ်ယူမှုကြောင့်လည်း

နောက်တစ်ခေါက်မှ ယူတော့မယ်ဗျာ”

ကျေးရွာများမှ ထွက်ရှိသော စပါး၊ ပဲ၊ ဂျုံ

မန္တလေးအထိ သီးနှံကို သွားရောင်းနေ

ကိုညိုမောင်သည် သီးနှံပွဲစား

များကို ဝယ်ယူသော ပွဲစားဖြစ်ပြီး

စရာမလိုဘဲ ဆားတောင်ရှိ ပွဲရုံများတွင်

တချို့တောင်သူများက သူ့ထံမှ

ဆားတောင်-ရွှေဘို ပြေးဆွဲနေသော

ရောင်းချကြ၏။

ကြိုတင်ငွေယူထားကြရသည်ကို သူ့ကို

ကားသင်းထဲ သူ့ကားတစ်စင်းထည့်ပြီး

သီးနှံလှောင်လတ်သမားများ

အနီးကပ်လို့ မျက်နှာရ ခြံထွက်သီးနှံလေး

ပြေးဆွဲနေခြင်းကြောင့် ကားခပ်လည်းရ

သည် စပါး၊ ပဲ၊ ဂျုံ၊ နှမ်း၊ ပြောင်းများကို

လက်ဆောင်ပေးတတ်သလို ရွာ

ရန်ကုန်ပေါ်ကလည်း အမြတ်ရသဖြင့်

သီးနှံလှိုင်လှိုင်ပေါ်ချိန်တွင် ဈေးသက်သာ

တခြားပွဲစားတွေထက် ဈေးပိုပြီးပေးဝယ်

သဖြင့် ဝယ်ယူပြီး လှောင်ထား၏။

နိုင်ခြင်းကြောင့် သူက သီးနှံများကို

လယ်သမားများအနေဖြင့်

အများဆုံး ဝယ်ယူရရှိ၏။

လတ်တလော မြေဆီကြေး၊ မျိုးစေ့

သီးနှံပေါက် အမြတ်နည်းသော်

ကြေး၊ စိုက်စရိတ်၊ ပျိုးစရိတ်နှင့် စားဖို့ကို

လည်း ကားခရသဖြင့် ပုံမှန်တွက်ခြေ

ကြိုတင်ပြီး မိမိတို့နှင့်သင့်ရာ သီးနှံပွဲရုံ

ကိုက်ပါ၏။

များကငွေကို ကြိုတင်ယူကြရသလို

ယခုလို ကုလားပဲပေါ်ရာသီ

ပွဲစားများထံမှလည်း ကြိုတင်ယူထားမှု

တွင် ကျေးရွာများသို့ဆင်းပြီး သီးနှံဝယ်

ကြောင့် လက်ရှိဖောက်သည်ဈေးနှုန်းဖြင့်

ပြီး ဆားတောင်သို့ ရောင်းချ၏။

ရောင်းချကြရ၏။

သီးနှံ ဈေးနှုန်းကောင်းချိန်
ရောက်သည်နှင့် တောင်သူလယ်သမား
လက်ထဲတွင် သီးနှံက မရှိတော့ပေ။
ငွေကြေးရှိပြီး သီးနှံလောင်းနိုင်သူက နန်း
ကချွေး ခြေမကျအောင် လယ်ထဲယာထဲ
မိုးမလင်းခင် လယ်ထဲဆင်း၊ မိုးချုပ်မည်း
မှောင်မှ လယ်ထဲကတက်ပြီး ပင်ပင်
ပန်းပန်း လုပ်ရသူထက် ငွေရှိရှိ သီးနှံ
လောင်းထားနိုင်သူက အကျိုးအမြတ်
ပိုရပါ၏။

ကိုညိုမောင်သည်လည်း
လယ်သမားများပေါ်မှ အမြတ်ငွေနှင့်
ယခုလို ကားပိုင်ပွဲစားဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကိုညိုမောင်သည် ရွာကို
ပြန်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ထန်းရည်ကို
ရေချိန်ကိုက်လောက်ရုံသာ သောက်ပြီး
လယ်ကြွက်ကင်ကြော်နှင့် အမဲဝမ်းတွင်း
သားဟင်းကို တဝစားလိုက်၏။

ကိုညိုမောင်ကို ညဉ့်ခံသော
သူများကတော့ အမူးလွန်နေကြ၏။

“ကိုညိုမောင် ဒီတစ်ခေါက်
တော့ ကျွန်ုပ် ခင်ဗျားကို လိုက်မပို့နိုင်တာ

ခွင့်လွှတ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်သောက်တာ များသွား
လို့”

ကိုညိုမောင်က အားလေးလျှာ
လေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ... ကျွန်
ပြန်တော့မယ်”

ကိုညိုမောင်သည် ဆိုင်ကယ်
ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်၏။

“ဒီမယ် ... အမဲသားနှစ်တွဲ
လက်ကိုင်ချိတ်သွားတော့ဗျာ။ ထည့်စရာ
ကြွတ်ကြွတ်အိတ်လည်း မရှိဘူး”

ကိုညိုမောင်က လျှောကြီးနှင့်တွဲ
ထားသော အမဲသားနှစ်တွဲကို ဆိုင်ကယ်
လက်ကိုင်ကို ချိတ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ... သွားပြီဗျို့”

ကိုညိုမောင် ဆိုင်ကယ်သည်
ထန်းတော လူသွားလမ်းမှ ကွေ့ကွေ့
ကောက်ကာဖြင့် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်
ရောက်ချိန်တွင် နေက ဝင်စပြုနေ၏။

တပေါင်း တန်ခူး၊ မိုးသားကြွေ
ဆိုစကားအရ ကောင်းကင်တွင် တိမ်
ထူထပ်နေမှုကြောင့်၊ အမှောင်ရိပ်

အားပိုနေမှုကြောင့် ဆိုင်ကယ်မီးကို နှင့်လိုက်ပြီး စီးလာရာ ပေါက်လာတာ အနောက်ဘက် ဘုရားပျက်များနားသို့ ရောက်လာ၏။

လမ်းကြောကို ဆိုင်ကယ်မီး ရောင်ကြောင့် ထင်ရှားစွာ မြင်းနရ၏။ ဆိုင်ကယ်သည် ဘုရားငုတ်တိုနားရောက် သည်နှင့် ရုတ်တရက် လက်ကိုင်ဒိုင် တ်ထားသော အမဲသားတွဲသည် လှုပ်ခါပြီး အမ်းသွားသလို ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ပါ အမဲသားချိတ်ထားသောဘက် လည်ပြီး သွားမှုကြောင့် လက်ကိုင်ကို ပြန်လည် ထည့်မတ်လိုက်သဖြင့် လမ်းဘေးထိုးကျ သည် အခြေအနေမှ လမ်းကြောပေါ် ပြန်ရောက်လာရ၏။

ကိုညိုမောင်သည် အခြေအနေ နှင့် နိပ်စားမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်ထသွားပြီး ခေါင်းကြီး နှစ်လောက်ကြီးသွားသည် ထင်လိုက်ရ သည်။ မိမိသည် အမဲသားစိမ်းတွဲများ လက်ကိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲလာမှုကြောင့်

အမဲသားနံ့ကို မကောင်းဆိုးဝါး သရဲတစ္ဆေ မြင်ရ၏။ များက အနံ့ရပြီး ယခုလို အမဲသားတွဲ အား ဆွဲလုခံရခြင်းဟု ကိုညိုမောင် တွေး သိလိုက်မိ၏။

အမဲသားကို တွဲချိထားသည်က တန်းလက်ရှောကြိုးမို့ ခိုင်ခံ့လှမှုကြောင့် ပြတ်ပါမသွားခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားလျှော် ကြိုးသာဖြစ်ပါက ပြတ်ပါသွားပေလိမ့် မည်။ ကိုညိုမောင်သည် ဆိုင်ကယ်လီဟာ ကို အကုန်လှည့်တင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်သည် ရှေ့သို့ ဝါးလုံးထိုးအရှိန် နှင့် ပြေးထွက်လိုက်မှုကြောင့် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်သွားသဖြင့် လက်ကိုင် ကို အားပြုလိုက်ရ၏။

လမ်းကြောသည် မြေသား လမ်းဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်ကယ်သည် ခုန် ပေါက်ပြေးလွှားမှုကြောင့် လက်ကိုင်ကို အားစိုက်ကိုင်ထားရ၏။

ကိုက်သုံးရာလောက် ရောက် သည်နှင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက် သော်လည်း မှောင်နေသဖြင့် ဘုရားငုတ် တိုကြီးကိုသာ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ဖြင့်

မြင်ရ၏။ ဘုရားပျက်များနှင့် အထုင်း အတော်ကွာလာသည်နှင့် ဆိုင်ကယ် အရှိန်ကို ပုံမှန်လျှော့ချလိုက်၏။ ကိုညိုမောင်သည် ယစ်ဖူးနေ သော ထန်းရည်ဖူးနေမှုလေးပင် ပျောက် ကွယ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ နှစ်ရွဲနေပါ၏။

အများသူငှာပြောကြသော သရဲ တစ္ဆေကို ကြားဖူးနားဝဖြင့် သိရှိ ထားခဲ့ရသော်လည်း ယခုလို ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်ရမှုကြောင့် တရားသံဝေဂစိတ် လေး ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည် နေကြရသော သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းဆိုး နှစ်တန် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အရ ဖြစ်ပျက်လည်ပတ်နေရပါလားဟု ထန်း တောပြန် ကိုညိုမောင်တစ်ယောက် အသိတရားရလိုက်ပါတော့၏။

စိုးဝင်း(ဝက်လက်)

ဤကဏ္ဍကြီးဟာ

လေးကျန်းတမြင့်ပိုရ်

ကဝိလဝိုင်းယောဟန်(ဟပွန်)

ဓာတာဝိတု

မြင့်မိုရ်ရွှေတောင် မိထကြွေးထို

ထောင်းစွာဆစ်ကြ

ဝတ်ထျေထျေ

ကြွေးထစ်ချကာ

ထားနှင့်မထားထို

ခြောက်စားချီးမြှင့်

ဝတ်ထျေထျေ

အလုပ်တာဝန် လေစံတင်းနဲ့

အပြစ်ထင်းအောင်လုပ်ငါလေ

စည်းစိမ်တို့ပေး ထက်ဆံရေး

ရွှေဂွေတွေးထုံးချယ်ဝေ

အဲဒါမှ ဗုဒ္ဓဝါဒထွာမဝီလာတွေ။

“ပါးပါး ... မြင့်မိုရ်တောင်

ဆိုတာ ဘယ်လိုတောင်မျိုးလဲ”

ကျွန်ုပ်မိသမီးငယ် နော်ရီ(စ်)

ဇာကျောစလင်းသည် ကျွန်ုပ်သင်ပြသော

(၃၇)ဖြာ မင်္ဂလာတရားတော် ဗုဒ္ဓစာပေ

ရွတ်ဖတ်ရင်း မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးငယ် နော်ရီ(စ်)ဇာကျော

စလင်းသည် မိခင် (RCN) ဘာသာဝင်

(နော်မေါစတီးနား) နှင့် ကရင်ပြည်နယ်

ဗီဒွန်မြို့ အရှေ့ဘက် သံလွင်မြစ်ကမ်း

နံဘေး ဖွေးလှတောင်ပေါ်၌ အနေကြ

ပြီး ယခုမှ ဗမာပြည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး

သာယာဝတီခရိုင်၊ ဇီးကုန်းမြို့ ရာသေကြန်

လမ်းအမှတ် (၁) ရက်ကွက် ရောက်လာ

သဖြင့် ဗုဒ္ဓစာပေမသိ၍မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းသည် မိဘ

မေတ္တာသည် မြင့်မိုရ်တောင်ထက် အစ

အလွန်ကြီးမားကြောင်းပြောသလို၊ ပြော

လိုက်ပါလျှင် မြင့်မိုရ်တောင်သည် ဇီးရွက်

လောက်၊ နွားဦးချိုလောက် မြင့်သွားမည်

ဇီးရွက်လောက်၊ နွားဦးချိုလောက် သမီး

ငယ် နော်ရီ(စ်)ဇာကျောစလင်း မမြင်

စေရန် မြင့်မိုရ်တောင်၏အကြောင်းကို

သိစေရန် နာနာနာယနိဒ္ဒေသကျမ်း

ပါရှိသည်။ မြင့်မိုရ်တောင်အကြောင်းကို

ကျွန်ုပ်မှ ...

“ဖိုးမူ ... ပါးပါးတို့ နက္ခတ္တ

တြိစက္ကဇာတာ ဖတ်ကြား၊ ဟောပြောသူ

တိုင်း သိသင့်တဲ့အချက်တွေလိုပဲ ဒီ

ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ စင်္ကြံဝဠာတစ်ခု

ကို စူဠလောကဓာတ်တစ်ခု၊ စင်္ကြံဝဠာ

တစ်သောင်းခွဲကို မဇ္ဈိမလောကဓာတ်

တစ်ခု၊ မဇ္ဈိမ ဆယ်ကုဋေကို မဟာ

လောကဓာတ်တစ်ခု၊ စင်္ကြံဝဠာ ကုဋေ

တစ်သိန်းရှိသော မဟာလောကဓာတ်ရဲ့

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်

အရပ်ရပ်မျက်နှာတို့က အဆုံးအစမရှိ

သော။ စူဠလောကဓာတ် မဇ္ဈိမလောက

ဓာတ် မဟာလောကဓာတ် အနန္တ

လောကဓာတ်လေးပါးရှိတယ်။ အဲဒီ

စင်္ကြံဝဠာထဲမှာ ...

ဇမ္ဗူဒီပါ တောင်ကျွန်း

ဝိဒေဟ အရှေ့ကျွန်း

ဥတ္တရ မြောက်ကျွန်း

မဇ္ဈိမ အနောက်ကျွန်းဆိုတဲ့

ကျွန်းလေးကျွန်းရဲ့ ဗဟိုမှာ မြင့်မိုရ်

တောင်ဟာ ရေသမုဒ္ဒရာအောက်မှာ ရှစ်

သောင်းလေးထောင်၊ ရေသမုဒ္ဒရာအပေါ်

မှာ ရှစ်သောင်းလေးထောင် စုစုပေါင်း

မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့အမြင့်က တစ်သိန်း

ခြောက်သောင်းရှစ်ထောင်မြင့်တယ်။

မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ လုံးပတ်က

ယူနော နှစ်သိန်းလေးသောင်းတစ်ထောင်

နှစ်ရာရှိတယ်။

မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ တောင်ထိပ်မှာ သီးခြားမင်းနေတဲ့ တာဝတိံသာ၊ သုဒဿန၊ ဝေဇယန္တ၊ အာရဇ္ဈ၊ လိုခေါ်တဲ့ နတ်ပြည်ရှိပြီး အဲဒီနတ်ပြည်မှာ ဥယျာဉ်ပန်းမန် ရေကန်တွေနဲ့ လှပတင့်တယ်နေတယ်။

မြင့်မိုရ်တောင်ကို အာလိမ်ငါးဆင့်ဝန်းရံနေတယ်။ အာလိမ်တစ်ဆင့်မှာ ယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တယ်။ အာလိမ်တစ်ဆင့်နဲ့ဆင့်လည်း ယူဇနာတစ်သောင်းစီကွာဝေးတယ်။ ပထမအာလိမ်မှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်တွေ နေတယ်။ ဒုတိယ အာလိမ်မှာ ရိက္ခိရ်ဘီလူးတွေနေတယ်။ တတိယ အာလိမ်မှာ ကုမ္ဘဏ်တွေနေတယ်။ စတုတ္ထအာလိမ်မှာ ဂဠုန်တွေနေတယ်။ ပဉ္စမအာလိမ်မှာ နတ်နဂါးတွေနေတယ်။

မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ အရှေ့မျက်နှာမှာ စက္ကရဋ္ဌ နတ်မင်းကြီးနေတယ်။ မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ တောင်မျက်နှာမှာ ဝိရုဋ္ဌကနတ်မင်းကြီးနေတယ်။ မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ အနောက်မျက်နှာမှာ ဝိရုပက္ခ

နတ်မင်းကြီးနေတယ်။ မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ မြောက်မျက်နှာမှာ ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးနေတယ်။

ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းက လှည်းဦး၌ ခင်းထားသော ဆောင်ပန်းနှင့် တူသော ဗဗ္ဗုဒီပါတောင်ကျွန်းယူဇနာတစ်သောင်းကျယ်တယ်။

လခြမ်းသဏ္ဌာန်နဲ့ တူတဲ့ (ဝိဒေဟ) အရှေ့ကျွန်းက ယူဇနာ ခုနစ်ထောင်ကျယ်တယ်။

လေးထောင်သဏ္ဌာန် အင်ပြင်သဏ္ဌာန်နဲ့တူတဲ့ ဥတ္တရသရဏီ မြောက်ကျွန်း ယူဇနာရှစ်ထောင်ကျယ်တယ်။

လဝန်သဏ္ဌာန်နဲ့တူတဲ့ (အမရဂေါရာ) အနောက်ကျွန်း ယူဇနာ ခုနစ်ထောင်ကျယ်တယ်။

ကျွန်းမှာနေကြတဲ့သူတွေက ကျွန်းရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်တူကြတယ်။

မြောက်ကျွန်းသူတွေက နတ်များလောက် ချောမောလှပနေတယ်။ တစ်ကျွန်းနဲ့တစ်ကျွန်း အပြင်အစွန်းအရှင်း ယူဇနာခြောက်သိန်း ခြောက်သောင်းရှစ်

ထောင်နှစ်ရာငါးဆယ် (ကွာဝေးတယ်။

ယခု ပါးပါးတုံ့နေတဲ့ တောင်ကျွန်းနဲ့ မြင့်မိုရ်တောင်က ယူဇနာ သုံးသိန်းခြောက်သောင်းသုံးထောင် ကွာဝေးတယ်။

အဲဒါ ဖိုးမူသီချင်တဲ့ မြင့်မိုရ်တောင်ရဲ့ ဝိသေသပုံ”

ကျွန်ုပ်ရှင်းပြသော မြင့်မိုရ်တောင် နားထောင်နေသော သမီးငယ် နော်ရို(စ်)ဇာဂျောလင်းမှ ...

“ပါးပါး တစ်ယူဇနာကို မိုင်ဘယ်လိုတိုင်းမလဲ”

“ဗိုမူ တစ်ယူဇနာကို (၁၂) နိုင်

(၅) ဖာလုံ (၃၂) မိုင် (၈) တောင် ရှိတယ်

ကျွန်ုပ် သမီးငယ် နော်ရို(စ်)ဇာဂျောလင်းကို ဗုဒ္ဓစာပေ သင်ပေးသော ချိန် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ဖွေးလှတောင်ဆီတွင်နေစဉ်က ဗေဒင်နက္ခတ်ပညာသင်သားကြီး စောကြာရင်မှူး၊ သားငယ် စောဆာရင်ထူးတို့ကို သင်ပေးပြီး စာပေသင်ကြားမှု မရှိခဲ့မှုကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွေးများဖြင့် ... ။

အရင်တော့ပဲ...
ရင်ခွာ...တစ်ခါ...
တစ်ခါ...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...

မိမိတို့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...

အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...

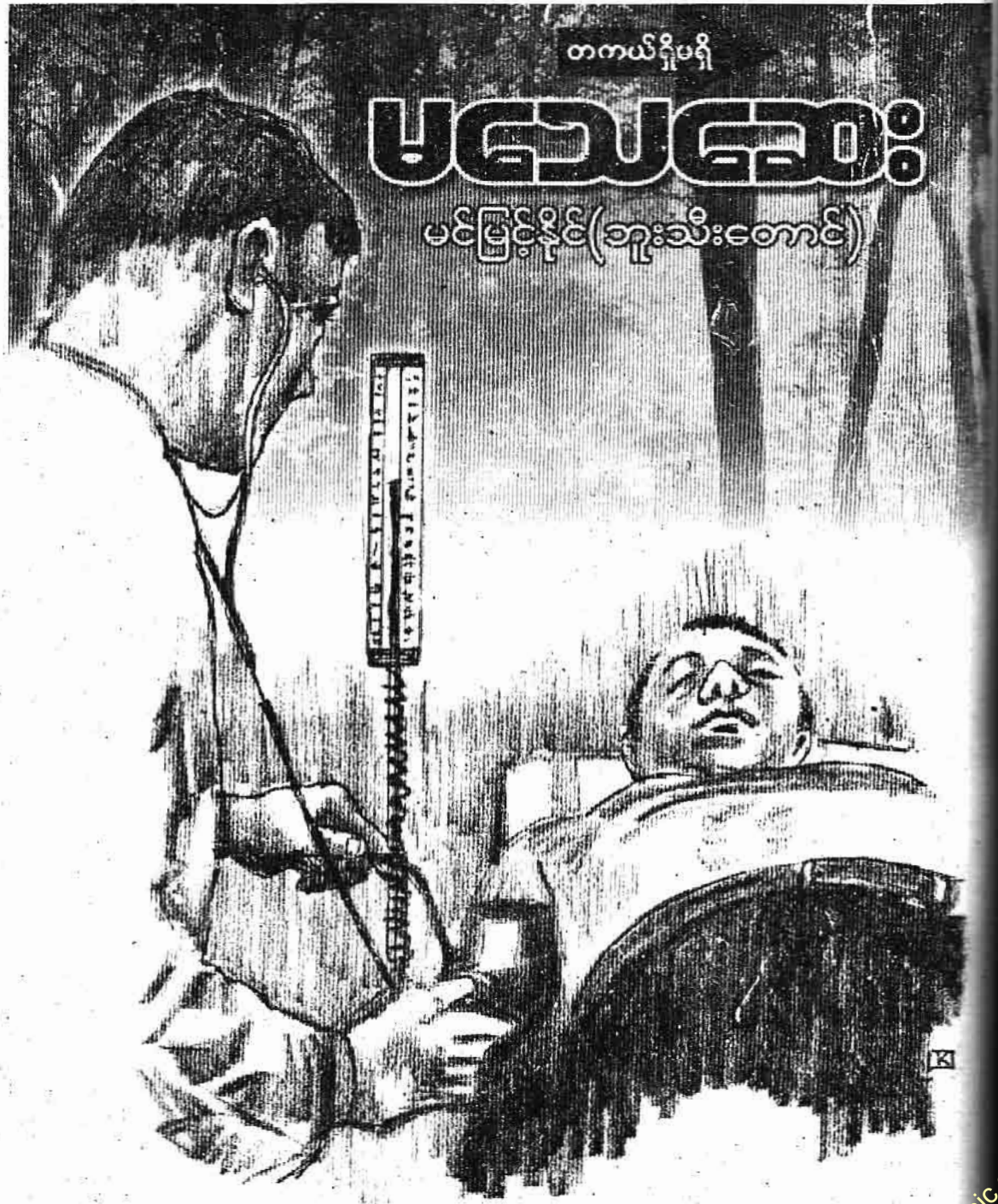
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...
အခုတော့...

တကယ်ရှိမရှိ

ပလ္လင်

မင်မြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

ရခိုင်ပြည်နယ်၏ အနောက်
ဘက်ခြမ်း ရသေ့တောင်မြို့နယ်ရှိ ရေစိုး
ချောင်းရွာကလေး ရခိုင်ပြည်နယ်၏
တည်နေပုံက တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် ဘင်္ဂ
ထားပင်လယ်အော်၊ အနောက်ဘက်တွင်
ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ၊ မြောက်ဘက်မှာ
တောင်စွယ်တောင်တန်းများနှင့် အရှေ့
ဘက်တွင် ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးက
ဆံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကားဆီးထားသည့်။
ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်း နေထိုင်
ကြသည့် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများမှာ
မင်္ဂလာဒုံနှင့် မြစ်ချောင်းများအနီး နေထိုင်
ကြသူများမှာ ရေထွက်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့်
ပုစွန်၊ ကဏ္ဍန်းများဖမ်းဆီးခြင်း။
ချွေးချွေးရောင်းချခြင်းများဖြင့် အသက်မွေး
သက်တောင့်ကြသလို မြေပြန့် လယ်ယာ
သမားများမှာလည်း လယ်ယာကိုင်ကျွန်း
ထုတ်ကိုင်နေထိုင်ကြပြီး တောတောင်များ
အနီး နေထိုင်ကြသူများကလည်း တော
တောင်ထွက်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် သစ်၊
ကြိမ်နှင့် သစ်ခွပန်းနှင့် ရခိုင်သင်
များ ရှာဖွေရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်

မွေးကြသူများ စသည်ဖြင့် နေရာဒေသ
လိုက်၍ စီးပွားရေးအရ ရှာဖွေရောင်းချ
စားသောက် နေထိုင်ကြလေသည်။
ရခိုင်လူမျိုးများမှာ ရိုးသား
ပွင့်လင်း၍ စကားကို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း
ပြောတတ်ကြပြီး ရိုးသားပွင့်လင်းသော
လူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။
ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ တော
တောင်များတွင် တန်ဖိုးကြီးမားပြီး အစွမ်း
ထက်မြက်ပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ ဂန္ထီ
ရဆန်သော ဂမန်းပင်၊ ဆေးပင်၊ ရုက္ခပင်
အမြောက်အမြားရှိကြလေသည်။ ထို
တောတောင်များတွင် လှည့်လည်၍ ဂမန်း
နှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များအား ရှာဖွေ
ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တောတောင်အနှံ့
မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ ဆေးဖက်ဝင်
အပင်များအနက် မြွေကိုနိုင်ပြီး မြွေ
အဆိပ်ဖြေ ဆေးပင်တစ်မျိုးမှာ (ရမ်း
ကျောက်ကင်းကောင်) ခေါ် ဂမန်းပင်ဖြစ်
သည်။ ၎င်း ဂမန်းပင်၏အရွက်မှာ စီးပွား
ဂမန်းပင်၏ အရွက်နှင့် ဆင်တူပြီး ၎င်း
အမြစ်မှာ ကင်းခြေများတစ်ကောင်၏

ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအမြစ်ကို
သွေး၍ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကိုက်ခဲ
သောနေရာအား လိမ်းပေးပါက အဆိပ်
ပြေစေပါသည်။
ဆန်းကြယ်သော ဆေးဖက်ဝင်
အပင်များအနက် အလွန်ဆေးစွမ်းထက်
မြက်ပြီး ဂန္ထီရဆန်သော ဆေးပင်တစ်မျိုး
မှာ ဆမိတ်ဟု ဒေသနေ ရခိုင်လူမျိုးတို့
ခေါ်သော အရိုးဆက်ပေးပင်တစ်မျိုး ဖြစ်
သည်။ ဆမိတ်ဟုခေါ်သော အရိုးဆက်
ဆေးပင်၏ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပြီး ဂန္ထီရ
ဆန်ပုံမှာ သည်ရသေ့တောင်မြို့နယ်
ရေစိုးချောင်းရွာကလေး၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်
ကို ရေးသားဖော်ပြရပေသည်။
“ဗျို... ဘကြီးသာထွန်းဦး
ရှိလား”
“ဝေ... ဘယ်သူတွေလဲ။ ငါ
ဒီမှာရှိတယ်ဝေ။ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကြ
လေ”
ဘကြီးသာထွန်းဦးမှ ထူးသံ
နှင့်အတူ အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး အိမ်ပြင်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွာသားများဖြန့်

ကြသော ကျော်စိန်ချေနှင့် လှသာထွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဘာဖြစ် လာကြတာလဲ အရေးတကြီးနဲ့”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လာရမှာလဲ ဘကြီးရယ်။ ဟိုကောင် ဖြူမောင်ပေါ့ဗျာ။ တောင်ပေါ် ဝါးခုတ်သွားရင်း ကျောက်တုံး ကြားထဲ ခြေချော်လဲလို့ ခြေထောက် အရိုးကျိုးသွားလို့ ဘကြီးဆီက ဆေး တောင်းဖို့လာခဲ့တာပါ ဘကြီးရယ်”

“ငါ့ဆီမှာလည်း အရိုးဆက် ဆေးဖော်ပြီးသားလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကုန်နေပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ ဘကြီးရယ်။ ဒီ ကောင် ခြေထောက်မကောင်းရင် သူ့ မိန်းမနဲ့ သူ့ကလေးတွေတော့ ဒုက္ခ ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ။ သူ့အိမ်မှာက သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေကြရတာ”

ကျော်စိန်ချေမှ စိတ်ဓာတ်ကျ သွားပြီး ညည်းညူစွာ ပြောလိုက်ရာ ဘကြီးသာထွန်းဦးက ...

“ဒုက္ခမရောက်ပါဘူးကွာ။ မင်း

တို့ကောင် ဖြူမောင် ဒုက္ခခံရ လေး ငါး ရက်ပေါ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘကြီးမှာ ဖော်ပြီးသား ဆေးမရှိဘူးဆို။ ဘယ်လိုကောင်းမှာလဲ”

“ငါ့မှာ ဖော်ပြီးသား ဆေးမရှိ ပေမယ့် မင်းတို့ကို ဆေးပင်နဲ့ ဘယ်လို ကုရမယ်ဆိုတာ ငါပြောပြလိုက်ပါမယ်။ မင်းတို့ ဆစ်စပ်ပင်ဆိုတာ သိကြတယ် မဟုတ်လား။ တောင်စောင်းတွေမှာပေါက် တဲ့ အရွက်အဖျားချွန်ချွန်နဲ့ အနားမှာ ခွေးသွားစိတ် လေးတွေနဲ့ကွာ။ အဲဒီ ဆစ်စပ်ပင်ကို နှုတ်ယူပြီး ပဉ္စငါးပါးညက် အောင်ကြိတ် ထောင်းပြီး ကျိုးသွားတဲ့ အရိုးပတ်လည်မှာ အုံထားပြီး ကျပ်စည်း ပေးထားလိုက်တာကွာ။ လေး ငါးရက် ဆိုရင် ကျိုးသွားတဲ့အရိုး ပြန်ဆက်ပြီး လုံးဝအကောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ။ အမြန်ပြန်ပြီးလုပ်ပေးလိုက်ကြ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီး အမြန်လုပ်ပေးလိုက်ပါမယ် ဘကြီး။ ကျွန်တော်တို့ပြန်ဦးမယ်”

ကျော်စိန်ချေက စကားဆုံး

သည်နှင့် လှသာထွန်းအားခေါ်၍ အိမ်ပေါ် မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားကြလေတော့ သည်။ သည်ရွာတွင် ဘကြီးသာထွန်းဦး မှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၇၀) ကျော် ခန့်ရှိပြီး တိုင်းရင်းဆေးဝါးများကိုလည်း နားလည်တတ်ကျွမ်းပြီး ရွာသူရွာသားများ အား စေတနာဖြင့် ကုသကယ်တင်ပေး သော ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘာသာတရား ရှိသေကိုင်ရှိုင်းပြီး ဗဟုသုတပြည့်စုံသော ရှေးမှီနောက်မှီ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ် လေသည်။

ကျော်စိန်ချေနှင့် လှသာထွန်း တို့ ဖြူမောင်၏ ခြေထောက်အရိုးကျိုး သည် ကိစ္စနှင့်ရောက်လာပြီး ဆယ်ရက် ခန့်အကြာ ကျော်စိန်ချေတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ဦးသာလွန်းဦးအိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ...

“ဘကြီးရေ ... လုပ်ပါဦးဗျာ။ ဟိုကောင် ဖြူမောင်တစ်ယောက် အကုသိုလ်တွေ ဝင်နေပြီနဲ့တူပါတယ် ဗျာ”

“ဟ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ”

ထဲ ကျော်စိန်ချေရဲ့ မင်းဟာကလည်း အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိနဲ့”

“ဖြူမောင်ပေါ့ ဘကြီးရယ်။ သူ့ခြေထောက်အရိုး ပြန်ကောင်း ပြန် ဆက်သွားလို့ ကျပ်စည်းထားတာကို ပြန် ခြေပေးပြီး အခု လေးငါးရက်အကြာမှာ သူ့သား ထွန်းအောင် အိမ်ပေါ်ကငိမ့်ကျ ညို့ လက်ကျိုးသွားပြန်ပြီ ဘကြီးရဲ့။ ဒဲဒါ အကြောင့် ဒီကောင် ဖြူမောင် အကုသိုလ် အင်နေပြီလို့ပြောလိုက်မိတာပါ ဘကြီး နော်”

ကျော်စိန်ချေ၏ ပြောစကား ဆိုသည်နှင့် ဦးသာထွန်းဦးသည် သူ နဖူး သူ လက်ဝါးနှင့် ပြန်းကန် ရိုက်လိုက် ပြီး ...

“ဟာ ... ငါ သတိပေးဖို့ အသွားတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် ဖြူမောင် သား ထွန်းအောင် လက်ကျိုးရတာပေါ့ ကွာ”

“ဘကြီးကလည်း ဘာကို သတိမေ့လို့လဲ။ ထွန်းအောင် လက်ကျိုး ဆနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ဟင်”

“ဒီလိုကွ ... မင်းတို့ကို ပြောလိုက်တဲ့ အရိုးဆက်ဆေးပင် ဆမိတ် ဟာ အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ကျိုးတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဆမိတ်ပင်ကို အိမ်ကိုယူလာပြီး အရိုးဆက်အောင် ကျပ်စည်းပေးထားရတယ်။ အဲ ... ကျိုးတဲ့အရိုးဆက်လို့ ကောင်းသွားပြီ ဆိုရင် အဲဒီအရိုးဆက်ဆေးပင် ဆမိတ် ပင်ကို အိမ်မှာဆက်ပြီး မထားကောင်း တော့ဘူး။ နှုတ်ယူလာတဲ့ တောမှာသွား ပြီး ပစ်လိုက်ရတယ်။ သွားမပစ်ဘဲ အိမ် မှာဆက်ထားရင်တော့ အဲဒီအိမ်သား တစ် ယောက်ယောက်ဟာ မတော်တဆဖြစ်ပြီး အရိုးတစ်ခုခု ကျိုးတော့တာပဲကွ။ ငါ သတိမေ့ပြီး ဖြူမောင် ခြေထောက်အရိုး ပြန်ကောင်းသွားရင် ဆမိတ်ပင်ကို တော မှာသွားပစ်လိုက်လို့ မပြောမိလိုက်တဲ့ အတွက် အခု သူ့သားထွန်းအောင် လက် ကျိုးရတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... ဘကြီးကလည်း ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဖြစ်မှာပါဗျာ”
“မဟုတ်ဘူး ကျော်စိန်ချေ။

တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပေါင်းများပြီ။ မင်းလို ပဲ မယုံလို့ အဲဒီဆမိတ်ပင်ကို အိမ်မှာ ဆက်ပြီးထားကြည့်တဲ့သူတိုင်း အရိုး တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကျိုးကြတာ ငါ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ဒါကြောင့် ဖြူမောင်သား ထွန်းအောင်ရဲ့လက်ကို အဲဒီဆေးပင်နဲ့ ကျပ်စည်းပေးလိုက်။ ထွန်းအောင်လက် ပြန်ကောင်းသွားရင် ဆမိတ်ပင်ကို အိမ်မှာမထားဘဲ တောမှာသွားပစ်လိုက်ပါ လို့ ဖြူမောင်ကို ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဘကြီး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပစ်လိုက်ပါ မယ်”

“အေးကွာ ... မမေ့ပါနဲ့နော့”
ဤကဲ့သို့ ဂန္ထရုဆန်ပြီး ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ် အစွမ်းထက်သောဆေးပင်၊ ဂမုန်းပင်များ လွန်စွာပေါများလှသော တောတောင်များ ရခိုင်ပြည်နယ် နေရာ ဒေသအနှံ့အပြားတွင် ရှိကြလေသည်။

“ဟေ့ ... ကျော်သာထွန်း ရေ မနက်ဖြန် ငါ ဝါးခုတ်သွားမလို့ မင်း

လိုက်ဦးမလား”

ရွာလယ်ပိုင်းမှ လှသိန်းမောင်
၏ ခေါ်သံနှင့်အတူ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း
ဝင်လာသော လှသိန်းမောင်ကိုကြည့်ပြီး
နီးဖျာနေသော ကျော်သာထွန်းမှ ...

“အေးကွာ... ငါလည်း နွား
တင်းကုတ်ပြင်ဖို့ ဝါးနည်းနည်းလိုနေလို့
လိုက်မယ်ကွာ။ မနက်စောစော လာခေါ်
လေ။ မနက်စာအတွက်လည်း ထမင်း
ထုတ် ထည့်ခဲ့နော်”

“အေးပါကွာ ... ငါ စောစော
လာခေါ်မယ်။ မင်း ဆက်ဆက်စောင့်နေ
ဝေ့”

လှသိန်းမောင် ပြန်လှည့်ထွက်
သွားသည်နှင့် ကျော်သာထွန်းသည် အိမ်
အတွင်းဘက်သို့ လှမ်း၍ ဇနီးဖြစ်သူ ခိုင်
စိန်လှအား ...

“ဝေ့ ... ခိုင်စိန်လှရေ။
မနက်ဖြန် ငါ တောတက်ဝါးခုတ်သွား
မလို့။ မနက်စာအတွက် ငါးလေး၊ ပုစွန်
လေး သွားရှာထားဦးနော်”

“အေးပါတော် ... အခုပဲ

ကျုပ် ရွာအရှေ့ပိုင်းကို သွားရှာလိုက်ပါ
မယ်။ အခု ဖျားခင်းချိန် (ရေကျချိန်) ဆို
တော့ ငါးရှာတဲ့သူတွေ ပြန်ရောက်ချိန်
ဖြစ်နေပြီ”

ဇနီးဖြစ်သူ ခိုင်စိန်လှသည်
ပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ ရွာအရှေ့ပိုင်း
သို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် စားသွေးရန်
အတွက် ကျော်သာထွန်းမှာ စားသွေး
ကျောက်ရှိရာ အိမ်အနောက်ဘက်သို့
ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ နံနက်မိုးလင်း၍
အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီလာသည့်အချိန်
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရွာမှစောစော
ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ နေမပူခင် ဝါးတော
ရှိရာသို့ စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း ဝါး
ပေါသည် တောင်ခြေအနီးအရောက်
လှသိန်းမောင်က ...

“ဟေ့ကောင် ... ကျော်သာ
ထွန်း မင်းမိန်းမက ဘာဟင်းတွေ ချက်
ထည့်ပေးလိုက်လဲ။ ငါ့မှာတော့ ခရမ်းသီး
ဟင်းနဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းပဲ ပါလာတယ်”

“ငါ့မှာလည်း မိန်းမက ရွာ
အရှေ့ပိုင်းက ပုစွန်လေးတွေရလာလို့

လှော်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ လာကွာ
ဒီနေရာမှာ ဝါးပေါ့ပါတယ်။ ဒီမှာ ထမင်း
ထုပ်တွေထားပြီး ဝါးခုတ်ကြရအောင်ကွာ”

ကျော်သာထွန်းက ပြောပြီး
ငှက်ပျောရွက်နှင့်ထုပ်လာသော ထမင်း
ထုပ်အား စမ်းချောင်းအနီး ကျောက်တုံး
ကြီးတစ်တုံးဘေးနားမှာရှိသော ခြေသထုံ
ခန့် သသစ်ပင်ပေါက်တစ်ပင်၏ အကိုင်း
တစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ထားလိုက်လေတော့
သည်။ လှသိန်းမောင်လည်း ၎င်းသစ်ကိုင်း
မှာပင် သူ၏ထမင်းထုပ်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်
ပြီး ဝါးခုတ်ရန် တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
သွားလေတော့သည်။

ဝါးများခုတ်ယူ၍ တစ်ထမ်း
ခန့် ရရှိကြသောအခါ အချိန်မှာလည်
နေခင်း (၁၂) နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့်
ထမင်းလည်း ဆာလာကြပြီဖြစ်သဖြင့်

“ဝေ့ ... လှသိန်းမောင်အေး
ပိုက်ဆာပြီကွာ။ ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့”
“အေး ... လာပြီဟေ့ ...
လာပြီ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

ပေး ခေါ်ကြပြီး မိမိတို့ခတ်ယူရရှိထားသော ဝါးများကို စုစည်း၍ ထမင်းထုပ်များ ချိတ်ဆွဲထားရာ စမ်းချောင်းလေးဘေးသို့ ထမ်းယူပြီး ချထားကာ သစ်ပင်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ထမင်းထုပ်များကို ဖြုတ်ယူကြပြီး စမ်းချောင်းအတွင်း၌ရှိသော ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထမင်းထုပ်တိုယ်စီဖွင့်ကြပြီး လှသိန်းမောင်က ဖက်ရွက် တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ထမင်းအနည်းငယ်နှင့် ဟင်းထည့်ပြီး ဒေသအယူအဆအတိုင်း စားဦးစားဖူးအား ဆိုင်ရာပိုင်ရာတောပိုင်တောင်ပိုင်များကို တင်မြှောက်ရန်အတွက် ကျော်သာထွန်း၏ ထမင်းထုပ်ထဲမှ ပုစွန်လှော်ထုပ်ထားသော ငှက်ပျောရွက်ထုပ်အား ကျော်သာထွန်းထမင်းထုပ် ဖွင့်အပြီး ပုစွန်လှော်အား စားဦးစားဖူး တင်မြှောက်ရန် လက်လှမ်းအနီးတွင် အထုပ်တွင်းမှ ပုစွန်များမှာ တဖျပ်ဖျပ်ခနဲ၍ စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ခနဲဆင်းသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော လှသိန်းမောင်သည် အံ့သြထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အခါ ... မင်း ပုစွန်တွေ အရှင်ထည့်လာတာလား။ မင်းမိန်းမက လှော်ပြီး မထည့်လိုက်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မိန်းမလှော်ပြီး သေသေချာချာထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် အနားမှာရှိနေတာပါကွ။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပုစွန်တွေအားလုံး အရှင်တွေဖြစ်ကုန်တာလဲ မသိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ သိပ်ပြီး မသက်တော့ဘူး။ လာကွာ ... ထမင်းမစားဘဲ ရွာကို ပြန်ကြရအောင်”

“အေးကွာ ... ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ပြန်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

နစ်ယောက်သား ဝါးများကို ထမ်းယူကာ ရွာဆီသို့ အမြန် သုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ရွာသို့ ရောက်ပြီး ဝါးများကို အိမ်တွင်ချထားခဲ့ပြီး ဘကြီးဦးသာထွန်းဦးအိမ်သို့ အမြန်သွားရောက်ကြပြီး ဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းကို ဘကြီးဦးသာထွန်းဦးအား ပြန်လည်ပြောပြသော

အခါ ...

“မင်းတို့ဖြစ်ခဲ့တာ သေချာရဲ့လား။ ဖြစ်တဲ့နေရာနဲ့ မင်းတို့ထမင်းထုပ်ချိတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကိုကော မှတ်မိကြရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားဘဲ အဲဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြတာပဲ။ သစ်ပင်ကိုလည်း မှတ်မိပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို မင်းတို့နစ်ယောက်စလုံး အခုငါ့ကို အဲဒီနေရာကို လိုက်ဖို့ကြ။ လာ ... မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

ဘကြီး ဦးသာထွန်းဦးသည် ပြောပြောဆိုဆို ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်အား ကောက်ယူခေါင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ကျော်သာထွန်းတို့အား လမ်းပြစေကာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောနေရာသို့ အမြန်သွားရောက် ကြလေသည်။

“ဒီနေရာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားမလို့ ထမင်းထုပ်ဖြောင့်နေရာမဟုတ် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထမင်းနဲ့ဟင်း

တွေ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေကြသေးတယ်”
ကျော်သာထွန်း လက်ညှိုးထိုး
ပြရာ ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ
ထမင်း နှင့် ခရမ်းသီးဟင်းများမှာ လက်ရာ
မပျက် သည်အတိုင်းရှိနေကြသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဘကြီးသာထွန်းဦး
သည် ...

“မင်းတို့ ထမင်းထုပ်တွေ
ချိတ်ထားခဲ့တဲ့ သစ်ပင်က ဘယ်အပင်
လဲ။ ငါ့ကိုပြစမ်း”

“ဟိုကျောက်တုံးကြီးဘေးနား
က သစ်ပင်ပါ။ ဟာ ...”

“ဟင်”

ကျော်သာထွန်းနှင့် လှသိန်း
မောင်တို့နှစ်ယောက်သာ အံ့အားသင့်
ကြက်သေသေသွားကြပြီး သူတို့ ထမင်း
ထုပ် ချိတ်ဆွဲခဲ့ကြသော သစ်ပင်နေရာ
တွင် ဘာသစ်ပင်မှ မမြင်တွေ့ကြရတော့
သဖြင့် သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှ အံ့ဩသံ
များ အသီးသီး ထွက်သွားကြလေတော့
သည်။

“ဒီကျောက်တုံးကြီးနားမှာ

ခြေသလုံးလောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်မှာ
ထမင်းထုပ်တွေ ချိတ်ထားခဲ့ကြတာပါ။
ဒီကျောက်တုံးကြီးရဲ့ ဒီဘက်နားမှာ
သစ်ပင်ရှိပါတယ်။ အခု အဲဒီသစ်ပင် မရှိ
တော့ဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိ
ဘူး။ ခုတ်ထားတဲ့နေရာလည်း မရှိဘူး။
နှုတ်ထားတဲ့နေရာလည်း မရှိဘူး။ အံ့ဩ
ဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“သေသေချာချာကြည့်စမ်း
ပါဦးကွာ။ မင်းတို့ မျက်စိမှားနေကြ
သလားမှ မသိတာ”

“ကျွန်တော်တို့ မျက်စိမမှားပါ
ဘူး။ သေချာပါတယ် ဘကြီးရယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့
သေချာသွားပြီပေါ့ကွာ”

“ဘာကို သေချာသွားတာလဲ
ဘကြီးရဲ့ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုကွ ... မင်းတို့ ထမင်း
ထုပ်ချိတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ဟာ မသေဆေး
ပင်လို့ ခေါ်တယ်ကွယံ။ အဲဒီဆေးပင်ကို
ဂန္ဓာရီလမ်းလိုက်စားကြတဲ့ ထွက်ရပ်
လမ်းလိုက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အလွန်လိုချင်

ကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီဆေးပင်ကို နတ်
ဆေးပင်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် အခု ဆေးပင် ဘယ်
ရောက်သွားပြီလဲ ဘကြီး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့
နတ်ဆေးပင်လို့ ဒီဆေးပင်ကို နတ်တွေ
စောင့်တဲ့အပင်ဖြစ်လို့ နတ်ဆေးပင်လို့
ခေါ်ကြတာပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့လို သီလ
သမာဓိမရှိတာ လူတွေရဖို့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ
မလွယ်ဘူးပေါ့ကွာ။ တွေ့ပြန်တော့လည်း
သီလသမာဓိ မရှိတော့က မသိ မသိတော့
မရယူ မပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ကြဘူးပေါ့။ နတ်တွေ
စောင့်တဲ့ နတ်ဆေးပင်ဖြစ်လို့ မင်းတို့ ငါတို့
မတွေ့ရအောင် နတ်တွေက ဝှက်လိုက်
(ဖွက်လိုက်) လို့ ကွယ်လိုက်လို့ မင်းတို့
ငါတို့ မတွေ့ကြရတာပေါ့ကွာ”

“ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩစရာကောင်း
လိုက်တာနော်”

“ဒါကြောင့်လည်း နတ်ဆေးပင်
မသေဆေးပင်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ
လို ဆေးပင်တွေကို ဝိဇ္ဇာလမ်း၊ ထွက်ရပ်
လမ်း လိုက်စားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတွေ

တွေ့အောင်ရှာပြီး လမ်းဆုံးအောင်
လျှောက်လှမ်းသွားကြတာပေါ့ကွယ်။
အဲဒီလို အစွမ်းသိဒွီထူးရှိတဲ့ မသေဆေး
ပင်တို့၊ အာဟာရသိဒွီပြီးစေတဲ့ ကန့်ချုပ်
နက်တို့၊ ကန့်ချုပ်နီပင်တို့ဟာ ငါတို့ ရခိုင်
ပြည်ရဲ့ တောတောင်တွေမှာ အများအပြား
ရှိနေကြတယ်ကွယ်။”

ဘကြီးသာထွန်းဦး၏ စကားသံ
အဆုံးတွင် သုံးယောက်သား ရေစိုးချောင်း
ရွာလေ့ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

နေပြည်တော်
ပျဉ်းမနားမြို့
ဖြန့်ချိရေး
ဒေါ်ခင်လှ
၈၆၀

ပုန်းလှော်

လူကြီးမင်းဖုန်းနံပါတ်နှင့်တံကြွမ္မာအကြောင်း

အပိုင်း(၅)

နတ်မျက်စိဝေရာအောင်စိုး

TAIKTL2014

နောက်ဆုံးနိပါတ်သည် ၄၀ ဖြစ်ပါက

လာဘ်ရွှင်စေသော လုပ်ကိန်း
 ခံနိုင်ဖြစ်ပါပေသည်။ တစ်ဦးတည်းသုံး
 ခန့်နက်စောစော ရေမွှေးအဝတ်စ
 ခပ်ခိုကို ဖုန်းကိုတိုရင်း (good luck)
 သုံးခါရွတ်ဆို၍ စတင်သုံးစွဲပါ။
 နောက်ဆုံးနိပါတ်ကို ပန်းရောင်ဖြင့် အသုံးပြုစေလို
 ပါသည်။ အချစ်ရေး၊ မေတ္တာရေး၊ ကိစ္စ
 ပြေရန်ကြံလျှင် ဖုန်းကို လက်ညှိုးနှင့်
 ချိတ်ရင်း ပြောပါလေ။ စီးပွားရေးကိစ္စ
 ဆိုလျှင် တောင်အရပ် မျက်နှာမူ၍
 စကားပြောပါ။ လူမှုရေးကိစ္စဖြစ်ပါက
 ဘယ်နားဖြင့် ကပ်၍ တင်ပြပြောဆိုပါ
 လေ။ ဖုန်းကို သန့်ရှင်းသောနေရာ၊
 မင်္ဂလာရှိသောအရပ်မှာ ယူဆောင်သွား
 သင့်ကြောင်း အကြံပြုတင်ပြအပ်ပါ
 သည်။

၄၁ သည် နောက်ဆုံးနိပါတ်လုံးဖြစ်ပါက

တနင်္ဂနွေနေ့၊ တနင်္လာနေ့များ
 တွင် မိမိရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ သွားလာမည့်
 ကိစ္စ စတင်ဆောင်ရွက်မည့် ကိစ္စတို့ကို
 အသေးရှိ မိမိကိုးကွယ်ရာ ရဟန်း၊

လေးစားအပ်သော ဆရာသမား ဆွေမျိုး
 ကြီးများအား အသိပေးပါ။ အောင်မြင်
 စေရန် ဆုတောင်းပေးပါရန် ဦးတိုက်
 သတင်းပို့ပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့ ရင်ခုန်ဖွယ်
 ကြည်နူးဖွယ် ကြားရတတ်သည်။ ဝေး
 ကြာတာ၊ မှန်ကြာတာ၊ အဆက်အသွယ်
 ပြတ်မယ့်စကားမျိုး မကြားရသလောက်
 ရှိမယ့် ဖုန်းနိပါတ်မျိုးပါ။ ကျောင်းသား၊
 ကျောင်းသူများတွက် မိတ်ဆွေကောင်း၊
 ပညာကောင်းရတတ်ပါသည်။ ဖုန်းကို
 နံနက်တိုင်း “ဥဿရဿတိသိဒ္ဓိအောင်”
 ဟု (၇) ကြိမ် ရွတ်ဆိုပါ။ အောင်မြင်
 ရေး ဖုန်းနိပါတ်ပါခင်ဗျာ။

၄၂ ဖြစ်ပါက

အားကစားသမားတွက် အသုံး
 တည့်ပါသည်။ ဘောလုံးဝါသနာရှင်၊
 ဘောလုံးပရိသတ်အတွက်လည်း အကျိုး
 ပြုပါသည်။ မိမိအောင်မြင်စေရန်၊ မိမိ
 အသင်း အောင်မြင်စေရန်၊ အပြိုင်အဆိုင်
 အမျိုးမျိုးမှ ပြိုင်ဘက်ပေါ် လွှမ်းမိုးအနိုင်
 ယူရန် ဖုန်းရဲ့ Ring Tone ကို “ကလေး
 ငယ်၏ အားရပါးရ အုလျိုက်သဲလျိုက်

ရယ်မောသံ” ကိုထည့်ပါ။ လူကြီးမင်း

အနေနှင့် ဒေါသဖြစ်နေစဉ် အသိကို
 ထိန်းနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးမှ အပြင်
 ဘက်ရောက်နေလျှင် ဖုန်းကို လုံးဝ
 (လုံးဝ) မသုံးပါရန်။ ငွေရလွယ်ပြီး
 အပေါင်အသင်းအတွက် အချိန်ကုန်နေမည့်
 အစား မိမိ မိသားစုကို အချိန်ပေးစေလို
 ပါသည်။ အောင်မြင်သူတို့ကိုင်ဆောင်
 သော ဖုန်းလို ဆိုကောင်းပါသည်။ နံနက်
 တိုင်း ဖုန်းကိုကိုင်ရင် အရပ် ၁၀ မျက်နှာ
 မေတ္တာပို့ဖြင့် လောကပြတင်းကို ဖွင့်လှစ်
 နိုင်ပါချစ်မိတ်ဆွေ။

၄၃ ဖြစ်သော်

တရားရေးနှင့်ပတ်သက်သော
 ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဥပဒေနှင့် အသက်မွေးဝမ်း
 ကြောင်းပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဆရာ၊
 ဆရာမများ၊ သင်တန်းဆရာမ၊ ဗေဒင်
 ဆရာများ၊ နှုတ်မူပညာရှင်များတွက်
 lucky နိပါတ်ပါပေ။ ဤဖုန်းနိပါတ်မျိုးကို
 နတ်စောင့်ပါသည်။ မိမိအနေနှင့် ငါးပါး
 သီလလုံလေ ထူးခြားလေပါ။ သတင်း
 ကောင်းမို့မည့်သူ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်း

ဆက်သွယ်ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပေါ်ပေါက်
စေသော ဂဏန်းတွဲပါ။ ငွေရလျှင် ငွေဝင်
လျှင် အလှူအတန်းတစ်ခုခု လုပ်စေချင်
ပါသည်။ ဖုန်းအားသွင်းလျှင် စာအုပ်တစ်
အုပ်အောက်မှခံလျှင် ကောင်း၏။ ရာထူး
တိုးဘုန်းကံတိုးစေရန် နံနက်တိုင်း ဖုန်း
ကိုင်ရင်း “လောကဝိဇ္ဇ” ၂၇ ခေါက်
ရွတ်ပွားပါလေ။

၄၄ ဖြစ်က

ပျော်ရွှင်သောခရီးသွားရတတ်
သည်။ သတင်းကောင်း ကြားရ၏။ မိဘ
တွေမှာ သြဇာညောင်း၏။ တပည့်တပန်း
ပေါ် ပြောပြီး၏။ မိမိတင်ပြချက်တွေ
အောင်မြင်၏။ ချစ်သူပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်၏။
ဖုန်းရဲ့ Cover ကို အပြာရောင်သုံးသင့်ပါ
သည်။ ရေလမ်းခရီးသွားသူများ ရေနင့်
ရေထွက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်သူများ၊
အန္တရာယ် စီးပွားဖြစ်စေသည်။ မိတ်ကောင်း
တိုးပွားစေ၏။ စာဖတ်သူများ စာရေးခြင်း
ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများ
အနေနှင့် ဖုန်းကို မိမိစာဖတ်စားပွဲပေါ်
တွင် တင်ထားသင့်ပါသည်။ အကယ်၍

ဖုန်း မတော်တဆ အောက်ကျသွားပါက
ပေါင်ဒါမှန်ဖြူးပြီးမှ ဆက်လက်သုံးစွဲပါ။
ပျက်စီးမှု တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်ပါက မိမိ
နေအိမ်ဌာနရဲ့ အရေးအရပ်တွင်ရှိ ဖုန်းဆိုင်
တွင်သာ ပြုပြင်ပေးပါရန် အကြံပြုပါသည်။
နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုင်ရင်း “သုဂတေ
အောင်ပါစေ” ကို ၉ ခေါက်ရွတ်ပါလေ။

၄၅ ဖြစ်လျှင်

အောင်မြင်သူတစ်ဦးရဲ့ ဖုန်း
နံပါတ်ပါ။ ဆေးဘက်ဝန်ထမ်းများ၊ အနု
ပညာရှင်များ၊ မော်ဒယ်မယ်များ၊ အလှ
ဖန်ဆင်းရှင်များတွက် အကျိုးပြုသော
ဖုန်းကလေးပါ။ အောင်မြင်သောကိစ္စ
ကြားတိုင်းသိတိုင်း နှုတ်မှ အနန္တော အနန္တ
ငါးပါးတန်ခိုးတော်ကြောင့်ဟူ၍ တမ်းတပါ။

Phone Cover ကိုဖြင့် တန်ခိုးကြီးဘုရား
ပုံတော်ဖြင့် ပူဇော်ထားပေးပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ပေါများစေသော နံပါတ်တွဲဖြစ်ပါသဖြင့် ခွဲ
ဝီရိယကောင်းသူ၊ စည်းကမ်းရှိသူ၊ လူကြီး
မိဘကိုသိတတ်သူတစ်ဦးဖြင့် အများ
အမြင်မှာ တင့်တယ်အောင် ပြုမှုဆက်ဆံ
လှုပ်ရှား၍ အိုပိုင်အိမ်ကောင်း ပိုင်ဆိုင်သူ
သူများ၊ ဤဖုန်းနံပါတ်တွဲကို အဓိအရ
ယူထားပါ။ နံနက်တိုင်း မိမိဖုန်းကို နှုတ်
ပြင်နှင့်ထိကပ်ပြီး “အရဟံ ဝိနော
ဘဂဝါ” ကို ၂၇ ခေါက် ရွတ်ပွားပါ။
တင်ပြ အပ်ပါသည်။

၄၆ အတွဲဖြစ်သော်

အောင်မြင်သော စီးပွားရေး
သမားများ လက်စွဲပြသင့်သည်။ အဆောင်
အဝယ်ကောင်းစေသည်။ သာသနာပြု
မည့် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့ ကိုင်တွယ်
ကြသည်။ ဤအတွဲသည် တန်ခိုးရှိပါသည်။
ဖုန်းကို အားသွင်းလျှင် အထက်ပထ
ပေါက်တို့သာ အသုံးပြုသင့်သည်။ ခါးထုတ်
ချိတ်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးအချို့မှာ များ
ကျောတွင် ချိတ်၍ အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

ရပ်တန့်ကာ ရပ်သင့်ပါသည်။ ပိုက်ဆံထဲတွင် ပိုက်ဆံနှင့်အတူ ထည့်ထားသည်။ မိမိဖုန်းကို မိမိတပည့်အား ပြောဆိုခြင်း၊ လက်အောက်ငယ်သားတို့ကို ခေတ္တ အသုံးပြုစေခြင်းကိုရှောင်ပါ။ အခွင့်အရေးတွေလည်း ရတတ်သော နံပါတ်တွဲဖြစ်ပါသည်။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကို ကိုင်ရင်း ဘုရားဂုဏ်တော် ၉ ပါးကို ၉ ခေါက်ရွတ်ဆိုရင်း တွေ့ဆုံဆက်ဆံ ကြရမည်သူများ၊ ကျန်းမာချမ်းသာ စေကြောင်း၊ မေတ္တာပို့ပြီးမှသုံးပါ။

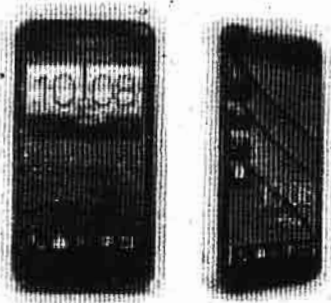
၄၇ နံပါတ်တွဲဖြစ်လျှင်

အတိုက်အခံရှိတတ်သော်လည်း နောက်ဆုံး အောင်မြင်သူဖြစ်မည်။ အပြုံးနှင့် သီးခံခြင်းခလေ့ကို မွေးမြူပါ။ စာပေအနုပညာရှင်များ၊ ပညာရပ်ဝန်ထမ်းများ၊ စစ်ဘက်ဝန်ထမ်းများနှင့် အကျိုးပြုသည်။ အများကို အုပ်ချုပ်သြဇာပေးနိုင်ခြင်း၊ တပည့်တပန်း ပေါများခြင်း၊ မိသားစုသာယာအေးချမ်းခြင်း၊ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကျွန်ုပ်သရေရှိသောအသွင်ရှိ ဆတ်ခြင်းကြောင့် ဤဖုန်းရဲ့ Ring tone

ကို **“မြန်မာပြည်သား”** သီချင်းစာသားနှင့် ပဏာတင့်စေချင်ပါသည်။ ဤနံပါတ်မျိုး ဖုန်းကို စာအုပ်စင် သို့မဟုတ် အလုပ်စားခွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုပါသည်။ Cover ကို နေထွက်ပုံလေးကို အသုံးပြုလိုပါသည်။ တစ်ခုခုကို တောင်ဆိုတင်ပြလိုပါက ညာလက်နှင့်ကိုင်ပြီး ဆက်သွယ်စေချင်ပါသည်။ နံနက်တိုင်း မိမိဖုန်းကို ကိုင်ပြီး **“နမောဗုဒ္ဓဿ”** ဂါထာကို ၁၈ ခေါက် ရွတ်ဆိုကာ တစ်နေ့တာကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပါ။

၄၈ အတွဲဖြစ်အံ့

အားကစားသမားများ၊ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများ၊ စားကုန်အမျိုးမျိုး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူများတွက် အဖိုးတန်သော အတွဲဂဏန်းဖြစ်ပါသည်။ လာဘ်ပွင့်စေရန်

အဝါရောင် (သို့) အနီရောင်ပါသော အဖုံးကို သုံးသင့်ပါသည်။ အကယ်၍ အဆင်မပြေပါက စိန်ပွင့်ခြယ်ထားသော ဖန်စီပစ္စည်းအတွဲကလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲပါက တကယ်လို့ ဆေးရုံသုဿန်သို့ သွားရောက်မိပါက မိမိဖုန်းဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုသို့ တစ်ခုခုကို မေးမြန်းသည့်ပုံစံ ဘဏ်ကိုလည်း အတိုးနှုန်းစသည်ဖြင့် မေးမြန်းပေးပါ။ သို့မဟုတ် ယနေ့ ရွှေဆိုင်ပေါက်ဈေးကို နီးစပ်သော မိတ်ဆွေများထံ သတင်းမေးပါ။ ဖုန်းရဲ့အသံကို **“နဂါးနီ”** သီချင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်ပါ။ နံနက်စောစောတွင် မိမိဖုန်းကို ညာလက်ဖဝါးပေါ်တွင် **“ဟေမိတ္တ၊ ထောတာ၊ ဟေဟေ”** ဂါထာကို ကိုခေါက်ရွတ်၍ မိမိရဲတစ်နေ့တာအစကို အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်ပါလေ။

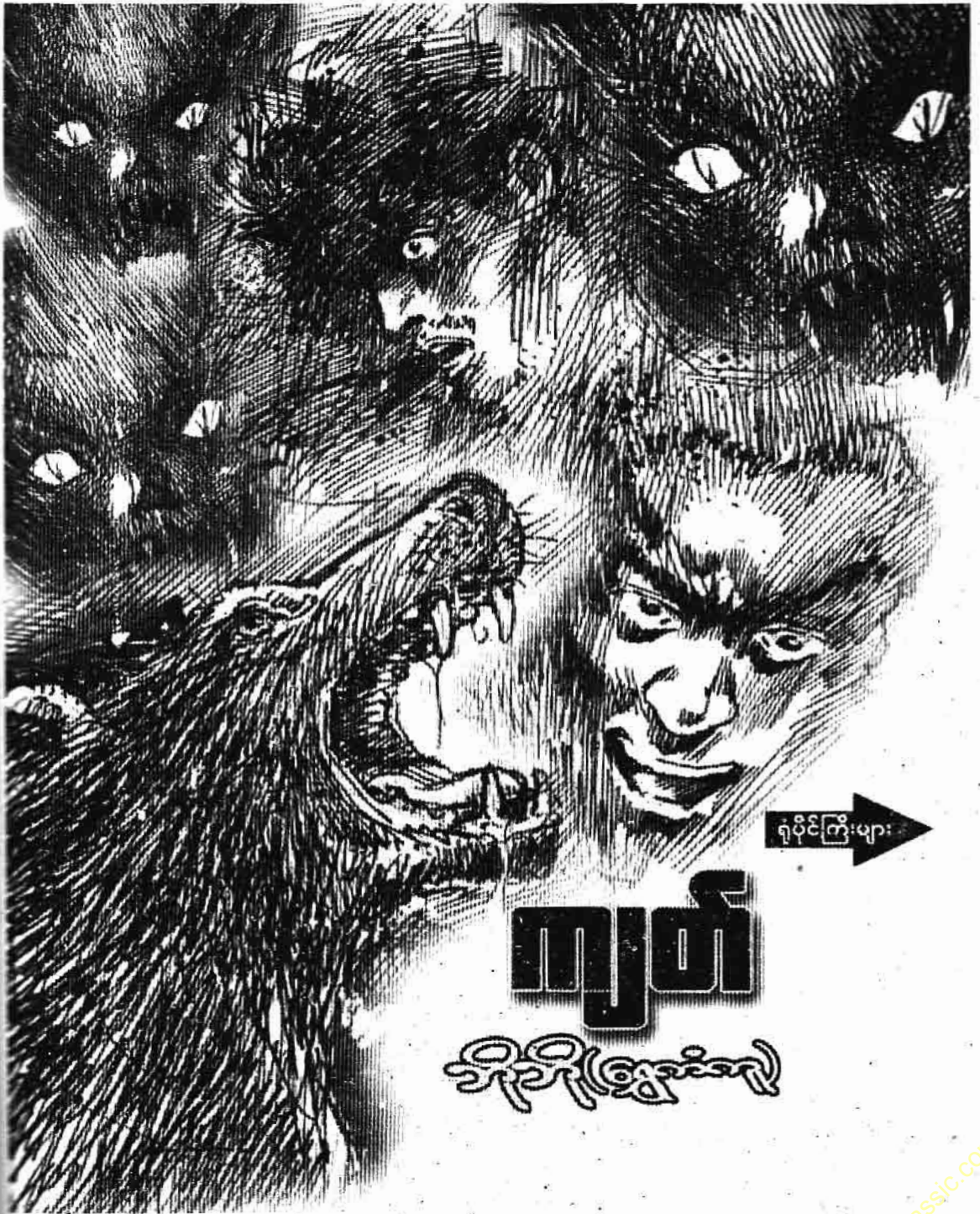
၄၉ အတွဲ ပိုင်ဆိုင်ပါက

အင်ဂျင်နီယာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဆရာဝန်ကြီးငယ်များ၊ ပန်းချီအနုပညာရှင်များ၊ တီထွင်ဆန်သစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာပေထုတ်ဝေသူများတွက် အဆောင်ကောင်း

နံပါတ်မြတ်တစ်ခုပါ။ ခရီးသွားရတတ်ခြင်း၊
ငွေလှည့်ပတ်နိုင်ခြင်း၊ မိသားစု စည်းစည်း
ရုံးရုံးရှိခြင်း၊ မိမိမှာ ဟာသဓာတ်ခံရှိကာ
ပိုမိုအောင်မြင်သူဖြစ်မည်။ ရွှေရောင်ပါသော
အဖုံးဖြင့် ဖုန်းကို အလှအပတင့်တယ်စေ
လိုက်ပါ။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရပါသည်။
ညှော်ခံပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲနှင့် မိတ်ဆုံပွဲအမျိုးမျိုး
တို့တွင် တက်ရောက်ခွင့်ရပါက မိမိ
အိမ်သားများနှင့်လည်းကောင်း၊ မိမိအချစ်
ဆုံး၊ အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေထံ စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ ညှော်ခန်းမ
မွမ်းမံထားသည့်အကြောင်းကို တင်ပြ
ပေးပါ။ မိမိဖုန်းကို မျက်မှန်တစ်ခုခုနှင့်
ယှဉ်တွဲ၍တင်ထားပါ။ လာဘ်ပွင့်ပါသည်။
နံနက်စောစော မိမိဖုန်းကို ဘယ်ရင်ဘတ်
ပေါ်တင်၍ “သရဏာဂုံ ၃ ပါး” ကို ၉
ခေါက်ရွတ်၍ ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားများ
ကို မေတ္တာပို့ပြီး ပြောစရာ၊ ဆိုစရာတွေ
ကို စတင်နိုင်ပြီ။

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး

ရုပ်ရှင်ကြီးများ

ကျော်

မိုးမိုး(ရွှေအောင်)

မြိုင်သာယာရွာကလေးသည် ရှေးယခင်က မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း မိုးနည်းရေရှားရပ်ဝန်းတွင် ပါဝင်သော စစ်ကိုင်းတိုင်း စစ်ကိုင်းခရိုင် ငါးစွန်းမြို့နယ်အတွင်းပါရှိခဲ့သော်လည်း တပ်မတော် အစိုးရလက်ထက်တွင် မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီး မြင်းခြံခရိုင် ငါးစွန်းမြို့နယ် အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထို တတ်လမ်းပေါ်ပေါက်ချိန်သည်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် တော်လှန် ရေးကောင်စီ လက်ထက်အခါက ဖြစ်ပါသည်။

မြိုင်သာယာရွာကလေးသည် မည်သည့်ကြီးပြကြီးနှင့်မျှမနီး လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ညံ့ဖျင်းသည့်အပြင် စီးပွားရေး အချက်အချာလည်းမကျ။ တွင်ကျယ်သောလုပ်ငန်း ဒေသထွက်ကုန်များလည်း မရှိသဖြင့် မည်သည့်အရပ် ဒေသကလူများကမှ စိတ်မဝင်စား မလာရောက်ကြ။ ထို့ကြောင့် ရွာသူ၊ ရွာသားတို့သည် တောင်သူဝါးမခုတ် ရိုးရာ လယ်ယာလုပ်ငန်း၊ ဝါးဂွမ်းချည်ထည်

လုပ်ငန်း၊ ထန်းလျက်လုပ်ငန်း၊ ခွားသိုး၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ တစ်ပိုင်တစ်နိုင် မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်၍ မိမိတို့၏ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်လောက်ငှရုံမျှ ကိုပင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရလေသည်။

ရွာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေမြေ သဘာဝမှာ ရေငံ့ချောင်းများ တောတောင်လျှိုမြောင် တောင်ကမူများ ပေါများလှသည်။ ရိုးကျသော အပိုင်းတွင် ထန်းတောကြီးများမှာ ညိုညိုဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ မြေဩဇာကောင်းမွန်သော မြေ နိမ့်လွင်ပြင်များတွင် ပဲပြောင်းနှင်းဝါ စသော ယာသီးနှံများ စိုက်ပျိုး၍ ရိုးမြေများတွင် မိုးကောင်းသောနှစ်များ၌ တောင်ယာစပါး စိုက်ပျိုးကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြေလွတ် မြေရိုင်းနှင့် ပလပ်မြေများပေါများ၍ တောပြုတ်များထူထပ်လှသည်။ လူဦးရေ ထူထပ်မှုမရှိသေး၍ ထိုတောများတွင် သမင်မှ အစ ဂျီ၊ ဒရယ်၊ ယုန်၊ ခွေးအနှင့် တောကြောင်၊ တောကြက်များပါ ပေါများလှပါသည်။

မြိုင်သာယာ ရွာကလေးများတွင် ကျတ်တီးကုန်းများ ပေါများလှသည်။ ကျတ်တီးမြေဟူသည်မှာ သဘာဝ မြေအဖြူရောင်ဖြစ်၍ မြေသားသည် အင်္ဂတေ ကိုင်ထားသကဲ့သို့ရှိပြီး သဘာဝကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများသာပါဝင်ပြီး သစ်ပင် မြက်ပင်ကလေးများမှာလည်း ထူထပ်စွာ မပေါက်ရောက်ပါ။ အပေါ်ယံမြေသား ကျန်ရှိသည့် စကောတစ်ပိုင်းစာ အကျယ် ဆုံးဖျာတစ်ချပ်စာမျှရှိသော နေရာအချို့တွင်သာ သစ်ပင်မြက်ပင်ကလေးများ ပေါက်ရောက်နေတတ်သဖြင့် လူတို့ တမင်တကာပြုလုပ် စီမံထားသော ဥယျာဉ်ကလေးသဖွယ် သန့်ရှင်းသာယာ လှပလျက်ရှိတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အထင်ပြောရလျှင် ကျတ်တီးကုန်းများသည် ကုန်းစောင်းနှင့် လျှိုမြောင်များ နေရာတို့တွင် အတွေ့ရများသဖြင့် မိမိ သောအခါ ရေစီးဖြင့် အပေါ်ယံမြေတို့ တိုက်စားသွားသဖြင့် အောက်ခံမြေ သားတို့ ကျန်ရစ်သည်ဟု ထိုမှ ကျတ်တီးကုန်းများပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ယူဆ

ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မြိုင်သာယာ
ဝန်းကျင်တွင် ကျတ်တီးကုန်းမြေများ
ပေါများပြီး ထိုနေရာများတွင် ကျတ်ခေါ်
နာသာတာဝတိံဟူသည့် အရာအစေ့၍
နေထိုင်တတ်ကြသည်ဟု တွေ့ဖူး ကြား
သူတို့က ပြောကြားလျက်ရှိသည်များကို
ကျွန်တော်ငယ်မည်က မကြာခဏ ကြားဖူး
ခဲ့ရပါသည်။

မြိုင်သာယာ၏ အရှေ့ဘက်
တစ်ဝိုင်းခန့်တွင် ဦးရှမ်းဖြူ ကျတ်တီးကုန်း
ဟူ၍ ရှိပါသည်။ ထိုနေရာသည် ကျတ်
တီးပေါများ၍ လူတို့ကို ခြောက်လှန့်လျက်
ရှိသည်ဟု လူပြောများလှပါသည်။ ထို
နေရာတွင် ယုန်များပေါများလှသော်လည်း
ယုန်ထောင်သူများ သွားရောက်လေ့မရှိ
ကြပါ။ ထိုခေတ်က ရွာအနီးဝန်းကျင်မှာ
ပင် ယုန်များအလွယ်တကူ ထောင်ဖမ်း
နိုင်ခြင်းကြောင့် ယုန်ရရှိဖို့အရေးအတွက်
ခရီးကလည်း ဝေး၊ စွန့်စားရမည့်အရေး
ကလည်းရှိသဖြင့် ထိုနေရာအထိ မည်သူ
မျှ သွားရောက်ကြခြင်း မရှိခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

မြိုင်သာယာတွင် ရှိသော နဂါးနန်း
ရှိသည်။ မီးရထားရုံပိုင်ကြီးဟု မထင်
လိုက်ကြပါနှင့် တောယုန်များ ထောင်ရာ
တွင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှခြင်းကြောင့်
ရွာသာများမှ ယုန်ပိုင်ကြီးများဟု ခေါ်ဆို
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် တောထဲ
တွင် ယုန်ချေးကို တွေ့ရှိပါက ယုန်စား
ထားသော မြက်ငုတ်တို့ကို တွေ့ရှိပါက
ခြေရာကောက်နှင့်ဝင်လမ်း ထွက်လမ်း
ယုန်တို့၏ သွားလာနေထိုင်တတ်သည့်
သဘောသဘာဝတို့ကို သိရှိထားသော
ကြောင့် သဲလွန်စ ရရှိလိုက်ပါက ထို
ယုန်သည် မကြာမီ ယုန်ပိုင်ကြီးများ၏
လက်အတွင်းသို့ ကျရောက်သည်ဟု
ဆိုပါသည်။

ထိုယုန်ပိုင်ကြီးနန်း၏ အမည်
မှာ ဖိုးစိန်နှင့် ဖိုးရီဟူသော ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည်
အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ တွင်းများဖြစ်ကြ
ပြီး တစ်ဦးက ရွာတောင်ပိုင်းတစ်ဦးက
ရွာမြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြ၍ တစ်ဦး
က ဆိတ်မွေးသည်။ တစ်ဦးက သိုးမွေး
သည်။ ဆိတ်များသည် သစ်ပင်သစ်ရွက်
တို့ကို စားသုံးသည်။ သိုးများသည် မြက်
ကိုသာ စားသုံးသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့
နှစ်ဦး သိုးကျောင်း၊ ဆိတ်ကျောင်း ထွက်
ကြသောအခါ စားကျက်မြေနေရာမတူ
ကြပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးက ယုန်၏
သဲလွန်စများကို တွေ့ရှိခဲ့လျှင် တစ်ဦးကို
ပြော၍ ညသို့ရောက်လျှင် ထိုတောသို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အတူသွားကာ
ယုန်ထောင်ကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်စလုံးသည် မကြောက်တတ်ပါ။
လူလူချင်းလည်း ရိုက်ရမှာ ဝန်မလေး
တစ္ဆေသူရဲဆိုသည်ကိုလည်း ရှိသည်ဟု
မထင်မှတ်။ နေ့တွင်သိုးကျောင်း၊ ဆိတ်
ကျောင်းနှင့် တောမှာပင် အချိန်ကုန်

သကဲ့သို့ ညတွင်လည်း ယုန်လိုက်ရင်း တောမှာပင် အချိန်ကုန်ကြသော တောပျော်များဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ညနေတွင် ရွာမြောက်များ ဖိုးစီအိမ်သို့ ဖိုးရီရောက်လာပြီး ...

“တို့ တောမလည်ရတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိသွားပြီ။ ပျင်းလည်းပျင်း ယုန်သားလည်း စားချင်ပြီကွ။ အဲဒါ ဒီနေ့ည တောလည်ထွက်ဖို့ မင်းကိုလာပြောတာ”

“ငါ့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပါမောင်။ ဒါနှင့် မင်းမိန်းမ အုန်းတင်နေကောင်းမှလည်း သွားပါကွာ”

“ကောင်းသွားပြီကွ။ ဆရာခိုရဲ့ ဆေးနှင့်တည့်သွားတာ။ သူ နေမကောင်းသေးလျှင် ဘယ်သွားမှာလဲကွ။ အခု သူလည်း နာလန်ထရီ ထင်ပါရဲ့ကွာဟင်းကောင်းလေးဘာလေး စားချင်ရှာမှာပေါ့။ တော် ဒီကနေ့ည တောလည်ထွက်ချင် ထွက်တော့ ကျုပ်နေကောင်းသွားပြီလို့ပြောတယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည်

မည်သူကြီး၍ မည်သူငယ်မှန်းပင် မသိကြရ။ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်း၍ သူငယ်ချင်းကဲ့သို့ပင် ပြောဆိုဆက်ဆံကြပါသည်။ မြိုင်သာယာနယ်သားများသည် ဤနေ့တိုင် နှုတ်ဝစ်ကြမ်းတမ်းလျက်ရှိကြပါသေး၏။ စကားပြောလျှင် “ငါ” ဟူသော အဆဲရှေ့မှခံ၍ ပြောလေ့ရှိဆဲဖြစ်၍ မြို့ကြီးသားများ တောရောက်လည်ပတ်ကြလျှင် နားမခံသာအောင် ရိုတတ်ကြပါသည်။ ယခုလည်း ဖိုးစီသည် ...

“ငါ ... တယ် ... မင်းအိမ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်ကကောင်တွေလည်း ဟင်းထဲမှာ အညှီမပါတော့ ထမင်းကိုကောင်းကောင်းမစားကြဘူး။ လက်စိမ်နေကြတယ်။ မျက်နှာတွေကလည်း

ချေးမှန်ထားတဲ့အတိုင်း ရှုံ့မဲ့လို့”
“အောင်မှာ ... ကလေးတွေချည် အပြစ်ဖို့မနေပါနှင့်ကွာ။ မင်းကကော အညှီမပါဘဲ စားနိုင်လို့လားဟား ဟား ဟား ...”

“လခွီးတယ် မင်းက ငါ့ထက်ပိုဆိုးသေး”

“ကဲပါကွာ ... အတူတူနဲ့ အနုနုချည်ပါပဲ လျှာရည်မနေပါနှင့်တော့ ဒါဆိုရင် ဒီကနေ့ည ဘယ်တော့ကို သွားမှာတုန်း”

“ဒီကနေ့ ငါ ဘိုးရှမ်းဖြူကျတ်တီးကုန်းဘက်ရောက်ခဲ့တယ်ကွာ အဲဒီမှာ ယုန်ချေးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီကိုသွားရအောင်”

“အဲဒီနေရာက ယုန်လာမှာပေါ့ကွ။ တောကြမ်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတာလေ။ ဟိုတစ်လောက မိုက်ထူးတယ်ဆိုတဲ့ သာဇင်၊ သာဇင် ညီအစ်ကိုအဲဒီတောကို ယုန်လိုက်သွားတာ တစ်ဝက်နှင့် ပိုက်တွေတောင် မသိနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆို အချိန်လင့် သုံးထပ်ကတော့ အသာလေးနေမှာ”
သွားလိမ့်မယ်။ မင်းလည်း ပြင်စရာရှိတာ (ယုန်တစ်ကောင်ကို တစ်ထပ်ဟူ၍
ပြင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားတော့။ ငါ ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။)
ထည်း အိမ်ပြန်ပြီး ပြင်စရာရှိတာ ပြင်
ထိုက်ဦးမယ်။ ဩော် ... ဒါထက် မင်း
ထာရင် ဒေါ်ဖွားတင်အိမ်က အရက်တစ်
ဘူး ဆွဲခဲ့ဦး”

ဖိုးရီသည် ပြောပြောဆိုဆို ပြန်
သွက်သွားသည်။

ဖိုးစီလည်း ပိုက်များကိုစစ်
သည်။ လေးခွ၊ သားရေကြက်ပေါင်စီးပင်
များစစ်သည်။ ငှက်ကြီးတောင်နှင့် ဓား
ချောင်းတို့ကိုစစ်သည်။ ဖျပ်ကြမ်း လွယ်
အိတ်တွင် လောက်စာလုံးများထည့်
သည်။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ် ငါးလိပ်၊
ချွန်၊ အရက်ပုလင်းခွဲတို့ကို သေချာစွာ
အစီအစဉ်ထည့်သည်။ လျှောက်လည်နေ
သောခွေးများကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဒါဆို
အလုံးပြည့်စုံပြီ။ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ
အဆို၍...

“သန်းခင် ညတံခါး သေချာ
အိပ်အိပ်နော်။ အပြန်မှာ ယုန်နှစ်ထပ်၊

သုံးထပ်ကတော့ အသာလေးနေမှာ”
(ယုန်တစ်ကောင်ကို တစ်ထပ်ဟူ၍
ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။)

ရွာအရှေ့ထိပ် ရေချိုတွင်း
ကုက္ကိုပင်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ
ကြိုတင်ရောက်ရှိ စောင့်စားလျက်ရှိသော
ဖိုးရီကို တွေ့ရသည်။ ဖိုးစီတွင် ခွေး ၃
ကောင်၊ ဖိုးရီတွင် ခွေး ၄ ကောင်ပါရှိ
သည်။ တောလိုက်ဘက်ဖြစ်သော ဤခွေး
များသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်
ခင်နေကြခြင်းကြောင့် “တအိုင်အိုင်” နှင့်
အပြီးများနှင့်လျက် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်
နေကြပါသည်။

“ခွီးတယ် ... တောလိုက်သွား
မှာများ မိန်းမပွဲသွားဖို့ပြင်တာကြနေတာ

ပဲ။ ကြာလိုက်တာ စောတုန်းသွားဆို”
ဟု ဆိုကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ
ပါသည်။

နိစ္စဓူဝ တောထဲတွင်သာ
လှည့်လည်သွားနေကျသူများဖြစ်၍
သာမန်လူတို့သွားလာရန် ခက်ခဲ၍ လေးဖင့်
မည့် နေရာမျိုးမှာပင် အလွယ်တကူ
လျှင်မြန်စွာ သွားလာနိုင်ကြသူများဖြစ်၍
ကျတ်တီးကုန်းသို့ အချိန်သိပ်မကြာလိုက်
ဘဲ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။ နေရောင်
ကွက်ပျောက်သွားသော်လည်း တိမ်များ
တွင်ဟပ်နေသော အလင်းရောင်တို့ဖြင့်
ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရပါသေးသည်။
လဆန်း ၁၂ ရက်ခန့်ဖြစ်၍ လမင်းကြီး
ကလည်း ပေါ်ထွက်ရှိလျက်ရှိရာ ကျတ်တီး
မြေသည် ထူးခြားဆန်းကြယ် လှပလျက်
ရှိပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျတ်တီးမြေ
သည် ၂ ကေစုခန့်ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်
တွင် တောတန်းဖြတ်စပ်ဖြစ်သည်။

“အလင်းရောင်ရှိတုန်း ယုန်စီး
ချပြီး တစ်ခါတည်း ပိုက်တွဲဆင်လိုက်ကြ

ရအောင်။ မင်းက တောင်ဘက်ခြမ်း
တာဝန်ယူ ငါက မြောက်ဘက်ခြမ်း
တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

ဖိုးစီသည် ဖိုးရီကို ထိုသို့ပြော
ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပိုက်များကိုထမ်း
ကာ ထွက်သွားပါသည်။ ထိုနောက် ပိုက်
များကို တစ်နေရာတွင် ပုံထားလိုက်ပြီး
စည်းတားလိုက်ကြသည်။ ယုန်စီးတားမှာ
လွယ်ကူပါသည်။ တစ်တောင် နှစ်တောင်
ခန့် ကိုင်းကလေးများကိုခုတ်လိုက်ပြီး
မြေပြောင်၍ ပြေကွင်းကောင်းသော နေရာ
၄၀၅ နေရာမျှချွန်လုပ်ပြီး လိုက်ချသွား
ရန် သာဖြစ်သည်။ ယုန်များ တိုးမထွက်
နိုင်ရန် စည်းအလုံကာရခြင်းမဟုတ်ပါ။
ကိုင်းကလေးများချထားလျှင်ပင် ထိုနေရာ
သို့ ယုန်မတိုးပါ။ လမ်းဖွင့်ထားသည့်
အတိုင်းသာ စွတ်ပြေးလေ့ရှိပါသည်။
လမ်းရာကလေးရှိနေပါက ယုန်သည်
ပိုက်ကိုမရှောင်ပါ။ ဝင်တိုးစမြဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် စည်း
တားပြုလုပ်ခြင်း ပြီးလမ်းဖော်ခြင်း ပိုက်
ကိုင်းစိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားပါ

သည်။ ယုန်ပိုက်ကိုင်းမှာ သိပ်မမြင့်ပါ။
လခြမ်းကွေးသဏ္ဌာန် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ပြီး
အမြင့်မှာ တစ်တောင့်ထွာခန့်ပင်ရှိပါ
သည်။ ထိပ်နှစ်ဖက်တွင် ချွန်ထားသဖြင့်
မြေတွင် အလွယ်တကူရိုက်၍ရပါသည်။
လောလောဆယ် ပိုက်များချမှထားသေး
ပါ။ လေးကိုင်းပေါ်တွင် ခေါက်၍တင်ထား
ပါသည်။ ခွေးများလည်း သားကောင်လိုက်
ရတော့မည်ဟူသောအသိကြောင့် ပျော်ရွှင်
နေကြပြီး ကွင်းထဲတွင် အနံ့ခံလျက်
လှည့်လည်ပြေးလွှားနေကြပါသည်။ ထို
ခွေးများ ပိုက်ကိုတိုးမည်စိုး၍ ပိုက်များမချ
ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကွင်း၏ ခလယ်တည့်တည့်
တွင်ပင်လုံး လူ ၅ ယောက်ဖက်စာမျှရှိ

သော ဟင်းငုတ် (သခွတ်ပင်ကြီးမို့)
သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခေတ္တ
နားနေရန် ထိုအပင်ကြီးအောက်သို့
လာခဲ့ကြသည်။

“ဦးတယ် . . . အသက်
ကလေးက ရလာတော့ မောသလိုထိုး
ဟေ့။ ရေနံအရက်ပုလင်းထုတ်ကွာ
အမောဖြေလိုက်ကြရအောင်”

“အရက်ငတ်တာများ ခိုနံ
မပြောဘူး။ တော်တော် စကားကျယ်
ကောင်ပဲ။ အုန်းမှတ်ခွက်ထုတ်လိုက်
လေကွာ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
လှည့်သောက်နေကြပါသည်။ တစ်ည
ကုန်လျှင် . . .

“ဒီလောက်ဆို တော်လိုက်
ဦးစို့။ လ အားလည်း တော်တော်ကောင်း
လာပြီ။ ဆေးလိပ်ခဏတဖြုတ်ထား
သောက်ပြီးရင် လည်လိုက်ကြစို့”

ဟု ဆိုကာ လွယ်အိတ်အထဲ
မှ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို ထုတ်
ပြီး ဆေးလိပ်ဖင်စီခံကို ရေဆွတ်

သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်တစ်လိပ်
မီးငြိမ်း၍ သောက်လိုက်ကြသည်။ ခွေး
များသည်လည်း သခင်နှစ်ဦး၏ အနီးတွင်
အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ဝပ်လျက်ရှိပါ
သည်။ ဆေးလိပ်များ သုံးချိုး တစ်ချိုးရှိ
သောအခါမှ ဝါးပြောင်းဖက်ကလေး
များတွင်ထည့်၍ သိမ်းလိုက်ကြပါသည်။
ပြောင်းဖက် ဆေးလိပ်သောက်သူများ
သည် ဆေးလိပ်ခွက်ဟုခေါ်သော ဝါး
တည်တောက်ပြောင်းအကျယ် ဆေးလိပ်
ခွက်နှစ်ချပ်နှင့် အရှည် ၃ လက်မခန့်ကို
ဆောင်ထားလေ့ရှိကြပါသည်။ ပြောင်းဖူး
ဆေးလိပ်ကို မည်သူမျှ တစ်ကြိမ်
တည်းနှင့်ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ပါ။
တစ်ဖန် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်သည်
မီးငြိမ်းသတ်စရာမလိုပါ။ မဖွာဘဲနှင့်
အေးလျက်လျှင် အလိုလို မီးငြိမ်းသွား
တတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျည်တောက်
များနှင့် စွတ်ထားလိုက်ပါက ထိခိုက်မိ
တတ်သည်။ ပြာကြွေမှုမရှိတော့ဘဲ
အိတ်ထောင်တွင် ထည့်သွားမည်ဆိုပါ
ကလည်း ဆေးလိပ်ကြွေမှုပျက်စီးခြင်း

မီးကျန်ရှိနေသေးပါက အင်္ကျီမီးလောင်
ပေါက်ခြင်း စသည့် အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေး
စေပါသည်။
“မင်းကြိုက်တဲ့ဘက်ကိုသွား။
ခွေးတွေလွှတ်လိုက်ကြစို့”
နေရာအနှံ့သို့ ခဲကလေးများ
နှင့်ပေါက်၍ပြကာ ခွေးများကို လိုက်စေ
သည်။ ခွေးများသည် တအိုင်းအိုင်း
အော်လျက် သစ်ပင်မြက်ပင်၊ ခြံပုတ်များ
အတွင်းသို့ တရုန်းရှုး အနှံ့ခံပြီး အနှံ့ရရှိ
သည့်အတိုင်း အသံပေး၍လိုက်ကြသည်။
သခင်များက ခွေးမရောက်သေးသော
နေရာများကို ခဲဖြင့်ပေါက်၍ အရောင်ပြ
ပေးသည်။ ခွေးတို့က အကောင်မှတ်၍
ပြေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခွေးတို့သည်

တစ်ကွင်းလုံး တအိုင်အိုင် အော်မြည်
လှည့်ပတ်ပြေးလွှားလျက် ဆူညံ၍နေပါ
တော့သည်။ ဤကဲ့သို့ ခွေးများက လှည့်
ပတ်၍ ဟောင်ကြသောအခါ ပုန်းခိုနေ
သော ယုန်ကလေးတို့သည် ခုန်၍ ခုန်၍
ထွက်ပြေးကြရာ ခွေးတို့သည် နောက်မှ
အတင်းလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ယုန်ကလေး
များသည် လမ်းကြောင်းပေးထားသည့်
အတိုင်း စွတ်၍ပြေးကာ ပိုက်ကို ဝင်တိုး
ကြပါသည်။ အချို့ ဆိုးသောခွေးများသည်
ပိုက်တွင်လုံးထွေးနေသော ယုန်များကို
စားပစ်ကြသော်လည်း လိမ္မာသောခွေး
များသည် ကိုက်ချီပြီး သခင်ထံသို့ ပို့
ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

ယခုလည်း ဖိုးစီသည် ယုန်
ပြေးလမ်းများတွင် ချထားသော ပိုက်များ
အနီးသို့ သွားစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုသို့ မစောင့်ပါက ခွေးများက စားပစ်
လျှင် မိမိတို့က ခွေးများအတွက် ယုန်
လိုက်ပေးရသလို ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ခွေးများသည် ကွင်းထဲတွင်
လှည့်ပတ်အနှံ့၍ ဟောင်ကာ ပြေးလွှား

နေကြဆဲ။ ဖိုးရီသည်လည်း တစ်ဖက်
စီးတာတွင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။
ထိုစဉ် ခြံပတ်တစ်ခုအတွင်းမှ ယုန်နှစ်
ကောင် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး စီးတာတစ်
ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ခွဲ၍ပြေးကြရာ ခွေး
များလည်း နှစ်အုပ်ခွဲ၍ တဝန်းဝန်းဖြင့်
လိုက်ကြပါသည်။ ယုန်မကြီးများဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ အတော်ပင် ကြီးမားလှပါ၏။
ရှေ့ယုန်သည်လည်း အသားကုန်ပြေးနေ
သကဲ့သို့ နောက်မှခွေးအုပ်သည်လည်း
အားကုန်ပြေးလိုက်၍နေပါသည်။ ဖိုးစီနှင့်
ဖိုးရီလည်း မိမိတို့၏ စည်းတာများမှ
ပြေးလမ်းများကို စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြ
ပါသည်။ လကြီးကလည်း ထိန်နေသဖြင့်
ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ယုန်သည်
ပိုက်ကို ဂရုမထား နောက်မှလိုက်လာ
သော ခွေးများ၏ အန္တရာယ်ကို ကြောက်
ရွံပြီး လမ်းကလေးဖြူနေသည့်အတိုင်း
တစ်ဟုန်ထိုးပြေး၍လာကာ ပိုက်ကို
ဝင်တိုးလိုက်ပါသည်။ ယုန်နှစ်ကောင်
သည် စည်းတာနှစ်ဖက်စလုံးတွင်
တစ်ပြိုင်တည်း တိုးကျခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ့်

ပိုက်ဆီသို့ ကိုယ် အပြေးသွားလိုက်ကြ
ပါသည်။ ပိုက်တွင် ယုန်သာမက ခွေး
များပါ လုံးထွေး၍ မိနေပါ၏။ ကျန်သော
ခွေးများကလည်း အတင်းထိုးဟောင်ကြ
ပါသည်။

ခွေးများကို မောင်းထုတ်လိုက်
ပြီး ပိုက်ကိုဖြေလိုက်သည်။ ယုန်သည်
ဘယ်သို့ရောက်သွားသည်မသိ ပိုက်ထဲ
တွင် မိမိတို့၏ခွေးသာ ပြန်မိနေခြင်းဖြစ်
သည်။

“တောက် ... နာလိုက်တာ
ကွာ။ မျက်စေ့ရှေ့တွင် မြင်နေရတာကြီး
ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ခွေးတွေ
ကို လှည့်စားပြီး နောက်ပြန်ပြေးတာဖြစ်
မယ်။ သိကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ဒီအထဲ

မှာ ရိုက်ရိုက်ရမယ်”
ဖိုးစီ၊ ဖိုးရီ နှစ်ဦးစလုံးပင် ထို
အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံကြရသဖြင့် နှစ်ယောက်
စလုံး မကျေမချမ်းဖြစ်လျက် ခွေးများကို
ကွင်းလယ်သို့ ပြန်မောင်းသွားပြန်ကာ
ညာသံပေး၍ ရူးတိုက်ပြန်၏။ လေးခွေး
ပစ်ခတ်၍ ခြောက်လှန်ပြန်၏။ ခထာကြီး
လျှင် ယုန် ၄ ကောင်ထွက်ပေါ်လာပြီး
ပြေးကြပြန်ပါသည်။ ခွေးများသည် ဟောင်
၍ အတင်းလိုက်ကိုက်ကြပြန်ပါသည်။
ပြေးလမ်းများတွင် စွတ်ပြေးကြ၏။ ထောင့်
တစ်ကြိမ်တွင် ယုန် ၄ ကောင်ခြေတံ
ပြေးလမ်းကြောင်း ၄ ခုသို့ ခွဲပြေးကြကာ
ခွေးများလည်း ခွဲ၍လိုက်ကြ၏။ ပိုက်ထဲ
တိုးဝင်၏။ ခွေးများဟောင်လျက် ဆူညံ
နေသည်။ ပိုက်များရှိရာသို့ အပြေးသွား
သွားသည်။ ပိုက်ထဲတွင် ယုန်မရှိ။
ခွေးတို့သာ ပြန်မိနေ၏။

“ဟား ... ဘယ်လိုဖြစ်
လဲကွာ။ ခွီးမပဲ မောလိုက်တာ။ အခု
ထိ ယုန်တစ်ကောင်မှလည်း မတွေ့ရ
ဘူး။ ဖိုးစီ၊ ဖိုးရီတို့ကွ။ ဒီမြင်သာတာ

မှာ ရဲပိုင်ကြီးလို နာမည်ခံထားတာ။ ယုန်
တစ်ကောင်မှမရဘဲ ပြန်ရတယ်ဆိုတာ
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးသေးဘူးကွ။ မရ
ရအောင်လိုက်မယ်ဟေ့”

ထိုသို့ ကြုံးဝါးလျက် ပိုက်များ
ကို ပြန်စိုက်၏။ ထိုနောက် ခွေးများကို
ကွင်းလယ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားပြီး တော
ခြောက်လျက် ရူးတိုက်၍ပြန်လွှတ်ပြန်
၏။ ခွေးတို့သည်လည်း တစ်အိုင်အိုင်
မြေကြီးကို ရှုံ့၍အနံ့ခံကာ လှည့်လည်
ပြေးလွှားရှာဖွေကြပြန်ပါသည်။ မကြာမီ
ခြုံပုတ်များအတွင်း ပုန်းနေသော ယုန်များ
ခန့်ထွက်လာကြပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်
ယုန်များသည် ရှစ်ကောင်ရှိ၍ ခွေးသည်
(၇) ကောင်မျှသာပါရှိရာ ခွေးထက်ပင်
တစ်ကောင်ပိုများနေပါသေး၏။ ခွေးများ
ထည်း ယုန်များနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြ
၏။ ထိုအခါ ယခင်အတိုင်း ယုန်တို့သည်
ပိုက်များအတွင်းသို့ တိုးကြပြန်၏။ ခွေး
တို့ဖြင့် လုံးထွေးနေသည်ဟု ထင်ရ၏။
သို့သော် ပိုက်ကိုသွားရှင်းလိုက်ရာ ယုန်
တစ်ကောင်မျှ မမိဘဲ ခွေးများကိုသာ

ရစ်ပတ်မိနေသော ပိုက်အတွင်းမှ မြေ
လွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီညအဖို့
ယုန်ရရန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်တော့ပါ။
ခွေးများလည်း လျှာတွဲလောင်းကျကာ
ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်နှင့် တဟဲဟဲ
အသက်ရှူသံများဖြင့် မောဟိုက်လျက်ရှိ
ကြပေပြီ။ ထိုသို့တွေး၍ စိတ်ပျက်ပျက်
နှင့် ပိုက်များကိုဖြည့်လျက် ဖိုးစီထံသို့
ဖိုးရီရောက်လာပြီး ...

“ပြန်ကြပါစို့ကွာ” ပြောရာ...

“အေးကွာ ... ဟုတ်တယ်။

ဒီနေ့ညတော့ ခွေးတွေလည်း ပင်ပန်းနေ
ပြီ။ မင်းလည်း ပိုက်တွေသိမ်းချေတော့။
ငါလည်း ပိုက်တွေလိုက်ဖြုတ်လိုက်ဦး
မယ်ဟုဆိုကာ ပိုက်များကို စုသိမ်းပြီး

ဟင်းငုတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ပိုက်များကို
ချကာ ထိုင်၍ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ဖိုးရီ
ကို ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဖိုးရီသည် တော်
တော်နှင့် ပေါ်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် ဖိုးရီ
ထံသို့ လိုက်သွားသည်။ ဖိုးရီသည် ခွေး
များတိုး၍ ပြိုလဲသွားသည့် ပိုက်ကိုင်များ
ကို ပြန်စိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးရီ

ဘယ်လိုတုန်းကွ။ ခုနကျ ငါ့ဆီလာပြီး
ပိုက်တွေဖြုတ်တော့ ပြန်ကြရအောင်
ပြောပြီး မင်းကတော့ ပိုက်တွေ ပြန်
ထောင်နေတယ်”

ဟုဆိုရာ ...

“ဘာ ... ငါ စောစောက

မင်းဆီလာတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒါဆို တို့
မြန်မြန်ပြန်ကြရအောင် ငါ မင်းဆီကို
လုံးဝမလာခဲ့ဘူးကွ”

“မင်းကသာ ငါ့ဆီလာပြီး ပိုက်

တွေ ပြန်စိုက်ဖို့ပြောသွားတာ”

ဟု ဆိုရာ နှစ်ယောက်စလုံး

ပြိုင်တူအံ့သြသွားကြပြီး ...

“ဒါဆို တို့ တောလှန်ခံရဦးကွ”

မြန်မြန်ပြန်မယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပိုက်များကို အလျှင်အမြန် လိုက်ဖြုတ်လိုက်ကြပြီး ဟင်းငတ်ပင်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်။ အခုမှ သတိထားမိတယ်။ ခွေးတွေ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်များ ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

“အောင်နက်၊ ဂုတ်ကျား၊ ဘိုနီ၊ ကြာပေါ်၊ အိုအို”

ခွေးများကို အရပ်လေးမျက်နှာ လှည့်ခေါ်ကြည့်သည် ခွေးများလုံးဝ ပေါ်မလာတော့ပါ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ခွေးသည် သစ္စာအရှိဆုံး သတ္တဝါဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စနှင့်မျှ သခင်ထံမှ မခွာပါ။ ခရီးဝေးသွား၍ မလိုက်လာစေလို၍ ရိုက်ပုတ်မောင်းနှင်လွှတ်လျှင် သော်မျှ သခင်ထံသို့ အတင်းတွယ်ကပ်လိုက်လာလေ့ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှ ခွေးများသည် သခင်တို့ကို စွန့်ခွာ

၍ ပြေးကြသည်ဆိုခြင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မကြောက်တတ်သော ညီအစ်ကို နှစ်ဦးပင် ကျောချမ်းသာလို ဖြစ်လာကြပါသည်။

“ဟာ . . . လရောင်ကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားတာတုန်း။ လငပုပ်ဖမ်းသလို မှောင်လာတယ်။ ပိုက်တွေထမ်းကွာ ပြန်ကြရအောင် မြန်မြန်ကလေး”

ဟုဆိုကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရွာဘက်သို့ ဦးတည်၍ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ တော်ပါသေးသည် ရွာနှင့် မဝေးသောကြောင့်သာဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ် မနီးမဝေးဆီမှ ဗေထိ ဗေထိ ဟူသော ပတ်မသံကြားရသဖြင့် . . .

“ဘယ်မှာ ဘာရှိတယ် မသိဘူး။ ဆိုင်းသံတွေကြားရတယ်ကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာကိုပဲ တန်းပြန်ရအောင် လက်ကျန်ကလေးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ လမ်းသွားရင်း မော့လိုက်ကြစို့”

ပုလင်းကိုဖွင့်၍ တစ်ယောက်

တစ်ကိုက်ဆီ မော့လိုက်ကြသည်။ အလာတုန်းက ဤခရီးကို စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းကလေး လျှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ နာရီဝက်မျှပင် မကြာမြင့်ခဲ့ပါ။ ယခုမှ ဇောဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်တိုင် ရွာသို့ တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်အောင်ရှိပြီး ဆိုင်းသံများနှင့် လူသံများကိုလည်း နီးလိုက်၊ ဝေးလိုက်ဖြင့် ကြားနေရပါသည်။

“ရွာကလည်း ဝေးလိုက်တာကွာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ငါတို့ မျက်စိများလည်နေရော သလားကွာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါတို့ဟာ ကျတံဝီးကုန်းကိုဘဲ အရှေ့ဘက်ထဲ ဝင်လိုက်၊ အနောက်ဘက်ကထွက်လိုက်၊ တောင်ဘက်ကဝင်လိုက်၊ မြောက်ဘက်က ထွက်လိုက်နှင့် ဒီနေရာချည် မြေရောက်နေတာကွ။ ငါလည်း ဒူးချေညောင်းလှပြီ။ ခြေထောက်တွေတောင် မသယ်ချင်တော့ဘူး။ အိပ်လည်း အိပ်ချင်လာပြီ။ ဒီနားတွင် လဲအိပ်ချလိုက်ချင်တာ”

ကွာ မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ဖိုးစီ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့နော်။ ဒီမှာ အိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ တို့ကို အန္တရာယ်ပေးချင်လို့ ကျတ်တွေက လှည့်စားနေပြီ။ ဒီနေရာကနေ အပြင်ရောက်မှ စိတ်ချရမှာ။ မင်းယောက်ျား ဟုတ်ဘူးလားကွ။ အားတင်းစမ်းပါဦး။ ဒီတစ်ခါဆိုရင် ထွက်လို့ ရလောက်ပါပြီ”

ဖိုးရီသည်လည်း ဖိုးစီကဲ့သို့ အစ်ကိုယ်လုံး လေးလံကာ အိပ်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အိပ်၍မဖြစ်ဟူသော အသိဖြင့် အားတင်းထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆက်၍သွားပြန်ပါသည်။ ဘိုသော် ဤနေရာသို့ပင် ခြောက်နေပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ် လမင်းကြီးကို တိမ်မည်းကြီးက ဖုံးအုပ်သွားရာ နောင်မည်း၍ သွားပါသည်။ ၎င်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးလည်း မျက်စေ့မှ ဆေးထွက်နေပြီ။ ထိုစဉ် ဆိုင်သံများ ဖျက်သွားပြီး ငိုသံများကြားရသည်။ အချိန်၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည်

ဟင်းငုတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ၍နေပါသည်။
ထိုအခိုက် ၎င်းတို့ရှေ့သို့ လူသဏ္ဌာန် ဖြူဖြူကြီးကျရောက်လာရာ ဖိုးစီသည် လန့်၍ထွက်ပြေးမည်ပြုရာ ဖိုးရီမှ အတင်းသိုင်းဖက်ထားရကာ ဖိုးစီမကြောက်နှင့် စားထုတ်ဟုဆိုကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရဲစိတ်သတ္တိမွေးကာ စားကိုယ်စီထုတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဖြူဖြူအရာကြီးမှ . . .

“ကောင်လေးတွေ . . . ငါက မင်းတို့ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ဆီကို ကျတ်တွေလာနေပြီ။ မင်းတို့ ဒီသစ်ပင်ကြီးပေါ်ကို မြန်မြန်တက်နေကြ။ ဒီအပင်ကို ကျတ်တွေ ကြောက်တယ်။ မင်းတို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကျတ်တွေနီးလာပြီဟု ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ဖြူဖြူအရာကြီးလည်း ပျောက်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျတ်တီးပြင်အရှေ့ဘက်အစပ်မှ မီးတုတ်များဖြင့် လူတန်းကြီးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ နောက်မှ ပတ်မထုသံလည်း

ကြားရသည်။ ခေါင်းတလားကြီးကိုလည်း ထမ်းလာကြသည်။ အသုဘချလာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ . . . ဖိုးစီ ပိုက်တွေ ပစ်ချလိုက်တော့။ ဒို့ဒီအပင်ကြီးပေါ် အမြန်ဆုံးတက်ကြရအောင်။ ဟိုကလာနေတာတွေဟာ လူတွေမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ ကျတ်သရဲတွေဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကုပ်ကပ်တက်ကြပါတော့သည်။ တော်တော်နှင့်တက်မရ၊ အင်အားကုန်ခမ်းနေကြသည့်အပြင် စော့ခွေးများ ပြန်လျက် ခြေဆီလက်ဆီများ ထွက်နေခြင်းကြောင့် ကုတ်အားမကောင်းဘဲ ချော်ချော်ကျနေကြပါသည်။

လူတန်းကြီးလည်း နီးသည်ထက် နီးလာပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တော်ပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လက်မတင်ကလေးမှာပင် သူတို့နှစ်ဦး သစ်ပင်ကြီး၏ ခွဆုံသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကြီးမားလှသော အပင်ကြီး၌

ခွဲဆုံတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျယ်
ကျယ်ဝန်းဝန်း ထိုင်နိုင်ပါသည်။ ခွေးဒီးဒီး
ကျ၍ မောပန်းလျက်ရှိကြ၍ အသက်ကို
ဖြည်းဖြည်းခြင်းရှုနေကြရသည်။

မကြာလိုက်ပါ။ မီးတုတ်များ
ကိုင်ဆောင်ထားသော လူတန်းကြီးသည်
သစ်ပင်အောက်ကို ရောက်ရှိလာကြပြီး
အလောင်းစင်ကြီးကို ချထားလိုက်သည်။
မီးတုတ်များကို ပတ်ပတ်လည်တွင် စိုက်
ထူလိုက်ကြသည်။ နောက်ဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်လျှင် မီးတုတ်များကိုင်ဆောင်
၍လာနေကြသော လူတန်းကြီးမှာ မဆုံး
နိုင်အောင်ရှိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ကျတ်တည်းမြေတစ်ခုလုံး လူများဖြင့်
ပြည့်သွားပါသည်။

“ဖိုးရီ ... တို့ ဘယ်လိုလုပ်
ကြမလဲ”

“ရှား ... တိုးတိုး အသံ
မထွက်စေနဲ့။ ငါတို့ ဒီမှာ ပုန်းနေတာ
ကို သူတို့ သိကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ခေါင်းတလားထဲမှ ရပ်
အလောင်းကြီးကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့

နေရသည်။ ပြောရလျှင် ၎င်းတို့ထိုင်နေ
သော သစ်ပင်ခွဆုံမှာလည်း ပေ ၃၀ ခန့်
သာဖြစ်သဖြင့် မဝေးကွာလှပါ။ အလောင်း
ကောင်ကြီးနှင့် ကျတ်သရဲများထဲမှ အလွန်
ဆိုးဝါးသော ပုပ်ညှီဟောင်စေ့သော အနံ့
ဆိုးကြီးတို့ လွင့်ပျံ့၍လာသဖြင့် အသက်
အောင့်ထားကြရသည်။ သို့သော် တစ်
ခဏမဟုတ်သည့်အပြင် အနံ့များမှာ ပိုမို
ဆိုးဝါး ပြင်းထန်လာသဖြင့် ဝမ်းထဲမှ
အော်ဂလီဆန်၍ လှိုက်လှိုက်တက်လာ
ပြီး ...

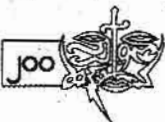
“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးစီ ထိန်းထား။
အန်မချနှင့်။ တို့ကို တွေ့သွားလိမ့်မယ်”

ဖိုးရီက ဖိုးရိမ်စွာဖြင့် သတိပေး
ရင်း ဖိုးစီ၏ ကျောကုန်းကို ဖိပေးထား
သည်။ ကျတ်သရဲများသည် တစ်လှည့်စီ
အလောင်းစင်ဘေးသို့ လာရောက် ငိုကြွေး
လျက်ရှိပါသည်။ နောက်နားဆီမှ ခုနစ်သံ
ချီ ငိုချင်းချသံကြီးနှင့်အတူ နံကြီးနှင့်
ပတ်မကြီးတို့၏ အသံကလည်း ပေါ်ထွက်
၍ လာပါသည်။

“ဝေါ့ ...”

ဖိုးစီသည် ထိန်းမထားနိုင်တော့
ဘဲ အန်ချပ်စ်လိုက်သည်။ လူသည်လည်း
ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ အရှေ့သို့ ပစ်ထဲ
ကျသွားရာ တော်ပါသေး၏။ ဂွဆုံမှာ
ကျယ်ဝန်း၍ အောက်သို့ထိုးမကျခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အန်ဖတ်အနည်း
ငယ်သည် အလောင်းကောင်ကြီးပေါ်သို့
တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ကျရောက်သွား
၏။ ထိုအခါ အလောင်းကောင်ကြီးသည်
အသက်ဝင်ပြီး မျက်လုံးဖွေးဖွေးကြီးကြီး
အပေါ်သို့ လှန်ကြည့်သည်။ အထောက်
ကောင်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ရှင်း
လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးသာလျှင်
ရှင်လာခြင်းဖြစ်၍ အပေါ်သို့ မျက်ဖြူ
နေသူကဲ့သို့ မော့ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုအခါ အခြားကျတ်သရဲများပါ အ
သို့ မော့ကြည့်ကုန်ကြပါသည်။ မျက်လုံး
ဖြူဖြူကြီးများ နေရာအနှံ့မှ မိမိတို့
မော့ကြည့်လျက်ရှိရာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
သည် ဆွေးပျက်မတတ် ကြောက်ရွံ့
လှုပ်လျက်ရှိပါကြသည်။

“ဟေ့ ... ဝိုင်းဟေ့ ...
...ဟေ့ ... သတ်ကွ သတ်”

ကျွတ်သရဲများသည် ၎င်းတို့ကို
ဆွဲမြင်သွားပြီးဖြစ်၍ ဤသစ်ပင်ကြီးအား
ဆတ်ပတ်လည်မှဝိုင်း၍ အော်နေကြ၏။
သစ်ပင်ကြီးအား ဝိုင်း၍တွန်းကြရာ
သိပ်သိပ်ခါလျက်ရှိပါသည်။ သစ်ပင်ကြီး
အား တွန်းလှဲ၍ မရသောအခါ သစ်ပင်
ခြေကို မီးတုတ်များဖြင့် ဝိုင်း၍ ဖြိုက်ကြ

“မလွတ်စေနင့်ဟေ့။ အပင်
ခြေကို ရအောင်တွန်းကြ ဟေးဟေး”

အပင်ကြီးအား တွန်း၍နဲ့နေ
ကြသည်မှာ မည်းမည်းတုတ်နေ၏။
သစ်ပင် ကျွတ်သရဲတို့သည် ဟင်းငုတ်ပင်
ခြေ၏ ပင်စည်ကို ကြာကြာလက်ဖြင့်
ဆွဲမြင်ကြပါ။ ကြားခံ အရာဝတ္ထုတစ်ခု
အပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းတလား
နှင့်ချပ်တို့ကိုခွာ၍ ပင်စည်ကိုကပ်ကာ
တုံ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလောင်း
သစ်ကြီးသည်လည်း မျက်စေ့သာမက
သစ်ခြေနှင့်လက်တို့ပါ အနည်းငယ်

လှုပ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လာရသည်။
“ဒါဆို ငါတို့က ခံစစ်သက်
သက် ဖြစ်နေတော့ တစ်ပန်းရုံးနေတယ်။
ဒီအချိန်မှာ သတ္တိမွေးမှပဲဖြစ်မယ်။ ဒီ
အလောင်းကောင်ကြီးဟာ သူတို့ရဲ့ ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီ အကောင်ကြီး
ထလာရင် တို့အတွက် ပိုပြီးအန္တရာယ်
ကြီးမားလာနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ မထူး
ဘူး စွန့်ကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု တွေးမိပြီး ဖိုးရီသည် ၎င်း၏
ငှက်ကြီးတောင်စား၏ အဖျားတွင်
စားမြှောင်ကိုပါ ရော၍ချီလိုက်ပါသည်။
ထို့နောက် လူးလွန်ရှင်သန်စပြုလာနေပြီ
ဖြစ်သော ရုပ်အလောင်းကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်
တည့်တည့်ပေါ်သို့ ချိန်ရွယ်ကာ လွှတ်ချ
လိုက်ပါသည်။

အားကနဲ အသံနက်ကြီး ထွက်
ပေါ်လာပြီး လူးလွန်လျက် ငြိမ်သက်ကျ
သွားပါသည်။ ဖိုးရီသည် ထိတ်လန့်လွန်း
အားကြီး၍ ကြောက်သေးများ ပါချပါ
တော့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည်ကား
တစ်ပြိုက်နက်နီးပါး မြန်ဆန်လှပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွတ်သရဲတို့သည်
ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ အဝေးသို့ ထွက်
ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားကြပါသည်။ ထိုသို့
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲမှာပင် ရုပ်
အလောင်းစင်ကြီးတို့ပါ ကွယ်ပျောက်သွား
ပြီး လရောင်သည်လည်း ကြည်လင်
ဝင်းပစ္စာ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဟာ ... အချိန်မနည်း
တော့ဘူး။ အာရုဏ်တောင်တက်လုပြီပဲ
ကိုး။ တော်ပါသေးရဲ့ကွာ အန္တရာယ်တွေ
ကင်းသွားလို့”

ဖိုးရီကသာ ထိုသို့ပြောနေ
သော်လည်း ဖိုးရီသည် တုံ့ဆိုဘာဝေး
ကြောင်စီစီဖြင့် ဘာစကားမှမဆိုဘဲရှိ
သဖြင့် ဖိုးရီသည် ဖိုးရီအား ကိုင်လှုပ်၍

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးရီ ဖိုးရီ
ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ သတိထားစမ်း”

ဖိုးရီသည် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ
ရှိပါ၏။

“ခက်လိုက်တာ။ ဖိုးရီသာ
တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ကတော့ ငါ့တာဝန်
မကင်းဘူး။ ဘယ် တတ်နိုင်မှာလည်း

သူက ချီကပ်ပဲ မနက်ရောက်မှ ဒီးစင်
ကြည့်ကရတော့မှာပဲ”

အချိန်ကိုစောင့်က ကုန်ခဲလှ
ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ၏။ အာရုဏ်တက်
နံနက် ၄ နာရီ ရွာဦးကျောင်းမှ တုန်း
မောင်းခေါက်သံ ကြားရပြီးသည်တိုင်
တော်တော်နှင့် မလင်းနိုင်ဘဲရှိပါသည်။

သို့သော် အချိန်ဟူသည် ရပ်
တန့်နေသော အရာမဟုတ်သဖြင့် မကြာမီ
အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် ပုစွန်ဆီ
ရောင်သန်း၍လာပေပြီ။ ကျွန်တော်သည်
ဖိုးစီကို ဆင်းခိုင်း၍မဖြစ် ကြောင်စီစီ
ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြတ်ကျပြီး အသက်
ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ သူ့ကို တစ်ယောက်
တည်းထားခဲ့ပြီး ရွာမှလူများကို ပြန်ခေါ်
မည်ဆိုလျှင်လည်း နေရဲမည်မဟုတ်။
ကျွန်တော်မရှိတုန်း ခုန်ချလျှင် အခက်။
တောသွားတောလာ စောင့်ရအောင်
ကလည်း ဤတောသို့ မည်သည့် နွား
ကျောင်းသား၊ ဆိတ်ကျောင်းသားမျှ လာ
လေ့မရှိပါ။ ထိုသို့ ဝေခွဲရခက်စွာဖြင့် မကြာ
တတ်ကော့ဘဲ ထိုင်နေမိရာ နေထွက်

တပြုခန့်တွင် ပိပိတို၏ ခွေးများ အပြေး
ရောက်လာကြပြီး တအူအူနှင့် အသံပေး
ကာ သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်၍ အပြီး
နုနုနေကြပါသည်။

မကြာမီ လူသံများလည်း
ကြားရပြီး ဤသစ်ပင်ကြီး၏ အောက်သို့
လူများရောက်ရှိလာကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖိုးရီ၊ ဖိုးစီ
တော်တော် အအိပ်ကြီးတဲ့ကောင်တွေ
ကွာ။ မင်းတို့မိန်းမတွေကတော့ လူတွေ
ပြန်မလာဘဲ ခွေးတွေချည် ပြန်လာလို့
စိတ်ပူပြီး တင့်တို တရယ်ရယ် ဖြစ်နေ
ကြတယ်။ မင်းတို့ကတော့ သစ်ပင်ခွဆုံ
ပေါ်တက်အိပ်ပြီး ဇိမ်ကျနေကြတယ်။
ဟင် ... ဒီမှာလည်း ပုတ်သင်ညိုကို
များ ဓားနှစ်ချောင်းပြွန်နှင့် ထိုးထားရတယ်
လို့ သတ္တဝါနှင့် လက်နက် မမျှလိုက်တာ
ကွာ”

ဘကြီးညိုကြီးသည် မောမော
နှင့် လိုက်လာရသည်ဖြစ်၍ ဒေါသထွက်
လျက်ရှိပါ၏။ ဘကြီးသည် လူတစ်ဖက်
သားကို စေတနာအပြည့်နှင့် ကူညီလေ

ရှိသော်လည်း အမြဲတမ်း ဆရာလုပ်ကာ
အပြစ်တင် ပြောဆိုလေ့ရှိသော ထင်ရှား
ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း အကျိုးအကြောင်း
ကို မမေးဘဲ တန်း၍ အပြစ်တင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဘကြီးကို နောက်မှ အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြတော့မယ်။ ကိုထွေး
ဆောင် စောင့်ပုခက်လုပ်ဖို့ရာ စောင့်ရမယ်
ကြီးရယ်ရှာချေ။ ဖိုးစီကို စောင့်ပုခက်
ချရမှာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အောက်
လူများအားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
သွားကြပြီး ...

“ဖိုးစီ ဘာဖြစ်လို့တုန်း
ကောင် ဖိုးစီ”

“ဖိုးစီ ... ဖိုးစီ”

“ဟေ့ ... ဖိုးစီ”

မည်မျှပင် အောက်ကထူထူ
တကြော်ကြော်ခေါ်နေသော်လည်း
သည်ကား မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်
မကြာသလိုသာ ဖြစ်နေပါ၏။

အတန်ကြာသော်

ဆောင် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ရွာထဲတွင် ကိုတင်ဆောင်မှတစ်ဆင့် ထိုအကြောင်းကို သိကြရ၍ ကိုတင်ဆောင်နောက်တွင် ရွာသားများ ထပ်မံလိုက်ပါဆာကြပြန်ပါသည်။ ထန်းတက်သောရင်းထောင် (လှေကား) ရှည်ကြီးများကို ထည်း ထန်သများမှာဖြစ်သော ကံပေါက်ကျော်နှင့် ကိုညိုလုံးတို့မှ ယူဆောင်လာကြပါသည်။ လူ ၅ ယောက်ခန့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ဖိုးစီကို ဆောင်ပုခက်တွင်ထည့်၍ ကြိုးဖြင့်ထိန်းသွက် လှေကားပေါ်မှ လူများ၏ အကူအညီနှင့်ပါ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောချရပါသည်။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ ကိုချစ်ဝေနှင့် ကိုစံတိုးတို့မှ လှည်းပေါ်ကို ခုတ်တင်ကြရသည်။

“ဟေ့ . . . ငါမရူးဘူးကွ။ ဒါကို လာမထိနှင့် ငါ့ခြေထောက်တွေက အကောင်းချည်းရှိသေးတာ။ လှည်းနှင့် ထိုက်ဘူး ဖယ်ကြစမ်း”

“ဖိုးစီ စိတ်ထိန်းစမ်း”

“ဘာကွ . . . မင်းကငါ့ကို

စိတ်ထိန်းစမ်းဆိုတော့ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့တုန်း။ မင်းက ဘာကောင်တုန်းလျှာရှည်တဲ့ကောင် ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

ဖိုးစီသည် ဒေါသထွက်လျက် လှည်းပေါ်တွင်ပါလာသော သူငယ်ချင်းသောင်းငွေခေါ် ကြာပေါ်အား လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်ရာ သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်သွား၏။ ထိုနောက် နွားကန် (နှင်တံ)ကို ဆွဲလှပြီး ချစ်ဝေ၊ စံတိုးနှင့် ဝင်းမောင်တို့ကို သိမ်းကြိုးရိုက်နှက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ လှည်းပေါ်မှ လူများဆင်းပြေးကြလျှင် ဖိုးစီသည် . . .

“အခုမှ အေးအေးဆေးဆေးနေရတော့တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ ဟဲ့နွား ပြေးစမ်း အတော်လေးတဲ့နွားပဲ ဖြန်းဖြန်း”

“ဂလုံ...ဂလုံ...ဂလုံ . . .
ဂလုံ...ဂလုံ”

နွားများကို ရိုက်၍ လှည်းကို ခုန်းစိုင်း၍ မောင်းပြေးပါတော့သည်။

“ဟာ . . . ဒီကောင်တွေ

သေတော့မှာပဲ။ ရေနွားမှာ လှည်းလမ်းက တစ်ခြမ်းစောင်းကြီးရယ်။ စိန်မောင်း ဘစ်တင်ညွန့် မင်းတို့က သိုင်းတတ်တဲ့ကောင်တွေ ဖြတ်လမ်းကနေလိုက်ပြီး ဒီကောင်ကို ရအောင်လှည်းပေါ်တက်ပြီး ချုပ်ကြစမ်း”

နွားများသည် လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ကဆုန်စိုင်းလျက် ပြေးနေကြပါသည်။ ဖိုးစီသည် နွားများကို အားကုန်လွဲရိုက်သဖြင့် နွားများ၏ ကျောတို့ကွဲလျက် သွေးတို့ ချင်းချင်းနီလျက်ရှိသကဲ့သို့ နွားကန်သည်လည်း ကျိုးကျလျက် ရှိပါသည်။

သိုင်းသမားသုံးဦးသည် ဖြတ်လမ်းမှ ပြေးလိုက်သွားကြပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည်းပေါ်သို့ လွှားကန်လွှားကန် ခုန်တက်လိုက်ကြကာ ဖိုးစီအား ချုပ်သူကချုပ်၏ နွားများကို ဆွဲသူက ဆွဲ၏။ အရိန်ဖြင့်ပြေးလျက်ရှိသော နွားလှည်းမှာ မညီသာကြမ်းတမ်းသော လမ်းပေါ်တွင်ဖြစ်၍ တခုနဲ့တခုနှင့်တခုလျက်ဆောင့်လျက်ရှိရာ အတော်ကြာသလို

အထိ ကြိုးစားယူရ၏။ လူအများလည်း
နောက်မှ တောက်လျှောက်ပြေးလိုက်
လာကြခြင်းဖြစ်ရာ လည်းကိုမီလာကြ
သောအခါ ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ
မပြောနိုင်ဘဲ မောပန်းလျက်ရှိကြပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရွာအတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာကြရာ လည်းပေါ်တွင် ကြိုး
ဖြင့်တုပ်၍ပါလာသော ဖိုးစိကို အထူး
အဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး ...

“အကုသိုလ်ကောင်တွေ၊ ဒီ
အသက် ဒီအရွယ်ရှိပြီ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုရင်ဝတ်လို့
သာ ရောက်ဖူးခဲ့တာ။ အရက်သောက်
မယ်၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကို မညှာ
မတာ သတ်ဖြတ်စားမယ်ဆိုတဲ့ကောင်တွေ
ပဲ။ အခုတော့ ဒုက္ခတွေပြီ”

“ဝင့်ဆိုတာ နောက်ဘဝအထိ
မဆိုင်းဘူး။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်း
တာဖြစ်မယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင်
မကောင်းတာဖြစ်မယ်။ ကဲ ... ဖိုးစိသာ
ကြည့်ကြတော့”

“ဒီလောက် တောကြမ်းတဲ့ခီ

သွားစမ်းတာ မသေတာဘဲ၊ တော်သေး
တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ကွာ”

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ပြောဆိုဝေဖန် အပြစ်တင်လျက် ရှိကြ
ပါသည်။

ဖိုးစိကို ရွာဦးဘုန်းကြီးဦးဝါယမ
ထံ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဦးဝါယမ
သည် ပယောဂကုထုံးတို့ဖြင့် ကုသပေး
လိုက်ရာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖိုးစိ
သည် ပကတိ လူကောင်းအတိုင်း ပြန်
လည် ကျန်းမာလာခဲ့ပါသည်။

“အေး ... မင်းတို့မှတ်ထား
ကြကွယ့် ဟင်းငတ်ပင်လို့ခေါ်တဲ့ သခွတ်
ပင်ကို တစ္ဆေ သရဲတွေ၊ ကျွတ်တွေ
ကြောက်ကြတယ်။ တောထဲရောက်လို့
ရှိရင် အဲဒီလို မကောင်းဆိုးဝါးတွေနှင့်
တွေ့တဲ့အခါ ဟင်းငတ်တို့ပင်ကိုသာ
ထိထားလိုက် သူတို့ ဘာမှလုပ်လို့ မရ
တော့ဘူး။ ဟင်းငတ်ပင်ရဲ့ အရွက်၊
အခက်အလက်တွေနှင့် အပွင့်တွေကို
သွားလေရာမှာ ဆောင်သွားမယ်ဆိုရင်
တစ္ဆေသရဲနှင့် ရွာသူတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကပါ

လွတ်မြောက်နိုင်တယ်။ အပူသိုသူကို
ဖြစ်ဖြစ်၊ အပင်းမိထားသူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်း
ငတ်ပွင့်၊ အရွက်တစ်ခုခု စားခိုင်းလိုက်ရင်
အပတွေ အပင်းတွေ ပျယ်သွားပါလိမ့်
မယ်။ ကျွတ်တီးမြေတိုင်းမှာတော့ ကျွတ်
မရှိဘူး။ အဲ... ကျွတ်တီးမြေမှာ ဟင်း
ငတ်ပင် ကြီးကြီးမားမား ရှိတယ်ဆိုရင်
တော့ အဲဒီနေရာမှာ ကျွတ်တွေ သေချာ
ပေါက် ရှိတယ်လို့ပြောလို့ရတဲ့သင်္ကေတ
ပဲ”

ဟု ဆရာတော် ဦးဝါယမ
မိန့်ကြားပါသည်။ ဖိုးစိနှင့် ဖိုးရီတို့
အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ်သိရှိကြ
သောအခါ ရွာသူ၊ ရွာသားတို့ထည်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိပါသည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ဟင်း
ငတ်ပင်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အရွက်
များ ညှိုးကျလာကာ နောက်ဆုံးဆွတ်
သေဆုံး၍ ခြောက်သွေ့သွားပါသည်။
ထိုနှစ်မိုးရာသီ၏ မိုးရွာသွန်းသော ရက်
တစ်ရက်တွင် ထိုသစ်ပင်ကြီးအား ဖြို
ခဲ သဖြင့် လောင်မီးကျကာ မီးထွေး

ငုတ်ကြီးသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ဖိစီးနှင့်
ဖိုးရီ ညီအစ်ကိုလည်း ထိုအချိန်မှစ၍
ယုန်ပိုင်ကြီးများ ရာထူးမှ အနားယူလျက်
တောလိုက်ခြင်းနှင့် အရက်သောက်ခြင်း
တို့ကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်လိုက်ကြပါ
သည်။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပြောရပါ
မည်။ နှစ် ၅၀ ကျော်လွန်ပြီးသော ယနေ့
အချိန်တွင် မြိုင်သာယာသည် မန္တလေးမြို့
နှင့် ရထားလမ်းပေါက်နေပြီဖြစ်ရာ
တစ်ချိန်က ကျတ်တည်းကွင်းသည်
ဘူတာဖြစ်နေပြီး ဟင်းငုတ်ပင်ကြီးနေရာ
တွင် ရုံပိုင်ကြီး၏နေအိမ်ဖြစ်နေပါသည်။
ထိုထက် ထူးခြားပြန်သည်မှာ ရုံပိုင်ကြီး၏
အမည်မှာ ကိုထွန်းရီဖြစ်၍ ၎င်း၏ညီ၏
အမည်မှာ ကိုထွန်းစိဟူ၍ဖြစ်ပါ၏။

(မိစ္ဆာ ပယောဂတို့ရန်မှ ကင်း
ဝေး၍ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ အရိပ်အောက်သို့
ရောက်ရှိကာ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြင့် ဘဝခရီး
လမ်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေဟု)

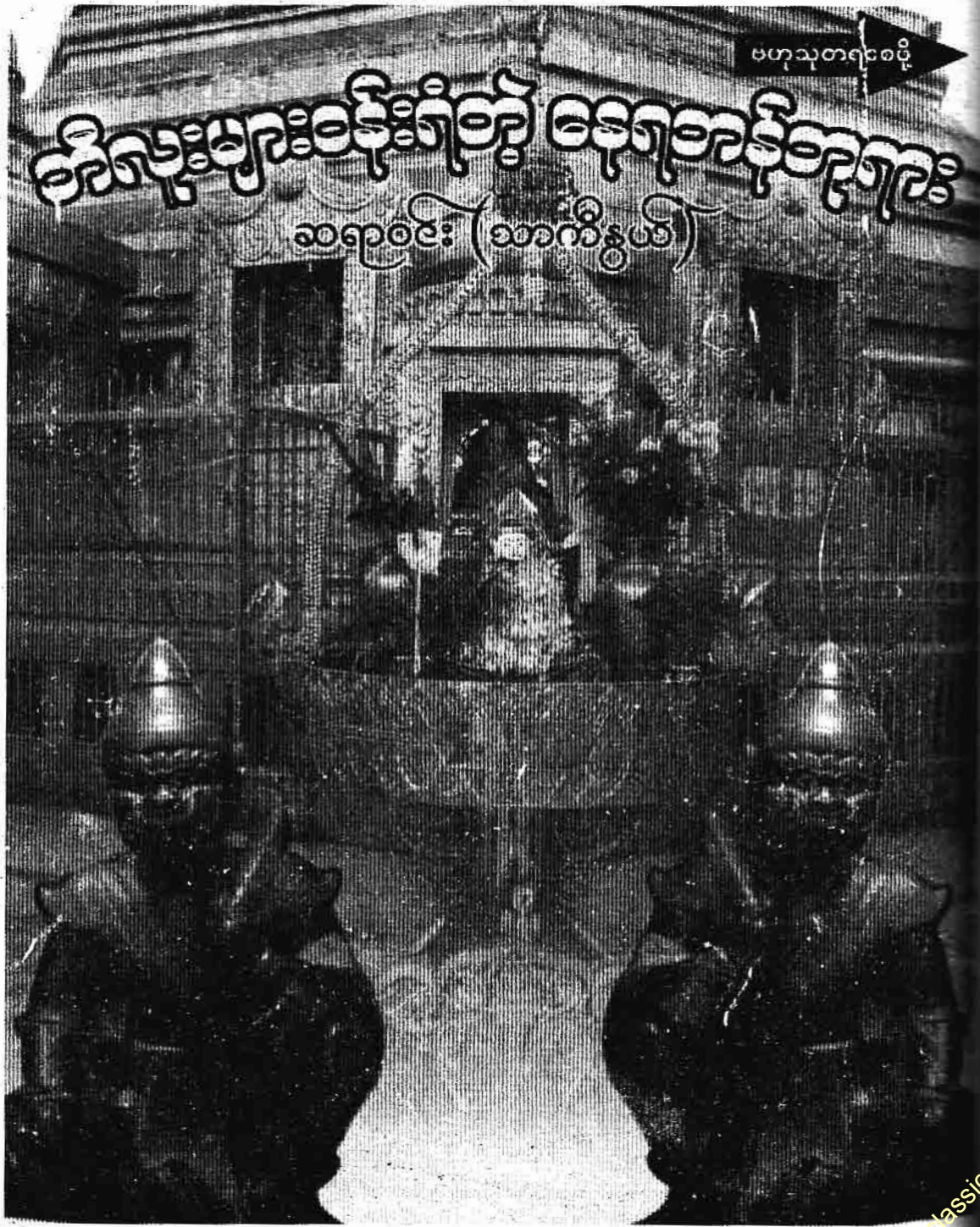
ဘိုဘို (ဆေးထု)

မဟာသုတရဏစဉ်

အိန္ဒြိယသမ္မာဓိရီတိ ဓမ္မစာန်တရား

ဆရာဝင်း (ဓမ္မကိစ္ဆယ)

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅၀ လောက်က

ဖြစ်ပါတယ်။

တယ်။

ကျွန်တော်ဖူးခဲ့တဲ့ ရွှေဘိုမြို့က နေရာန် ဘုရားဟာ ဉာဏ်တော်အားဖြင့် ပေ ၃၀ ခန့်သာရှိမည်ထင်ပါတယ်။ ရွှေဘိုမြို့ ချီပါ စုရပ်နေရာန်ကျောင်းတိုက်အနီး ကညှိရှိ ပြီး ရွှေဘိုမြို့ ပါတွင်း ဘုရားပွဲစဉ်များမှာ ပွဲရ ရှေ့ဘုရားဟန်ဆူဖြစ်ပါတယ်။ စာရေး သူ ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် ဆွမ်းခံလိုက်ပါခဲ့ဖူးပါတယ်။

ရွှေဘိုမြို့တွင် ထင်ရှားတဲ့ သမိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီးဘုရားများရှိပါ တယ်။ ရွှေဘိုမြို့ထောင့်စေတီ၊ ရွှေ တန်ဆာဘုရား၊ ချမ်းသာကြီးဘုရား၊ ရွှေ ချက်သိုက်ဘုရား၊ ကန်တွင်းရွှေပေါ်ကျွန်း ဘုရားများဟာ သင်ရှားတဲ့သမိုင်းဝင် ဘုရားကြီးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုဖော်ပြ မည့် နေရာန်ဘုရားကတော့ သာမန် ဘုရားတစ်ဆူမျှသာဖြစ်ပြီး ရပ်ကွက် အားဖြင့်လည်း ချောင်ကျတဲ့နေရာမှာ တည်ရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း နေရာန် ဘုရားရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ မှန်လေးမှန် စေတီမဟုတ်ဘဲ မှန်ငါးမှန်ပါတဲ့စေတီ

ဤသာမန်မျှသာဖြစ်သော

နေရာန်ဘုရားကို ယခုကဲ့သို့ အလေး ထား ရေးသားတင်ပြရလောက်အောင် ထူးခြားတဲ့အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေပါ တယ်။

၃-၁၀-၂၀၀၇ ရက်နေ့မနက် ၆

နာရီခန့်က ခန့်ညားထည်ဝါတဲ့ ဘီလူးကြီး တစ်ပါး ကျွန်တော့်အိမ်ရာခုတင်နံဘေး မှာ ရပ်နေတာ မြင်ရပါတယ်။ ယကွ ဘီလူးကြီးများလဲတွင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က ဘယ်က ကြွလာပါသလဲမေးတော့ သူက သီရိ လင်္ကာနိုင်ငံ ကိုလံဘိုမြို့က ကြွလာတဲ့ အကြောင်း သူ့တွင် အဆုပ်ရောဂါ ဖြစ် နေ၍ ဆေးကုသရန်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ဆေးကုသပေးဖို့လည်း ပြောပါ တယ်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏

နောင်တော်၊ ပရလောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကို ဆေးကုသပေးတဲ့ အိန္ဒိယမှ သူတော် စင်ကြီးအကြောင်းကို တင်ပြဖို့ လိုလာပါ

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်

လောက်က အိန္ဒိယမှ ဆာဒူးကြီးတစ်ပါး ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကြွရောက် "သီတင်း သုံးလာပါတယ်။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်း ၃၂၀၀ က ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ကို တော်ပါတယ်။ အိန္ဒိယမှာ ကျွန်တော် လူဖြစ်စဉ်က တော်ခဲ့တာပါ။ သူက တန်ခိုး သိဒ္ဓိတော်တော်ကြီးပါတယ်။ ရွှေကုလား ထိုင်ကြီးနဲ့အတူကြွလာတာပါ။ သူ ကြွလာ တာနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ဘုရားခန်းမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန်းဝိဇ္ဇာနှစ်ပါးနဲ့ ဆာဒူးတစ်ပါးလည်း ပြောင်းရွှေ့သွားကြ ပါတယ်။ ဆာဒူးကြီးက ပရလောကမှ နတ်၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဘီလူး သိုက် စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို ဆေးကုသနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အစက သူတော်စင်ကြီး ဆေးကုသနိုင်မှန်း မသိပါဘူး။ ဝိဇ္ဇာ မယ်တော်ဖြစ်နေတဲ့ ဗိဿနိမြို့ကပန်ထွာ ဘုရင်မကြီး လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) လောက်က ဆေးကုသခံယူဖို့ ရောက်လာမှ သိရတာ ပါ။ အိန္ဒိယသူတော်စင်ကြီးကို သူတို့

တိုက်ရိုက်မပြောကြပါဘူး။ ကျွန်တော်က
 တစ်ဆင့် အကူအညီတောင်းကြတာပါ။
 ကျွန်တော်က အကူအညီတောင်းမှ သူက
 ကုသပေးပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတော်စင်ကြီး
 ထံ နတ်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ၊ ဘီလူးတွေ၊
 သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေထိုင်မကောင်း
 ဖြစ်တာ၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုးတာကစ
 ကုသကြပါတယ်။ ဆေးကုသတိုက်ကျွေး
 ပြီးပြီးချင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်
 သွားကြတာ တွေ့ရပါတယ်။

ယခုလည်း သီရိလင်္ကာမှ
 ဘီလူးကြီး သူရဲအဆုတ်ရောဂါဝေဒနာကို
 အိန္ဒိယသူတော်စင်ကြီးရဲ့ ဆေးကုသမှု
 ခံယူလို၍ ကြွရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
 ကျွန်တော် ဘီလူးတွေ တော်တော်များ
 များ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ယခု သီရိလင်္ကာ
 မှ ဘီလူးကြီးကတော့ အခန့်ညားဆုံး၊
 အလှပဆုံးပါပဲ။ ဘီလူးတွေမှာ သိဒ္ဓိ
 အလိုက် အဆင့်သုံးဆင့်ရှိပါတယ်။ ယခု
 ဘီလူးကြီးကတော့ အဆင့်အမြင့်ဆုံးနဲ့ တူ
 ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က နောင်တော် သူတော်
 စင်ကြီးကို ကုသပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံ

တော့ သူတော်စင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ရှိ
 ရာ အိမ်နန်းအတွင်းကြွလာပြီး အဝတ်ဖြုန်း
 ထုပ်ထားတဲ့ ငွေကွမ်းအစ်ဘူးကလေးကို
 ဖွင့်ပြီး ခွက်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ နွားချေး
 ရောင် ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကို ဘီလူး
 ကြီးပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။
 စက္ကန့်အနည်းငယ်ကို ဘီလူးကြီးပါးစပ်
 ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ စက္ကန့်
 ၂၀ လောက်ကြာတော့ ဘီလူးကြီးက သူ
 ရောဂါပျောက်ကင်းသွားကြောင်း ပြော
 ပါတယ်။ တချို့ ဝေဒနာသည်တွေက
 အစားအသောက် သစ်သီး စသည်များ
 ယူလာတတ်ပါတယ်။ ဘီလူးကြီးကတော့

ဘာလက်ဆောင်မျှ မပါလာပါဘူး။
 ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘီလူးကြီး
 ကို သီရိလင်္ကာမှာနေပြီး မြန်မာပြည်
 မိမိထံ ဆေးကုသဖို့ ဘယ်သူက သတင်း
 ပေးလိုက်ပါသလဲမေးတော့ သူ့ကို ကမ္ဘာ
 စောင့်နတ်ကြီးကပြော၍ လာကြောင်း
 သူ ရောဂါခံစားနေရတာ ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်
 ကြောင်း၊ သူက သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ကိုယ်
 ဘိုမြို့၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်တိုက်ထဲ
 စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဘီလူးအပါး ၃၀ တွင်
 တစ်ပါးပါဝင်ကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာအပါး ၃၀
 လည်း စွယ်တော်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်
 နေကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က
 မြန်မာနိုင်ငံကို မကြာခဏ ရောက်
 သလားမေးတော့ သူက မကြာခဏ
 ရောက်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ဘုရားလာ
 တာလားမေးတော့ ဘုရားဖူးလာတာဖြစ်
 ကြောင်း၊ ရွှေတိဂုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ မဟာ
 မြတ်မုနိဘုရားများ လာဖူးတာလာ
 တော့ မဟုတ်ကြောင်း၊ ရွှေဘိုမြို့
 နေရာန်ဘုရားကို လာဖူးတာဖြစ်ကြောင်း
 ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တော်တော်
အံ့သြသွားပါတယ်။ နေရာန်ဘုရားကို
ဗူးရလောက်အောင် ဘယ်လိုအကျိုး
အကြောင်းများ ရှိပါသလဲမေးတော့ ရွှေဘို
က နေရာန်ဘုရားကို ဘီလူးအပါး ၃၀
စောင့်ရှောက်ကြောင်း ထိုဘီလူးအပါး ၃၀
တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ တန်ခိုးသိဒ္ဓဇရာမှာ
အမြင့်ဆုံးအားလုံးက လေးစားကြည့်
ရတဲ့ ဘီလူးတစ်ပါးရှိကြောင်း ထိုဘုရား
သို့ မြန်မာ၊ သီရိလင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ ကမ္ဘော
ဒီယား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊
ဇီယက်နမ်၊ နီပေါ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံများမှ
ဘီလူးပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော် တစ်နှစ်
ကြိမ် သွားရောက် ဂါရဝပြု တွေ့ဆုံရ
ကြောင်း၊ နယုန်လ၊ သီတင်းကျွတ်လ၊
ပြဿိုလ၊ တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလပြည့်
နေ့များတွင် ကြွရောက်ရကြောင်း၊
ဇူလိုင်လ ၁၂ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီထိ
အစည်းအဝေးသဘော တက်ရောက်ရ
ကြောင်း၊ အစည်းအဝေးများတွင် ဗုဒ္ဓရဲ့
အဆုံးအမနဲ့အညီ နေထိုင်ကျင့်ကြံ
ထုတ်နေသူများကို နှောင့်ယှက်နေသူ

များအား အရေးယူသည့်ကိစ္စများကို
တင်ပြကြရကြောင်း၊ အများနဲ့သက်ဆိုင်
တဲ့ အရေးယူမှုများ ပြုလုပ်တော့မည်
ဆိုလျှင် ယခု အစည်းအဝေးတွင် ဘီလူး
အကြီးအကဲရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ အရေး
ယူခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဘီလူးတစ်ဦးချင်းဘဝ
ဟောင်းက ရန်ကြွေးဆပ်တဲ့ကိစ္စများကို
တော့ တင်ပြရန်မလိုကြောင်း ပြောပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်ခန့်
က အာဖဂန်မှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး
တွေကို တာဝန်ရှိသူတွေကိုယ်တိုင်
အမြှောက်တွေ၊ သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်

ဖျက်ဆီးတဲ့ကိစ္စမှာ ဘီလူးကြီးများက
ပြန်၍ အရေးယူတာမျိုး ရှိပါသလားမေး
တော့ ဘီလူးကြီးက ထို ရုပ်ပွားတော်ကြီး
တွေ ဖျက်ဆီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အရေး
ယူ အပြစ်ပေးခဲ့ကြောင်း ပြောပါတယ်။
အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ကြွလာကြတဲ့
ဘီလူးကြီးတွေဟာ ဘုရားကို ကပ်လှူဖို့
နဲ့ နာယက ဘီလူးကြီးအတွက် သစ်သီး
များယူလာခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောပါ
တယ်။

ရွှေဘိုနေရာန်ဘုရားက ဘီလူး
ကြီးများကိုလာပြီး အကူအညီတောင်း
လျှင် ဘယ်လို အကူအညီများပေးနိုင်ပါ
သလဲမေးတော့ လူတွေကို ဘီလူးတွေ၊
အောက်နတ်တွေ၊ တစ္ဆေသူရဲတွေ၊
အောက်လမ်းဆရာတွေက နှောင့်ယှက်
လို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ပျောက်
ကင်းနိုင်ပါတယ်။ ရွာသူ၊ စုန်း၊ ကဝေ
တွေ ပြုစားခံရတဲ့ဝေဒနာတွေကိုတော့
မပျောက်ကင်းနိုင်ပါဘူး။ အောက်နတ်တွေ
ဆိုရာမှာ အဆင့်မြင့်နတ်ကြီးတွေနဲ့ မဆိုင်
ဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဘီလူးကြီး

များကို ပူဇော်ကတော့တဲ့အခါ ဘယ်လို
အစားအသောက်များနဲ့ ပူဇော်ဆက်ကပ်
ရပါသလဲ မေးတော့ ထန်သီးမှန် ကောက်
ညှင်းငှက်ပျောထုပ်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ မြေဇာ
မြက်၊ သောက်တော်ရေများနဲ့ ကပ်လှူရ
ကြောင်း ပြောပါတယ်။ သီရိလင်္ကာမှ
ဘီလူးကြီးက မနက် ၆း၃၀ နာရီလောက်
မှာ ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ၄-၁၀-၂၀၀၇ ရက်
နေ့မနက် ၈း၃၀ နာရီမှာ ရွှေဘိုမြို့
နေရဘန်ဘုရားကိုစောင့်တဲ့ ဘီလူးကြီး
များအနက် ဘီလူးအကြီးသုံးပါးကို ကြွ
ရောက်ဖို့ ပင့်လိုက်ပါတယ်။ ဆော့ချင်းမှာ
ပဲ ဘီလူးကြီးသုံးပါး ကြွရောက်လာပါ
တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက သိပ်
မသဲကွဲပေမယ့် ဦးခေါင်းပိုင်းကို မြင်ရပါ
တယ်။ ဘုရားအကြောင်းနဲ့ ဘီလူးကြီး
များအကြောင်းမေးတော့ အထက်က
သီရိလင်္ကာဘီလူးကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ
ထပ်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က နေရ
ဘန်ဘုရား ဘယ်တုန်းက ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်
တည်တယ်၊ အဘယ်ကြောင့် ဘီလူးကြီး

များ စောင့်ရှောက်နေပါသလဲမေးတော့
ဘီလူးကြီးပြောတာက ...

နေရဘန်ဘုရားကို လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ က အင်းစိန္တာတစ်ဦးက
တည်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘုရားတည်စဉ်က ဘီလူး
များစောင့်ရှောက်စေတဲ့အင်းကို ကြေးပြား
တွင် အင်းချပြီး ဘုရားတွင် ဌာပနာခဲ့တဲ့
အတွက် အင်းတန်ခိုးကြောင့် ဘိုးတော်
သိကြားမင်းက တာဝန်ပေး၍ သူတို့
ဘီလူးအပါး ၃၀ စောင့်ရှောက်နေကြောင်း၊
နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဘီလူးများ တစ်နှစ်ကို
ငါးကြိမ် နယုန်လ၊ သီတင်းကျွတ်လ၊
ပြာသိုလ၊ တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလပြည့်

နေ့မှာတော့ နေရဘန်ဘုရားကို ဘီလူးများ
က ပူဇော်ကန်တော့တဲ့ ဘုရားပွဲသဘော
ကျင်းကြောင်း၊ ဘုရားပွဲသို့ နိုင်ငံအသီးသီး
က ကြွလာတဲ့ ဘီလူး ၅၀၀၀ အပြည့်
ဘီလူးကြီးများရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်အ
ဘိုးတော်သိကြားမင်းနှင့်တကွ နတ်ပြည်
ခြောက်ထပ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းကြီး
များ၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်ရှိ တန်ခိုးကြီးနက်
ဘုရားများလည်း ကြွရောက်ကြောင်း၊
ဒုါအပြင် ဘီလူးကြီးများရဲ့ အထူးတထူး
ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ရဟန္တာ၊ အရှင်မြတ်ကြီး
ငါးပါးဖြစ်တဲ့ ရှင်သီဝလီရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး၊
အရှင် ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးနှင့်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ သီတင်းသုံးတဲ့
ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးသုံးပါးလည်း ကြွရောက်လာကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ဘုရားကို တပေါင်းထကြွ
၉ နာရီအချိန်မှာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး
ငါးပါးဦးဆောင်ပြီး နတ်တွေ၊ ဘီလူးတွေ
က ဘုရားကို ပူဇော်ကန်တော့ကြောင်း၊
ဘုရားပွဲမှာ ဘီလူးတွေယူလာတဲ့ သင်္ဃာတန်း
ဖျိုးစုံ၊ ပန်းဖျိုးစုံ ကပ်လှူကြောင်း၊

တယ်။

ကျွန်ုပ်က အဲဒီနေ့မှာ လူတွေ
ကော ပါဝင်ပူဇော်ကပ်လှူလိုရပါသလား
မေးတော့ လူတွေလည်း ပါဝင်လှူဒါန်း
ပူဇော်နိုင်ကြောင်း၊ သူတို့အတွက်
အနောင်အယုက်မဖြစ်ကြောင်း ပြောပါ
တယ်။

ကျွန်တော်က နေရာနံဘုရား
အကြောင်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာပါ
တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ က
ဝိဇ္ဇာတစ်ပါးက တည်ခဲ့တဲ့ဘုရားဆို၍ ယခု
တိုင် အဲဒီအင်းဝိဇ္ဇာကြီးရှိနိုင်သေးတယ်
ဆို ယူဆပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ ဝိဇ္ဇာတွေဟာ အသက် ၁၃၀၀
အထိ နေနိုင်လို့ပါပဲ။ ဝိဇ္ဇာသက်တမ်း
၁၃၀၀ ပြည့်လျှင်တော့ ဝဿဝတီနတ်
ပြည်ရောက်သွားကြပါတယ်။ ဒါကလည်း
ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာ
ပါ။ ကျွန်တော်ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဓနာနိဝိဇ္ဇာ
တစ်ပါး။ လူပုဂ္ဂိုလ်ဝိဇ္ဇာနှစ်ပါးဟာ ဝိဇ္ဇာ
အသက် ၁၃၀၀ ပြည့်တော့ ဝဿဝတီ
သို့ဘဝပြောင်းပြီး ရောက်သွားကြပါ

တယ်။ နောင် သုံးလ၊ လေးလနေလျှင်
ဝိဇ္ဇာသက်တမ်း ၁၃၀၀ ပြည့်မှာမို့ ဘဝ
ပြောင်းမည့် ရသေ့ဝိဇ္ဇာကြီးသုံးပါး
ကျွန်တော့် ဘုရားခန်းမှာ ရှိနေပါတယ်။
ရသေ့ဝိဇ္ဇာကြီးတွေကို ထပ်မံ အတည်ပြု
မေးမြန်းလျှောက်ထားလိုက်ရာက သိ
လာရတာပါ။ ဒါကြောင့် နေရာနံဘုရား
ကိုတည်ခဲ့တဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီးဟာ ဘဝမပြောင်း
နိုင်သေးဘူး။ ဝိဇ္ဇာဘဝမှာပဲ ရှိနေနိုင်သေး
တယ်လို့ ခန့်မှန်းတာပါ။ ယခုနှစ်ပိုင်းတွေ
မှာ သက်တမ်း ၁၃၀၀ ပြည့်တဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီး
တွေက ရသေ့ဝိဇ္ဇာကြီးတွေများပြီး ပုဂံ
ခေတ်ဦးက ဝိဇ္ဇာဖြစ်လာကြတာပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်

ရှောက်နေတဲ့ ရသေ့ဝိဇ္ဇာကြီးများကိုပင်
ပြီး ရွှေဘိုက နေရာနံဘုရားကိုတည်တဲ့
အင်းဝိဇ္ဇာကြီး ဘယ်မှာ အဝိဇ္ဇာနိဝင်နေပါ
သလဲလို့ မေးလျှောက်တော့ မကွေးတိုင်း၊
ဆောမြို့က ဘုရားတစ်ဆူမှာ ရောက်နေ
ကြောင်း သိရပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အဲဒီ
အင်းဝိဇ္ဇာကြီးကို ပင့်လိုက်တော့ မိနစ်
ပိုင်းအတွင်း ကြွလာပါတယ်။ ဝတ်ဖြူ
စင်ကြယ်နဲ့ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ် အသား
လတ်လတ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အာရုံမှာ
မြင်နေရပါတယ်။

ဝိဇ္ဇာကြီးကို ရွှေဘို နေရာနံ
ဘုရား ဘယ်တုန်းကတည်ခဲ့တယ် စတဲ့
ဘုရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာ
များကို မေးလျှောက်တော့ ဝိဇ္ဇာကြီးက
ဘုရားကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ က
တည်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဉာဏ်တော်
ပေ ၃၀ ခန့်သာရှိကြောင်း၊ ဘုရားပြီးတဲ့
အခါ ဘီလူးများက စောင့်ရှောက်စေဖို့
အတွက် ကြေးပြားကို ၂၄ ကွက်ခင်းချ
ပြီး ဂဏန်းများ ရေးသွင်းကာ သိဒ္ဓိတင်ခဲ့

ကြောင်း၊ ထိုအင်းချပ်ကို ဘုရားတွင်
 ဣပနာခဲကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဘီလူးတွေ
 စောင့်ရှောက်မှန်း မသိခဲ့ကြောင်း၊ ဘုရား
 တွင် မူလတည်စဉ်က ဘုရားဓာတ်တော်
 နှင့် ရဟန္တာဓာတ်တော်များ မပါသော်
 လည်း ဘုရားတည်ပြီး နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
 ကြာမှ ဣပနာထားတာ တွေ့ရကြောင်း၊
 ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်က ဣပနာခဲ့တယ်ဆိုတာ
 သူ မသိကြောင်း၊ ဤဘုရားတည်စဉ်က
 ဘုရား၏မြောက်ဘက် ကိုက် ၂၀၀
 အကွာတွင် အိမ်ခြေ ၁၀၀ ခန့်ရှိတဲ့ ရွာ
 တစ်ရွာရှိကြောင်း၊ ရွာနာမည် သူ မမှတ်
 မိတော့ကြောင်း၊ သူ လူ့ဘဝတုန်းက ဤ
 ကဲ့သို့ ဘုရားသုံးဆူ ရွှေဘိုခရိုင်ထဲတွင်
 တည်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ဇာတိမှာ ခင်းဦးမြို့
 မြောက်ဘက် ၂ မိုင်ကွာရွာမှဖြစ်ပြီး
 ယခု ထိုရွာမရှိတော့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်
 က သူနေခဲ့တဲ့ရွာသည် မြေဒူးမြို့၊
 လက်အောက်ခံ ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်ဟု
 နားလည်ကြောင်း၊ သူ့အသက် ၇၀ မှာ
 ဘုရားတည်ပြီး အသက် ၈၃ နှစ်မှာ
 ကွယ်လွန်ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်ပြီး တစ္ဆေ

ဘဝတွင် ၁၀ နှစ်တာမျှ အင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်ရန်
 ဆက်လက်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရကြောင်း၊
 ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီး အင်းပညာကို ဆက်လက်
 လေ့လာအားထုတ်ရာ နှစ်ပေါင်း ၂၀
 ကြာမှ အင်းအတတ်ပညာ ပြည့်စုံအောင်
 တတ်မြောက်ကြောင်း၊ ဆက်လက်ပြီး
 ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ၊ ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊
 မန္တန်ပိုင်းဆိုင်ရာများကို လေ့လာ
 အားထုတ်ရာ အားလုံးပြည့်စုံအောင်
 တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ပထဝီ၊
 တေဇော၊ အာပေါ ကသိုင်းများလည်း
 ဆက်လက်လေ့လာအားထုတ်ကြောင်း၊
 ထို အဆင့်များ ပြီးမြောက်၍ သမထ
 ကျင့်စဉ်ကို ဆက်လက်၍ ကျင့်ကြံရာ
 လူတစ်ဦး၏ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာ
 ဂတ်ကို သိမြင်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာ
 များသည် အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုခုကို အမြဲတမ်း
 ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာ
 အချင်းချင်း တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီးတွေ
 က စီမံအုပ်ချုပ်ကြောင်း၊ သူ ဆောမြို့က
 ဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ထ်ရာ
 ယခု ၁၉ နှစ်နဲ့သုံးလရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊

ဆောမြို့က ဘုရားကြီးပြီးလျှင် ပျဉ်းမနား
 နယ်က စမတောင်မှ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည့်
 အကြောင်း ပြောပါတယ်။

၆-၁၀-၂၀၀၇ ရက်နေ့ မနက်

၇ နာရီလောက် ကျွန်တော် ဘုရားဆီ
 ထိုင်နေစဉ် ဆောမြို့က ရေဘန်ဘုရား
 ပတ်သက်တဲ့ ဝိဇ္ဇာကြီးကြွလာပြန်ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်က ဝိဇ္ဇာကြီးအား အ
 အကြောင်းထူးများရှိ၍ ကြွလာပါသလဲ
 မေးလျှောက်ရာ ဝိဇ္ဇာကြီးက နေရာထဲ
 ဘုရားတွင် အတ္ထရဋ္ဌ၊ ဝိဂုဋ္ဌက၊ ဝိဂူပတ္တ
 ကုဝေရ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရဲ့ ရုပ်တု
 များကို သူ့အရပ်မျက်နှာအလိုက် အမြဲ
 ၆ ပေထက် မနိမ့်စေဘဲ နေရာနာနာ
 တွင် သွန်းလုပ်စေချင်ကြောင်း၊ ထိုသို့
 တည်ထားပြီးလျှင် သာသနာစောင့် နှစ်
 မင်းကြီးများ ရုပ်တုတွင် နာမံကိန်း
 ဘုရားကို စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း
 ပြောပါတယ်။

ယခု ဘီလူးများရဲအကြီးအကဲ

ဘယ်က ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည်ကို သိ
 ရာ ၁၇-၅-၂၀၁၃ ရက်နေ့ မနက်

နာရီတွင် ဘီလူးအကြီးအကဲကိုပင့်ရာ
ရမ်းပြည် အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရား
မှ ဘီလူးကြီး ကြွလာပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယခု အကြီးအကဲအဖြစ်
ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ဘီလူးကြီးဖြစ်ပါသလား
ဟု မှန်ကန်ကြောင်း အင်းလေး ဖောင်
တော်ဦးဘုရားကြီးမှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့
ဘီလူးကြီးဖြစ်ကြောင်း ဘီလူးများတွင်
အဆင့်ငါးဆင့်ရှိရာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး
သက်တမ်းလည်း အရင့်ဆုံး ဘီလူးကြီး
ဖြစ်ကြောင်း ရွှေဘို နေရာနံဘုရားက
ဘီလူးကြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ နှစ်ကျော်က
ဘဝပြောင်းလဲသွားတဲ့အခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ

အရှေ့တောင်ပိုင်းက ရတနာစောင့်ဘီလူး
ကြီးက ဘီလူးများ အကြီးအကဲအဖြစ်
ဆောင်ရွက်ပါကြောင်း။ ၎င်းဘီလူးကြီး
ကဥဇန အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်
ပြီးတဲ့အခါ ဘဝပြောင်းသွား၍ ကျွန်ုပ်က
အကြီးအကဲတာဝန် ဆောင်ရွက်ပါ
ကြောင်း အင်းလေးကန်ကြီး တိမ်ကော
နေမှုကို ကာကွယ်ရန် ပစ္စာနံပရိတ်ရေကို
တစ်နေ့သုံးကြိမ် ကန်ရေထဲ ထည့်ပေး
စေချင်ကြောင်း။ အင်းလေးကန်ထဲသို့
လူနေအိမ်တွေ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်
နေထိုင်တာကိုလည်း ပိတ်ပင်စေချင်
ကြောင်း ပြောကြားပြီး ပြန်ကြွသွားပါ

တယ်။
ကျွန်တော့်မှာ ရွှေဘိုမြို့က
နေရာနံဘုရားကို အကြောင်းပြု၍
ဘီလူးများ၊ ဝိဇ္ဇာကြီးများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ဗဟုသုတများ၊ အင်းလေးကန်ကြီးနဲ့
ပတ်သက်တဲ့အချက်များ သိလိုက်ရ၍
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။

သတ္တဝါများ
ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။
ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

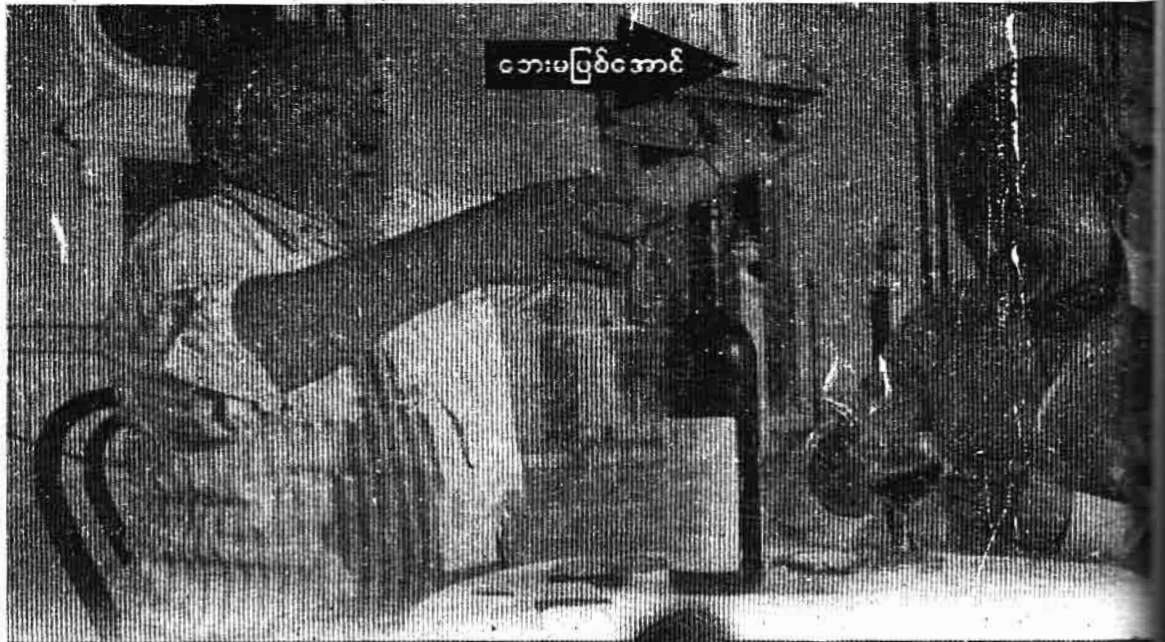
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

TAKM.2014

သင့်ကျန်းမာရေး

ဒေါက်တာလွင်သန့် ဒေဝး(၂)

ကျန်းမာရေးပညာပေးခြင်း (Health education) ဟာ ကျန်းမာရေး ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းလုပ်ငန်းစဉ်မှာ မလွဲမသွေ ပါဝင်ရစေမိဖြစ်တယ်။ အခြား ကျန်းမာရေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု မှာ ကျန်းမာရေးပညာပေးခြင်းဟာ နည်းစနစ် မှန်မှန်နဲ့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေဆဲဖြစ်တယ်။ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ သောက်သုံးရေ ရရှိရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး၊ အခြေခံဆေးဝါးများ ရရှိရေး၊ ကလေးဘဝကာကွယ်ဆေးများထိုးပေးခြင်း၊ မိခင်နဲ့ကလေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရေး၊ ရေစီးရေလာ ကောင်းရေးနဲ့ အရက်ဖြတ်ရေး၊ ဆေးလိပ် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်းမှ ကာကွယ်ရေး၊ လိင်အပျော်အပါးမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း စတဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီမညွတ် အပြုအမူ၊ အကျင့်၊ အနေအထိုင်များ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်တလဲလဲ ပညာပေး လှုံ့ဆော်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။

ဆေးလိပ်သောက်၊ ဆေးရွက်ကြီး ဖိုဝဲမှုကြောင့် ပန်းနာရင်ကျပ်တုတ်၊

အဆုတ်ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပွားပြီး သေဆုံးရတဲ့ဦးရေ တစ်နှစ်တစ်နှစ် (၂) သန်းခွဲကျော်ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှ စက္ကန့် (၃၀) အတွင်း တစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်လို့ သေဆုံးနေရတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်၊ ဆေးရွက်ကြီး ဖိုဝဲတာ လျော့နည်းခြင်းမရှိသေးဘူး။ အချို့နေရာများမှာ ဆေးလိပ်သောက်၊ ကွမ်းစားတာ ပိုတိုးတက်လာတယ်။

ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲတဲ့ပြဿနာဟာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ရောက်နေတယ်။ ကိုကင်းစွဲသူ (၄၀) လေးဒဿမရှစ်သန်း၊ ဘိန်းစွဲသူ တစ်ဒဿမ ခုနစ်သန်း၊ ဘိန်းဖြူစွဲသူ ခုနစ်သိန်းငါးသောင်းရှိတယ်။ စိတ်ငြိမ်ဆေး အမျိုးမျိုး ဖိုဝဲတဲ့လူဦးရေ (၃၀၄) သန်းရှိပြီး အင်ဖက်တမင် “(ပရ)ဆေး” သုံးစွဲသူ (၂၀၃) နှစ်ဒဿမသုံးသန်းရှိတယ်။ စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေပဲဖြစ်တယ်။

အရက်သေစာသောက်သုံးမှု ဟာ နိုင်ငံအများ ဆိုးရွားတဲ့ပြဿနာရှိ

နေပါတယ်။ အရက်သေစာ လွန်ကဲတာ ဟာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်စေရုံသာမက တိုင်းပြည်အတွက် ဆိုးကျိုးဖြစ်စေတယ်။ အရက်ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုပြင်ဖို့ အချိန်မီ ပညာပေးဖို့လိုနေတယ်။ စွဲလန်းသူများအနေနဲ့ မိမိမှားမှန်းသိ ဖြတ်ဖို့၊ ဖြတ်ရဲအောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်အောင် အသိပညာပေးဖို့ဖြစ်တယ်။ ထိရောက်တဲ့ လူထုဆက်သွယ်ရေးနည်းလမ်းတွေမှာ ပညာရေးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကျန်းမာရေး ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်အောင်မြင်မှုလည်း ရှိလာကြပါတယ်။

ကလေးဘဝရောဂါကာကွယ်ဆေးထိုးလုပ်ငန်းမှာ ကလေး ရာခိုင်နှုန်း (၅၀)ကျော် ကာကွယ်ဆေးထိုးနဲ့ဖို့ အတွက် တစ်နှစ်ကို ကလေး (၁)သန်း သေဆုံးခြင်းမှ ကာကွယ်တာဆီနိုင်တယ်။ ကလေးငယ်တွေ ဝမ်းလျောတဲ့အခါ ဓာတ်ဆားဖျော်တိုက်ကြတယ်။ ကလေးသူငယ် (၆) သိန်းကျော် သေဆုံးကြရတဲ့ နေရာမှာ ကာကွယ်တာဆီနိုင်မှုနဲ့သိရက်နဲ့ ကာကွယ်ဆေး မထိုးလို့ ကျန်းမာရေး

ဂရုစိုက်လို့၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးလုပ်ငန်း
မအောင်မြင်လို့ဘဲဖြစ်တယ်။

ကျန်းမာခြင်းဆိုရာမှာ ကိုယ်
ရောဘ်ဘဲပါ ကျန်းမာရေး တိုးတက်ခြင်း
အပြင် လူမှုရေးတိုးတက်ပြည့်ဝခြင်းလည်း
လိုပါတယ်လို့ဆိုတယ်။ လူတိုင်းကျန်းမာ
အောင် သိရှိနားလည်ဖို့ အရေးကြီးပါ
တယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ မိမိတို့
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့ တာဝန်ရှိသလို
ဘဝတူလူသားများ ကျန်းမာရေးအတွက်
ဂရုစိုက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ကြက်ငှက်
တုပ်ကွေး (Avian Flu)၊ ဝက်တုပ်ကွေး
(Swan Flu) နဲ့ ဆားလ်ရောဂါများ
ကူးစက်ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကြိုတင်
ကာကွယ်နိုင်ကြတယ်။ လူသားဟာ
ကြိုတင်ခြင်းနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ အေအိုင်
ဒီအက် ခုခံအားကျဆင်းမှု ကူးစက်
ရောဂါကိုလည်း အပြုအမူ အနေအထိုင်
ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သလို
ကူးစက်ပြီးသူများကိုလည်း နှစ်သိမ့်
ပညာပေး ဆွေးနွေးခြင်း၊ အေအာရ်ထီ
ဆေးသောက်စေခြင်းဖြင့် သက်တမ်းစေ့

နေနိုင်စားကြသလို၊ လူသားတို့အနေနဲ့
မကြာမီ ရောဂါကာကွယ်ဆေး ကုသ
ဆေးများ ထွက်ပေါ်လာနိုင်မှာဖြစ်တယ်။
ကျန်းမာဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်
သန့်ရှင်းရေးနဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းဖို့
လိုအပ်တယ်။ လူတွေက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့
နေထိုင်မှုဟာ လူတစ်ယောက်သာမက
အခြား ညစ်ညမ်းတဲ့ပတ်စန်းကျင်ဖြစ်ပေါ်
စေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကျန်းမာရေး
ထိခိုက်စေမယ့် မိမိတို့ အမူအကျင့်တွေ
ပြန်လည်ဆင်ခြင်ရမှာဖြစ်သလို မိမိ
ကိုယ်တိုင် မိမိ မိသားစုနဲ့ ရပ်ရွာမိသားစု

ဦးဆောင် ဆောင်ရွက်သွားကြရမှာဖြစ်
တယ်။
လူတစ်ဦးရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ
အာဟာရကောင်းမှုပေါ် မူတည်တယ်။
အချို့အာဟာရ ချို့တဲ့တယ်။ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်
တွေမှာ အာဟာရလွန်ကဲတဲ့ရောဂါ
နေပြီး ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံမှာ ပိုများစေတယ်။
အာဟာရချို့တဲ့လာရင် လူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
အလွယ်တကူ ရောဂါပိုးများဝင်ရောက်
သွားနိုင်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်
အာဟာရချို့တဲ့ရင် လူမမည်ကလေး
အာဟာရချို့တဲ့မယ်။ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုး

နွေးကွေးမယ်။ သံဓာတ်ချို့တဲ့ သွေးအား
 ညည်းပြီး အိုင်အိုဒင်းချို့တဲ့ကလေးတွေ
 ဘာ ဉာဏ်စဉ်မမီကြတာ တွေရတယ်။
 ကျန်းမာခြင်းထက် တန်ဖိုးကြီး
 ခံနိုင်ခိုင်မှု မရှိပါ။ ကျန်းမာခြင်းသာ
 စည်းမဲ့လျှင် ဘယ်အရာမှဖြစ်လာမှာ
 မဟုတ်ပါ။ ရောဂါဖြစ်လာမှ ကုသခြင်း
 ထက် ရောဂါမဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်
 ခြင်းက ပို၍ကောင်းမှာဖြစ်တယ်။
 ကျန်းမာရေးကို အမြဲတမ်း တန်ဖိုးထား
 နှိန်းသိမ်းရမယ်။ ကလေးငယ်များ
 ကလေးဘဝ ကာကွယ်ဆေး (ဆုံဆုံ၊
 ခြက်ညှာ၊ မေးခိုင်း၊ ဦးနှောက်ဖြေးရောင်၊
 သည်းရောင်ဘီ၊ ဝက်သက်၊ တီဘီနဲ့
 ညီယိုကာကွယ်ဆေးများ သတ်မှတ်တဲ့
 ချိန်မှာ ထိုးရမှာဖြစ်တယ်။ ကလေး
 ညီယိုသား၊ လေးလသားနဲ့ ခြောက်လ
 သားတွေမှ ကာကွယ်ဆေးငါးမျိုး ပိုလီယို
 ဆက်ချဆေးတိုက်ရမယ်။ ကလေး (၉)
 သားမှာ ဝက်သက်ကာကွယ်ဆေးထိုး
 မယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အတွက် မေးခိုင်း
 ကာကွယ်ဆေးကို ကိုယ်ဝန် (၇)လ၊ (၉)

နဲ့ မွေးပြီးပြီးချင်း သုံးကြိမ်ထိုးဖို့လိုပါ
 တယ်။ မိခင်တွေကို စားဆေး “ဖော့လစ်
 အက်ဆစ်နဲ့ ဖဲလပ်တာဖိတ်” ကျွေးရ
 မယ်။
 အာဟာရချို့တဲ့မှုဟာ စီးပွား
 ရေး ချို့တဲ့မှုတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်
 ဘူး။ မိခင်ရဲ့ပညာရေး စစ်တန်းပြင်လေ
 ကလေး သေဆုံးနှုန်း (၁၀) နှစ်လျှော့လေ
 ဆိုတော့ မိခင်တွေစာတတ်မှ ကျန်းမာ
 ရေး ညွှန်ကြားချက်တွေဖတ်၊ မှတ် သိရှိ
 မှ မိမိနဲ့တကွ ကိုယ့်ရင်သွေးတွေ
 ဘယ်လိုအာဟာရပြည့်ဝအောင် ကျွေး
 ရမယ်ဆိုတာ သိလာကြမယ်။ ဝင်ငွေ
 ချင့်ချိန်စားသောက်နိုင်တယ်။ တန်ဖိုးကြီး
 ပြီး စားလို့ကောင်းတဲ့ အစာထက်၊ မျှတ
 ပြီး အာဟာရပြည့်ဝစေမယ့်အစာ စားသင့်
 တယ်။
 ကျန်းမာခြင်းဟာ အဖိုးမဖြတ်
 နိုင်တဲ့ လာဘ်ဖြစ်တာနဲ့အညီ ရတောင့်
 ရခဲ လူ့ဘဝမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်
 ရှည်ရှည်နေထိုင်သွားဖို့အတွက် ကျန်းမာ
 ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းရာအချက်

အလက်တွေကို သိအောင် ဆည်းပူးပြီး
 ကိုယ်သိထား။ ကြားထားတဲ့အတိုင်း
 လိုက်နာကျင့်သုံးရင် အလေ့ကျင့်ကောင်း
 တွေ မိမိနဲ့တူ အများကျင့်သုံးနိုင်အောင်
 ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားနိုင်စေမှာဖြစ်တယ်။
 ကျန်းမာရေးအသိပညာ
 မြင့်မားလာလေလေ မှန်ကန်တဲ့ အတွေး
 အခေါ်ရှိလာလေလေ၊ မိဘတွေ အပေါင်း
 အသင်းတွေ မသိသေးတဲ့ အကြောင်း
 ကိစ္စရပ်များကို ထပ်ဆင့်ပြောကြား ဝေငှ
 နိုင်လို့ ကျန်းမာရေးပညာပေးခြင်းဟာ
 ထိရောက်လှပါတယ်။ မိမိ၏ကျန်းမာရေး
 နဲ့ မိသားစုကျန်းမာရေး၊ မိမိတို့ရပ်ရွာ
 ကျန်းမာရေးပြဿနာများ ထိုစုပေါင်း
 ဆွေးနွေးအဖြေရှာ ဆောင်ရွက်သွားရင်
 ကျန်းမာရေးစီမံကိန်း (သို့) ထောင်စုနှစ်
 ကျန်းမာရေးစည်းမျဉ်းချက်များ အောင်မြင်
 ရမှာ မလွဲဖြစ်ပါသတည်း။

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

12/02/2014 11:19 PM

၂၀၁၄ ခုနှစ် မေလအတွင်း (၇) ရက်အားသမီးများအတွက်
“ဘာကိုရှောင်လို့ ဆောင်ရမလဲ”
မေတ္တာတော်သိ ဆရာမကြီး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- တနင်္ဂနွေသားသမီးများ၏ ကံကြမ္မာ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။
- အနီးဆုံးရန်သူက အဝေးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်နေတတ်၍ အဝေးဆုံး မိတ်ဆွေက အနီးဆုံးရန်သူ ဖြစ်နေ တတ်သည်။
- အရာရာ ဘာသာတရားနှင့်ယှဉ်တွဲ လိုက်ပါမှ အောင်မြင်မည်။
- ကျန်းမာရေး ကောင်းပါသည်။
- အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့် နေထိုင်ရန် အချိန်တန်ပါပြီ။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ကောင်း ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါတယ်။ အကျိုး ပေးကဏန်း (၄၊ ၆)
- ရင်တွင်းက အကြောင်းအရာများ မပွင့်အန်သင့်သေးပါ။
- ကျန်းမာရေး မကြာခဏညံ့နေမည်။
- ပစ္စည်းပွဲကျင်ပရာနေရာ၌ ဝက်သား အစိတ်သား သွားလှူပါ။

- ချစ်သူနှင့် ပူးတွဲလုပ်သော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်။
- အဝင်အထွက်နေရာတွင် စိန်ပန်းများ ဖြန့်ကျဲထားပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- မတော်တဆ ထိခိုက်အဆင်ရာ သတိပြုပါ။
- ထိပါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၃)
- အပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။
- ပါးစပ် စည်းမစောင့်မှုကြောင့် အန္တရာယ်တွေ့နိုင်သည်။
- အရက်သမားတစ်ယောက်ကို ယပ်တောင်လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။
- အချို့ သင်္ကြာရောင်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ရပ်ဝေးမှ သတင်းထူးကြားရချိန်တွင် ထိထိုးလိုက်ပါ။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၁)
- ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲအောင်မည်။

- ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦးကို လွယ်အိတ်အဖြူဝယ်ပေးလိုက်ပါ။
- မိမိကို မနာလိုသူများ အဝေးသို့ လွှင့်သွားမည်။
- ဤလအတွင်း ကြက်သားရှောင်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- အနစ်နာခံခဲ့သမျှ အကျိုးပေးချိန်တန်ပါပြီ။
- ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲအောင်မည်။
- ရပ်ကွက်အတွင်း ပြောင်းဖူးအစိမ်းများ ဒါနပြုလိုက်ပါ။
- ချစ်သူဆီမှ သတင်းကောင်းကြားရမည်။
- ဈေးတွင်း လူသွားလမ်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ပါ။
- သိုလှောင်ကုန်များ ဈေးကောင်းရမည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်သော လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။
- မမျှော်လင့်ဘဲ ကျန်းမာရေးညံ့တာတ်

- သည်။
- “တိဟံစသောရောထိန်” ပုတီး (၂) ပတ် ညစဉ်စိပ်ပေးပါ။
- ရန်သူများ မိတ်ဆွေဖြစ်လာမည်။
- အိမ်ထောင်ရေးတွင် စံပြဇနီးမောင်ဖြစ်လာမည်။
- ထိပါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၅၊ ၆)

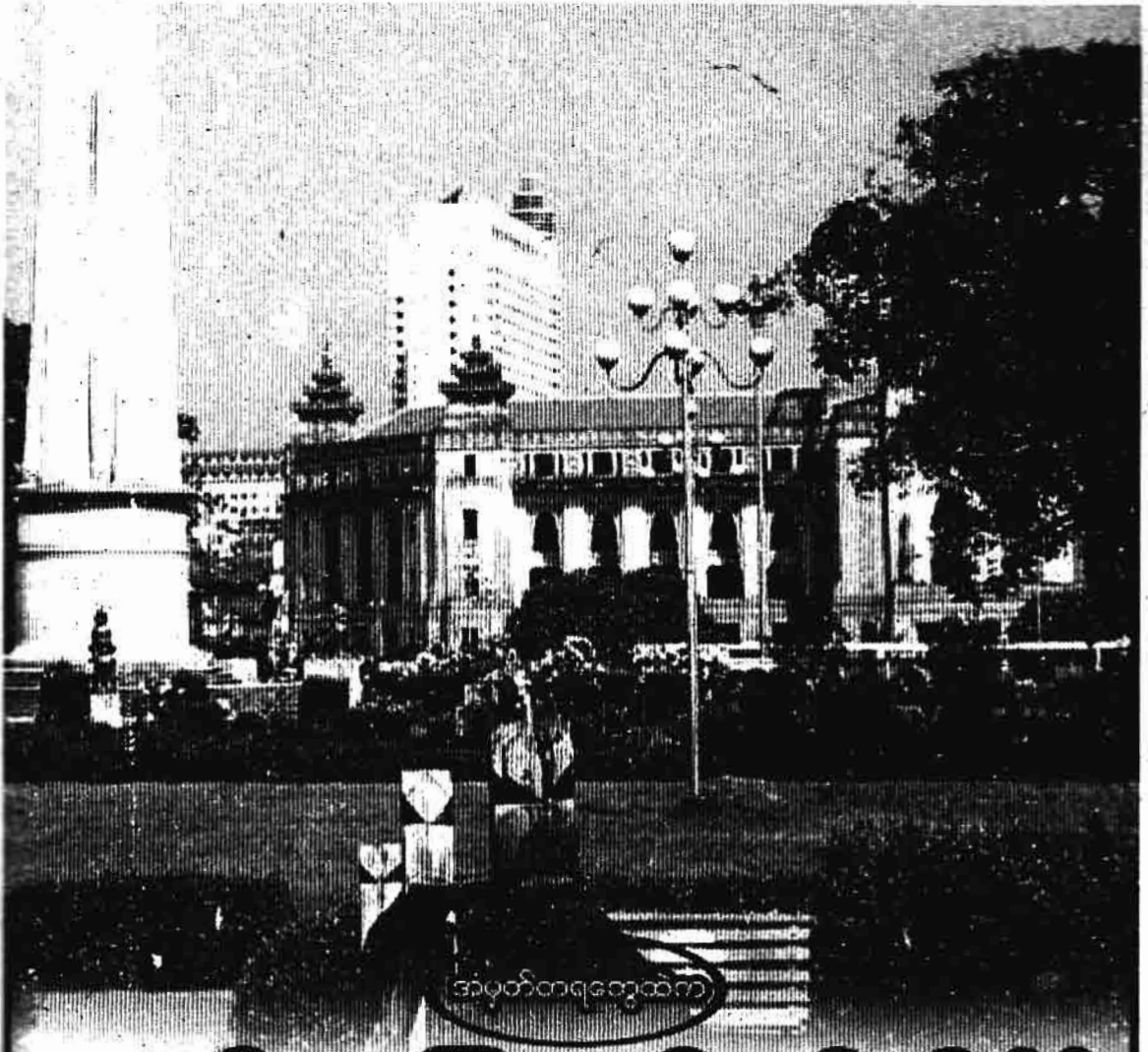
စနေသားသမီးများအတွက်

- မနိုင်ဝန် ထမ်းရသကဲ့သို့ရှိမည်။
- ကျန်းမာရေး သင့်ပါသည်။
- ဦးလေး၊ အဒေါ်များကို ပေါင်လှူပေးပါ။
- ဆိုဆုံးမခက်ခဲသော သားသမီးပေါ်ထွန်းမည်။
- နောက်ဆုံးတွင် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယသင့်ကို အထောက်အကူပြုပေးမည်။

ဣန္ဒာသယမတ်

ဗေဒသုတေသီ ဆရာ

အမှတ်တရတွေထဲက

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂) သောင်းဝေဦး

ယခင်လမ္မအဆက်

တင်သန်းဦး၊ မြသန်းစံ၊ ကျွန်တော်
နှင့် ခင်းယားလိပ်ဗျူး ဟိုတယ်

ကျွန်တော်သည် မြို့တော်
စည်ပင်တွင် စာပေပြန်ကြားရေးနှင့်
အနုပညာအသင်းကြီးပါ တာဝန်ယူ
ထားရပါသည်။ ဆက်ဆံပြန်ကြားဌာန
ကိုလည်း ကိုင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်
Propagandising အရ ဗီဒီယိုကား
ရိုက်ရေးအတွက် ဇာတ်လမ်းများ
ရေးပေးရ၏။

ပထမဦးပိုင်း (မန်းတက္ကသိုလ်)
ရိုက်ကူးသော “အမေသီအောင် ပြော
ချင်သည်” ဇာတ်လမ်းတိုလေးအား
မင်းသားကြီးနေအောင်၊ မင်းသမီးကြီး
မေန္ဒာတို့နှင့် ရိုက်ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာ
က စိုးဟိန်း(မန်းတက္ကသိုလ်)။
အတ်လမ်းက သောင်းဝေဦးပေါ့ခင်ဗျာ။
သို့ဇာတ်ကားလေး အောင်မြင်သွား၏။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၌ မှော်ဘီ
ဘိုက်ကြီးဒေသ၌ Y.C.D.C မှ မြေလွတ်

မြေရိုင်းများ ဖော်ထုတ်ပြီး လယ်စိုက်ရ
သည်။ ဥတိုရွာကြီးအနီး ရေကြီးရေလျှံ
တွင်းကြီးတွင် ဖြစ်၏။ UDO ခေန်းကြီး
ဟု ခေါ်ပါသည်။ စတုရန်း မိုင် ၁၀၀
ခန့် ရှိပါသည်။

ထိုခေန်းကြီးမှာ Higher
Formation ၏ လိုအပ်ချက်အရ
ဆောင်ရွက်ရရာ နောက်ထပ် Propag-
andising ဇာတ်လမ်းတစ်ခု Video ရိုက်ရ
ပြန်သည်။ ဇာတ်လမ်းက မြေလွတ်
မြေရိုင်း ရေလျှံတွင်းကြီးကို ကျွန်တော်
တို့က လယ်ဖော်သည်။ ဒေသခံတွေက
အထင်လွဲသည်။ ဆန့်ကျင်သည်။ ယခု
ဒီမိုကရေစီခေတ် ပုံစံမျိုးပေါ့ခင်ဗျာ။
စစ်တပ်က လယ်စိုက်မြေကွက်များကို
အတင်းသိမ်းသည်ဆိုသလို ကျွန်တော်
တို့ Y.C.D.C က သူတို့လယ်တွေ
အတင်းသိမ်းသည် ဘာညာပေါ့ ခင်ဗျာ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့
လယ်ဖော်၊ လမ်းတွေဖောက်၊ တံတား
တွေဆောက်တော့ သွားလာမှု လွယ်ကူ
ပြီး ဒေသခံတွေ အလုပ်တွေ ရကုန်ကြ

သည်။ ရွာတွေ စည်ကားလာသည်။
UDO Resort ကြီး ဖော်လာတော့
အားလုံးပျော်ကြသည်။ လာလည်ကြ
သည်။ ဒေသခံတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး
အလုပ်ရကြသည်။ ဝင်ငွေဖြောင့်ဖြိုး
လာသည်။ သွားလမ်း လာလမ်း
ဖြောင့်ဖြိုးပြီး စားဝတ်နေရေးတွေ
အဆင်ပြေသွားသည်။ အားလုံး
ပျော်ကြသည်။ သင်္ကြန်ပွဲတွေ ဆင်နွဲ့
သည်။ ဇာတ်ကို အပျော်နှင့်နိုးချုပ်
ထားသည်။ ဒါကို ကကပြည်က
ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်ဦး
(တင်သန်းဦး) က ရိုက်ပေးသည်။
Y.C.D.C က ငွေထုတ်သည်။ ကျွန်တော်
က ကြီးကြပ်ပေးရသည်။ ဗိုလ်မှူး
မြသန်းစံက Assistant ဖြစ်သည်။
မင်းသားက အကယ်ဒမီ ဝေဠုကျော်၊
မင်းသမီးက ကြည်လဲ့လဲ့ဦးနှင့် မျိုးစုံ
ကျော်တို့ဖြစ်သည်။ Y.C.D.C
ရဲဘော်စိုးအောင်တို့ အရာခံဗိုလ်ကြီး
တင်ဖိုးတို့တွေက ဇာတ်ပို့တွေ။ ရဲဘော်
စိုးအောင် (အမိမြေမှ သားကောင်)

က ဒေသခံဆန်ကျင်သူအဖွဲ့
ခေါင်းဆောင် လုပ်ရသည်။ အားလုံး
တက်ညီလက်ညီ ရိုက်ကြရာ ထိုဇာတ်
ကား အောင်မြင်သွားပါသည်။ စစ်ကိုင်း
လူကြီးတွေက ကြည်ပြီး Credit
ပေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင်
ကြည့်သည်ဆိုပါ၏။

“ဒီကားက ဖိုးခွေးတို့ဈေး
နီးပါးကောင်းတယ်ကွ”

ဟုလည်း ပြောသည်ဟု
ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ
သွား၏။ ထို့ကြောင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
တွင် တင်သန်းဦးနှင့် မြသန်းစံတို့ကို
Inya Lake View ဟိုတယ်တွင် ဂုဏ်ပြု
ညစာခေါ်ကျွေးဖြစ်၏။

ထိုဇာတ်ကားမှာ ၂၀၀၀
ပြည့်နှစ် တစ်မတော်နေ့အထိ ရိုက်ကူး
တင်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ UDO စခန်း
Resort ဟိုတယ်ကြီးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး
မောင်မောင်ဦး (တင်သန်းဦး) အား
တစ်လနီးပါးခန့် တင်ထားရသည်။

အခန်းကြီးတစ်ခန်း အလကားပေး
ထားရ၏။ အကျွေးအမွေး အပြည့်အစုံ
လုပ်ပေးရ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်
ဦးမှာ ကကပြည်ရှိဝမ်းဖြစ်သည်။
ကကပြည်မှ မြို့တော်ဝန်ကြီးအား
ကူညီပြီး VIDEO ရိုက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးမြသန်းစံမှာ တစ်ခါတစ်ခါမှာသာ
လာလည်လေ့ရှိ၏။ ကိုတင်သန်း
ဦးကတော့ ထိုတစ်လနီးပါး အချိန်ပြည့်
UDO မှာသာ နေပါသည်။ မင်းသား၊
မင်းသမီးများကိုလည်း ထို Resort
ကြီးမှာပင် အခမဲ့တည်းခိုစေရပါသည်။

အနုပညာကြေးကိုတော့ စတီသာ
ပေးရ၏။ အားလုံးက မေတ္တာနှင့် ကူညီ
ကြခြင်းဖြစ်၏။ မင်းသား၊ မင်းသမီး
များကတော့ ဇာတ်ကားလာရိုက်လိုက်
ပြန်သွားလိုက်လုပ်ကြ၏။

ကိုမောင်မောင်ဦးကတော့
UDO မှာ ပျော်နေသည်။ ကျွန်တော်
က သူ့ကို တစ်ရက် စီစဉ်တစ်ပုလင်း
ပေးခိုင်းသည်။ ဟိုတယ်မှ ဝန်ထမ်းများ
အား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစေသည်။

သူက မရိုက်တတ်ရိုက်တတ်
နှင့် ဂေါက်သီးကစားသည်။ ဘီလီယက်
ထိုးသည်။ ကျွန်တော်ရှိသည့်နေ့များ
တွင် ၂ ယောက်သား စကားတပြော
ပြောနှင့် စီစဉ်တစ်ပုလင်းကို အပြောင်
တီးကြသည်။ သူစာများကို ကျွန်တော်
သဘောကျသည်။ သူ့ဆောင်းပါးများမှာ
Satire သရော်စာများအဖြစ်
နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရ၏။ သူသည်
လူပျော်လူပေ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
မိုးလင်းထိ မအိပ်ဘဲနေတတ်သည်။
ကျွန်တော်ကတော့ ညနက်သန်းခင်း

တိုင်လျှင် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိပ်ဆောင်
ရွှေဝါထွန်းခန်းမသို့ ပြန်လာတတ်ပါ
သည်။ သူသည် ပေသာ ပေတာ သွား
တစ်ခုချင်းမှ မရှိတော့ပါ။ နှလုံး၊
သွေးတိုး၊ ဆီးချိုရောဂါ အားလုံး
သူ့မှာရှိသည်။ သို့ရာတွင် မတည့်တာ
တွေ အကုန်စားသည်။ စိတ်ထဲရှိတာ
တွေ အကုန်လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့်
ဇာတ်ကားပြီးမြောက် အောင်မြင်သွား
သောအခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို Innya
Lake View ဟိုတယ်တွင် ညစာစားရန်
ဖိတ်လိုက် ၏။ ညစာကို Great Ban-
quet ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ Blue Label
တိုက်သည်။

ခြံသန်းစံမှာ ဘုရားတရား
စလုပ်နေသဖြင့် အရက်မသောက်ပါ။
တင်သန်းဦးကတော့ အတော်သောက်
နိုင်၏။ ည ဆယ်နာရီထိုးသော် အရက်
ရေချိန်လွန်သွားမှာစိုး၍ ...

“ကဲ ... ကိုယ့်ညီ ကကြရ
အောင်”

ဟု ပြောပြီး Karaoke

မယ်လေးများကို ခေါ်ပေးလိုက်၏။
ကိုမြသန်းစံကတော့ မကပါ။
ကိုတင်သန်းဦးကတော့ မင်းသမီး
လေးငါးယောက်နှင့် Stage ပေါ်တက်
ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲကာ
မမောတမ်း မပန်းတမ်းကတော့၏။
လူက ပိုးပုဆိုးကြီးနှင့် ကော်လာ
လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူနှင့်ဖြစ်သည်။
ဘယ်လောက်များ ကလိုက်သလဲတော့
မသိ။ ညတစ်ချက်ထိုးသွားသည်။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း “လာပါ အစ်ကိုကြီး
ရဲ့”ဟု အတင်းခေါ်နေရာ သူ စိတ်
ကျေနပ်အောင် ဝင်ပြီးကပေးရပါ
သည်။ ည တစ်နာရီထိုးပြီးချိန်၌
ကိုမြသန်းစံအား ...

“ကိုယ့်ညီ ... မောင်ရင်
အစ်ကိုကြီးကို တွဲပြီး ခေါ်သွားတော့”
ဟု ပြောပြီး အတင်းရပ်လိုက်ရပါသည်
ခင်ဗျား။

သိပ်မကြာပါ။ ကိုတင်သန်းဦး
D.S.G.H တွင် နှလုံးရောဂါနှင့် ဆေးရုံ
တင်ရတော့၏။

ဪ ... Innya Lake

View ခေါ် အကယ်ဒမီ ဟိုတယ်
နှိပ်စက်လို့ ကိုတင်သန်းဦး ဆေးရုံ
ရောက်သွားပါပကော။

ဟာခေါင်းလေး၊ ဟာခေါင်းကြီးနှင့်
ဟာခေါင်းချပ်

ကျွန်တော် ဟိုတယ်တွေ
ကိုင်ပြီး တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ
တစ်ရက်တွင်ဖြစ်၏။ သတင်းပို့စရာ
ရှိသဖြင့် မြို့တော်ဝန်ကြီး ရုံးခန်းသို့
ထွက်ခဲ့သည်။ အချိန်က နေ့လယ်
ထမင်းစားချိန်။ ထမင်းစားချိန်မို့
မြို့တော်ဝန်ကြီးသည် ဧည့်သည်တစ်ဦး
နှင့် ထမင်းအတူစားနေ၏။ ဧည့်သည်
က တခြားသူမဟုတ်ပါ။ သူ၏ ငယ်
သူငယ်ချင်း ဟိုတယ်ခရီးဝန်ကြီး
ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်နှင့်
ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီး
ကိုလေးနှင့် ဟိုတယ်ခရီးဝန်ကြီး
ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်တို့မှာ ငယ်သူငယ်

ချင်းများဖြစ်ကြ၏။ ၁၉၅၈/၅၉ ခုနှစ်
 လောက်က သူတို့နှစ်ဦးသည် ရန်ကုန်
 တက္ကသိုလ်တွင် အတန်းတူ၊ ဘာသာ
 တွဲတူ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ
 ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံး Day
 Scholar များ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်
 စောလွင်သည် ပုသိမ်မှ ဆန်စက်
 ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏သားဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူး
 ကြီးကိုလေးက ရေတပ်မှ ရဲဘော်ဖြစ်
 သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အိုင်အေ
 စီနီယာတန်းတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ
 တပ်ထဲဝင်လာကြသည်။ ဗိုလ်လောင်း
 သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၂၇) ကို
 တက်ရောက်အောင်မြင်လာကြသူများ
 ဖြစ်၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းများမှို့ ပြောမနာ
 ဆိုမနာ။

ဗိုလ်ချုပ်စောလွင်သည် အစ
 အနောက် အလွန်သန်သည်။ စကား
 ကို အဆက်မပြတ်ပြောတတ်သည်။
 ထို့ကြောင့် သူ့လို အစအနောက်သန်
 သော ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်နှင့်တွဲ၍
 သူတို့နှစ်ဦးကို ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးများ

လောက၌ မိုးဒီနှင့် မော့စ်ဟု ခေါ်ကြ
 ကုန်၏။

ယခုလည်း ဟိုတယ်တွေကို
 နေရသည့် ကျွန်တော်ကို မြင်သည်နှင့်-
 “ဟော ... လာပါပြီဗျာ။
 ဦးကိုလေးတပည့် ဖာခေါင်းလေး
 မောင်သောင်းဝေ။ ဟိုတယ်တွေ ကိုင်
 တော့ ဖာခေါင်းပေါ့ကွာ”

“ဖိုးကိုလေး ... မင်း
 တပည့်က ဖာခေါင်းလေး။ မင်းက သူ
 ဆရာဆိုတော့ ဖာခေါင်းလေးရဲ့ဆရာ
 ဖာခေါင်းကြီးပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား

... ဟား ... ဟား ... ဟား
 ... ဟား”

မြို့တော်ဝန်ကြီးက အလွန်
 အေးဆေးသည်။ နောက်ခံ ပြောင်ခံ
 သည်။ သည်းလည်း အလွန်ခံ၏။ ယခု
 သူ့သူငယ်ချင်းက စသလို နောက်သလို
 အတည်လိုပြောလာသည့်အခါ ပြုံးပြုံး
 ပြုံးပြုံးနှင့် ...

“အေးပေါ့ကွာ။ ငါ့တပည့်
 မောင်သောင်းဝေက ဖာခေါင်းလေး။
 ငါက သူ့ဆရာဆိုတော့ ဖာခေါင်းကြီး
 ပေါ့။ အေး ... သူငယ်ချင်းကတော့
 ဟိုတယ်ခရီးဝန်ကြီးဆိုတော့ ဖာခေါင်း
 ချုပ်ကြီးပေါ့ကွာ”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြန်
 ပြောလိုက်ရာ ဘေးနားရှိ ကျွန်တော်တို့
 တစ်တွေက မြို့တော်ဝန်ကြီး၏ အပြော
 ကို သဘောကျပြီး မအောင့်နိုင် မအီး
 နိုင် ရယ်မောလိုက်ကြရပါသည် ခင်ဗျာ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား
 ... ဟား ... ဟား”

ဟိုတယ်တွေကိုင်ရသဖြင့်

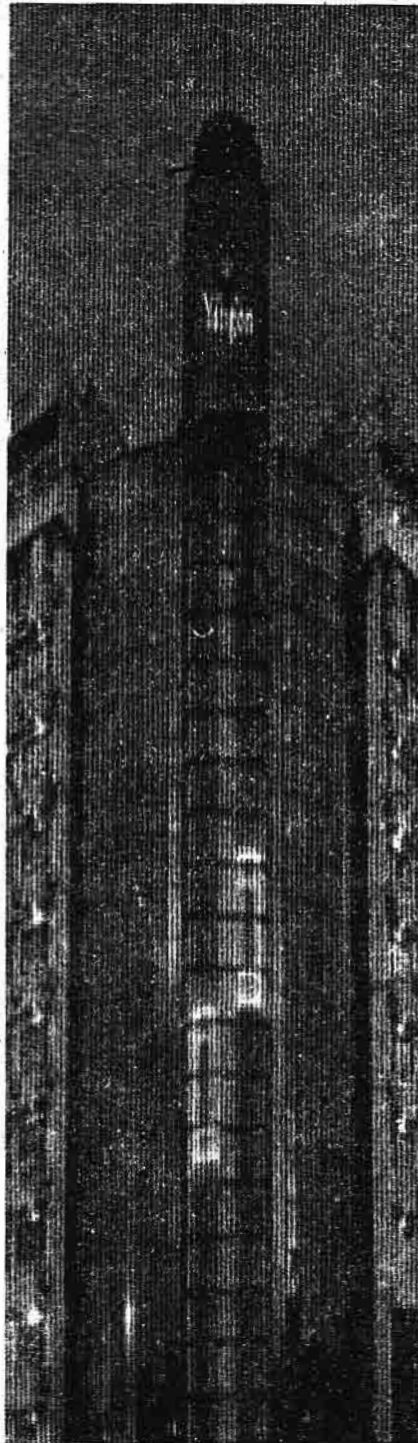
Y.C.D.C တွင် အနီလို ဖာခေါင်း
လည်း အခေါ်ခံခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သည် ဖြို့တော်
စည်ပင်တွင် ဟိုတယ်ကွပ်ကဲမှုများကို
၁၉၉၈ ခုနှစ် နှစ်စမှ ၂၀၀၃ ခုနှစ်
အထိ ငါးနှစ်ခန့် တာဝန်ယူခဲ့ရပါ
သည်။ ၁၉၉၉/၂၀၀၀ တွင် UDO
စခန်းကြီး၌ Resort အပန်းဖြေစခန်း
ကြီးနှင့် ဟိုတယ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်
ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်ကွပ်ကဲမှုအောက်၌
ဟိုတယ်ငါးလုံးမျှ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

UDO ဟိုတယ်အား စတင်
တည်ဆောက်ချိန်မှ ပြီးစီး၍ Operate
လုပ်သည်အချိန်အထိ အစအဆုံး
ကျွန်တော်မှ တာဝန်ယူတည်ဆောက်
ပြီး အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရရာ
ဟိုတယ်လုပ်ငန်းများကို အောက်ခြေမှ
စ၍ သဘောပေါက်နားလည်လာပါ
တော့သည်။

ဟိုတယ်လုပ်ငန်းနှင့် အောက်ပါ
များသည် အထူးအရေးကြီးလှပါ၏။

(က) ဝန်ထမ်းများ ဆက်ဆံရေး

ကောင်းရမည်။ နိုင်ငံခြား
ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်း
မည်။ (အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်
တရုတ်၊ ယိုးဒယား စသည်

(ခ) ဝန်ဆောင်မှု Service အားသာ
ကောင်းရမည်။

(ဂ) ဝင်လမ်းထွက်လမ်း ကောင်း
မည်။

(ဃ) Location တည်ရာနေထိုင်
ကောင်းရမည်။

(င) ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသွား
အလာ လွယ်ကူရမည်။

(စ) Sight Seeing ကောင်း
မည်။

(ဆ) ဈေးနှုန်းသင့်တင့်မျှတရမည်။
ငါးနှစ်ခန့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်း

များကို တာဝန်ယူခဲ့ရာ၌ အထက်ပါ
အချက်များကို နားလည်သဘော
ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ လုပ်ရင်းကိုင်ဆောင်
သိလာတဲ့အသိတွေပါ။ ထိုအသိများကို
အခြေခံပြီး နောက်ဆက်တွဲ ဆောင်ရွက်
လေးအား ကျွန်တော် ရေးထားပါသည်။

ယခု အခွင့်ကြုံဖော်ပြ ပေးလိုက်ပါသည်။
ခင်ဗျား။

သည်ကို ဦးစွာစတင်မြင်ဖူးပါ
တော့သည်။

အိမ်သာဝင် ကောင်းကောင်း
မရှိသည့် အိမ်စုတ်ကလေးမှာနေနေ

ကျွန်တော်သိသော ဟိုစာသိအကြောင်း

တည်နေရာထားကောင်းမွန်
ခြင်း၊ အံ့မခန်းအောင် နီယွန်လျှပ်စစ်ပီး

ရသော ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်
လိုက်၏။

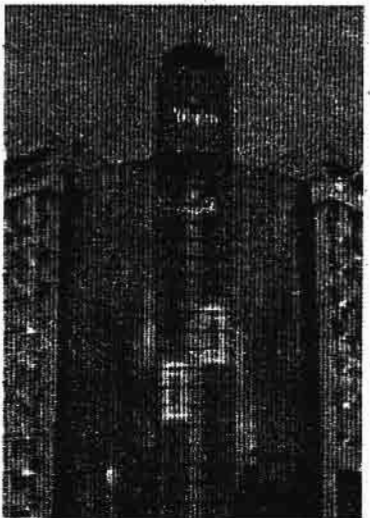
တောမှာမွေး တောမှာကြီး
သောသူမို့ ဟိုတယ်ဆိုသည်ကို မမြင်
ဘူးခဲ။ ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးခဲ့၏။
ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့သည့် မိုးခေါင်
ရေရှားရပ်ဝန်းဒေသက ဇာတိမြို့
ကလေးမှာ ဟိုတယ်နေနေသာသာ
ထမင်းဆိုင်ပင် ကောင်းကောင်းမရှိပါ။
ဟိုတယ်တို့၊ တည်းခိုရိပ်သာတို့
ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေးရော။

အလှများ လင်းလက်နေခြင်း၊ ထိုစဉ်
က ရှားရှားပါးပါး ဒီဇိုင်းလှလှနှင့်
အထပ်လေးငါးခြောက်ထပ် တည်
ဆောက်ထားခြင်း စသည်တို့ကြောင့်
သမ္မတ ဟိုတယ်မှာ တောမှလာသည့်
ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ၌ ရင်သပ်ရှုမော
အံ့သြစရာကြီးပါပေ။

သို့ရာတွင် ဟိုတယ်အတွင်း
တော့ ဝင်မကြည့်မိခဲ့။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်
၌ သမ္မတဟိုတယ်၊ အင်းလျားလိပ်
ဟိုတယ်နှင့် စထရင်းဟိုတယ်ဟူ၍
ဟိုတယ်သုံးခုလောက်သာ ရှိပါသေး
သည်။ သမ္မတဟိုတယ်မှလွဲပြီး ကျန်
ဟိုတယ်နှစ်ခုကို ကျွန်တော် မရောက်
ဘူးပါ။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်
အက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်သည်။
အက္ကသိုလ်တက်ရန် အညာမှ ရန်ကုန်
ဆင်းခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်အလွန်ဝါသနာ
ပါ၍ လက်ထဲ၌ ငွေလေး တစ်ကျပ်
နှစ်ကျပ်ရှိသည်နှင့် ရုပ်ရှင်ရုံပြေးတော့
၏။ ရန်ကုန်မှာ သမ္မတရုံသို့သွား၍
ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း သမ္မတ ဟိုတယ်ဆို

“အတော်သားနားတာပဲ။
တစ်ရက်လောက် တည်းကြည့်
နေကြည့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

၁၉၆၆ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော်
စစ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ စစ်သားဖြစ်သွား
၏။ ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝက
တောကြီးအုံကြားမှာ သွားလာတိုက်ခိုက်
နေရသည့် ခြေလျင်စစ်သားဘဝမို့
“ကျားကို ခလုတ်၊ သစ်ငုတ်ကို
သင်ဖြူ။ ဆူးကို မွေ့ယာ” လုပ်ကာ
တောတောင်ထဲတွင် လှည့်လည်ရင်း
အနစ်သုံးဆယ်တိုင်တိုင် ကြာသွား၏။
သမ္မတဟိုတယ်မှာ တည်ခိုရန် စိတ်ကူး

ယဉ်ခဲသောဘဝနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်သည့်ဘဝပါပေ။ ဟိုတယ်နှင့် ကျွန်တော့်ဘဝ လုံးဝ မနီးစပ်ခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝဆိုသည်က

အဆန်းသားလား ခင်ဗျာ။

၁၉၉၇ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်း

ကာလနေ့တစ်နေ့ -

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့

ကော်မတီပိုင်တဲ့ ဟိုတယ် Grouping အုပ်စုရဲ့ ကွပ်ကဲမှုကို ခင်ဗျားကို ပေးမယ်။ ဟိုတယ်တွေအားလုံး ဝင်ငွေ

ကျနေတယ်။ ကွပ်ကဲမှုတွေ လျော့ရဲ တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက တာဝန်မကျေ ဘူး။ အလွဲသုံးစားတွေနဲ့ လူမှုရေးရှုပ်

ထွေးတာတွေ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ဆီမှာ တိုင်စာတွေ အများကြီး ရောက် နေတယ်။ ဟိုတယ်ဆိုတာ တကယ်

တော့ ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့လုပ်ငန်းပဲ။

Service ပေးတာပဲ။ Service မကောင်း

ရင် ဘယ်သူမှ လာမတည်းဘူး။ အဲဒီ

တော့ ဒါတွေအကုန်ပြုပြင်ပြီး ဝင်ငွေ တိုးအောင်လုပ် ဟိုတယ်တွေက ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီရဲ့ ဂုဏ်

ကျက်သရေဗျာ၊ Pride ဗျာ၊ လုပ်ငန်း

တွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း

နားလည်အောင် လေ့လာဗျာ။”

တပ်မတော်မှ နယ်ဘက်သို့

ကျွန်တော် လွှဲပြောင်း တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။

ထိုနှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီမှပိုင်သည့် ဟိုတယ်များကို ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ဖူးပါ ၏။

ကိုယ့်တာဝန်မဟုတ်၍ ဘာမှ လည်း မမေးမိ။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ် တွေနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှလည်း

မလေ့လာဖြစ်ခဲ့။ ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်း နှင့်ဆက်စပ်နေသော အခြား လေ့လာ စရာများက အများသားလား ခင်ဗျာ။

သို့ရာတွင် ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက

ထိုနေ့က အစည်းအဝေး၌ အထက်ပါ

အတိုင်း ဟိုတယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး

ဘာမှမသိသေးသည့် ကျွန်တော့်အား ကော်မတီပိုင်ဟိုတယ်များကို ကွပ်ကဲ ရန် တရားဝင် တာဝန်ပေးလေတော့ သည်။

“ကဲ ... ဟိုတယ်ဆိုတာ

ဘာမှန်းကောင်းကောင်း မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟိုတယ်တွေ၊ ဝင်ငွေတွေ တိုးတက်အောင် လုပ်ပေတော့”

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပြောရင်း

မလုပ်လို့ကလည်း မဖြစ်။ တရားဝင် တာဝန်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ လုပ်ရပါ လိမ့်မည်။

ကဲ ... လုပ်မယ်ဆိုတော့

ဘာကစလုပ်ရမပါလိမ့်။ ဒါတွေကို လုပ်နိုင်အောင် ဟိုတယ်အကြောင်း ပင် ဦးစွာလေ့လာရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မေးသင့်မေးသင့်

သူများကို ရှာဖွေကာ မေးရတော့မိ

ရှေ့လဆက်မိ

သောင်းလေ

အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး

ပညာရှိသော မိဘများကြီး

အောင်မြင်စွာ

ဘောတောရင်ကြီးသည် ယဉာရီ
သုခမိန် ကာလီဒါသအား အောက်ပါ
အတိုင်း မေးမြန်းလေသည်။

“ကာလီဒါသ သင်သည် လူ
လောက လူသဘာဝကို အလွန်သိမြင်
နားလည်တတ်သူဖြစ်သည်။ သင့်အား
ငါသည် ပုစ္ဆာသုံးခုကို မေးမြန်းချင်သည်။
သင် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးမှ ဖြေလော့။
အဘယ်သူသည် အဘယ်သူနိမ့်စက်သမျှ
စိတ်မချိုးဘဲ ခံနိုင်သနည်း။ အဘယ်သူ
သည် ချစ်လျက်နဲ့ မုန်းတတ်သနည်း။
အဘယ်သူသည် ချစ်လည်းမချစ်၊ မုန်း
လည်းမမုန်း၊ မိမိနေတတ်သကဲ့သို့
ပျော်ရွှင်စွာနေလေသနည်း။ သင် ဤ
မေးခွန်းများကို မဖြေနိုင်ပါက နယ်ခြားသို့
ပို့ရလိမ့်မည်”

ကာလီဒါသည် ဘောတောရင်
ကြီး၏ အမိန့်စကားကို ရုတ်တရက်
မဖြေသေးဘဲ ...

“အရှင်မင်းမြတ် ဤကိစ္စမှာ
လေးနက်သောကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ တစ်ည
တာမျှ စဉ်းစားခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းခဲ့လေသည်။
ကာလီဒါသည် ဘောတော
ရင်ကြီးထံမှ ခွင့်တောင်းပြီးသော် မိမိ
စံအိမ်တော်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
ထိုအခါ ကာလီဒါသည်
တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်နှာတည်တည်နှင့်
စံအိမ်တော်တွင်းသို့ ဝင်လာသောကြောင့်
ကာလီဒါ အိမ်မှ အမှုကိစ္စဆောင်ရွက်
သော မိန်းမပျိုတို့က ...

“တို့ အရှင် ကာလီဒါ
သည် မျက်နှာမကောင်း၊ ဘောတောရင်၏
နန်းတော်တွင် ပြဿနာကြုံလာပြီထင်
သည်”

ဟု အချို့မိန်းမပျိုတို့က ဆို
ကြ၏။

ကာလီဒါ၏ တပည့်မတို့
သည်လည်း ကာလီဒါ ညနေစာ စား
သောက်သည်ကို သေရည်စားဖွယ်
သောက်ဖွယ် ရသာချို့ချဉ်များကိုသာ
ဆက်ကပ်နေ၍ မည်သည် အသံမျှ
မထွက်ကြပေ။

ကာလီဒါသည် တိတ်ဆိတ်

စွာ ညစာကို စားပြီးနောက် ယခင်ကဲ့သို့
အိမ်သူသက်ထားများနှင့် စကားပြော
ဆိုသော အဆောင်သို့မဝင်ဘဲ ပန်းခြံထဲ
သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုညမှာ လ
ဆန်းရက်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်
တွင် လဆန်း (ဂ) ရက်နေ့၏ လခြံလှေ
လေသည် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။

ကာလီဒါသည် ရေကန်ဘေး
မှ ကျောက်တုံးလေးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ
ကန်ရေပြင်ကို မေးကြည့်နေလေသည်။
ထိုအချိန်တွင် ကာလီဒါ၏ မဟေသီ
တစ်ပါးဖြစ်သော သုသီရိဒေဝီမှာ ကာလီ
ဒါ၏အားကိုးရသော မဟေသီဖြစ်
သကဲ့သို့ အချို့သော မဖြေရှင်းနိုင်သည့်
ပြဿနာများကို သုသီရိဒေဝီက ဖြေရှင်း
ပေးလေသည်။

သုသီရိဒေဝီသည် တစ်နှစ်
အရွယ်မျှသော သားငယ်ကို အိပ်စက်
အောင် နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီးနောက်မှ
ချစ်လင်အိမ်ဦးနတ် ကာလီဒါသရီထု
ရေကန်သာသို့ သက်ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်
လေသည်။

“မောင်တော် ကာလီဒါသ
မောင်တော်မှာ ယနေ့နန်းတော်မှ ပြန်
လာပြီးနောက် စိတ်နှလုံးမသာမသာရှိပုံ
ရသည်။ ဘောဇာရင် အရှင်မင်းမြတ်
သည် မောင်တော်ကို မဖြေရှင်းနိုင်သော
ပြဿနာတစ်ရပ်ကို မေးမြန်းခဲ့ပြီးထင်
သည်”

သုသီရိဒေဝီက ကာလီဒါသ
ထိုင်နေသော ချောက်တုံးအောက်တွင်
ထိုင်ကာ လရောင်ကို မျက်နှာပြု၍
ကာလီဒါသကို မော့ကာမေးမြန်း၏။

သုသီရိဒေဝီ၏ မျက်နှာလေး
မှာ လရောင်နှင့်ပွင့်သော ကုမုဒြာကြာပန်း
ကဲ့သို့ လန်းဆန်းနေသည်။ တောက်ပ
သော မျက်လုံး၊ ပြည့်ဝန်းကြည်လင်
သော မျက်နှာနှင့် နားသယ်ဆံစမှ
ဆံနွယ်များသည် ညဉ့်လေတွင် တလွင့်
လွင့်ဖြစ်၍နေသည်။

နှင်းဆီဖုတ်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်း
လွှာများမှာ နှစ်သက်ရွှင်လန်းသော အပြုံး
ဖြင့် ပြုံးကာကြည့်နေသည်။ ချစ်သော
မဟေသီ၏ မျက်နှာကြောင့် ကာလီဒါသ

၏ နောက်ကျိနေသော စိတ်သည်
လန်းဆန်းလာ၏။

“ချစ်သော သုသီရိဒေဝီ သင့်နှင့်
ငါတို့၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းတို့သည်
ယနေ့ည နောက်ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သင်
သည် ငါ၏မျက်နှာကို ဝအောင်ကြည့်
လော့”

“အို ... အသင် ကာလီဒါသ
သင်သည် ငါ၏သခင်၊ အသက်မွှူချစ်ကြင်
ရသူဖြစ်သည်။ သင့်ကို အကြောင်းပြု၍
ငါသည် လောကသဘာဝ လူသဘာဝများ
ကို နားလည်လာရသည်။ သင့်မှာ မည်သို့
ပြဿနာရှိသနည်း။ ငါအားဆိုလော့”

“သုသီရိဒေဝီ ဘောဇာရင်
မင်းမြတ်သည် ငါ့အား ပြဿနာသုံးခု

မေးသည်။ ငါသည် ဟောဟော၍ထင်
သည်။ ချက်ချင်းစဉ်းစား၍မရ၊ ယခုလည်း
မသိမြင်သေးပါ”

“သင့်ပြဿနာကို ပြောပါဦး
လော့”

ထိုအခါ ကာလီဒါသက ...

“သုသီရိဒေဝီ ဘောဇာရင်
မင်းမြတ်က ငါ့ကို ဤသို့သော မေးခွန်း
ကို မေးပါသည်။

၁။ အဘယ်သူသည် နိုင်စက်သမျှကို
စိတ်မဆိုးဘဲ ခံနိုင်သနည်း။

၂။ အဘယ်သူသည် ချစ်လျက်နဲ့
မှန်းတတ်သနည်း။

၃။ အဘယ်သူသည် ချစ်လည်း
မချစ်၊ မှန်းလည်းမမှန်း မိမိ
နေတတ်သကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာ
နေလေသနည်း။

ထိုမေးခွန်းသုံးခုကို ငါ ယခု
မဖြေနိုင်ပါ”

ထိုအခါ သုသီရိဒေဝီက
ကာလီဒါသကို စိတ်နှလုံးအေးချမ်း
အောင် ...

“အရှင် ကာလီဒါသ ဤ မေးခွန်းသုံးခုမှာ သင် ဆုလာဒ်ပဏ္ဏာရဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာသော မေးခွန်းသာဖြစ်ပါသည်။ သင် မစိုးရိမ်ပါလင့်။ ထိုမေးခွန်းသုံးခု၏ အဖြေကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်”

ဟုဆို၏။

ကာလီဒါသက သုသီရိဒေဝီ၏ လက်တော်ကို ဆွဲကာထူ၍ ...

“ချစ်နမ သုသီရိဒေဝီ သိလျှင် ငါ့အား ပြောကြားပါလော့”

“ပထမမေးခွန်း၏ အဖြေမှာ သားသမီးတို့၏ နှိပ်စက်ကန်ကျောက် သမျှ ကိုကိုင်ခံယမ်းသမျှ ထုရိုက် သမျှ ငါ့သား၊ ငါ့သမီးဟု သည်းခံကာ မည်သည့်အခါမျှ စိတ်မဆိုးဘဲနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ မေးခွန်း၏အဖြေ မှာ အသိမကြွယ် ထုမမယ်တို့၏ အမေသာ ဖြစ်ပါသည်”

“ချစ်နမ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ၊ သင့်အဖြေ မှန်ပေစွ”

“အသင် ... ကာလီဒါသ နုတ်ယမေးခွန်း၏အဖြေမှာ ငယ်ရွယ်

သော ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်သော ချစ်သူရည်းစားတို့ သည် ချစ်သော်လည်း အချစ်ကို အကြောင်းပြု၍ အထင်လွဲသော သဝန်တိုသောကြောင့် မုန်းတီးတတ် ပါသည်။ ငယ်ရွယ်သော ချစ်သူနှစ်ဦး သည် ချစ်၍မုန်းတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နုတ်ယအဖြေမှာ ချစ်သူ စုံတွဲဖြစ်ပါသည်”

“ချစ်နမ မှန်ပေစွ၊ သင့် အဖြေသည် သင့်ပေစွ၊ နောက်ဆုံး မေးခွန်းကို ဆိုပါလော့”

“တတိယမေးခွန်းမှာ ချစ် လည်း မချစ်၊ မုန်းလည်း မမုန်း။

နေတတ်သလို ပျော်နေသူမှာ လောကီ ကာမဂုဏ်ကို ငြီးငွေ့ပြီး သမာဓိနှင့် နေသော ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သူတော်စင် ဖြစ်ပါသည်။ ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သူတော် စင်တို့ဟာ မည်သူ့ကိုမျှ ချစ်လည်း မချစ်၊ မုန်းလည်းမမုန်းပါ။ တရား အမှတ်နှင့် ပျော်မွေ့နေတတ်သူများ သာ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ချစ်နမ သင်သည် ငါ၏စိတ် ကို ကြည်လင်အောင် ပြနိုင်သူ၊ ခက်ခဲ သော မေးခွန်းများကို ဖြေနိုင်သူဖြစ်ပေ သည်”

ကာလီဒါသသည် သူ၏ ချစ်သော မဟေသီ သုသီရိဒေဝီကို လရောင်အောက်တွင် ပွေ့ဖက်ကာ ထွေးဝိုက်မိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကာလီ ဒါသဖြေသော အဖြေကို နှစ်သက်၍ ဘောဘောရင်ကြီးက ဆုလာဘ်များစွာ ကာလီဒါသကို ပေးလေတော့၏။

အောင်မြတ်သူ

ကဲမိလို့

ရင်ဖူးမိတာပဲ

TRK112014

မေ့ကုန်ပြီ

မောင်းဝင်လာသော ကက

ကိုလှဝင်းက ဒရိုင်ဘာကို ကြသည်။

အတားကားကို ကိုလှဝင်းက လက်တား၍ ရပ်စေသည်။ ထိုကားက ခရီးသည်ပါလာ သည်။ ရပ်မပေးဘဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

အမျက်သိုစကားပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ အတားကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။ သည်ကားဒရိုင်ဘာ ကိုလှဝင်းကို အတား ကားစီးမည့် ခရီးသည်မှန်း သိဟန်တူ သည်။

အချိန်ခရီးသည်များကျ ကားတွေ သို့ တက်လာကတည်းက ဒတ်ချီဘုတ် ပေါ် ချိတ်ဆွဲထားသော ယာဉ်မောင်း အသိအမှတ်ပြု ကဗိပြားကလေး မြင်ရုံနှင့် ...

အရေးကြီးလို့ အတားကားစီး မည်ပြုကာမှ အတားကားတွေက အလာ ကျနေသည်။ ရောက်လာသမျှကား၌ ခရီးသည် တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပါ လာသည်။

ကိုလှဝင်းက စလုံးချ၍ မောင်းဝင်လာသော အတားကားကို လက် တားလိုက်လျှင် ကား အတားကားသည် လမ်းဘေးချရပ်လိုက်လေသည်။

“မင်းနာမည်က မောင်တော့ စိုးမိုးဆိုပါလား။ တိမ်လွှာမို့မို့လွင် ရပ်ကားမှာ ဝင်းဦးက ကျော်စိုးမိုးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာကိုတောင် မှတ်မိတာ တယ်”

ခရီးသည်မပါသော အတားကား ကျ ထမင်းစားချိန် ကားဆီသွားထည့် မည်လားမသိ။ ကိုလှဝင်း လက်တား သည်ကို ကားပြတင်းပေါက်မှာ လက် တစ်ဖက်ထုတ်ပြီး ခါပြသွားသည်။

သည် အတားကားကျတော့ လည်း ကားခကအစ အဆင်ပြေသွား သည်။ အရင်က အတားကားစီးလျှင် ကိုလှဝင်းသည် ဒရိုင်ဘာက စကားစ ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ မပြောသည်ဖြစ်စေ စကားပြောပြ။

စကားမျိုးကို ပြောပြီးတော့ မဆုံးပေါင် တောင်သုံးတောင်ဖြစ်ခဲ့သည့် သည်လိုခရီးသည်မျိုးကျ ဒရိုင်ဘာဆီ ခေါင်းညိတ်ရလွန်း၍ ခေါင်းကျန်းအေး လေ့ကျင့်ခန်းယူသလို ဖြစ်ရသည်။

သည်အချိန် နောက်မှဆက် လိုက်လာသော ဘတ်စ်ကားက ရေအိုင် ကို ဖြတ်ကျော်၍သွားလေရာ ရေအိုင်ထဲ က ရေတွေ ကိုလှဝင်းဆီသို့ ဖြန်းကနဲ ပက်သွားသည်။

အတားကားဒရိုင်ဘာ အတော် ခပ်များများတို့သည်ကား ဆံသဆရာများ ဆံပင်ညှပ်လာသူတို့ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ စကားတွေ ပြောတတ် သလို ခရီးသည်များကိုလည်း အကြောင်း အရာတစ်ခုခု စကားစပ်ကာပြောတတ်

သည်နေ့ ... သည်အတားကားကို ... ကိုလှဝင်း တက်စီးရာတွင် စကားမျှမပြော။

“ဟာ ... ဒီ ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာကလည်း မိုက်ရိုင်းရန်ကော”

“ဆေးရုံကိုမောင်းပါ” ပြောထား၍ ဒရိုင်ဘာကထည့်

ထွက်စိပ်အဟောအလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်။
ထားကိုပဲ ခပ်မှန်မှန်နှင့် ခပ်ပြန်ပြန်လေး
ဆောင်းပေးနေသည်။ အရေးကြီးကာမှ
မီးပွင့်တွေက ဆုံလွန်းသည်ထင်၏။

အလုပ်ဆင်းချိန်ပင် ချစ်ချစ်ခင်
ကိုယ်ဝန် ကမ္ဘာလေလှုပ်ခတ်နေသလိုလို
ပြောနေသည်။

“ဒီလိုဆို ကိုယ် အလုပ်မဆင်း
ဘူးလေ။ ဘယ်လိုလဲ ချစ်ချစ်ခင်”
မေးလိုက်ပြန်တော့လည်း

ချစ်ချစ်ခင်က သူ့ဗိုက်ကလေးကို လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ ဖွဖွကလေး
ပွတ်ကာ ...

“လိုတော့ လိုသေးတယ်
အစ်ကိုရဲ့ ဒီရက် မွေးဦးမယ်မထင်ပါဘူး”
စကားကို ချစ်ချစ်ခင်က ပြန်
ပြောလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်ခင်သည် ခြေ
နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာစင်းလျက် ဘယ်ဘက်
လက်ကို နောက်ဘက်ခပ်ယိုင်ယိုင်
ထောက်လျက် ညာဖက်လက်က ဗိုက်

ပူပူလေးကို ပွတ်လျက် ...

“အေးလေ ... ဒီဆိုသည်
ကိုယ် အလုပ်ဆင်းလိုက်မယ်။ လုပ်စရာ
လက်စလေးတွေ ရှိနေလို့။ အကြောင်ရှိ
ရင် ဒေါ်လှရင်တို့သားအမိကို အကူအညီ
တောင်းပေါ့။ ဪ ... ကိုယ့်အလုပ်
ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းဖို့လည်း မမေ့နဲ့”

သည်လိုပြောပြီး ကိုလှဝင်း
အလုပ်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်ဆင်း
ရာတွင် ရုံးဖယ်ရှိကားကို အမီ အိမ်က
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ရသည်။

ရုံးဖယ်ရှိ မမီလိုက်လျှင်ကား
ထိုနေ့ ရွာလည်ပြီဟုပြောရမလို ဖြစ်သွား
နိုင်သည်။ လိုင်းဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်က
အိမ်နှင့်ကျတော့လည်း ထိုဘတ်စ်ကား
မှတ်တိုင်နှင့် ရုံးအလုပ်မှာ အလှမ်းဝေး
သည်။ အတော်လေးလျှော့ကရသည်။

ရုံးဖယ်ရှိကျ ရုံးရှေ့တံဝတ်ခါး
ရှေ့မှာ မဟုတ်သေး ရုံးဝင်းတံခါးအတွင်း
ဝင်လိုက်ပါသေးသည်။

ယင်းကြောင့် ကိုလှဝင်းသည်
ချစ်ချစ်ခင်ကို လှည့်မပြောနိုင်။ ထမင်း

ချိုင့်ဆွဲပြီး အိမ်ကပြေးထွက်လာသည်။
ထိုထမ်းချိုင့်ဆွဲယူလာနိုင်သည့် အဆင့်
အထိ သမီးကြီးက ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရုံးရောက်ပြီး ထမ်းစားချိန်
အရောက်တွင် ထမ်းချိုင့်ကို ကိုင်ရုံပဲ
ရှိသေးသည်။

“ကိုလှဝင်း ဖုန်း”
ရုံးလှလင် မောင်ကြည်ထွန်းက
ဌာနစိတ်အခန်းမှာ လာရပ်ပြီး အသံ
ပေးလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်ခင်ခင်က ဖုန်းပဲအထင်
နှင့် ဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကိုင်သည်။
မုန်လိုက်လေ။ ဖုန်းဆက်လာသူမှာ တစ်
အိမ်ကျော်က ဒေါ်လှရင်၏သမီး မငယ်မ
ဖြစ်သည်။

“မမချစ် ဝမ်းနာလာလို့ ကျွန်မ
နဲ့အမေ မမချစ်ကို ခွန်ရှစ်ဆေးရုံတင်
လိုက်တယ်။ မွေးတော့မယ် အစ်ကိုလှဝင်း
ကို အသိပေးတာပါ”

သည်လို သိလိုက်ရသည်နှင့်
ကိုလှဝင်း ထမ်းကိုပင် မစားတော့ဘဲ

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး
လိုင်းဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်လာသည်။
လမ်းဆုံမှာ ဆင်းပြီး ကက အတားကား
ကို ဆက်စီး၍လာခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။
“ဟုတ်ပြီ ဒီနေ့မွေးရင် ငါလို

ဗုဒ္ဓဟူးသားလေးမွေးမှာပဲ။ သမီးလေး
ဆိုရင်လည်း ဗုဒ္ဓဟူးသမီးလေး မွေးမှာပဲ
ပေါ့။ ညနေပိုင်းမွေးရင်တော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
ဆိုပေမယ့် ရာဟုဖြစ်သွားမှာ ဆင်ဆို
ပေမယ့် ဟိုင်းဆင်လိုပြောကြတယ်”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျကာမှ ထူးထူး
ခြားခြား နံနက်ခင်းပိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးတဲ့။
ညနေပိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးတဲ့။ နှစ်မျိုးဖြစ်နေရ
တယ်လို့ ဗေဒင်သဘော နားမလည်
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နံနက်ခင်းပိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးကို
နံနက်ခင်းပိုင်းဆိုတာနဲ့ ပိုကောင်းမယ်
ထင်တယ်။ နံနက်ခင်းပိုင်းမွေးပါစေ”

ဤသို့ ကိုလှဝေတွေးနေသော
ကြောင့် အတားကားဒရိုင်ဘာနှင့် စကား
မပြောဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားပေါ်

မတက်စဉ်ကတည်းက ကိုလှဝင်းက...

“ဒုဂ်မြို့သစ်ပြောက်ပိုင်း ခွန်ရှစ်
ဆေးရုံကို ပို့ပေးပါ”

ပြောထား၍ ဒရိုင်ဘာက
ကိုလှဝင်းကို အတွေး တွေးခွင့်ပေးထား
လိုက်သည်။ ကားကိုပဲ မှန်မှန်မြန်မြန်
မောင်းလာခဲ့သည်။

ကိုလှဝင်းသည် ချစ်ချစ်ခင်
သားလေးမွေးမလား။ သမီးလေး မွေး
မလား အတွေးရောက်လိုက်မိကာ
ခေါင်းထဲကို အရိပ်မည်းကြီးဘစ်ခင်း
ခိုင်းကနဲ ဝင်တိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစား
လိုက်ရလေတော့၏။

အခြားမဟုတ်။
မော်မော်သင်းနှင့် ကြုံဆုံခဲ့
သည် အဖြစ်ကို တွေးလိုက်မိသော
ကြောင့်ပါပေ။ မော်မော်သင်းမှာ ကိုလှဝင်း
နှင့် အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းက
အတူတက်ခဲ့ဖူးသည်။

မော်မော်သင်းက အလွန်
အလွန်လှသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်
သည်။ သူက မြန်မာမလေးဆိုလေ

ကပြားသွေးရှိသူ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

မော်မော်သင်း လှလွန်း ချော

လွန်း၍လည်း ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်

ရှိခဲ့သည်။ မော်မော်သင်းကျောင်းကထွက်

သွားစဉ် ကိုလှဝင်းက တစ်ရပ်ကွက်ဘည်း

နေသူဆိုသော အခွင့်အလမ်းရှိသည်ကို

အကြောင်းပြုပြီး ...

“မိသားကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်။

အဲ ... ဒီလိုချစ်နေတာလည်း ကြာပြီ။

ကျောင်းစည်းကမ်းထိန်းနေရလို့ ထုတ်

မပြောခဲ့တာ။ ခုတော့ ထုတ်ပြောလို့

ရပြီလေ”

ပြောလျှင်ကား ...

မော်မော်သင်းက ...

“နင် အများကြီး နောက်ကျ

သွားပြီ။ ငါ အခု လူတစ်ယောက်နဲ့

လက်ထပ်ပြီဦး။ သူ နှုတ်သွားနေလို့

ငါတောင် လိုက်သွားသေးတယ်လေ”

ပြောလေသည်။

“ဒါပေမယ့်”

သည်တော့ ကိုလှဝင်းက

မော်မော်သင်းကို အငေးသားကြည့်နေ

သည်။ သူ့ ဒါပေမဲ့က ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်

ပေါ်ထွက်လာနိုင်သလဲ ကြုံ၍တွေးနေ

သည်။

“ဒါပေမဲ့”

မော်မော်သင်းက သူ့စကားကို

ပြန်ပြောသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ဘာဆက်

ပြောမည် မသိ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“ငါ အဲဒီလူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပါ

ပြီ”

ဟု ပြောသည်။

“ဒီလိုဆို”

သည်တော့လည်း မော်မော်

သင်းက ကိုလှဝင်းကို လက်တာပြီး ..

“ဟိုး ... ဆရာ ... ဟိုး”

ပြောလာသည်။

ယင်းနောက် မော်မော်သင်း

သည် အချိန်ကာလမကြာလိုက်မီ သူမ	သင်းချိန်းတွေသည်အချိန်တိုင်း မော်မော်	အတွေးက ရုံးမှာလာရောက်
ကြုံဆုံခံစားရသော အဖြစ်အပျက်ကို	သင်းရီရာ နေရာသို့ အရောက်သွားခဲ့	တီးတိုက်လိုက်၏။ အသိတစ်ယောက်
ရှင်းလင်းပြောပြသည်။	သည်။	မိန်းမ မွေးသောကလေးမှာ မွေးလာ
“ငါအခု စားသောက်ဆိုင်တွေ	မော်မော်သင်းနှင့် အတူရှိနေရ	ကတည်းက နှုတ်ခမ်းကွဲကလေး ဖြစ်
မှာ သီချင်းဆိုနေတယ်။ ငါ့ဦးဦးတစ်	သည့် ဘဝကို ကြည့်နူးနေမိသည်။	နေသည်ဟုဆိုသည်။
ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးပဲပေါ့။ ဒီ ဦးဦးက ငါ	နောက်ပိုင်းတွင်ကား မော်မော်	“ဘုရား ... ဘုရား”
အပေါ် အလွန်ကောင်းခဲ့တာ။ ဒီတော့	သင်းကိုယ်တိုင်က ကိုလှဝင်းကို ...	“ဟဲ့ ... မောင်လှဝင်း အဒေါ်
လည်း ငါက ဦးရဲအတွင်းရေမှူးဘဝမျိုး	“လှဝင်း ငါ နှင့်ကိုတစ်ခုပြော	ရပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”
ပေါ့”	မယ် နှင့်ဘဝအတွက်ပါ”	ဒေါ်လှရင်ကို တွေ့လိုက်ရမှ
“ဦးက ငါ့ဘဝကိုမကဘူး။ ငါ	“ဘာများလဲ မိသင်း”	အထိတ်တလန့် ...
မိသားစုဘဝကိုပါ ဖြည့်ဆည်းပေးတာ။	“နှင့် ငါနဲ့ မတွေ့နဲ့တော့	“မနက်ပိုင်းကမွေးတာ သမီး
ခုဆို မောင်လေးတောင် ဘွဲ့ရသွားပြီ။ ငါ	မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့	လေး”
ဘွဲ့မရခဲ့ပေမယ့် ငါ့မောင်လေး ဘွဲ့ရခေတ်	လက်ထပ်လိုက်ပါ”	“ခင်ဗျာ”
ပညာတတ်ဘဝရောက်တာ ငါဝမ်းသာ	မော်မော်သင်းက ထိုစကား	“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
တယ်”	ပြောပြီး ကိုလှဝင်းကို လုံးဝမတွေ့တော့	“ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း
လို့ မော်မော်သင်းက ပြောနေ	ပါ။ သူမဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုလှဝင်းက	တွေ”
ရာမှ ကိုလှဝင်းကို ...	လက်ခံလိုက်ပါသည်။	“စုံပါတော် ... စုံပါ။ သမီး
“လှဝင်း နှင့်က ငါ့ကိုချစ်ခဲ့	ခုတော့လည်း ...	ချောလေး”
တယ်ဆိုတော့ နှင့်ဟာ ငါ့အချစ်ဦးပဲပေါ့	အငှားကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး	သည်တော့မှ ကိုလှဝင်း ကိုယ်
နော်”	ဆေးရုံဘက်လျှောက်လာကတည်းက...	ပေါ်က အရိပ်မည်းကြီးလွင့်ပျယ်၍ သွား
စကားကို ဆက်ပြောလိုက်	“ငါတို့သားသမီး ကိုယ်လက်	လေတော့၏။
သည်နောက် ကိုလှဝင်းသည် မော်မော်	အင်္ဂါ စုံမစုံပါမလား”	

မေကိုရီ

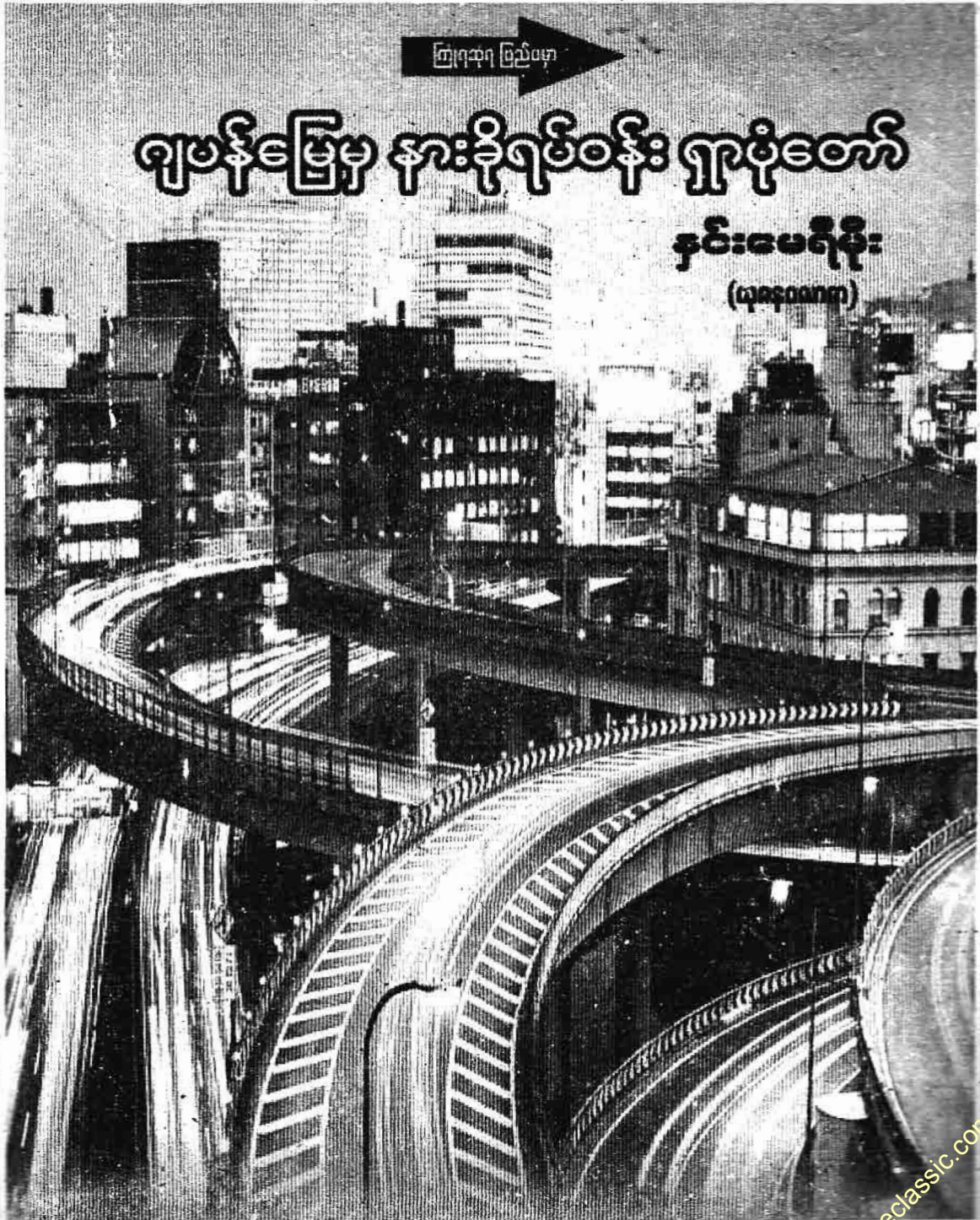

ကြိုရာထု ဖြည့်ဖို့

ရုပ်ရှင်မြေမှ နားခိုရပ်ဝန်း ရှာဖွေတော်

နှင်းမေရီမိုး

(ယုဒနာယက)

ဂျပန် ယန်းငွေများကို တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီးကိုင်ကာ ယန်းငွေများဖြင့် ယပ်ခတ်ချင်ခဲ့၍ ဂျပန်မြေသို့ ခြေချခဲ့သည့် နဒီကျော့ရှင်း ...

မထင်မှတ်ဘဲ ဒုက္ခအသွယ် သွယ်ကို ကျော်လွှားရင်း သုံးစရာငွေ ပြတ်လပ်ကာ နေစရာ၊ နားခိုစရာ ဘုံ ပျောက်နေသော နဒီကျော့ရှင်း ...

တစ်နေ့နှင့် တစ်မနက် ထမ်း နှင့်ဝေးခဲ့ပြီးမှ ကံအားလျော်စွာ ဂျပန် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ ဖန်ခွက် ဆေးကြောသန့်စင်ရေး ဝန်ထမ်းဖြစ် အလုပ် လက်ခံရရှိလိုက်သော နဒီကျော့ရှင်း ...

ည 11:30 နာရီကျော်ကျော်။
နဒီကျော့ရှင်းသည် အရောင်စုံ ပုံစံ ဖန်ခွက်တောကြီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီပို့ အမြင်ဖြတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသော ဖန်ခွက်ဆေးသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးကို ဖန်ခွက်တောထဲမှာပင် ပစ်ထားခဲ့လိုက်ပြီပို့ လူရောစိတ်ပါ

တော်တော် ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရသည်။
ကျောပေးထားသော ဆိုင် တံခါးက အလိုအလျောက်ပိတ်အသွား။ အတားအဆီးမဲ့စွာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထဲထိ စိမ့်တက်လာသော အအေးဓာတ်က ဆီးအကြို၊ နဒီကျော့ရှင်းမှာ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး လက်များ နှစ်စုံလုံး ခဲမတတ် ထုံကျဉ်သွားသည်။

အတင်းထိန်းချုပ်နေသည့် ကြားမှ သွားများက စိမရဘဲ တကတ် ကတ်နှင့် ရိုက်ခတ်နေတော့သည်။
ဤ အအေးဓာတ်နှင့်ဆို နေစရာ၊ နားခိုစရာ၊ အိပ်စက်စရာနေရာမရှိ

သည့် နဒီကျော့ရှင်းအားကွက် မနက်ဖြန် ဆိုတာရှိဖို့ လွယ်မည်မငင်း။
အနွေးဓာတ်လွှတ်ထားသည့် ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဝင်အိပ်ဖို့ဆိုတာလည်း လောလောဆယ် နဒီကျော့ရှင်းမှာ ယန်းငွေ ရော ခေါ်လာပါ တစ်ရွက်၊ တစ်စေ့မှမရှိ။ သူများဆီမှာ အကူအညီတောင်းဖို့ဆိုတာ ကလည်း တစ်ည၊ တစ်ရက်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်။

သူများကကာလို ပြန်စရာ အိမ်ရှိအောင် နဒီကျော့ရှင်း ကြိုးစားလိုသည်။ လက်ရှိအခြေအနေအရထား ပြန်စရာအိမ်ထက် အိပ်စရာ နေရာ

တစ်ခု၊ အအေးလုံရာ အသက်ဆက်နိုင်
မည် နွေးထွေးသည့် ရပ်ဝန်းလေးတစ်ခု
ကို ရှာရဦးမည်။

ရှေးဆက်လှမ်းရမည့် ခြေလှမ်း
များ၏ ဦးတည်ချက်ကို စဉ်းစားရင်း နဒီ
ကျော့ရှင်း၏ အတွေးအာရုံများက
အကြပ်အရိုက်ဆုံး အချိန်ကာလတစ်ခု
ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အကြပ်အရိုက်ဆုံး အချိန်
ကာလတုန်းက...

မြန်မာပြည်မှပါလာသမျှငွေ
တွေလည်း အားလုံးလည်းကုန်၊ နေရာ
ခိုနားစရာ မရှိ။ အလုပ်အကိုင် ဗလာ
နတ္ထိ၊ ဝမ်းရေးအတွက် ကြုံရာဘုံပိုင်
ခေါင်းရေဖွင့်သောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။
ကျဆင်းနေသည့် စိတ်ဓာတ်အတွက်
တိုက်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ချကာ ဘဝကို အဆုံး
သတ်ဖို့ထိ ကြိုးစားမိသည့်အချိန်။ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက တိုက်မြင့်ပေါ်မှာ မေ့
ချန်ရစ်ခဲ့သည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာ
တစ်လုံး။

နဒီကျော့ရှင်းမှာ အရေးအကြီး

ဆုံး Passport ကို လည်ပင်း၌ဆွဲရင်း
အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက်
အလုပ်ကို ဖိရာနေမိသဖြင့် မြန်မာပြည်
မှ တပင်တပန်း သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ
သော ခရီးဆောင်သေတ္တာကို မေ့နေမိခဲ့
သည်။

ယခုအချိန်၌ ခရီးဆောင်
သေတ္တာအိတ်ထဲမှ အင်္ကျီအဝတ်အစား
များက နဒီကျော့ရှင်းအတွက် နွေးထွေး
ရေး တမန်တော်များအဖြစ် အသုံးတည့်
နိုင်သည်။ ဆောင်းလေအသင်း၌ တဆတ်
ဆတ်တုန်ခါနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို
ဥပေက္ခာပြုရင်း အပြေးကလေး လှမ်း
လာနေသော နဒီကျော့ရှင်း၏ ခြေလှမ်း
များက ခရီးဆောင်သေတ္တာလေး ထားခဲ့
မိရာ ကုန်တိုက်ကလေးဆီသို့။

ကုန်တိုက်၏ အမြင့်ဆုံးထပ်၌
နှင်းရည်စက်များ လွှမ်းခြုံလျက် ခရီး
ဆောင် သေတ္တာလေးက နဒီကျော့ရှင်း
ကို စောင့်ကြိုနေရှာသည်။ ခရီးဆောင်
သေတ္တာလေးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ကာ

အတွင်းမှ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ပြီး
တစ်ထည် ယူဝတ်ရင်း နဒီကျော့ရှင်း၏
အတွေးအာရုံများက ဂျပန်အရောင်းဆိုင်
တန်းများဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားပြန်သည်။

“အဆင်ပြေခြင်း” ဟူသော
ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြသည့် ဂျပန်
အိမ်ရှင်မများသည် “ဘီးတပ် လက်ဆွဲ
ဈေးဝယ်အိတ်များ” ကို ဆိုင်များ၏ရှေ့၌
ထားခဲ့တတ်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ကာ
နှစ်သက်သမျှ ပစ္စည်းများကို “ဘီးတပ်
လက်ဆွဲအိတ်” ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြ
သည်။ ဤနည်းဖြင့် အလေးအပင် “မ”
စရာမလိုဘဲ ဖြောင့်ဖြူညီညာသည့် လမ်း
များပေါ်၌ ဘီးတပ်အိတ်ကို သက်သောင့်
သက်သာဆွဲကာ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်
ထွက် ဈေးဝယ်ခြင်းနိုင်ကြလေသည်။
ဆိုင်အပြင်၌ ပစ္စည်းအပြည့်နှင့် ဘီးတပ်
လက်ဆွဲအိတ်ကို အစောင့်အရှောက်
မရှိဘဲ ထားခဲ့ရ၍ ပျောက်ဆုံးသွားမည်ကို
နည်းနည်းမှ ပူပန်စရာမလို။ မှားဆွဲသွား
မည့်သူမရှိသလို ခိုးယူသွားခံရသည်ဟူ၍
လည်း မကြားကြရ။ လူစည်ကားရာ

အရပ်၌ပင် ပစ္စည်းပျောက်မှာ မစိုးရိမ်ရ
သော တိုင်းပြည်၌ နဒီကျော့ရှင်း၏ ခရီး
ဆောင်သေတ္တာပြန်ရသည်မှာ ဆန်းတော့
မဆန်းလှပေ။

“ငါ အခုရောက်နေတာ တိုက်
ရဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာ၊ အအေးဆုံးနေရာ
ဖြစ်နေတော့ ရှိသမျှ အကျိုးတွေ ယူဝတ်
ပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲ ဝင်အိပ်ရင်
တောင် နွေးနိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူး။
ဒီတော့ နွေးနိုင်မယ့် တိုက်ထဲကို ဝင်အိပ်
ရမယ်။ တိုက်ထဲဆိုတော့ လူအရောက်
အပေါက်နည်းတဲ့ မြေအောက် ၂ ထပ်၊
၃ ထပ်ထိ ဆင်းကြည့်ပြီး အိပ်လို့ရနိုင်မယ့်
နေရာကို ရှာကြည့်ရမယ်”

စိတ်ကူးနှင့်အတူ မြေအောက်
နံရံထပ် B₂ သို့ ဓာတ်လှေကားစီးကာ
ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ညနက်နေပြီမို့ ကုန်တိုက်တွင်း
ရှိ ဆိုင်ခန်းများ၊ ရုံးများ ပိတ်သွားကြဟန်
ရှိသည်။ မည်သည့်အထပ်မှာမှ ဓာတ်
လှေကားက ရပ်မသွားဘဲ မြေအောက်
တစ်ထပ် B₁ ကျမှ ဓာတ်လှေကားက

ရပ်သွားသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဝင်လာ
သူကို မြင်လိုက်ရ၍ နဒီကျော့ရှင်း
အသက်ရှူအောင့်လိုက်ရသည်။ ဝင်လာ
သူက စားသောက်ဆိုင်ဝတ်စုံ အဖြူ
ဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ထားပြီး အမှိုက်အိတ်
တင်ထားသည့်လှည်းကို တွန်း၍ ဝင်လာ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝင်လာသူက ခရီးဆောင်
သေတ္တာနှင့် နဒီကျော့ရှင်းကို ထူးဆန်းသူ
တစ်ယောက်လိုလို၊ မသင်္ကာသလိုလို
လှမ်းကြည့်သည်။ နဒီကျော့ရှင်း ရင်ထဲ၌
ထိတ်လန့်သွားသလိုလို၊ အနေမတတ်၊
မျက်နှာအထားမတတ်ဖြင့် ရိုန်းတိန်းတိန်း
ဖြစ်နေမိသည်။ တော်သေးသည် B₁ မှ B₂
သို့ တစ်ထပ်တည်းဆင်းရတာမို့ အချိန်

တိုအတွင်း ဓာတ်လှေကားက ရပ်သွား
ပြန်သည်။ အမှိုက်ပစ်သူက အမှိုက်လှည်း
ကိုတွန်းကာ ဓာတ်လှေကားအပြင်သို့
ထွက်သွားသည်။ နဒီကျော့ရှင်းလည်း
နောက်က လိုက်ထွက်မသွားရဲသဖြင့်
ကြောင်စိစိနှင့် ဓာတ်လှေကား သယ်
ဆောင်ရာ B₃ (မြေအောက်သုံးထပ်
အောက်ဆုံးထပ်ထိ လိုက်ပါသွားရတော့
သည်။

နဒီကျော့ရှင်းသည် B₃ ၌ ခရီး
ဆောင်သေတ္တာကို ဓာတ်လှေကားထွင်း
ပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ထားခဲ့ကာ
တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ပတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

“အား ... ရိုးရိုး မြန်မာပြည်

က လူတွေကို ပြောပြရင် ယုံကြည်
မလားနော်။

ဟီး ဟီး ... သူတို့အတွက်
တန်ဖိုးမရှိတော့လို့ ဘယ်နားသွားပြီး
လွှင့်ပစ်ရန်မသိတဲ့ အမှိုက်တွေက ငါတို့
အတွက်ကျတော့ လိုချင်လို့မှ မနိုင်တဲ့
တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာတွေပါလားနော်။”

နဒီကျော့ရှင်းသည် စိတ်မပာ
လှမော ဖြစ်လာသဖြင့် အနီ၌ အဆင်သင့်
တွေ့ရသော ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်သို့
ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်
ကိုယ်ကို ချာချာလှည့်လိုက်သည်။

“ဝိုး ... ဟေး ... ဝေး”
ထိုင်ခုံက ဆုံလည် ကုလား

ထိုင်ဖြစ်နေတော့ နဒီကျော့ရှင်း၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါလည်သွား
တော့သည်။

နဒီ ကျော့ရှင်းရင်းကလည်း
အလိုက်သင့် လက်ရောခြေကိုပါ ဆန့်
ထုတ်လိုက်ကာ လည်နေသော ခန္ဓာကိုယ်
နှင့်အတူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ပစ်
လိုက်သည်။

ယခုမှပင် တင်းကျပ်နေသမျှ
အားလုံး ပွင့်ထွက်သွားကာ စိတ်ထဲ

လန်ဆန်သွားတော့သည်။

“ဟား ... ခု စဉ်းစားမိတယ်

ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ထိုင်ခုံကို သူတို့
ဘာလို့ ပစ်ထားကြပါလိမ့်။ ဟော ...
ဟိုမှာ မနည်းပါလားနော်။ ဒါက ဘာကြီး
ပါလိမ့်။ အော် ... အော် ... ဖုန်
စုပ်စက်ပဲ”

“ဟင် ... ဂေါက်သီးတွေနဲ့

ဂေါက်ရိုက်တံတွေကလည်း နေရာအနှံ့
ပါပဲလား။”

စားပွဲကလည်း မနည်းမနော်

ဘဲ။ အားလုံးကလည်း ဟောင်းနေတာက
လွဲလို့ အကောင်းတွေချည်းပဲ။

အဝတ်လျော်စက်တွေလည်း

ရှိနေတာ။ ပျက်လို့ပစ်တာထက် ဟောင်း
လို့ပစ်တာ ဖြစ်ဖို့များမယ်ထင်တယ်။
ဒီကပစ္စည်းတွေအားလုံး မြန်မာပြည်ပိုလို့
ရရင်တော့ သူဌေးတောင်ဖြစ်သွားနိုင်
လောက်တယ်။

ဒီအထုပ်က ဘာပါလိမ့်။

ဟား ... အလုပ်သမားဝတ်စုံတွေဘဲ။
ထူးဆန်းတာက ဒါတွေကျတော့ အသစ်

ချပ်ချပ်တော့ဖြစ်ရက်နဲ့ ဘာလို့ အစည်း
လိုက် ပစ်ထားတာလဲ မသိဘူး။ နပြော
လိုက်တာနော်။ ကေန္တ အချပ်မှာသွား
တာတို့၊ ပုံစံမကြိုက်တော့လို့ တစ်ခုခု
ကြောင့် ထင်တယ်။ ဟား ... ဒီမှာ
ကော်ဟောင်းပြီး ပိုနေတဲ့ ဘေးအနား
တွေကို ဖြတ်ပြီးပစ်ထားတာနဲ့တူတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကော်ဟောင်းတွေကို အောက်
အခင်းလုပ်ပြီး အိပ်ရမယ်။

အိုး ... ဒီမှာ ဝှမ်းစောင်ကြီး
ပါလား။

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ပြီးထား
တာဆိုတော့ ပစ်ထားတာလို့ထင်စရာ
တောင် မရှိဘူး။ မှန်းစမ်း... ညစ်ပတ်
လို့များ ပစ်ထားတာလား။ ပြနေလို့များ
လား။

ဟောင်းလည်း မဟောင်းပါဘူး။
ညစ်ပတ်ဖို့နေနေသာသာ အစွန်းအထင်း
တောင် မရှိဘူး။ အနံ့အသက်လည်း မရှိ
ဘူး။ ငါ့အတွက် နတ်သိကြားတွေ လာ
ထားပေးသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။
ကံပဲကောင်းတာလား။ လူ

မတန်လို့ နတ်ပဲ “မ” တာလား။ အဲဒါ
စရာ။

B, တစ်ထပ်လုံး လူတစ်
ယောက်မှ မရှိ။ လေကွယ်ရာ၊ အအေး
လုံရာ စားပွဲကုလားထိုင်တွေနဲ့ အခန်းဖွဲ့
ပေးထားသယောင် ချောင်ထောင့်နေရာ
လွတ်တစ်ခုက နဒီကျော့ရှင်းအတွက်
အသင့်ရှိနေသည်။

နဒီကျော့ရှင်းသည် ဘာမှ
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခရီးဆောင်သေတ္တာ
ကို ပြေးယူနေရာချလိုက်သည်။ ကော်ဟောင်း
တစ်ထပ်ကြီးကို အိပ်ရာခင်းပုံစံ အဆင့်
ဆင့် ထပ်ခင်းလိုက်သည်။ ရတနာသုံးပါး
နှင့် မိဘဆရာသမားတို့ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်

ကန်တော့ကာ ကွမ်းစောင်ကြီးကိုခြုံလျက်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်လိုက်သေ
တော့သည်။

xxx

နဒီကျော့ရှင်းသည် ရောင်
ဖန်ခွက်တောကြီး၏ အလယ်၌ ဖန်ခွက်
အလုံးတိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို ဆပ်ပြာ
ဟော့နှင့်ပွတ်တိုက်ရင်း အလုပ်များနေရာ
သည်။ လက်များက မနားတမ်း လှုပ်ရှား
နေသလို စိတ်နှလုံးကလည်း မနားတမ်း
လှုပ်ရှားနေမှန် ပါးပြင်ထက်မှ မျက်နှာ
စီးကြောင်းက သက်သေခံချက်ရှိသည်။
နတ်တို့ တမင်လာ၍ ဖန်ဆင်းပေးထား
သလားဟု ထင်မှတ်ရသည့် မြေအောက်

သုံးထပ်ရှိ နဒီကျော့ရှင်း၏ အိတ်ဆောင်
လေးကို လူတစ်ဦး တွေ့သွားကြပြီ။ ဒီ
မနက်ဘဲ နဒီကျော့ရှင်းကို လာဆူနေ
သည်။ စကားနားမလည်သော်လည်း နဒီ
ကို နှင်ထုတ်နေတာ သေချာသဖြင့် ခရီး
ဆောင်သေတ္တာကိုခွဲကာ သူတို့ကျေနပ်
အောင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ယခု အလုပ်
ကပြန်လျှင် ဘယ်နေရာမှာ သွားအိပ်ရ
မည်မှန်း စဉ်းစား၍မရတော့။ အိမ်ခြေ
ရာခြေမဲ့ဘဝအတွက် အားငယ်စိတ်များ
ဝင်လာပြန်သည်။ အားငယ်စိတ်နှင့်
အတူ စိတ်ဓာတ်ပါ ကျဆင်းလာသည်။
မျက်ရည်များက သူ့အလိုလို တားမနိုင်
ဆီးမရ ယိုစိမ့်ထွက်လာကြသည်။ ထပ်ပြီး
ဒုက္ခတွေ့ကို ရင်ခိုင်ရဦးတော့မည်။

တစ်ဆိုင်တည်း လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက် ဂျပန်များနှင့် မန်နေဂျာ ဂျပန်
ကြီးတို့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ချင်မိ
သည်။ သို့သော် နဒီကျော့ရှင်းမှာ ဂျပန်
စကားကို ကျကျနန စိကာပတ်ကုံး
မပြောတတ်သေးသဖြင့် ကိုယ့်အခက်
အခဲကို ရင်ဖွင့်ပြရခက်ခဲနေသည်။

ဒီထက်ဆိုးသည်က ကိုယ့်အပေါ် ရင်းနှီး
မှု၊ ယုံကြည်မှုရရှိက အချိန်များစွာပေးဖို့
လိုအပ်နေသေးသည်။

“ခင်မူရာဇ် ဒိန်းဝ”
သောကလှိုင်းစီးနေမိသော နဒီ
ကျော့ရှင်းမှာ ဒီဆိုင် မန်နေဂျာကပေး
သော မိမိ၏ ဂျပန်နာမည်ခေါ်သံကို ကြား
လိုက်ရ၍ မျက်ရည်ကို ကမန်းကတန်း
သုတ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

လာခေါ်သူက ဖုန်းဟု ဂျပန်လို
ပြောရင်း လက်ကို နားနားကပ်ကာ ဖုန်း
ဆက်ဟန်လုပ်ပြသွားသည်။

“ဒိန်း” ကနဲ ရင်ခုန်သွားမိသလို
အံ့လည်း အံ့ဩသွားမိသည်။

မြန်မာမိတ်ဆွေအားလုံးထံမှ
အကူအညီမရခဲ့သဖြင့် အဆက်အသွယ်
အားလုံးလည်း ပြတ်တောက်ခဲ့ရပြီ။ မိမိ
ထံ ဖုန်းခေါ်သူဆို၍ မည်သူမှန်း မှန်းဆ၍
မရနိုင်။ တဒိန်းဒိန်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
ဖုန်းကိုသွားကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို . . . နဒီကျော့ရှင်း
လာ။ ငါ ဆောင်းအိမ်ချို့ပါဟ”

ငါပို့လိုက်တဲ့စာကို နှင်ရတယ်ပေါ့။ နှင်
ငါ့ကို မှတ်မိသေးတယ်နော်။ ငါ့မှာ နှင့်ကို
ငယ်သူငယ်ချင်းကတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတဲ့
သူမို့ မှတ်မိပါဦးမလားလို့ ပူလိုက်ရ။
တို့တွေက သိပ် မရင်းနှီးခဲ့ကြရုံမက
ဝေးခဲ့ကြရတာလည်း ကြာလှပြီဆိုတော့
ငါ့ကို ပြန်မှ ဆက်သွယ်ပါမလားလို့
စိုးရိမ်နေမိတာကွ။ ပြီးတော့ ငါ့မှာ နှင့်
လိပ်စာဘဲရှိပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကမရှိတော့
စာတိုက်ကနေပြီးတော့ဘဲ နှင့်ဆီ စာရေး
ပို့ ဆက်သွယ်လိုက်ရတာပေါ့။ ငါ အခက်
အခဲတွေကို နှင်သိပြီးရောပေါ့။ တွေ့တွေ့
ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို စာထဲမှာ
တင် နေရာစရာ အကူအညီတောင်းထား
တော့ ငါ့ကို ကူညီချင်ပါမလားလို့ တွေး
မိသေးပေမယ့် နောက်ဆုံး ကောက်ရိုး
တစ်ပင်လို့ သဘောထားပြီး ကယ်တင်
ရှင်အဖြစ် နှင့်ကို လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်
မိတာ ငါ မှန်သွားတာပေါ့နော်။ ကူညီ
ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”

နဒီကျော့ရှင်းသည် ဝမ်းသာ

လုံးဆိုကာ ရင်တွင်းဖြစ် စကားများကို တရဆက် ပြောချရင်း တစ်ဖက်ကလည်း အကူအညီတောင်းခံနေမိသည်။

“နဒီ ... တို့ပြောတာ သေချာ နားထောင်နော်။ တို့က ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီမို့ အိမ်ထောင်ကျနေပြီကွ။ တို့က အိမ်ထောင်သည့်ဆိုတော့ တို့အိမ်မှာ မင်းကို ခေါ်ထားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီလိုပြောလို့ တို့ကို စိတ်မဆိုးလိုက်နဲ့ဦး နော်။ မင်းစာကို တို့ဖတ်ပြီး ဘယ်လို ကူညီရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်မိ တယ်။ အဲဒါနဲ့ မင်းစာထဲမှာပါတဲ့ မင်း အလုပ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို တို့ဆက်ကြည့် လိုက်တယ်။ မင်းရဲ့ အလုပ်မန်နေဂျာက ဖုန်းလာကိုင်တယ်။ တို့က မင်း အခက် အခဲကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ တော် တော် ကရုဏာသက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တို့ကို အကြံဉာဏ်ပေးတယ်။ မင်းကို အိပ်စရာနေရာမရှိရင် မအိပ်ဘဲနေပေါ့ တဲ့။ သူ့အကြံကို ငါ လက်ခံလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို

အိပ်စရာနေရာမရှိရင် မအိပ်ဘဲနေရ မယ် ဟုတ်လား။ မအိပ်ဘဲနေရင် ငါ မခံနိုင်ဘဲ သေသွားမှာပေါ့။ သတ္တဝါမှန် ရင် အိပ်ချိန် နားချိန်ရှိကို ရှိရမှာပဲဥစ္စာ မင်းအကြံကြီးက ငါ့ကို သေခိုင်းနေသလို ချည်း။ ဘယ်လိုလဲကွာ ... ဟင်း”

“ညည်းလိုက်တာ နဒီရာ။

သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာ စိတ်ပျက်တဲ့ အားလျော့တဲ့ သင်္ကေတတွေပဲကွ။ မအိပ်ရရဲ့လေးနဲ့တော့ လောကကြီးကို အရုံးမပေးလိုက်ပါနဲ့ဦးကွာ။ မန်နေဂျာ ပြောတာက ည 11:00 နာရီ နင်အလုပ် ဆင်းရင် ခဏနား။ သန်းခေါင် 12:00 နာရီကစပြီး အလုပ်ပြန်ဆင်း မနက် 6:00 ထိပေါ့ကွာ။ မနက် 6:00 ကနေ နေ့လယ် 11:00 ထိ အဝတ်အစားလဲတဲ့အခန်းထဲ မှာ အနားယူသလိုလိုနဲ့ ဝင်အိပ်ပေါ့။ နေ့ဘက်ကို မနက် 11:00 ကနေ ည 11:00 ထိ အလုပ်ဝင်၊ ညဘက်ကို ည 12:00 နာရီကနေ မနက် 6:00 ထိ အလုပ် လုပ်။ ဒါဆိုရင် တစ်နေ့ကို နှစ်ဆိုင်း အလုပ်လုပ်ရတော့ ဝင်ငွေတိုးတာပေါ့။

အနားယူချိန်တွေကျမှ နားသလိုလိုနဲ့ အိပ် လိုက်တော့ အိပ်စရာ၊ နေရာ နေရာ သီးသန့် ရှာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့တဲ့။ ဂျပန်မှာက တစ်နေ့ကို သုံးနာရီဘဲအိပ် ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ကျောင်း တစ်ဖက် အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ရန်းကန်နေ ကြတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲလေ။ မင်းလို နှစ်ဆိုင်း Nan Stop အလုပ်ရဖို့ မလွယ် ဘူးနော်။ မန်နေဂျာက သူ့ဆိုင်မှာ လူလို နေတာရယ်။ မင်းအခက်အခဲကို ကူညီ ချင်တာရယ်ကြောင့်သာ မင်းကို အလုပ် ပေးတာ။ ရတုန်း ယူသာထားလိုက်။ နောက်ပြီး မင်းခံနိုင်ရင် ဆက်လုပ်၊ မခံ နိုင်တော့ရင် တို့ဆီ ပြေးလာခဲ့။

အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် မင်း လည်း ငွေတော်တော် စုမိလောက်ပြီ။ မင်း လက်ထဲမှာ ယန်းငွေနှစ်သိန်း၊ သုံးသိန်း လောက်ရှိပြီဆိုရင် မင်းအတွက် အိမ်ခန်း ငှားပေးဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ လောလော ဆယ် မင်းအလုပ်ချိန်လည်းဖြစ်နေတယ်။ အလုပ်လည်း အရမ်းများနေတဲ့ပုံနဲ့ ဖုန်း ထဲမှာ ဆူညံနေတာဘဲ။ မင်း မန်နေဂျာ

ကလည်း တို့ကို ဖုန်းကြာကြာမပြောပါနဲ့
ဖုန်းလည်း ခဏ ခဏ မဆက်ပါနဲ့လို့
မှာတယ်ကွ။ ကဲ ကဲ ... တော်ပြီ။ တို့ရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထားမယ်။ အလုပ်
နားချိန်တွေကျမှဆက်နော်”

နဒီကျော့ရှင်းက အနားမှ ဖြတ်
သွားသော စားပွဲထိုးထဲမှ စာရွက်နှင့်
ဘောပင်တောင်းကာ ဆောင်းအိမ်ချို့၏
ဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထားလိုက်သည်။ နဒီ
ကျော့ရှင်း ဖုန်းခွက်တောထဲ ပြန်ရောက်
ပြီး သိပ်မကြာလိုက် မန်နေဂျာရောက်
လာပြီး နဒီကျော့ရှင်းကို ဘယ်လိုလဲ
ဟူသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးလျက် မေး
ဆတ်ပြသည်။ နဒီကျော့ရှင်းက ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သောအခါ မန်နေဂျာက
လက်မနှင့် လက်ညှိုးကိုဆက်လျက်
အဝိုင်းပုံလုပ်ပြကာ ပါးစပ်မှလည်း OK
ပြောပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွား
လေတော့သည်။

ဇိုင်း ကျီး ပု!

မန်နေဂျာက နဒီကျော့ရှင်း၏
ဗုံးကို ပုတ်လျက် အခြေအနေကောင်း

မကောင်း လာမေးနေသည်။
စိတ်ကို တင်းထားနေသည်
ကြားမှ ဖုန်းခွက်ရောင်စုံများမှာ ကြီးသွား
လိုက်၊ သေးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်၊
နီးလာလိုက်ဖြင့် နဒီကျော့ရှင်းကို ဝိုင်းကြီး
ပတ်ပတ် ခူဝေဝေလုပ်နေကြသလား
အောက်မေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖုန်းခွက်
ပုံကြီးပေါ်သို့ နဒီကျော့ရှင်း ခေါင်းစိုက်ကျ
သွားတော့သည်။

ဆူညံသံများကြောင့် နဒီကျော့
ရှင်း ကြိုးစားကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်
လိုက်သည်။ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည်
က မန်နေဂျာ၏မျက်နှာ၊ နောက် တစ်
ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ နဒီကျော့ရှင်း၏
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဂျပန်လူမျိုးများ အလုပ်
လုပ်နေရင်း နဒီကျော့ရှင်း မူပြီသတိလစ်
သွားသဖြင့် အားလုံးဝိုင်းအုံ လာကြခြင်း
ဖြစ်မည်။

အလုပ် အရမ်းများနေချိန်ဖြစ်
သဖြင့် အားလုံး သူ့နေရာသူ ပြန်သွား
ကြသည်။ မန်နေဂျာက နဒီကျော့ရှင်းကို
ဆေးတစ်လုံးလာတိုက်သည်။ နတ်ဆေး

များလာသေး၊ ဆေးသောက်ပြီးတာအောင်
မှာပင် နဒီကျော့ရှင်း မူးဝေတာတွေ
ပျောက်သွားရုံမက လိမ်းဆန်းတက်ကြ
လာသည်။ အလုပ် ဘယ်လောက်များ
များ မမူတော့။

အိပ်ချိန် ကမောက်ကမဖြစ်
ကာ အိပ်ရေးပျက်ရက် များလာသော နဒီ
ကျော့ရှင်းမှာ မျက်လုံးများ နီစပ်စပ်ဖြစ်
လာသည်။ ခေါင်းမူး ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ
ကို နေ့စဉ်ခံစားလာရသည်။ မန်နေဂျာ
တို့ကသောဆေးက နတ်ဆေးသမျှ
စွမ်းသဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို မန်နေဂျာထံမှ
တစ်နေ့တစ်လုံးတောင်းကာ သောက်နေရ
သည်။ အစပိုင်းက မန်နေဂျာက ကြည်
ကြည်ဖြူဖြူ ဆေးပေးသော်လည်း နောက်
ပိုင်းမှာ ငြူရှုလာသည်။ နဒီကျော့ရှင်း
ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဆေးကို နတ်ဆေး
အမှတ်ဖြင့် မသောက်ရမနေနိုင် စွဲသွား
မှာစိုးရိမ်မိလာသည်။ အသက်ကို ဉာဏ်
စောင့်ဖို့လိုလာပြီမို့ လခထုတ်သည့်နေ့
မှာပင် ဆောင်းအိမ်ချို့နှင့်ဆက်သွယ်လိုက်
သည်။

မန်နေဂျာထံ နေရာညပါ ခွင့်နှစ်ရက်တောင်းကြည့်ရာ အလုပ်စဝင် ကတည်းက နေရာညပါ တစ်ရက်မှမနား သေးသော နဒီကျော့ရှင်းကို မန်နေဂျာက ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဆောင်းအိမ်ချိုက အလည်လာရန် ဖိတ် ခေါ်ထားသော်လည်း နဒီကျော့ရှင်းက ခရီး ဆောင်သေတ္တာပါ ယူသွားလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားမရှိသည့် အထပ်မြင့် အဆောက်အဦးပေါ်၍ ဘူတာရုံက ရှိနေ သဖြင့် နဒီကျော့ရှင်းက ခရီးဆောင် သေတ္တာကို မနိုင်မနင်းဖြင့် လှေကားထစ် အတိုင်း တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် မတင် နေရသည်။

ထိုစဉ် အသက် ခြောက်ဆယ် ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးသုံးယောက်က ပြေးလာကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကာ နဒီကျော့ရှင်း၏ သေတ္တာကို ဝိုင်းဆွဲယူကြသည်။ ရုတ်တရက် မထင် မှတ်ထားသဖြင့် နဒီကျော့ရှင်း ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသုံးဦး မှာ တစ်ယောက်ကဆွဲ၊ နှစ်ယောက်က

ပင့်ဖြင့် သွက်လက်ချက်ချာစွာ နဒီကျော့ ရှင်း၏သေတ္တာကို လှေကားထစ် ထိပ်ဆုံး သို့ရောက်သည်အထိ ဝိုင်းကူသယ်ပေး သွားကြသည်။

“အာရိကာတို ကို ဆိုင်း မတ်(စ်)”

"Agriato gozaimass"

နဒီကျော့ရှင်းမှာ အမျိုးသမီး ကြီး သုံးဦးကို ခါးကိုင်လျက် ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေမိသည်။ အမျိုး သမီးကြီးသုံးဦးမှာ သူတို့၏ ဇရာကို ဂရ မစိုက်ဘဲ လူငယ်မိန်းကလေး နဒီကျော့ ရှင်း၏ အခက်အခဲကို ကူညီခွင့်ရလိုက် သည့်အပေါ် ကျေနပ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ပြုံးချီ ရွှင်လန်းစွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဂျပန်လူမျိုးများ၏ ကြင်နာ တတ်သော နှလုံးသား၊ ရိုင်းပင်းကူညီ တတ်သည့် စိတ်ဓာတ်အပေါ် နဒီကျော့ ရှင်း ကြည့်ညှိလေးစားနေမိသည်။

“ဒီ ဂျပန်လူမျိုးတွေလို တဲ့ မြန်မာတွေမှာလည်း ကိုယ်ကျိုးကို

မကြည့်ဘဲ ကူညီပေးတတ်တဲ့လူ ရှိမှာ ပါပဲ။ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ငါ တွေခွင့်ရပါစေ လို့ ဆုတောင်းရမှာပေါ့လေ”

အတွေးနှင့်အတူ နဒီကျော့ရှင်း

ရထားလက်မှတ်ဝယ်သည့် စက်နားသို့ ရောက်လာသည်။ ပိုက်ဆံထည့်သည့် စက်ထဲသို့ ယန်းတစ်ရာ အကြွေစေလေး ကို ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ဆယ်ယန်း တစ်စေ့ကို ထပ်ထည့်လိုက်သည်။ ဈေး အချို့ဆုံး လက်မှတ်က တစ်ရာနှစ်ဆယ် ဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ် 5 ယန်းနှစ်စေ ထပ်ထည့် လိုက်သည်။ အံ့ဩစရာ 5 ယန်းက ဘယ်နှခါထည့်ထည့် ပြန်ကျ လာသည်။ စက်က 5 ယန်းကို လက်မခံ သည့် သဘောဖြစ်နိုင်သည်။ ခက်သည့် က နဒီကျော့ရှင်းမှာ နောက်ထပ် အကြွေ စေ မကျန်တော့ လက်မှတ်ဝယ်စက်ရှေ့ ရပ်ရင်း 5 ယန်းစေ့ကို အကြိမ်ကြိမ်ထည့် လိုက်၊ ပြန်ကျလိုက်ဖြင့် နဒီကျော့ရှင်း အကျပ်ရိုက်နေသည်။ နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ လက်မှတ်ဝယ်မည့်သူမှာ နဒီကျော့ရှင်း၏နောက်မှ တန်းစီနေ

နေကြသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်း
မသိ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် နဒီကျော့
ရှင်း လှုပ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ နဒီကျော့
ရှင်း၏ နောက်ကပ်ရက်မှ တန်းစီနေသော
သူ၏လက်၌ အသင့်ကိုင်ထားသော 10
ယန်းစေ့တစ်စေ့ကို နဒီကျော့ရှင်း လှယူ
လိုက်ပြီး 5 ယန်းစေ့နှစ်စေ့ကို ၎င်းသူ၏
လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။
နောက်က ငွေလဲခံလိုက်ရသောသူက
ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ
သည်။ နဒီကျော့ရှင်းလည်း ရှင်းပြရန်
ဂျပန်စကားက မတတ်တော့ ဘာမှ
ရှင်းပြမနေဘဲ လက်ထဲရောက်လာသည့်
10 ယန်းစေ့ကို စက်ထဲထည့်ကာ မီးလင်း
လာသည့် 120 ယန်းခလုတ်နေရာကို
နိပ်ချလိုက်သည်။ ထွက်လာသော

လက်မှတ်ကို ကမန်းကတန်းယူကာ
ရထားဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ အပြေးလေး
လှမ်းလာခဲ့ရတော့သည်။

“ဟ . . . မင်းကို တို့က
အလည်ခဏလေးခေါ်တာ မင်းက
သေတ္တာတွေ ဘာတွေနဲ့ တို့အိမ်မှာ
အပြီးနေဖို့များ ရောက်ချလာလေရော
သလား နဒီရဲ့။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်လာလို့
လဲ။ အလုပ်ပါ ကုပီ ဖြစ်လာလို့လား
ပြောစမ်းပါဦး။”

“နေပါဦး နေပါဦး။ အလုပ်ပါ
ကုပီဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်
လဲ။ ငါ နားမလည်ဘူး။ ရှင်းစမ်းပါဦး။”

“ဪ . . . ကုပီ ဆိုတာ
လည်ပင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

အလုပ်မှာ ကုပီလုပ်ခံရတယ်လို့ပြောရင်
တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်တော့ လည်ပင်း
ဖြတ်ခံရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခု
က အလုပ်ထုတ်ခံရတယ်လို့လည်း
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် လည်ပင်း
ကို ဓားနဲ့ဖြတ်တဲ့ပုံစံ လက်ဟန်နဲ့လုပ်ပြ
ရုံနဲ့ အလုပ်ထုတ်တာပဲ ကုပီ လုပ်ခံရ
တယ်လို့ ဂျပန်နဲ့ ဗမာစကား ဖက်စပ်
လုပ်ပြီး ပြောကြတာပေါ့ကွာ။”

“ဖွ ဖွ . . . လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ
ဟဲ့။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဘယ်လောက်
ရန်းကန် ရှာဖွေခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လောက်
ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ အသိဆုံး
ပါဟာ။ အလုပ်ဖြုတ်တဲ့အကြောင်းကို
တော့ ယောင်လို့တောင် မစစ်စမ်းပါနဲ့ဟာ။
မင်းဘဲ ငွေနှစ်သိန်း၊ သုံးသိန်းလောက်ရှိ
ရင် အိမ်ခန်းစားပေးမယ်ဆို။ အခု ငါ့မှာ
မနေ့က လခထုတ်လို့ ငွေရှိနေပြီလေ
ကွာ။ မင်းပြောသလို အိပ်စရာ၊ နေစရာ
မရှိလို့ မအိပ်ဘဲနေလို့မဖြစ်တော့ဘူးကွာ။
ကြာရင် ငါ လုံးပါးပါးသွားလိမ့်မယ်။ အခု
တောင် ကိုယ်ခံအားကျလာလို့မသိဘူး။”

အအေးမီး၊ ချောင်းဆိုးတာ တော်တော်နဲ့
မပျောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခေါင်း
ကိုက်ပျောက်ဆေးလား၊ မအိပ်ဆေးလား
စိတ်ကြွဆေးလား မပြောတတ်ပါဘူး
မန်နေဂျာပေးတာသောက်ရင်း ဆေးစွဲ
သွားရင် ငါတော့ လူဖြစ်ရုံသွားနိုင်တယ်။
အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်တဲ့အနေနဲ့
လောဘ ခဏလောက်လမ်းခွဲပြီး ဘဝ
လုံခြုံရေးရဖို့ အရင်ကြိုးစားကြည့်လိုက်
တာလေ။ မင်းအိမ်မှာ ငါ့ကိုမနေစေချင်
ရင် ငါ့အတွက် အိမ်ခန်းသာ မြန်မြန်ရှာ
ပေးလိုက်ပါ။ ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်
ဘူးနော် အကူအညီတောင်းတာပါဟယ်”

“အမယ် ... အမယ် ...
ပြောတဲ့ပုံက မင်းကို အိမ်ခန်းရှားပေးရင်
တောင် ငါ့အိမ်မှာ မနေစေချင်လို့လို့
အထင်ခံရဦးမယ်။ ဘာလဲ ကျေးဇူးတင်ရ
မှာ ကြောက်လို့လား နဒီရဲ့”

“ဟား ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါ
ဘူးဟယ်။ “နောက်” လိုက်တဲ့သဘောပါ
သလို၊ ငါ့ကို အိမ်ခန်း မြန်မြန်ရှားပေး
စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လောကြီးပြီး ပြောမိ

တာလည်း ပါပါတယ်။ နင့် စေတနာနဲ့
ကျေနူးကို သိလွန်းလို့ အကူအညီတောင်း
တာပါလို့ ကြိုပြောထားပါတယ်ဟယ်။ ငါ
စကားမှားသွားရင် ဖွာတေးပါ။ ငါ့ကို
စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ငါ့ကို ကူညီပါဟယ် နော်”

“အမလေနဒီရယ် အဲလောက်
လည်း တောင်းပန်မနေပါနဲ့။ တို့ကလည်း
မင်းကို ကျီစယ်တာပါဟာ။ ပြောနေ
ကြပါတယ်။ မင်းသေတ္တာကို ငါ့အိမ်မှာ
ထားခဲ့။ ငါတို့ ပွဲစားရုံးခန်းသွားကြမယ်
လေ။ ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ လမ်းလျှောက်
သွားကြရအောင် လာ ... လိုက်ခဲ့”

နဒီကျော့ရှင်းမှာ နေရော၊ ည
ပါ အလုပ်ထဲ၌ အချိန်ကုန်ခဲ့သဖြင့်
အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ပျက်
နေခဲ့သည်။ ဆောင်းအိမ်ချို့ထံ လာရာ
လမ်းတစ်လျှောက်၌လည်း လမ်းမှားမည်
စိုးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ
ခဲ့။ ယခု ဆောင်းအိမ်ချို့နှင့်အတူတူ
လမ်းလျှောက်ထွက်လာမှ ဝန်းကျင်တစ်
ကို လှည့်ပတ်လေ့လာမိတော့သည်။
ဘယ်အချိန်က ကျွဲခဲမှန်းမသိသည့် နင်း

များကို လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌
စုပုံထားသည်မှာ နဒီအတွက် အမြင်ဆန်း
နေမိသည်။ ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်
အဖို့ နင်းကို ယခုမှပင် မြင်ဖူးတော့သည်
အနွေးဓာတ်ကလေးသာရှိသည့်
ရောင်ခြည်၏ စွမ်းအားကြောင့် စုပုံထား
သော နင်းပုံကြီးတွေက နည်းနည်း
အရည်ပျော်ဆင်လာကာ လမ်းတစ်ထမ်း
လုံး နင်းရည်များ ရွှဲစိုနေသည်။

“Ohaiyo gozaimass”

“အိုဟိုင်းရိုး ကိုရိုင်း ဟတ်(စ်)”

ကောင်းသောနံနက်ခင်းသို့

သော နှုတ်ခွန်းဆက်သံနှင့်အတူ ဆောင်း
အိမ်ချို့က ပွဲစားရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွား
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးစော

နေမိသော နဒီကျော့ရှင်းလည်း အထွေ
ကြားရမှ ခေါင်းမောကြည့်မိသည်။
ဖယောင်းစက္ကူကပ် သစ်သားဆွဲထား
တစ်ခုကိုဖွင့်၍ဝင်သွားသော ဆောင်း
ချို့၏နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ဝင်သွား
လိုက်ရာ စားပွဲတစ်လုံး၏ နောက်၌ ထိုင်

ပြောင်ပြောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆောင်းအိမ်ချိုနှင့် ပွဲစား ထိပ်ပြောင်ကြီးတို့ အပြန်အလှန် စကားများပြောဆိုကြပြီး အိမ်ခန်းတန်ဖိုးများကို နဒီကျော့ရှင်းအား ရှင်းပြကြသည်။ ရေချိုးခန်းပါသည့် တစ်ယောက်ခန်း (ဂျပန်အခေါ် ဂျပန်ဖျာ ၆ ချပ်ခန်း) ကို ပန်းခြောက်သောင်းနှင့်အထက် ဈေးရှိသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းမပါသည့် အခန်းထဲက ဈေးအချို့သုံး ယန်း သုံးသောင်းခြောက်ထောင်တန် အခန်းကိုပဲ နဒီကျော့ရှင်း ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိပ်ပြောင်ပွဲစားက အိမ်ခန်းကို ချက်ချင်းလိုက်ပြသည်။ အိမ်ရှင်က အိမ်ခန်းကိုရော သော့ကိုပါ ပွဲစားထံ ယုံကြည်ကြည်ဖြင့် အပ်ထားဟန်ရှိသည်။ နံရံ၌ စနပ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားသည့် သော့များက အလုပ်အပ်သူနှင့် အလုပ်သမားတို့ကြားမှ ယုံကြည်မှုအတိုင်းအတာကို သက်သေပြနေကြသည်။

နဒီကျော့ရှင်း ကံကောင်းသည်

ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ဂျပန်မှာက ဘယ်သွားသွား ရထားကိုသာ အဓိကအားထား၍သွားလာကြသည်။ ဈေးတန်းများမှာလည်း ဘူတာရုံအနီး၌သာ များကြသည်။ နေရာများကို လမ်းညွှန်သည်အခါ၌ “ဘူတာရုံမှ လမ်းလျှောက်လျှင် ဘယ်နမိနစ်အကြာဟု ပြောဆို လမ်းညွှန်တတ်ကြသည်။ ရာသီဥတု အအေးဒဏ်ကို ကြောက်သော နဒီကျော့ရှင်းအတွက် ဘူတာရုံနှင့် ဝေးဝေးမှာ နေရမည်ကို ကြိုတင်တွေးကြောက်နေခဲ့ရသည်။ ဘူတာရုံတွေးကြောက်နေခဲ့ရသည်။ ဘူတာရုံနှင့် နီးသော အိမ်ခန်းများမှာ ဈေးကြီးတတ်ကြသော်လည်း ယခု ဈေးချိုလျှင်ပြီးရော၊ အိမ်ခန်းရရင်ပြီးရော ဟု နှလုံးသွင်းကာ ရမ်းရွေးလိုက်သော အိမ်ခန်းက ဘူတာရုံနှင့် နီးလွန်းနေသည်။ နဒီကျော့ရှင်းကောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း ဆောင်းအိမ်ချို၏ ရှင်းပြချက်အရ စစ်ချင်းအိမ်ခန်းကလျှင် ခြောက်လစာ ပေးရကြောင်း အိမ်ရှင်က နှစ်လစာ ပွဲစားက တစ်လစာ ယူကြောင်း ကျွန်သုံးလက

အိမ်လခဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းလများ၌ လစဉ် ဘဏ်မှတစ်ဆင့် အိမ်လခသွင်းရကြောင်း နှစ်နှစ်သာနေခွင့်ရှိပြီး နှစ်နှစ်ပြည့်လျှင်ပွဲစားထံ ပြန်လာ၍ သက်တမ်းထပ်၍ တိုးရကြောင်း သိရသည်။ (အိမ်ခန်းတစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ပေးရပုံချင်းမတူဘဲ အိမ်ရှင်နှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ တိုက်ရိုက်ကူးနိုင်ပါက အပိုကုန်ကျစရိတ်များ သက်သာနိုင်ပါသည်။)

“ဆောင်းအိမ်ချို ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ။ အိမ်ခန်းကူးတဲ့ကိစ္စပြီးပြီဆိုရင် အိမ်ပြန်ကြရအောင်လေ”

ထိပ်ပြောင်ပွဲစား ရေးပေးလိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကိုကိုင်ကာ ဘူတာရုံရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေသော ဆောင်းအိမ်ချိုနောက်သို့ အမောတကောဖြင့်လိုက်ရင်း နဒီက မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... နဒီရဲ့ အိမ်ခန်းကူးတဲ့ကိစ္စက ပြီးမပြီသေးတာ။ မင်းနဲ့ ပွဲစားနဲ့ အခန်းရွေးပြီး ကူးဖို့ အပြန်အလှန် သဘောတူပြီးကြတဲ့ အဆင့်ဘဲ ရှိသေး

တာလေ။ ဂျပန်မှာက အိမ်ခန်းငှားနိုင်လို့ အဲဒီအခန်းငှားတာကို ထောက်ခံ အာမခံ ပေးမယ့်သူရှိဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဘဲ။ မင်း မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိရှိ အာမခံပေးမယ့် သူ တစ်နည်းအားဖြင့် sponsor ပေးမယ့် သူရှိမှ ငှားလို့ရမှာလေ။ အခု အဲဒီ spon- sor ပေးမယ့်သူဆီကို မင်းကိုခေါ်သွား မလို့လေ။ ငါနဲ့ လိုက်သာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ ဟာ”

ရိုးရိုးရထားတစ်ဆင့်၊ အမြန် ရထားတစ်ဆင့်ဖြင့်သွားကာ Hirasaka သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဘူတာရုံမှတစ်ဆင့် Taxi အငှားယာဉ်စီးကာ သွား အထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ထွန်းအေးထံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာအား အိမ်ခန်းငှားရန် sponsor လုပ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာက ဘာ မေးခွန်းတစ်ခုမှ စစ်ဆေး မေ့မြန်းခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ထိပ်ပြောင် ပွဲစားပေးလိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်း များပေါ်၌ လိုအပ်သည့် နေရာများကို ချက်ချင်း ရေးဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်

စာကို မဖတ်တတ်သော်လည်း spon- sor ပေးမည့်သူ၏ အမည် နေရပ်လိပ်စာ နှင့် အလုပ်အကိုင်များကို ဖြည့်စွက်ပေး ရဟန်ရှိသည်။ ၎င်းအပြင် လက်မှတ်ထိုး ရမည့်နေရာများ၌ ဂျပန်လက်မှတ် တံဆိပ် တုံးများကို ထုပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်မှာ ထူးခြားသည်က မြန်မာပြည်မှာလို လက်မှတ်ထိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမည် တံဆိပ်တုံးများကိုသာ ထုပေးကြရသည်။ တစ်ဦးချင်းစီ ကိုင်ဆောင်ကြသည့် တံဆိပ် တုံးများကို မြို့နယ်ရုံး၌ မှတ်ပုံတင်ထား ကြရသည်။ ဆရာထွန်းအေး ရေးပေး လိုက်သည့် စာကိုယူကာ မြို့နယ်ရုံးသို့ သွားပြသောအခါ မြို့နယ်ရုံးက ဒေါက်တာ ထွန်းအေး၏ တံဆိပ်တုံး မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံချက်စာရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ပွဲစားရုံးခန်းသို့ ပြန်လာပြီး ထိပ်ပြောင်ပွဲစား ပေးလိုက်သည့် စာရွက် စာတမ်းများ၊ ဒေါက်တာထွန်းအေး၏ လက်မှတ်တံဆိပ်တုံး မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံချက် စာရွက်များ အားလုံး ပြည့်စုံတိုက်ဆိုင်ပြီးမှသာ နဒီကျော့ရှင်း

က အိမ်လခ၏ ခြောက်လစာ ယန်းထောင် 216000 ကို ပေးရသည်။ လိုအပ်ချက် အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားမှ ထိပ်ပြောင် ပွဲစားက အိမ်ခန်းငှားစာချုပ်နှင့်အတူ နဒီ ကျော့ရှင်း၏ လက်ထဲသို့ အိမ်ခန်းသေ့ ကို ပေးအပ်လိုက်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင့်နောင် ဖောင် ဖျက်လျက် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်လာ သော နဒီကျော့ရှင်းမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည့် လုံခြုံ စိတ်ချရသော နားခိုရပ်ဝန်း အိမ်စာရင်း အိမ်ဂေဟာလေးတစ်ခုကို စာချုပ်စာတမ်း အပြည့်အဝဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ထားရမ်းခွင့် လိုက်ရေတော့သည်။

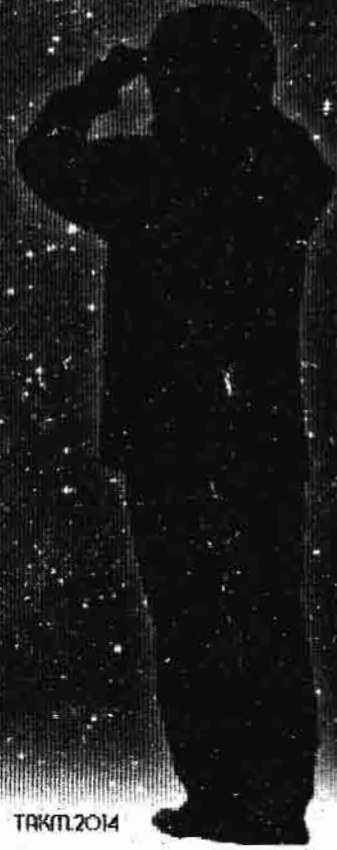
မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်ထွန်း ပြီးရော လိုအပ်သည့် အကူအညီမရှိသေး ပေးသော သွားဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဦးထွန်းအေးအား ဤစာစုဖြင့် ကျေးဇူး တင် ဂုဏ်ပြု ကန်တော့ပန်းဆင်အပ် သည်။

နင်းမေရီ
(ယုဇနပလာဇာ)
www.burmeseclassic.com

ဘုရားဟောထိက

မိုးလျှံလတ်လတ် တောင်တင်စက်မှာ သီချင်း

TRKML2014

နိုင်ဝင်းဇော်က ကိုယ်ပိုင် တက္ကသိုလ်ကားမောင်းသူဖြစ်၍ လမ်းကြွကာ ရောက်လာတတ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်ကို “ဟေ့လူပေါ့ကြော့” တစ်ဦးအဖြစ် အမြဲနှောက်ပြောင်တတ်သည်။ အပေါ်ယံတွင်သာ ရေးသား၍ ငွေရအောင်လုပ်သူ ဟု ပြောလိုသောအခါလည်း ပြောတတ်သေးသည်။

နိုင်ဝင်းဇော်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်တန်းတည်း ကျောင်းနေဖူးသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကို လေးစားရကောင်းမှန်းမသိသည်ကို အပြစ်မဆိုလိုပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း “စာပေသုတေသန” အလုပ်ကို ဝိသနာပါသူဖြစ်၍ စာနှင့်မကင်းနိုင်သူ ဖြစ်ရာ သူ တွေ့ကြုံဖူးသော “စာပေလူပေါ့ကြော့” လေးများကဲ့သို့ “ဂုဏ်ရရှိဖို့တစ်ခု၊ အလုပ်ရဖို့တစ်ခု” အတွက်သာ စာပေလေ့လာနေခြင်း မဟုတ်သည်ကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သူက ဘာသာရေး၊ စာပေလေ့လာမှုလည်း အားနည်းရာ ...

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ ပြိတ္တာတွေ

တမလွန်ဘဝတွေက ဘာ အသုံးတည်လို့လဲ”

ဟု မေးဖူးသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဘာသာရေးအခြေခံနည်းတဲ့ သူတွေ ကောင်းမှုပြုဖို့ သတိသံဝေဂရတာပေါ့ နိုင်ဝင်းဇော်ရာ”

ဟု ပြန်ဖြေ၏။ သူက သီဝီမကျေနပ်။

ကျွန်တော်ပြောသော စကားကို ငြင်းချက်ထုတ်ချင်၍ ...

“သံဝေဂရချင်လည်း စာဖတ်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုက လုပ်တဲ့သူက လုပ်မှာပဲ သာဓုခေါ်တတ်တဲ့လူက သာဓုခေါ်ရင်လည်း ကုသိုလ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ထပ်ဆိုလာပြန်သည်။

“သာဓုဆိုတာ ခေါ်ချင်တိုင်း ခေါ်လို့မရဘူး နိုင်ဝင်းဇော်ရ”

“ဟုတ်လို့လားဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အလှူလုပ်

တဲ့သူက သီလရှိတဲ့သူကိုလည်းလှူ

ပြီးတော့ သူ လှူထားတာကိုလည်း အလှူရှင်က အမျှဝေမှ သာဓုခေါ်နိုင်ပြီး ခေါ်ချင်တဲ့သူက အကျိုးခံစားရတာ”

“စာထဲပေထဲ ပါလို့လားဗျာ”

သူက “ကျွမ်းကိုး” ကို တောင်းနေပြန်သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရလားဆရာဆိုတော့ အထောက်အထားပါမှ လက်ခံမည်ဟူသော သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“အေး ... မင်းနားလည်အောင် ငါရှင်းပြမယ်။ အမှန်တော့ လှူတတ်တဲ့သူ၊ အလှူကောင်းမှုကို အမျှဝေတတ်သူ၊ သာဓုခေါ်တဲ့သူဆိုပြီး သုံးပိုင်းကို မင်းအလျင်မှတ်ထားကွာ”

“ဆိုပါဦးကွာ”

“လှူတတ်တဲ့သူဆိုတာက စေတနာသုံးတန်ပြတ်သားပြီး မြတ်သော စေတနာနဲ့ မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် (ဘုရားရဟန္တာ) သီလရှိတဲ့ ရဟန်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူတာဆိုပါတော့။ အဲဒါ လှူတတ်သူပဲ”

“ဒါဖြင့် အမျှဝေတဲ့သူ၊ သူက လှူသင့်တာလှူပြီးပြီပဲ။ အမျှမဝေသူ”

မရဘူးလား”

“ရတာပေါ့။ အမှုမဝေဘဲနေလို့ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတွေ အမှုမရ ကောင်းမှု အကျိုး မခံစားရတဲ့ သာဓကကို ဘုရား က ဟောဖူးတယ်”

“ဘယ်မှာဟောဖူးတာလဲ”

“ဗုဒ္ဓကနီကယ်ဝင်” စူဠသေဋ္ဌ ပေတ” ဝတ္ထုနာဆိုပါတော့။

သူက တောင်းဆိုလာ၍ ကျွန်တော်သည် အောက်ပါသာဓက လေးကို ပြောကြရလေတော့သည်။

xxx

မြတ်စွာဘုရား သက်တော် ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်အခါက “အဇာ တသတ်မင်း” သည် ဖခင်ကို သတ်မိ၍ ရင်ပူသောဝေဒနာကို မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူကာ ငြိမ်းသတ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ရတနာသုံးပါး ဆောက်တည် ကြည်ညိုသော ဥပသကာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး လေသာပြူတင်းတွင် တစ်ညတာတွင် ရပ်ကာ ကြည့်ရှုနေစဉ် ကောင်းကင်၌ မီးလျှံတလက်လက်ဖြင့် သွားနေသော

ပြိတ္တာတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုပြိတ္တာသည် အဝတ်အစား မရှိ။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း အရိုးအကြော နှင့် အရေသာရှိ၍ ကြောက်မက်ထိတ် လန့်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အဇာ တသတ်မင်းသည် တော်ရုံကြောက်လန့် တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

အဇာတသတ်မင်းက ထို

ပြိတ္တာကို ခေတ္တရပ်ဦးဟု တားကာ ...

“အို ... အသင်သည် ကြည် ရသည်မှာ အလွန်ဆင်းရဲလှပါ၏။ အရိုး အကြောတို့သာရှိသည်။ သင်သည် အလွန်ခေါင်းပါးဆင်းရဲသော ရဟန်းပင် ဖြစ်ပါသလော။ ကျွန်ုပ်မှာ သင့်ကို လှူဒါန်း နိုင်သော စည်းစိမ်ရှိပါသည်။ သင်အလို ရှိရာကိုသာ ပြောပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အဝတ်အစားမရှိ သော ပြိတ္တာက ...

“အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်သည် သာမန်လူမဟုတ်ပါ။ လူ့ဘဝက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လူ့ဘဝ တွင်နေစဉ်က ကောင်းမှုကုသိုလ်မပြုမိဘဲ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်၌သာ မက်မောခဲ့စား နေမိပါ၍ သေသောအခါ ယခုကဲ့သို့ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် သည် “ဘန္ဓကဝိန္ဒ” မြို့မှာရှိသော သမီး ၏ အလှူသိုသွားကာ သာဓုခေါ်၍ သာဓု

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဟု ပြန်၍ဖြေကြား၏။

အဇာတသတ်မင်းက ...

“ကောင်းပါပြီ အဆွေ၊ သင် သွားရမည့် ကိစ္စကိုသွား၍ အလှူ၏ အဖို့ ဘာဂကို ယူပါလော့။ ကျွန်ုပ်လည်း သင့်အား လှူဒါန်းပူဇော်ပါမည်။ လုပ်ဖွယ် ကိစ္စတို့ကို မှတ်သတ်သားခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပြိတ္တာသည် သမီးပြုလုပ်သည့် အလှူသို့သွားသောအခါ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့မှာ သီလမရှိသော ပုတ္တားများဖြစ်နေ ကြသည်။ သမီးကလည်း အလှူ၏ အဖို့ ဘာဂကို အမျှမဝေ။ ထို့ကြောင့် မခံစား မစားသောက်ရဘဲ အဇာတသတ်မင်း၏ နန်းတော်သို့သာ ဝင်လာခဲ့ရလေသည်။

“အို ... အဆွေပြိတ္တာ သင် သည် အလှူ၏အဖို့ဘာဂကို ရလာခဲ့ပါ၏ လော”

“မရခဲ့ပါ မင်းကြီး။ သီလမရှိ သော ဒုဿီလများကသာ အလှူကိုရ သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အဖို့ဘာဂကိုမျှ

မရခဲ့ပါ။ စားလည်း မစားရပါ”

အဇာတသတ်မင်းသည် ထို ပြိတ္တာကို သနားကရုဏာသက်သွား လေသည်။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာစေတနာ နှင့် ...

“အဆွေပြိတ္တာ ... ဤသို့က ပြီးကား သင်သည် မည်သို့ပြုလုပ်ပေးမှ စားရသောက်ရ၍ အလှူ၏ အဖို့ဘာဂကို ရမည်ဆိုသည်ကို ပြောပါလော့”

“မြတ်သောမင်းကြီး သင်၌ရှိ သော အစားအစာနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ ကို ကျွန်ုပ်ရရှိစေလိုပါက မြတ်စွာဘုရား

အမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်း

ဘောဇဉ်နှင့် လှူဖွယ်သင်္ကန်းတို့ကို လှူဒါန်းပါ”

“လှူဒါန်းပြီး ကျွန်ုပ်သင့်ကို မည်သို့ပေးဝေရမည်နည်း”

“အလှူ၏ အဖို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြိတ္တာများအား အမျှပေးဝေပါက ကျွန်ုပ် ရမည်ကေန်ဖြစ်ပါသည်”

အဇာတသတ်မင်းသည် ဆင်ရဲ သော ပြိတ္တာကို အစားအသောက်နှင့် အဝတ်အစားများ ရစေလိုသော စေတနာ ရှိသောကြောင့် ဘုရားအမှူးပြုသော

ရဟန္တာအရှင်သူတော်မြတ်များအား နန်း
တော်သို့ ဖိတ်ကြားကာ အလှူဒါနပြုလုပ်
လေသည်။

အလှူဒါန ပြုလုပ်ပြီးနောက်
အလှူ၏အဖို့ဘာကို တောစောင့်နတ်
တောင်စောင့်နတ် နန်းတော်စောင့်နတ်မှ
တကွ ရိုက်သမ္ပူသော သတ္တဝါအခေါင်းနှင့်
ပြိတ္တာများအား ရကြပါစေဟူ၍ အမျှပေး
ဝေလေသည်။

ထိုအခါတွင် အဝတ်အစား
မရှိသော ပြိတ္တာသည် အဇာတသတ်
မင်းကြီး၏ ပေးဝေသော ကုသိုလ်၏အဖို့
ဘာကို သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ဆိုကာ
ရရှိခံစားသွားရလေသည်။

အဝတ် အစား မရှိ ရာမှ
နန်းတော်သို့ နတ်ဝတ်တန်ဆာနှင့်
ရောက်လာသော နတ်သားဘဝသို့
ရောက်ရှိသွား၏။

အဇာတသတ်မင်းက ...
“သင်သည် မည်သူမည်ဝါ
နည်း”

ဟု မေးသောအခါတွင်မှ

အဝတ်အစားမရှိသော အရိုးအကြော
အရေသာရှိသည့် ပြိတ္တာဖြစ်ကြောင်း
ပြန်ကြားဖြေဆိုလေတော့၏။

“အသင်မင်းကြီး။ အသင်
မင်းကြီး ပေးဝေသော ကုသိုလ်၏အဖို့
ဘာကို ကျွန်ုပ်ရရှိသောကြောင့် နတ်
တို့၌ရှိသော အစားအစာ၊ နတ်တို့၌ရှိ
သော အဆင်တန်ဆာတို့ကို ရရှိခြင်းဖြစ်
လေသည်။ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ
တော်တို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ် ချီချဉ်
အရသာနှင့် သင်္ကန်း ပရိကွရာတို့အား
ပေးလှူ၍ ဝေငှသော “အမျှ”၏ အဖို့
ဘာမှာ အလွန်မွန်မြတ်ပါပေသည်။

“ကျွန်ုပ် နတ်ပြည်သို့ သွားရပါ
တော့မည်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ နတ်သား
သည် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“အင်း ... ခင်ဗျား ခုလိုရှင်း
ပြတော့လည်း လှူတတ်ဖို့နဲ့ အမျှဝေ
တတ်ဖို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ
သိသင့်တာပေါ့နော်”

နိုင်ဝင်းဇော်က ကျွန်ုပ်ပြောပြ

သည့် ဇာတ်တော်ကို နားထောင်ရင်းမှ
မှတ်ချက်ချ၏။

“ဒါပေါ့ကွာ။ မင်းပတ်ဝန်းကျင်

မှာ တွေ့နေရတဲ့ စာပေလူပေါ်ကြော့လေး
တွေနဲ့ ငါ့ကိုနှိုင်းပြီး ငါရေးနေတာတွေ
ဝေဖန်ရင်တော့ မင်းမှားမှားပေါ့”

နိုင်ဝင်းဇော်က ရယ်ကျဲကျဲ

နှင့် ...

“ခင်ဗျားက ဝေဖန်တာ မခံနိုင်
ဘူးလား”

ဟု မေးပြန်သည်။

“ဝေဖန်တာတော့ ခံနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာသာရေး အခြေခံအသိပြည့်မှ
ဝေဖန်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခု မင်းကို ငါပြော
ပြတဲ့ဟာ မရေးသင့်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ အများအကျိုးရှိ
တဲ့စာပဲ ရေးသင့်တာပေါ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို နိုင်ဝင်းဇော်က
ကားသော့ကိုယူကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား
လေတော့၏။

အသုံးဆက်ဝတ္ထုရှည်

လျော်လျော်လှေစင်သော

အောင်မှီးကောင်း

ယခင်ထမုအဆက်

များ အုတ်ဂူများကို စိတ်မသက်သာဘဲဖြင့်
ကြည့်၍ထိုင်လိုက်ရပေ၏။

မရပေ။ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို အလှိုင်နယ်ပြီး
ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် မြန်မြန်စားသည်။

စိတ်ညစ်နေသောအခါ စိတ်ရွှင်
လာစေရန် လုပ်ရန်အကောင်းဆုံးသော
နည်းသည် ပျော်ရွှင်နေဘိသကဲ့သို့
လှုပ်ရှားသွားလာနေထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က
ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပဲ့နေသော ယွန်းနှစ်ဆင့်
ချိုင့်ကို ဖုန်အလူးလူးပေနေသော ကြမ်း
ပေါ်သို့ချကာ ...

ထမင်းစားနေစဉ် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မကြည့်
ပေ။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှမပြောပေ။
ထမင်းတစ်ချိုင့်ကို ဆော့နှင့်ကုန်အောင်
စားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လုံးလုံး

(ဝိးကျိမ်း)

“မင်းကတော့ အသုဘအိမ်မှာ
ထမင်းအဝစားခဲ့မှာပဲ။ ငါတော့ မစားရ
သေးဘူး။ စားလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ တစ်
နေရာကို သွားကြတာပေါ့။ တော်ကြာ
သူဌေးကြီးရဲ့ အသုဘချလာရင် ဒီမှာ
မျက်စိရှုပ်စရာတွေ၊ နားကလောစရာတွေ
တွေ့နေ၊ ကြားနေဦးမယ်”

မန့်ကရသေးသော ထမင်းချိုင့်နှင့် စားပြီး
သွားသော ထမင်းချိုင့်ကို ထပ်ပြီးသိမ်း
လိုက်ကာ လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ အရောင်
လွင့်၍ စုတ်ချာနေသော ပုဆိုးတစ်ထည်
ကိုထုတ်ကာ လက်သုတ်လိုက်ပေတော့
၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် လူဝကြီး ဦးပျော်
ရွှင်တို့သည် မြို့ပြင်ရှိ သင်္ချိုင်းကြီး အလယ်
မှ ဇရပ်အိုကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လာကြ
ပေ၏။

“ဒီဇရပ်ကြီးဟာ ငါ့အတွက်
နားခိုစရာ အခန်းတစ်ခုပဲပေါ့ကွ။
ဟဲဟဲဟဲ ... အသက်ရှိတဲ့လူတွေကြား
မှာ နေရတာထက် လူသေတွေကြားထဲမှာ
နေရတာ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့
ကောင်းတယ်။ လူရှင်တွေကမှ ငါ့ကို
ဒုက္ခပေးချင် ပေးကြဦးမယ် လူသေတွေ
ကတော့ ဘာဒုက္ခမှ မပေးဘူး”

ဟု ပြောကာ ထမင်းနှစ်ချိုင့်
အနက် တစ်ချိုင့်ကို အားပါးတရစားနေ
ပေတော့၏။

ထမင်းမစားစဉ်ကလည်း လက်
မဆေး၊ စားပြီးသောအခါတွင်လည်း
လက်မဆေးသော လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်
ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ သဘော
မတွေ့လွန်းသဖြင့် ...

ကျွန်ုပ်သည် လက်မဆေးဘဲ
ထမင်းကို အားပါးတရစားနေသည့် လူဝ
ကြီး ဦးပျော်ရွှင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှ
သဘောမတွေ့သလိုဖြစ်သွားမိပေ၏။

“ထမင်း မစားခင်တုန်း
ကလည်း ဆရာကြီး လက်မဆေးဘူး။
စားပြီးတော့လည်း မဆေးဘူး။ ဘယ်
ကောင်းပါ့မလဲ”

ဟု လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က
ပြော၍ အိကနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်
လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ သင်္ချိုင်းမြေပုံ

လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်သည်
ထမင်းနှင့်ဟင်းကို အရသာခံပြီးစားပုံ

ဟု ပြောလိုက်မိပေ၏။

“ဟားဟားဟားဟား . . . ကောင်းတယ်၊ မကောင်းတယ်ဆိုတာ ထမင်းရဲ့ခံစားချက်က ပေါ်လာတာကိုးကွ။ ဒီခံစားချက်မျိုးရှိရင် ဘယ်မှာစိတ်ချမ်းသာ ပါတော့မလဲ။ အခု ငါ လက်မဆေးဘဲ ထမင်းစားတယ်။ စားပြီး လက်မဆေးဘူး။ ဒါကို မင်းကကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုစားလို့ပြီးသွားတဲ့ ငါက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ပျော်ရွှင်မှုလည်း ပျောက်မသွားဘူး။ မင်းသာ ငါ့အတွက်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုပျောက်သွားတယ်။ ဒါဟာ အသေးအမွှားကိစ္စပဲရှိသေးတယ်။ မင်း မှတ်ထား တခြားလူအတွက်ကြောင့် မင်း ပျော်ရွှင်မှုကို မပျောက်စေနဲ့။ မင်း အကြောင်းနဲ့မင်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ။ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ။ ငါလည်း လက်ဆေးပြီးမှ ထမင်းစားချင်တာပေါ့ကွ။ ထမင်းစားပြီး လက်ကိုဆေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လက်ဆေးဖို့ ရေမှမရှိဘဲ။ မရှိတာကို တောင့်တမိရင် စိတ်ဆင်းရဲ သွားမှာပေါ့။ အခု လက်မဆေးဘဲ ထမင်း စားလိုက်တော့ကော ပြီးမသွားဘူးလား။

အဓိကက ငါ ဗိုက်ဆာတယ်။ ရှိတဲ့အစား အစာကို ဝမ်းဗီးအေးသွားအောင် ဗိုက်ထဲ ထည့်နိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဗိုက်ဆာတဲ့ အချိန်မှာ လက်ဆေးတာ မဆေးတာဟာ အဓိကအကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ စားလိုက် ဖို့က အဓိကအကြောင်း။ အခု လက် ဆေးဖို့ ရေမရှိပေမယ့် ငါ နည်းနည်း ကလေးမှ စိတ်မညစ်ဘဲ စားပြီးသွားပြီ။ ရေမရှိတော့လည်း လက်ဆေးစားပေါ့ ကွာ။ မရှိတော့လည်း ဒီတိုင်း စားလို့ ရတာပဲ။ အေး . . . ဒီကိစ္စမှာသာ မဟုတ် ဘူး တခြားကိစ္စတွေမှာလည်း ဒီလို ခံယူချက်မျိုးရှိမှ ပျော်ရွှင်မှု မပျောက်တော့ မှာပေါ့”

ဟု လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောပေရာ ကျွန်ုပ် လည်း ၎င်းကဲ့သို့ ခံယူချက်မျိုး ထားနိုင် ပါမလားဟု တွေးမိပေ၏။

“ဘာလဲ . . . ငါလိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်ပါ့မလားလို့ မင်းတွေးနေသလား။ အေး . . . ငါလိုစိတ်မျိုး မထားနိုင်လို့ ကတော့ ငါ့ရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို မင်း

ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့လို ဖြစ်ချင်ရင် ငါ့လိုကျင့်ကြံနိုင်မှ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ အခုတော့ မင်း သဘောမပေါက် သေးလို့ပါ။ သဘောပေါက်လာတဲ့အခါ ကျတော့လည်း မင်း ကျင့်ကြံလာနိုင်မှာ ပါ”

ဟု လူဝကြီး ဦးပျော်ရွှင်က ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်၍ ပြုံးပြုံးကြီး ပြောပေ၏။

ထို့နောက် ဦးပျော်ရွှင်သည် ကြီးများလှသော လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်၍ တောင်ဝှေးကို ထောက် ကာ ထရပ်ရင်း . . .

“ကဲ . . . သွားကြမယ်။ တော်ကြာ ဦးပေါ်ကြွယ်ရဲ့အသုဘချလာ တော့မယ်။ တစ်နေရာမှာ သွားနေကြ မယ်။ ငါနဲ့လိုက်လို့ စိတ်ရှိရင်လိုက်နဲ့။ ညကျမှ ဒီဇရပ်မှာ ပြန်အိပ်ကြမယ်”

ဟု ပြောပြီး နောက်ဇရပ်အို ကြီးထဲမှ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါခဲ့ရပေ၏။

xxx

ကျွန်ုပ်သည် နေကုန်သည်
အထိ ဦးပျော်ရွှင်နောက်သို့ တကောက်
ကောက် လိုက်နေရပေ၏။ သို့သော်
ဦးပျော်ရွှင်ကို တွေ့သည့်ကလေးတိုင်းက
အရှုကြီး အရှုကြီးဟုခေါ်ပြီး တခိုးကလေး
များက ခဲဖြင့်ပင် ပစ်ပေါက်တတ်သော
ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တွေ့သည့်ကာလ
သားများကလည်း အရှုကြီးဆိုပြီး နောက်
ပြောင်တတ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း။
ကျွန်ုပ်သည် ဦးပျော်ရွှင်နှင့် ကပ်မလိုက်
ရဲဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှသာ လိုက်ခဲ့ရပေ၏။

ဦးပျော်ရွှင်သည် ၎င်းအား
နောက်ပြောင်သည်ကို ထားဘိဦး၊ ခဲနှင့်
ပစ်ပေါက်သည်ကိုပင် စိတ်ဆိုးပုံ မရဘဲ
တဟားဟားဖြင့်သာ ရယ်နေတတ်ပေ၏။

၎င်းသည် စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ တချို့
ကလေးများကို တောင်ဝေးကြီးနှင့်လိုက်
ရိုက်ဟန် ပြုလုပ်တတ်သော်လည်း
ကလေးများ ထွက်ပြေးသောအခါ အားပါး
တရ ရယ်မောတတ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်က
ခဲနှင့်ပစ်ပေါက်သော ကလေးများကြည့်၍
ဦးပျော်ရွှင်အတွက် မခံချင်ဖြစ်လွန်သဖြင့်
ရိုက်မောင်း၊ ပုတ်မောင်းပြန်ပြန်မည် လုပ်
သောအခါ ဦးပျော်ရွှင်က ရယ်မော၍...

“ကလေးတွေကို ဒေါသမဖြစ်
ပါနဲ့ကွာ။ ကလေးဆိုတာမျိုးက အတွေ့
အကြုံ အသိဉာဏ်နည်းကြသေးတာပဲ။
ဒီတော့ အမှားအမှန်ကို ပိုပြီးမသိကြဘူး
ပေါ့။ သူတို့က ငါ့ကို နစ်နာစေချင်တဲ့
စိတ်မျိုးထက် ပျော်ချင်လို့ နောက်ကြာ
ပြောင်ကြာ ခဲနဲ့ပစ်ကြတာပါ။ ဒီလိုလုပ်
တော့ သူတို့အပျော်ကတောင် ငါ့ဆီကူး
လာသေးတယ်။ ငါ့ပါ ပျော်ရတယ်။
နောက်ပြောင်ကြပါစေ၊ ပစ်ကြပါစေ”

ဟု ဟန့်တားတတ်ပေ၏။
ဦးပျော်ရွှင်သည် တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက် ခွက်ကြီးတစ်လုံးဖြင့်

လျှောက်တောင်ရင်းမှ အောက်ပါစကား
ဖိုကိုလည်း မကြာခဏ အော်မြှောက်
ပေ၏။

“အရှေ့က နေဝင်လာတာ
ဘာမှမကြာသေးဘူး မကြာခင်အနောက်
ကို နေထွက်သွားတော့မယ်။ တစ်နေ့တာ
ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြ
စမ်းပါ။ စိတ်ညစ်စရာ အတွေးတွေ မတွေး
နဲ့။ စိတ်ညစ်စရာ အလုပ်တွေ မလုပ်ကြ
ပါနဲ့။ ကျုပ်ကိုလည်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ
ကြပါ အရပ်ကတို့”

ဦးပျော်ရွှင်အား နောက်ပြောင်
သူ၊ မောင်းထုတ်သူများရှိကြသကဲ့သို့
ငွေနှင့် ထမင်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်များ
ပေးကမ်းကြသူများလည်း ရှိကြပေ၏။

နေစောင်းချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
ဦးပျော်ရွှင်တို့လည်း မြို့ပြင်ရှိ သင်္ချိုင်းကြီး
ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပေ၏။ မြို့ပြင်ကို
ရောက်မှ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးပျော်ရွှင်နှင့်ယှဉ်
၍ လျှောက်ရဲတော့၏။

“ငါ့နောက်ကို မင်း တကောက်
ကောက်လိုက်နေတာ စိတ်မညစ်ဘူး”

လား။
 ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ပြုံး၍ မေး
 လေ၏။
 “စိတ်ညစ်တာတော့ အမှန်ပဲ
 ဆရာကြီး”
 ဟု ကျွန်ုပ်လည်း အမှန်အတိုင်း
 ဝန်ခံလိုက်မိပေ၏။

“ဟဲဟဲဟဲဟဲ . . . မင်းက
 နသေးလို့ပါ။ နောင် ငါလို အတွေးအခေါ်
 မျိုး ရှိလာမယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ စိတ်ညစ်
 စရာမဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ပျော်စရာတွေ
 ဖြစ်လာမှာပါ။ ငါ အခုလို ပုံစံမျိုးနဲ့
 လျှောက်တောင်းနေတာဟာ ပျော်ချင်လို့
 ပဲကွ”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်ကဆိုပေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စကားကို
 လက်မခံမိပါပေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်အထင်
 ကြီးထားသကဲ့သို့ လူထူးကြီး မဟုတ်ဘဲ
 အများပြောနေကြသကဲ့သို့ အရူးကြီးဖြစ်
 နေမလားဟုပင် ကျွန်ုပ်တွေးလိုက်မိပါ
 သေး၏။ (ထိုစဉ်က ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်
 ပြောသကဲ့သို့ နသေး၍ ယခုလို ထင်မြင်

မိခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ နောင် ဆရာကြီး
 ဦးပျော်ရွှင် အတွေးအခေါ် အယူအဆမျိုး
 ကျွန်ုပ်တွင် ရှိလာသောအခါမှ မှန်ကန်
 လွန်းလှကြောင်း လက်တွေ့သိရှိရပါ၏။)
 ကျွန်ုပ်သည် အမြဲရွတ်ဆိုနေ
 သော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရပြီး ဘဝင်
 မကျဖြစ်သွားမိပေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် လူအများ
 စုသည် အရှေ့ကနေထွက်၊ အနောက်ကို
 နေဝင်ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့ကြပေ၏။
 ယခုမူ ဦးပျော်ရွှင်က အရှေ့ကနေဝင်၊
 အနောက်က နေထွက်ဟူသော အသုံး
 အနှုန်းမျိုးကိုသာ ပြောဆိုတတ်ပေ၏။
 ဦးပျော်ရွှင်သည် လူထဲကလူနှင့် မတူသော
 လူကန်လန်ကြီးဖြစ်လေသလောဟုလည်း
 တွေးမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤအချက်ကို
 သဲကွဲစွာ သိလိုသောကြောင့် ဦးပျော်ရွှင်
 အား အောက်ပါအတိုင်း မေးလိုက်မိပေ
 ၏။

“ဆရာကြီးကို တစ်ခုတော့
 မေးပါရစေ။ ကျွန်တော် ကြားဖူး မှတ်ဖူး

တာတော့ အရှေ့ကနေထွက်တယ်။
 အနောက်ကို နေဝင်တယ်လို့ပဲ ကြားဖူး
 မှတ်ဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးကတော့ အရှေ့
 ကနေဝင်တယ်၊ အနောက်က နေထွက်
 တယ်လို့ပြောတယ်။ ဘာကြောင့်ပါလဲ”
 ဦးပျော်ရွှင်သည် အိပ် အိပ်နှင့်
 လျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ထံ
 ပြန်ကြည့်ကာ အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ
 ၏။

“ကြားဖူး။ မှတ်ဖူးတယ် ဆို
 ကတည်းက မင်းလည်း တခြားလူတွေ
 လိုပဲ အသုံးမကျသေးဘူးဆိုတာ
 ထင်ရှားနေပြီ။ မင်း အပါအဝင် လူတွေ
 အားလုံးဟာ အမှတ်သညာရှိတဲ့အရွယ်
 ကစပြီး အဖေကပြောတာကို မှတ်ကြ
 တယ်။ (အင်္ကျီကို ကိုင်ပြလျက်) ဒါက
 အင်္ကျီလို့ခေါ်တယ်ဆိုတာနဲ့ မင်း စိတ်ထဲ
 မှာ အင်္ကျီလို့ပဲ မှတ်လိုက်တယ်။ (ပုဆိုး
 ကိုကိုင်ပြကာ) ဒါက ပုဆိုးဆိုတာနဲ့ မင်း
 မှတ်ဉာဏ်မှာ ပုဆိုးလို့ပဲ မှတ်လိုက်တယ်။
 (တောင်ဝှေးကို မြှောက်ပြလျက်) ဒါက
 တောင်ဝှေးလို့ မင်းကြားတော့မိတယ်။

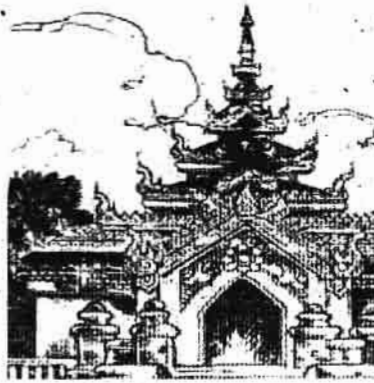

တောင်ဝေးလို့ပဲ မှတ်လိုက်တာပဲ။ ကဲ...
မင်းတို့က ဒါကိုတောင်ဝေးလို့ ခေါ်ကြ
တယ်။ ငါက ဝါးလုံးလို့ခေါ်မယ်ကွာ။ ငါ
ခေါ်တာမှားသလား”

ဦးပျော်ရွှင်ကိုင်ထားသည်မှာ
ဝါးလုံးကို ဖြတ်ထားသော တောင်ဝေးတစ်
ချောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ...
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝါးလုံးလို့
ခေါ်မယ်ဆိုရင်လည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
တောင်ဝေးဆိုတာကမူ ပိုမှန်လိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိပေ၏။

“ဟားဟားဟားဟား ... မင်း
လည်း ခက်သေးတဲ့ကောင်ပဲ။ မှန်ရင်လည်း
မှန်တယ်ပေါ့ကွာ။ ဟူးရင်လည်း မှားတယ်
ပေါ့။ မှန်တာတို့ ပိုမှန်တာတို့ မလုပ်စမ်း
ပါနဲ့။ တကယ်တော့ အမှားအမှန်ဆိုတာ
လည်း မရှိပါဘူး။ လူတွေဘာ ကိုယ့်
အမြင်နဲ့တိုက်တော့ မှန်နေတာချည်းပဲ။
အေး ... ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ်ကို ကိုယ်
ယုံကြည်တတ်ဖို့တော့ သိပ်လိုတယ်။
သူများပြောတာတွေကို မှတ်ထားပြီး

ပြန်ပြောတတ်ရုံနဲ့တော့ အသုံးမကျတဲ့
ကောင် စာရင်းထဲမှာ ပါသွားမှာပဲ။
အေးလေ ... ခုတော့ မင်းကနသေး
တာကိုး။ ဘယ်သိပါဦးမလဲ။ နောင်
ငါလိုပဲ မင်းကွေးတတ်လာတဲ့အခါကျ
တော့ ငါ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို
မင်းသိလာပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ မင်း
မေးတဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကိုပဲ ငါဖြေမယ်။
ဘာတဲ့ ... ဘာတဲ့ အရှေ့ကနေထွက်
တယ်။ အနောက်ကို နေဝင်တယ်
ဟုတ်လား။ ဒီလိုအသုံးအနှုန်းမျိုးသုံးတာ
ဟာ မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်နဲ့ သုံးတာလား။
ကြားဖူး၊ မှတ်ဖူးလို့ ဒီလိုပဲသုံးတာလား။
ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က မေးလေရာ
ကျွန်ုပ်လည်း မဆိုင်းမတွပင် ...

“ကြားဖူး၊ မှတ်ဖူးလို့ သုံးတာ

ပါ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဟားဟားဟား ... အဲဒါ

ကြောင့် ခက်တယ်ပြောတာပေါ့ကွ။
မင်းက ကိုယ့်ဉာဏ်ကိုမှ ကိုယ်အားမကိုး
ချင်တာကိုး။ ငါကတော့ ငါ့ ဉာဏ်ကို ငါ
အားကိုးတယ်။ ဒီတော့ အမှတ်မမှား
တော့ဘူး။ အသိမမှားတော့ဘူး။ ကဲ ...
အရှေ့ကနေထွက်တာလား။ နေဝင်တာ
လားဆိုတာ မင်းအသိနဲ့ စဉ်းစားကြည့်
စမ်း။ မင်း စိတ်အာရုံထဲမှာ အာရုံထပ်ဦး
အချိန်ကို မြင်ယောင်လိုက်စမ်းကွာ”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ပြောလိုက်
ရာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် နေဝန်း
ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်ယောင်
လာမိပေ၏။

“မင်းရဲ့စိတ်အာရုံထဲမှာ ဘာ
မြင်လာသလဲ”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က မေးပြန်ရာ
ကျွန်ုပ်က ...

“နေဝန်းကြီး ထွက်လာတာ

မြင်ယောင်လာပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပေ၏။ ဦးပျော်
ရွှင်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟားဟားဟားဟား ...

သေသေချာချာ အာရုံပြုကြည့်စမ်းပါကွ။

မင်းအသိနဲ့လည်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

မနက်အာရုဏ်ဦးအချိန်မှာ တို့ရဲ့လောက

ကြီးထဲကို အရှေ့ဘက်က နေဝန်းကြီးဟာ

ဝင်လာတာပါကွ။ ထွက်သွားတာ မဟုတ်

ပါဘူး။ ငါတို့ရဲ့လောကကြီးကို ဝင်လာပြီး

တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာတယ်။ နောက်

နေစောင်းလာတယ်။ ဟော ... ညနေ

လည်းကျရော ငါတို့ရဲ့လောကကြီးထဲ

ကနေ နေဝန်းကြီးဟာ အနောက်ကို

ထွက်သွားပြီး ပျောက်သွားပြန်ရော

မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မင်း သိမှတ်

ထားတဲ့ အရှေ့ကနေထွက်တယ်၊

အနောက်က နေဝင်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံး

အနှုန်းဟာ ဘယ်မှ မှန်တော့မှာလဲ။ မမှန်

တာချည်းကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ

မှတ်ထားချင်တာလဲ။ ဟိုမှာလက်တွေ့

ကြည့်စမ်း။ နေဝန်းကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့

လောကကြီးထဲက ထွက်သွားတော့

မယ်။ နေဝန်းကြီး ထွက်သွားတာနဲ့ မိုးချုပ်

ပြီး။ မင်း မှတ်ထားတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို

ခဏအယ်ထုတ်ပြီး မင်္ဂလာတန်းမင်း စဉ်းစား

ကြည့်စမ်းပါ”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ဝင်လုဆဲဆဲ

နေဝန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောပေ

၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကွယ်ပျောက်

တော့မည့် နေဝန်းကြီးကိုကြည့်၍ စဉ်းစား

နေမိပေ၏။ မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏

လောကကြီးအား တစ်နေ့တာ အလင်း

ရောင်ပေးနေသော နေဝန်းကြီးသည်

ကျွန်ုပ်တို့၏ လောကကြီးမှ ထွက်သွား

ပေတော့မည်။ မနက်အာရုဏ်ဦး အချိန်က

အရှေ့ဘက်ဆီမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ လောက

ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသော နေဝန်းကြီးသည်

ယခု အနောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွား

ပေတော့မည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး

တကယ်ဆို အရှေ့ဘက်က နေဝင်လာ

တာပဲ။ အခု အနောက်ကို နေထွက်သွား

တော့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်လည်း ပြောလိုက်

မိပေတော့၏။

“ဟားဟားဟားဟား ...”

အချက်ကို မင်း လွယ်လွယ်နဲ့ သဘော

ပေါက်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို တမည့်

အဖြစ် ငါ လက်ခံလိုရပြီကွ။ မင်းလိုချင်

တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ငါပေးလိုရပြီ။

ပျော်ရွှင်ခြင်းကို လိုချင်ရင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရဲရဲ

ပြောတတ်မှ ဖြစ်မယ်။ လာ ဆက်သွား

ကြစို့”

ဟု ဦးပျော်ရွှင်က ပြော၍ အိပ်

အိပ် ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း

လိုက်လာခဲ့ရပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း

ဦးပျော်ရွှင်အား ဆရာတစ်ဆူတင်ထိုက်သူ

ဟု အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီ ဖြစ်လေ

သတည်း။

ရှေ့လဆက်ရန်

အောင်မိုးကောင်

www.burmeseclassic.com

ဒီဗီဒီယိုနှင့်ဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုံရိပ်သွေးများ

(ဒုတိယပိုင်း)

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥက္ကရာသာရ(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

ထို နိဂြောဓိရုံကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး နီပေါနိုင်ငံ လုဒ္ဓိနီမြန်မာ ရွှေကျောင်းသို့ ညနေ ဒေသစံတော်ချိန် ၅ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိကြပြီး နှစ်ထပ် ကျောင်းဆောင်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ သံဃာ တော်များ သီးသန့်ခန်းတွင် နေရာယူ လိုက်ကြသည်။

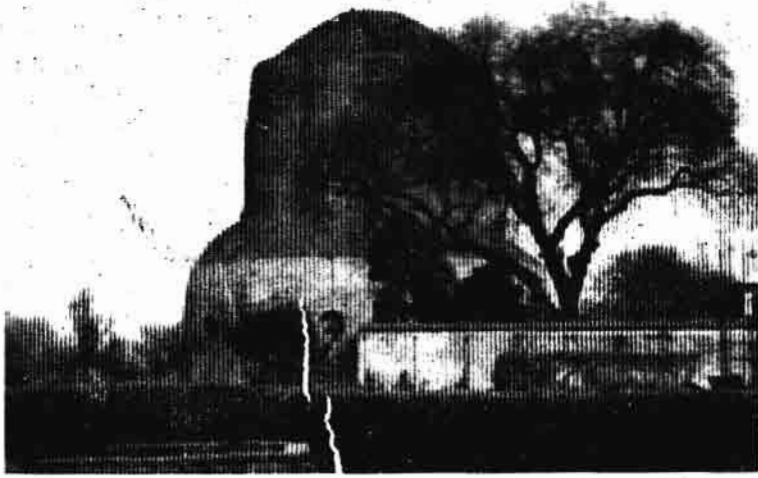
စာရေးသူသည် ခေတ္တအနား

ယူပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည် လေ့လာကြည့်ရာ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင် ကြီးများနှင့် ဓမ္မာရုံကြီး တည်ဆောက် ထားပုံမှာ အလွန်ခန့်ညားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထားရှိပြီး ကျောင်းဆောင် များ၏အရှေ့တွင် အလှပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားရှိသည့် ဥယျာဉ်လေးကလည်း သဘာဝကျနလှပနေသည်ကို တွေ့ရှိရ သည်။ ကျောင်းဝန်းအတွင်းကို ဆက်လက် လေ့လာကြည့်သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံမှ

ကုသိုလ်ရှင်တည်ထားခဲ့သည့် လောက မဏိ ဓမ္မဇ္ဇာတီတော် ကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ တစ်ဖန် ထိုဘုရား အနီးတွင် ရောင်းချနေသော ဈေးဆိုင် လေးကို ဝင်ရောက်လေ့လာကြည့်ကြ ရာ စိပ်ပုတီးများနှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် လေးများ ရောင်းချနေသည်ကို တွေ့မြင် သဖြင့် ဈေးရောင်းသော ဒကာမလေးနှင့် မြန်မာစကားပြောတတ်၍ အဆင်ပြေ သည်။ သို့တွက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ

အိန္ဒိယဂိတ်၊ နယူးဒေလီမြို့

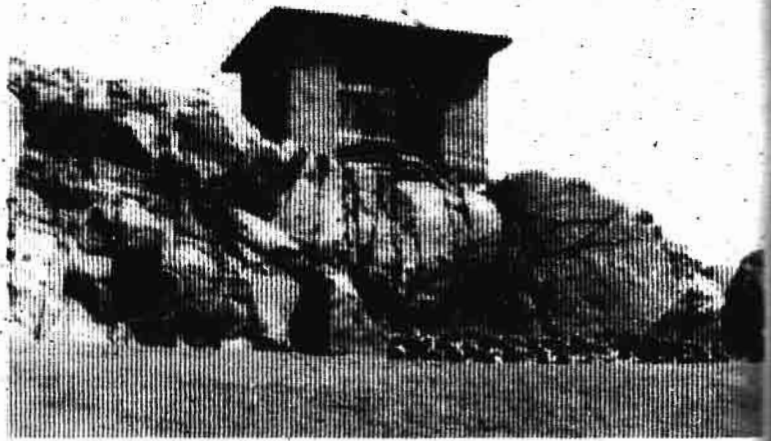
ပိဂါဝန်မှ မေဃဝစေတီ

သင်္ကဿဇန်တောင်ပေါ်က ဂန္ဓကုဋီ

အလွန်ကောင်းသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
 လေးတစ်ဆူ၊ ရှစ်ဆူ (၃၀၀) ကျပ်ဖြင့်
 ပူဇော်ခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်
 ပိုင်းတွင် ထို မြန်မာကျောင်း၌ နံနက်စာ
 စားသုံးခဲ့ကြပြီး ကျောင်းနှင့် (၁) မိုင်ခန့်
 ကွာဝေးသော ဘုရားရှင် ပွားတော်မူခဲ့ရာ
 လှမွှီနီသာမော အင်ကြင်းတောသို့
 လမ်းလျှောက်ပြီး အားလုံးထွက်ခဲ့ကြ
 လေသည်။ ထိုသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီး
 လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် ဆီမီးခွက်
 ကလေးတစ်ခုထဲတွင် မီးတောက်ကလေး
 တစ်ခု တောက်လောင်နေသည်ကို မြင်
 တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်း ဆီမီးခွက်ကလေး
 နှင့် ပတ်သက်ပြီး လှမွှီမြန်မာကျောင်းမှ
 လိုက်ပါဖို့ဆောင်ပေးသည့် ဦးဆောင်ဆရာ
 တော်က ယခုလို ရှင်းပြသည်။ ဒီ ဆီမီး
 ခွက်ကလေးကတော့ ဦးသန့်ရဲ့ ကမ္ဘာ
 ငြိမ်းချမ်းရေး မီးရှူးတိုင်လိုခေါ်ကြတယ်။
 ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ် နစ်ကြိမ်
 တိုင်တိုင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးသန့် တာဝန်ထမ်း
 ဆောင်စဉ်ကာလအတွင်းမှာ သက်ဆိုင်ရာ
 အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး လှမွှီနီ

ဗုဒ္ဓအထိမ်းအမှတ် နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရများက လိုက်လျော တဲ့အတွက် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ဗုဒ္ဓဖွားတော်မူခဲ့တဲ့ ဒီ နေရာမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင် ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ ဂျပန်က အများဆုံးကူညီလျက် ထိုင်။ ကိုရီးယား။ အိန္ဒိယနိုင်ငံများ ကလည်း အကူအညီပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဆီမီးတိုင်ရဲဘေးနားမှာ မမှိတ်နိုင်သော ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး မီးခွက်လို့ ရေးထိုး ထားပါတယ်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့တွင် ဂျန်နုမြို့ဘာဘိက ရန်ဂျားဒေဝ်က ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနှစ် အတွက် ရည်စူးပြီး ထွန်းညှိတောက် လောင်စေခဲ့တယ်။ မီးတောက်ကိုတော့ ကမ္ဘာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး နဲ့ ညီညွတ်မျှတရေးအတွက် အမေရိကန် နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့ ကုလသမဂ္ဂမှ ထွန်းညှိပေးခဲ့တယ်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့ သည် ၂၄ နာရီ ဂတ်စ်ပိုက်လိုင်းဖြင့်

မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် ဟောကြားခဲ့သောနေရာ နယူးဒေလီ

ထွန်းညှိထားရှိသည့် မီးပြိမ်းသော မီးရှူး တိုင်ကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေ ကြလေသည်။ (မှတ်ချက် မီးရှူးတိုင်နှင့် ပတ်သက်သောစာမူကို ဂန္တီရဆန်းကြယ် စာစောင်တွင် ကိုအေးမြင့် မဟာဝိဇ္ဇာ (ရှေးသူ) ၏ မီးရှူးတိုင်ဆောင်းပါးကို ကိုးကားဖော်ပြထားပါသည်။) ထိုနေရာမှ တစ်ဆင့် ရှေ့သို့မြေလမ်းလေးတိုင်း ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပြန်ရာ မြက်ခင်းပြင်အလှပနံ့ပင်များနှင့် ဝေဆာ စွာ တည်ရှိနေသော လေးထောင့် ကျကျ ဆောက်လုပ်ထားသော အုတ် တိုက်အဆောက်အအုံသို့ ဝင်ရောက်ကြ

ရန် ဦးဆောင်ဆရာတော်က တန်းစီခိုင်း သဖြင့် အားလုံး တန်းစီနေရာယူနေကြ စဉ် စာရေးသူ တွေးနေမိသည်မှာ လူတို့ သာမောအင်းကြင်းတောဟု ဆိုသဖြင့် အင်ကြင်းပင်ကြီးတွေ ဝေဆာစွာတည်ရှိ နေဦးမည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့မိသော်လည်း ထို ထင်မြင်မှုများနှင့် အလွဲကြီးလွဲခဲ့ရချေပြီ။ ယခုအချိန်ခါမှာ စိုက်ပျိုးထားရှိသော အင်ကြင်းပင်ငယ်လေးတွေသာ တွေ့ရပြီး အပင်ကြီးများကို မတွေ့ရှိရတော့ သဖြင့် ...

“ဟုတ်ပေမယ့် ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ခန့်က ဒီနေရာမှာဟာ

အင်ကြင်းတောကြီး တည်ရှိခဲ့သော်လည်း
ဒီနေရာမှာမွေးဖွားပြီး ဘုရားစင်စစ် ကေန
ဖြစ်တော်မူခဲ့တဲ့ ဘုရားရှင်တောင် သင်္ခါရ
သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာကြောင့်
ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူခဲ့ရသေးသည်
မဟုတ်ပါလား။”

စသည်အားဖြင့် မမြဲတဲ့
သဘောတရားများကို ဆင်ခြင်တွေးတော
လျက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆောက်
အအုံထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိ
သွားလေသည်။

ယင်း အဆောက်အအုံကြီး
သည် မယ်တော်မာယာဒေဝီ၏ ဝမ်းကြာ
တိုက်မှ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဖွားမြင်
ခဲ့သည့် အဓိက အဆောက်အအုံကြီး
ဖြစ်သည်။ ထို အဆောက်အအုံ၏
အလယ်တွင် အသောကမင်းကြီး ဆောက်
လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံမှာ
အုတ်ခုံအုတ်ရိုးများသာ ကျန်ရှိတော့သည်
ကို တွေ့ရှိရပြီး ယခုလက်ရှိ အဆောက်
အအုံမှာ မကြာသေးမီက ဆောက်လုပ်
ထားရှိသော အဆောက်အအုံဖြစ်ကြောင်း

သိခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀)
ခန့်က ထို အဆောက်အအုံကြီး၏
အလယ်ရှိ အုတ်ခုံနေရာတွင် အလောင်း
တော် ဖွားမြင်ခဲ့စဉ်က အင်ကြင်းပင်အစစ်
အပင်ခြောက်ကြီးရှိသေးကြောင်း၊ ယခု
အဆောက်အအုံ ပြန်လည်ဆောက်မှ
ခုတ်လှဲပစ်ကြောင်း လုပ္ပံနိဗ္ဗာန်မာကျောင်း၊
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က အမိန့်ရှိခဲ့
သည်ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိရင်း
အဆောက်အအုံထဲတွင် ဘုရားဖူးအဖွဲ့
တော်သားတွေ စနစ်တကျ နေရာယူပြီး
တစ်ဦးချင်း တန်းစီလျက် မယ်တော်
မာယာဒေဝီမှ ဘုရားအလောင်းတော်လေး
ဖွားမြင်ခဲ့သည့်နေရာသို့ သွားကြရသည်။
ထိုနေရာအရောက်တွင် အောက်ဖက်သို့
အနည်းငယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါက ဂျပန်
သုတေသီများ တူးဖော်တွေ့ရှိရသည်ဟု
ဆိုသော် ဘုရားအလောင်းတော်လေး၏
ခြေတော်ရာပါ အစိမ်းရောင်သမ်းသမ်း
ကျောက်တုံးကို မှန်ချပ်ဖြင့် လှံခြုံစွာ
ကာရံထားသည်ကို ယနေ့ထက်တိုင် ဖူး
တွေ့ရသဖြင့် သဒ္ဓါတရားတွေ တဖွားဖွား

ဖြစ်ပေါ်ကာ ဦးတင်ဂါရဝ အခါခါပြုလိုက်
ပါသည်။

ထိုနေရာမှ အထက်ကို မော့
ကြည့်လိုက်လျှင် အုတ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသည့် ဖောင်းကြွသစ်ထွင်း ရုပ်တု
ကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ၎င်း
ရုပ်တုမှာ အလောင်းတော်အား မယ်တော်
မာယာဒေဝီ ဖွားမြင်နေပုံကို ထုလုပ်ထား
သော ရုပ်တုဖြစ်ပြီး မူရင်းရုပ်တုမှာ
ဖျက်ဆီးခံထားရသဖြင့် ကျန်ရှိသည့်အပိုင်း
ကိုပင် လက်ရာမဖျက်စေရန် ဆရာတော်
ဦးစန္ဒြာမုနိက ပြန်လည်ပြုပြင်ထား
ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ထို အဆောက်
အအုံထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်မရှိသည့်
အတွက် စာရေးသူ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ
မရိုက်ခဲ့ရပါ။

စာရေးသူသည် ထိုနေရာတွင်
နာရီဝက်ခန့် တရားဘာဝနာများ ရှုမှတ်
ပွားများပြီး မေတ္တာပို့၊ အမျှအတမ်း
ပေးဝေပြီးသည်နှင့် အဆောက်အအုံထဲက
ပြန်လည်ထွက်ခွာကာ အသောက
မင်းကြီး စိုက်ထူထားသည့် ကောသလတိုင်

အနီးတွင် အဖွဲ့တော်သားများ နေရာယူ ကြလျက် ဦးဆောင်ဆရာတော်လေး၏ ဟောပြောသမျှကို နာယူမှတ်သားပြီးသည် နှင့် ငိုဝင်။ ကမ္ဘာဇီယား စသောနိုင်ငံ များမှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွေ ရောက်ရှိလာ ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် မယ်တော်မာယာဒေဝီ၏ ဝမ်းကြာတိုက် မှ မွေးဖွားပြီးသည်နှင့် မြောက်အရပ်သို့ ခြေလှမ်းခုနစ်လှမ်းကြွတော်မူကာ ရပ် တော်မူလျက် အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို ကြည့်တော်မူပြီး ...

“အဂ္ဂေါဟ မသ္မိ လောကဿ၊ ငါသည် လူသုံးပါးတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ် ၏။”

“ဧဇ္ဈောဟ မသ္မိ လော ကဿ၊ ငါသည် လူသုံးပါးတို့တွင် အကြီးကဲဆုံးဖြစ်၏။”

“သောဇ္ဈောဟ မသ္မိ လော ကဿ၊ ငါသည် လူသုံးပါးတို့တွင် အချီးမွမ်းခံထိုက်ဆုံးဖြစ်၏။”

ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူရာ

အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ထားသည့် အဝိုင်းပုံ အုတ်ခဲစေတီခုနစ်ဆူ၊ တစ်ဖန် အုတ်ခဲ ၁၆ ခုံကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ထို စေတီတော်လေးများသည် အသောက မင်းကြီး တည်ထားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်၏ မယ်တော်မဟာမာယာဒေဝီသည် ကပိ လဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ မိဖုရား ကြီးဖြစ်ပြီး ဒေဝဒဟပြည်ဇာတိဖြစ်သည်။ ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေယူပြီး မွေးဖွားကာနီးအချိန်တွင် ဇာတိရပ်မြေ ဆွေမျိုးများရှိရာ ဒေဝဒဟပြည်ကိုပြန်ပြီး ဘုရားအလောင်းတော်အား မွေးဖွားလို သဖြင့် မင်းကြီးထံ ခွင့်ပန်ကာ မောင်းမ မိတ်သံ အခြွေအရံများနှင့်ကွဲ ဒေဝဒဟ ပြည်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုသို့ အပြန် ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟပြည် အကြား လှည့်နီသာမော အင်ကြင်းတော် သို့ အရောက်တွင် အလောင်းတော်အား မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အင်ကြင်းပင်မှ အင်ကြင်းပွင့်များသည် တစ်ပင်လုံး ဝေဆာစွာပွင့်လျက် တော

တွင်းရှိ ကျေးငှက် သာကောလေးများ ၏ တွန်မည်သံသည်လည်း အလွန်ပင် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသည်ဟု စာပေ များတွင် လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

စာရေးသူသည် ဘုရား အလောင်းတော် ဖွားမြင်သောအခါ ကောင်းကင်ယံမှ ရေပူနှင့်ရေအေးစမ်း နှစ်သွယ် စီးဆင်းလာပြီး မယ်တော်နှင့် သားတော်တို့ကို ရေသပ္ပာယ်၍ သန့်ရှင်း စင်ကြယ် နွေးထွေးစေခဲ့သည့် ရေသန့်စင် ဟု ပြောဆိုကြသော မြေကျင်းကို အုတ် များဖြင့် ကာရံထားသော လေးထောင့် အုတ်ကန်ကို လေ့လာပြီး တည်းခိုသည့် ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။ ကျောင်းကို ရောက်သည်နှင့် နေ့လည်စာ စားသုံးပြီးသည်နှင့် ကုသိနာရံသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့ သည်။

ရေလဆက်ရန်

အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

BURMESE
CLASSIC

အနုပညာအနုပညာလေးပါးထဲက

မြတ်ဆရာ

ဇော်ဝင်း (ဒီပဲယင်း)

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဧပြီလ နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလ၏ နေ့တစ်နေ့
တွင် စာရေးသူသည် ဒီပဲယင်းမြို့ ချမ်းသာ
ကြီးဘုရား စာကြည့်တိုက်သို့သွားရောက်
ခဲ့သည်။ ယင်း စာကြည့်တိုက်ကို စိန်
ကြည် စာကြည့်တိုက်ဟုလည်း ခေါ်သည်။
စာကြည့်တိုက်တွင် ဂေါဟကဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွန့်
မောင်ကိုလည်း တွေ့ရ၍ နှစ်ယောက်
အတူထိုင်ကာ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ
ပြောဆိုမိကြသည်။

စာဖတ်ခန်းတွင် စာပေဝိသနာ
ပါ၍ လာရောက် စာဖတ်ကြသော လူငယ်
များကိုလည်း ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု တွေ့ရ
သည်။ ထိုအထဲမှ လူငယ်တစ်ဦး၏
စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီပဲယင်းမြို့နှင့် မြို့အကျယ်
က (၄၃၇) တာ၊ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ
၏ မွေးဖွားရာဇာတိ ငယ်ယင်းရွာသည်
အင်းဝရွှေမြို့နယ်၏ အနောက်မြောက်
ဘက် (၆) ယူနိုက်တက် ကွာဝေးသည်
တဲ့။ ဘယ်လောက်ကျယ်လို့ ဘယ်နှမိုင်
ဝေးသလဲ မသိဘူး။”

ထိုလူငယ်လေး၏စကားကို
အနီးဝန်းကျင်ရှိ လူကြီး၊ လူငယ်အားလုံး
ကြားကြသော်လည်း မည်သူကမျှ
ရှင်းလင်းဖြေကြားပေးခြင်း မရှိကြ။ ထို
ကလေးကို ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်မိ
သည်။ ထိုကလေးကို ကြည့်ရှင်း
ကျွန်တော်၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သူ ဆရာကြီး
ဦးလူခန့်၏မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိလာသည်။
ကျွန်တော် စတုတတ္ထန်းအရောက်တွင်
ဆရာကြီး သင်ပေးခဲ့သော မြန်မာအတိုင်း
အတာ လင်္ကာလေးကိုလည်း ပြန်လည်
ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။

- မြန်မာအတိုင်းအတာ
- ဆယ်ဆံချည် - တစ်နှမ်း
 - ခြောက်နှမ်း - တစ်မုယော
 - လေးမုယော - တစ်လက်သစ်
 - ရှစ်လက်သစ် - တစ်မိုက်
 - သုံးမိုက် - တစ်တောင်
 - လေးတောင် - တစ်လန်
 - ခုနစ်တောင် - တစ်တာ
 - နှစ်ဆယ်တာ - တစ်ဥဿဖ
 - နှစ်ဆယ်ဥဿဖ - တစ်ကောသ

လေးကောသ - ငါးစိတ်
လေးစိတ် - တစ်ယူနိုက်
(တစ်ကိုက်လျှင် နှစ်တောင်
(၃)ပေရှိ၍ တစ်ယူနိုက်လျှင် ၁၂.၇၃
မိုင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်)
ထို မြန်မာအတိုင်းအတာ
အလင်္ကာလေးသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်က
စတုတ္ထတန်းသင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွင်ပါ၍
ဆရာကြီးက သင်ရခဲ့ခြင်းလား။ မပါတဲ
ဗဟုသုတအဖြစ် သင်ပေးခဲ့တာလား
ဆိုတာ မသိခဲ့ရပေမယ့် ဆရာကြီးသင်ပေး
ခဲ့၍ သိရသဖြင့် ဆရာကြီး ကျေးဇူးကို
ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုရပါသည်။

ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကို အသိ
အမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ထိုလူငယ်လေး
ကို ...
“တစ်ယူနိုက်မှာ ၁၂.၇၃ မိုင်
ရှိတယ်။ တစ်တာကို ခုနစ်တောင်ရှိ၍
ဒီပဲယင်းမြို့ရဲ့ အကျယ်အဝန်းကိုသိချင်ရင်
(၄၃၇) တာကို ပေးကြည့်ပါ”
ဟုပြောမိပါသည်။
ဆရာကြီးသည် ထို မြန်မာ

အတိုင်းအတာ လင်္ကာလေးကို တပည့်
များအား သင်ကြားပေးခဲ့စဉ်က အသေး
စိတ် ရှင်းလင်း၍ သင်ပြပေးခဲ့သည်။
ဆံချည်ဆိုသည်မှာ လူဦးခေါင်းမှ ဆံပင်
တစ်ပင်၏ အတုတထုဖြစ်ကြောင်း လူ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတို့၏ ဆံချည်မျှင်များမှာ
မတူညီကြကြောင်း သို့အတွက် ဒါသက်
(၂၀) နှစ်အရွယ်ရှိ ကုမာရီအမျိုးသမီး
ငယ်၏ ဆံချည်မျှင်ဟုသာ ဆိုပါသည်။

လက်သစ် မိုက်နှင့်တောင်
တို့မှာ အသက် (၂၀) နှစ်အရွယ်ရှိ
လူစဉ်မီ အမျိုးသားတစ်ယောက်၏
လက်ဖြင့်တိုင်းတာရန် နမ်းဆိုသည်မှာ
အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသောနည်းစေ၏ အရှည်
မှယောဆိုသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင်
ပဒေသရာဇ်ဘုရင်ခေတ်က မှယောစပါး
များ စိုက်ပျိုးစားသောက်ကြကြောင်းနှင့်
မှယောစပါးစေ့ တစ်စေ့၏အရှည်ဖြစ်
ကြောင်း သင်ကြားပေးခဲ့၍ ကောင်းစွာ
မှတ်မိနေပါသည်။

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်စဉ်
အခါက ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသစာရီခရီး ကြွချီရာ

တွင် ဗြူ ရွာတို့၏ အကွာအဝေးကို
ယူဇနာ၊ ဂါဝုတ်တို့ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ရာ ယခု
ခေတ် မိုင်နှင့်ဖွဲ့၍ ခရီးအကွာအဝေးမှန်
ကို ထိုလင်္ကာလေးဖြင့် တွက်ကြည့်က
သိနိုင်သောကြောင့် ဆရာကြီးကို အထူး
အမှတ်ရမိပါသည်။ ကျေးဇူးလည်းတင်မိ
ပါသည်။

ဆရာကြီး၏သဘောထားအမြင်ကြီးမှု
ဆရာကြီးသည် စာသင်ပြမှု
တွင် နာမည်သတင်းကျော်ခဲ့သည်။ ထို
ခေတ်က စတုတ္ထတန်းသည် ကျောင်းစစ်
မဟုတ်၊ ဘုတ်စစ်ဖြစ်သည်။ တစ်မြို့နယ်
လုံးရှိ စတုတ္ထတန်း ကျောင်းသားများ
သည် အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပြုလုပ်
သော မြို့နယ်စာစစ်ဌာနသို့ သွားရောက်
ဖြေဆိုကြရသည်။ နှစ်စဉ် ဆရာကြီး၏
သီတင်ရပ် အစိုးရမှုတန်းကျောင်းမှ ကျန်း
သု မရှိ၊ ရာနှုန်းပြည့်အောင်မြင်ခဲ့ကြ
သည်။

စတုတ္ထ တန်းတွင်လည်း
အတော်ဆုံးကလေးကို စကောလရှစ်
စာမေးပွဲ ဖြေဆို၍ အောင်မြင်က လစဉ်

ထောက်ပံ့ကြေးငွေပေးသည်။ ၁၉၅၆
ခုနှစ်ခန့်က သီတင်ရပ် မူလတန်းကျောင်း
မှ စကောလရှစ် စာမေးပွဲဖြေဆိုရန်
မောင်မြင့်ဆွေဆိုသည့်ကလေးတစ်ဦးကို
ဆရာကြီးက အမည်စာရင်းတင်သွင်း
ထားသည်။ ၎င်းကလေး၏ ဖခင်မှာ
အလံနီ တောခိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။
သို့အတွက် ကျောင်းသားမိဘတစ်ဦးက
ထိုကလေးကို စကောလရှစ် စာမေးပွဲ
စာရင်း မတင်သွင်းသင့်ကြောင်း အကြံပြု
လာသည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက ...

“ဒီကလေးကို ရွေးချယ်ရတာ
က စတုတ္ထတန်းမှာ အတော်ဆုံးကလေး
ဖြစ်တယ်။ သူ့အဖေ အလံနီတစ်ယောက်
ဆိုတာလည်း သိတယ်။ သူ့အဖေ တောခို
တာနဲ့ စာတော်တဲ့ကလေးကို မပစ်ပယ်
သင့်ဘူး။ တကယ်လို့ ဒီကလေး
စကောလရှစ်ရရင် “ငါ့သားတောခိုနေတာ
နိုင်ငံတော်က ငိုမိသားစုကို စောင့်ရှောက်
သားပဲ” လို့ တွေးမြင်မိလာရင် သူ့အဖေ
တောခိုဘဝက အလင်းဆင်လာနိုင်တယ်”

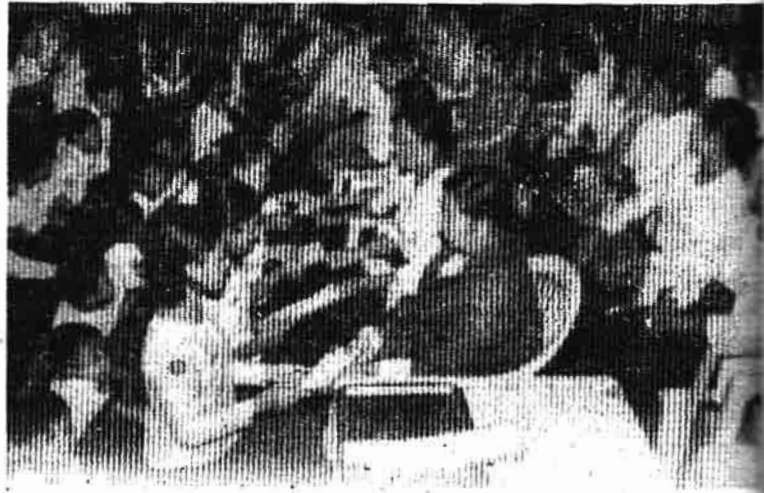
ဟု ရှင်းလင်းပြ၍ မောင်မြင့်

ဆွေကို စကောလရှစ် စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်
ဖြေဆိုစေခဲ့ပါသည်။

သို့အတွက် ဆရာကြီးသည်
ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်သော်
လည်း နိုင်ငံရေး အတွေးအမြင်ရှိပြီး
သဘောထားကြီးသူတစ်ဦးဟု ဆိုရပါ
မည်။

ဆရာကြီးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု

၁၉၆၁ ခုနှစ်လောက်က
စလင်းမြို့ သီတပရိယ မူလတန်းကျောင်း
တွင် ဆရာသုံးဦးသာရှိခဲ့ရာ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးက ဦးလှခန့်၊ လက်ထောက်
ဆရာများက ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်မင်းနှင့်
ဆရာ ဦးမောင်မောင်ဟိန်းတို့ဖြစ်သည်။
ကျောင်းဖွင့်ရာသီရက်တွင် ဆရာမ ဒေါ်စိန်
စိန်မင်းက မီးဖွားခွင့်သွား၍ ဆရာကြီး၏
တပည့်ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မခင်ခင်ကြီး
ကျောင်းသို့ရောက်လာသည်။ မခင်ခင်ကြီး
အည် (၁၀) တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်
သို့ မသွားမီ ကျောင်းသားနှင့် ဆရာမ
မမျှတသဖြင့် ဆရာကြီး ပင်ပန်းနေသည်
ကို မကြည့်ရက်၍ လုပ်အားပေးရန်

လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးပေး
သော အတန်းကို စေတနာနှင့် သင်ကြား
ပေးပါမည်ဟုဆိုသည်။

ပထမနေ့တွင် ဆရာကြီးက
မခင်ခင်ကြီးအား ဒုတိယတန်းကိုပေး၍
“ဒီနေ့တော့ ဘာမျှမသင်နဲ့ဦး။
အတန်းထိန်းရုံ ကလေးတွေကို အိမ်သာ
တက်စဉ် ယဉ်ကျေးမှုသင်ပေးလိုက်ပါ”
ဆိုကာ စတုတ္ထတန်းဘက်သို့
ပြန်သွားတော့သည်။

လုပ်အားပေး ဆရာမ မခင်ခင်
ကြီးသည် ကျောင်းသားများအား အိမ်သာ
တက်စဉ် ယဉ်ကျေးမှုကို မည်သို့သင်ရ
မည်မသိ။ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားသော်လည်း

ပေါ်မလာ။ ဆရာကြီးကိုလည်း ငယ်
ကြောက်ဖို့ သွားရောက်မမေးရဲ။ သို့
အတွက် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်၍
ထိုင်နေတော့သည်။

(၁၀) မိနစ်ခန့်ကြာသော်

ဆရာကြီး ဦးလှခန့်က ဆရာမ မခင်ခင်ကြီး
ထိုင်နေသည်မြင်၍ လာရောက်မေးမြန်း
တော့သည်။ ထိုအခါမှ မခင်ခင်ကြီးက
ဆရာကြီးအား မဝံ့ရဲ၊ ဝံ့ရဲကြည့်၍ ...

“ကျောင်းသားတစ်ယောက်

အိမ်သာသွားချင်ရင် ယဉ်ကျေးမှုဆိုတော့
မင်္ဂလာကစရာမူလား (Good morning
တို့ Good evening) တို့နဲ့ စရာမူလား။
ဆရာကြီး”

ဟု မေးပါတော့သည်။

“ဒါတွေပြောစရာမလိုပါဘူး။

စာသင်နေစဉ် ကျောင်းသားတစ်ဦးက

အိမ်သာသွားချင်ရင် စာပြနေတဲ့ဆရာ

ထခွင့်တောင်းခံပါ။ ကျောင်းနားချိန်ဆိုရင်

အိမ်သာထဲမှာ လူရှိ၊ မရှိ ဦးစွာပထမ

တံခါးကို ခေါက်ကြည့်ရမယ်။ လူမရှိက

အိမ်သာဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ကာ အတွင်းက

မင်းတုန်းချထားရမယ်။ အိမ်သာခွက်ထဲ

ရေတစ်ခွက်လောင်းချရမယ်။ အိမ်သာ

ခွက်နဲ့ တည့်မတ်စွာပါတတ်ရမယ်။

အိမ်သာနံရံကို စာရေးသားခြင်း၊ ရုပ်ပုံများ

ရေးဆွဲခြင်း မပြုရ။ အိမ်သာနံရံကို ချိုးဖဲ့

ခြင်း၊ အပေါက်ဖောက်ခြင်း မပြုရ။

အိမ်သာခွက်ကို ရေစင်အောင်လောင်း

ထားခဲ့ရမယ်။ အိမ်သာကဆင်းလျှင်

အိမ်သာတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ရမယ်”

ဟု တသီတတန်းကြီး ပြောနေ

ပါတော့သည်။

ဆရာကြီး၏ ယဉ်ကျေးမှုစကား

ပြန်လည်ကြား

ကွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ဆရာ

ကြီးပြောကြားခဲ့သော အိမ်သာတက်စဉ်

ယဉ်ကျေးမှုစကားကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင်

ဝန်ကြီးတစ်ဦးကပြော၍ ကြားရပြန်သည်။

ထိုနှစ်က စာရေးသူသည် မောင်ကြီး

ဗဟိုပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ်တွင်

နည်းပြအရာရှိသင်တန်းတစ်ခု တက်

ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနည်းပြသင်တန်းသို့

တက်ရောက်သူများမှာ အရာရှိများဖြစ်ကြ

၍ (၁၀၀၀) ကျော်ခန့်ရှိပါသည်။ ထို

သင်တန်းကဆင်းလျှင် ရယူကစာရေး

(ယခု ရပ်/ကျေး) များအား ဆင့်ပွား

သင်တန်းဖြင့် ပြန်လည်ပို့ချပေးရမည်။

သင်တန်းကာလ၏ သောကြာ

နေ့ တစ်ညဝယ် အုန်းတော်ခန်းမ၌

(Dirty Dogen) ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပြပေး

မည်ဖြစ်၍ သင်တန်းသား အားလုံးကို

ထိုနေ့ညနေ (၆/၃၀) နာရီတွင် အုန်းတော်

ခန်းမသို့ဝင်စေသည်။ သင်တန်းသားဦးရေ

များလွန်း၍ နေရာကောင်းရရန် သူထက်

ငါ တိုးဝှေ့ကြရာမှ ခန်းမပြုတင်းပေါက်

မှန်တစ်ချပ်ကွဲသွားကာ ဆူဆူညံညံဖြစ်

သွားသည်။ သန္ဓေဆရာများက တိုးဝှေ့

မဝင်ရန် တားမြစ်သော်လည်း သင်တန်း

သားများက အရာရှိများဖြစ်နေ၍ တိုးဝှေ့

ကာ ဝင်မြဲဝင်ကြသည်။

ထိုဖြစ်စဉ်ကို သင်တန်း

ကြီးကြပ်သော သန္ဓေအရာရှိတစ်ဦးက

အစိုးရိမ်လွန်၍ သင်တန်းသားများကို

ထိန်းသိမ်း၍ မရတော့ကြောင်း၊

ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး

ဌာနသို့ သတင်းပို့တော့သည်။ ထိုညက

(Dirty Dogen) ဇာတ်ကားကို မပြတော့

ဘဲ သင်တန်းသားများ မိမိအဆောင် မိမိ

ပြန်ကြရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ထဲရေး

ဝန်ကြီးဌာနမှ အမည်မမှတ်မီတော့

(ဒုဝန်ကြီး ဦးအုန်းကြည်ဟုထင်ပါသည်)

ဒုဝန်ကြီးရောက်ရှိလာ၍ မောင်ကြီး ဗဟို

ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ်မှ တာဝန်ရှိသူ

အရာရှိများနှင့် သင်တန်းသားများ အားလုံး

ကို အုန်းတော်ခန်းမတွင် ယဉ်ကျေး

သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဆုံးမစကားပြောတော့

သည်။

“အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက အိမ်သာ

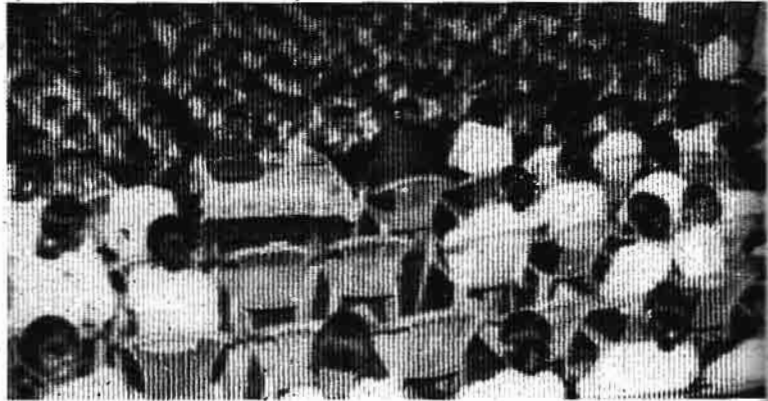
ထဲကလူနှင့် အပြင်က အိမ်သာတက်ချင်
 တဲ့လူလိုပဲ။ အိမ်သာထဲရောက်နေတဲ့
 ပထမလူကလည်း တံခါးကို မင်းတုန်းချ
 မထားဘူး။ အိမ်တက်ချင်တဲ့ နောက်လူ
 ကလည်း အထဲမှ လူရှိ၊ မရှိ တံခါးကို
 ခေါက်မကြည့်ဘဲ ဖွင့်လိုက်တော့ ပြဿနာ
 ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် အတွင်း
 လူရော၊ အပြင်ကလူရော နှစ်ဦးလုံးမှာ
 တာဝန်မကင်းဘူး။ သန္ဓေအရာရှိတွေရော
 သင်တန်းသားတွေရော စည်းကမ်းရှိဖို့၊
 ယဉ်ကျေးမှုရှိဖို့ အထူးလိုအပ်သေးတယ်”

ဟုပြောကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်
 သွားတော့သည်။

ဒုဝန်ကြီး၏စကားကို ကြားရ
 တော့ ကျွန်တော်၏ငယ်ဆရာကြီး ဦးလူ
 ခန့်ကို ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်မိသည်။
 ဒီစကားလေးသည် ကျွန်တော် မူလတန်း
 ကျောင်းသားလေးဘဝက ဆရာကြီး
 ပြောခဲ့သော စကားလေးဖြစ်နေသည်။

ဆရာကြီး၏ စေတနာနှင့် စာ
 အသင်အပြကောင်းပုံ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝ
 ပုံတို့မှာ ပြောပြ၍ပင် ကုန်မည်မထင်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကို ကျောင်းသားများ
 ကသာမက ကျောင်းသားမိဘများကပါ
 ရိုသေလေးစားချစ်ခင်ကြသည်။

ထိုခေတ်က သီတင်းကျွတ်လ
 တွင် တစ်ကြိမ်၊ နွေရာသီကျောင်းပိတ်
 ရက်တွင်တစ်ကြိမ် ကျောင်းသားများက
 ဆရာ၊ ဆရာမများနေအိမ်သို့ သွားရောက်
 ကာ မုန့်ပဲသရေစာတို့ဖြင့် ကန်တော့လေ့
 ရှိကြသည်။ သို့သော် ကန်တော့ပုံခြင်း
 တွေ မတူညီကြပါ။ အခြား ကျောင်းများ
 တွင် ဆရာများထံသွားရောက်ကန်တော့
 လျှင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက
 သာ သွားရောက်ကန်တော့တတ်ကြ
 သည်။

ဆရာကြီး ဦးလူခန့်ကို
 ကန်တော့ပုံမှာ သူသင်ကြားပေးသည့်

ကျောင်းသားများ နေထိုင်ရာ သီတပ်ရပ်၊
 ကျောင်းကြားရပ်၊ တန်ဖူးတောရပ်၊
 ဆည်ကြီးစု၊ လက်ခုပ်ပင်ရွာတို့မှ
 ကျောင်းသားများသာမကပဲ မိဘများပါ
 လိုက်လာကြသည်။ ဆရာကြီးကို
 ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများနှင့်အတူ
 မိဘများကပါ ကျိန်နွဲ့စွာ ကန်တော့ကြပေ
 သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် ငယ်
 ဆရာ မရှိတော့ပါ။ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်
 ခဲ့သည်မှာ နှစ် (၃၀) ပင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ယခု
 ခေတ်မှာ ဒီလိုဆရာကောင်းတွေ ပေါ်ထွန်း
 ပါစေလို ဆုတောင်းမိပါသည်။

“အာစရိယ ဂုဏော၊ အနန္တော

အာစရိယဂုဏံ အဟံဝန္တမိ”

ဇော်ဝင်း(ဦးပဲယင်း)

ပြည်ပဆန်းကြယ်

BURMESE
CLASSIC
.com

စိုးအိပ်ဝေဝေ
ကျယ်ပြန့်စွာ

TAKM.2014

ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် ထူးခြား ဖြစ်၏။

ဆန်းကြယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ပြီး လူ၏ စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ကြောင်း ပရမီတ္တပညာရှင်များက ဆိုကြ၏။ ထို ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် ရုပ်ဝတ္ထုသဘောထက် စိတ်သဘော၊ နာမ်သဘောပို၍ဆန်ပေသည်။

ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် လူ၏ နက်ရှိုင်းသော အတွင်းစိတ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပြီး ဝေးကွာသော အရပ်ဒေသများသို့ တမဟုတ်ချင်း သွားလာရောက်ရှိသွားနိုင်သော အစွမ်းရှိ၏။

ကိုယ်ပွားခန္ဓာ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းနှင့် မဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့သည် လူ၏ စိတ်စွမ်းအင် သို့မဟုတ် ပြင်းပြသော စိတ်နှင့်လည်း သက်ဆိုင်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းမှာ ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် အချိန်ကြာကြာ တည်ရှိနေနိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး မဖြစ်ပေါ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် အချိန်ကြာကြာ မတည်ရှိဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာကာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား

လူတို့သည် သာမန်အားဖြင့် မိမိတို့၌ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုတည်းသာ ရှိနေသည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် လူတွင် လက်ရှိမြင်တွေ့နေရသော ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအပြင် မမြင်တွေ့ရသေးသော ကိုယ်ပွားခန္ဓာတစ်ခုပါ ရှိပေသည်။ မူလခန္ဓာကိုယ်မှ ခွဲထွက်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်သဖြင့် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို “ကိုယ်ပွားခန္ဓာ” ဟု ခေါ်ပေသည်။

 အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတက္ကဆက်ပြည်နယ် စကစ်ဒီမြို့မှ ဒေါက်တာဝလ်ဆီသည် တစ်နေ့တွင် သွေးမတို၊ နှလုံးမခုန်တော့ဘဲ မျောသလို ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူသည် မျောသလိုဖြစ်သွားပြီးနောက် သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာနှင့်သူသည် ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ရာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားမှ ကြိုးမျှင်ပြတ်

ထွက်သွားသလို တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများကို ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် သူ၏ ခန္ဓာအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ကျွန်တော် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကနေပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပွားခန္ဓာဟာ အပြင်ဖက်ကို မျောထွက်သွားပါတယ်။

ပိုက်မြွန်ဝကနေပြီး ဆပ်ပြာပူပေါင်းကို မှတ်လိုက်သလိုပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပွားခန္ဓာဟာ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဦးခေါင်းကနေပြီး အပြင်ဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားပါတယ်။ အဝတ်တစ်စုံ ပုံကျသွားသလိုပါပဲ။ ပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်က ပြန်ပြီး ကြွတက်လာပါတယ်။ ကြွတက်လာပြီးတော့ မူလရုပ်ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစားအတိုင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပွားခန္ဓာဟာ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်သန်းနေပြီး တစ်ဖက်ကို တိုးလျှိုးဖောက် မြင်နေရအောင် ကြည်လင်နေပါတယ်။

ကိုယ်ပွားခန္ဓာ အတွင်းမှ

တော့ အသည်းနှလုံး၊ အဆုတ်၊ အူစတဲ့
ကလီစာတွေ အံ့သြဖို့ကောင်းပါတယ်။
ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပွားခန္ဓာကို
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီးမြင်နေရာ
တာကိုက အံ့သြစရာကောင်းနေပါတယ်။
ကျွန်တော်ဟာ အခန်းထဲကနေ
အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါတယ်။

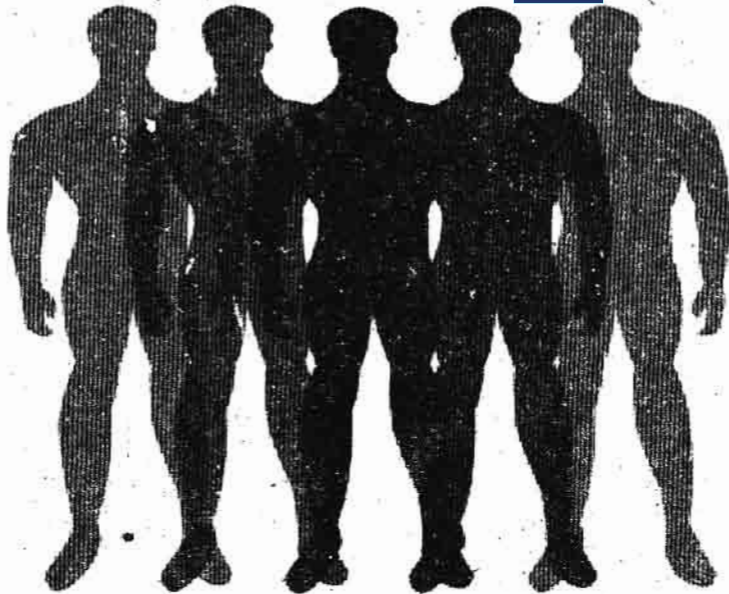
ကျွန်တော် တံခါးဝနားကို
ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေ
နှစ်ဦးကို တံခါးဝမှာ ရပ်နေကြပါတယ်။
သူတို့ကို ကျွန်တော်က မြင်နေရပေမယ့်

သူတို့က ကျွန်တော်ကို မမြင်ကြပါဘူး။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အပြင်ဘက်ကို
ရောက်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြည်
ကြည်လင်လင်ကို မြင်နေရတယ်။
ကျွန်တော် ဒီလောက် ကြည်လင်ပြတ်
သားတာမျိုးကို ဟိုတုန်းက တစ်ခါမှ
မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုယ်ပွားခန္ဓာအနေနဲ့
မြင်ရတာဟာ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မြင်ရတာ
ထက် ပိုပြီး ကောင်းနေပါတယ်။ သိပ်ပြီး
ထူးဆန်းတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ကိုယ်ပွားခန္ဓာဟာ မူလရုပ်ခန္ဓာကိုယ်

အဟောင်းနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့အဖြစ်ပါ။
ဘယ်လို ဆက်သွယ်ထားသလဲဆိုတော့
ကြိုးမျှင်ကလေး ဆက်သွယ်ထားပါတယ်။
ကျွန်တော် ကြည့်နေတုန်းမှာ
ပဲ အဲဒီကြိုးမျှင် ရှည်ထွက်လာပြီး
ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပွားခန္ဓာဟာ အမြင့်ကို
ပျံ့တက်သွားပါတယ်။

အောက်က ရှုခင်းတွေကို
တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်နေရပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တငြိမ်ငြိမ်နဲ့
သွားနေတယ်။ အတော်ကြာတော့
ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကင်ကနေပြီး
အားကုန်သွားတဲ့ မိုးပျံပေါင်းတစ်လုံးလို
တအိအိပြန်ပြီး ကျလာတယ်။

မြေပေါ်ကို ကျွန်တော် ပြန်
ရောက်လာပြီး ရှေ့ကိုဆက်ပြီး လျှောက်
သွားတယ်။ လျှောက်သွားတယ်ဆိုပေမယ့်
လွင့်မောသွားသလိုပါ။ အဲဒီလို သွားနေ
တုန်း ရေမှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ
ဝိတ်ကာဆီးနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီကျောက်
ဆောင်ကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရွာကို

ဆက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေမိပါတယ်။ အဲဒီ
အခိုက်မှာ အမည်းရောင် တိမ်လိပ်ကြီး
တစ်ခု ကျွန်တော်အပေါ်ကို ပြတ်ကျလာ
ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး
မျက်စိကိုမှိတ်လိုက်မိပါတယ်။ မျက်စိ
ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါကျတော့
ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟက်လက်
ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဤသည်မှာ ဒေါက်တာဝလ်
ဆီ၏ ကိုယ်ပွားအတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။

အမေရိကန်လူမျိုး စာရေး
ဆရာ သီအိုဒိုရ်ဘာနာနှင့် အင်္ဂလိပ်
လူမျိုး စာရေးဆရာ ဂျွန်ကူးပီးပေါက်ဝီ
တို့သည် တစ်နေ့တွင် ဝါရှင်တန်မြို့၌
ဆုံတွေ့ကြရသည်။

ပေါက်ဝီသည် ဒရိုက်ဘာ၏
အိမ်သို့သွားကာ အမေရိကန်သို့ရောက်
ခိုက် ဒရိုက်ဘာကို တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခဲ့
သည်။

စာရေးဆရာကြီးနှစ်ဦး စကား
လက်ဆုံပြောမကုန် ဖြစ်ကြပြီးနောက်

အချိန်ရောက်ပြန်တော့မည်ပြုသောအခါ
ဒရိုက်ဘာက ဤသို့တွေ့ဆုံစကားပြော
ရချိန်နည်းသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြော
သည်။

ထိုအခါ ပေါက်ဝီက ...
“ဒီလိုဆိုရင် ညနေဘက်
ခင်ဗျားဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော်ကို မြင်ရမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဒရိုက်ဘာက
“ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ကို ပြန်
တော့မယ် ဥစ္စာပဲဗျား။ ကျွန်တော်ဆီ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်လာဦးမှာလဲ။ သရဲ
လာခြောက်ပြမှာလား။”

ဟု မေးလိုက်ရာ ပေါက်ဝီက-
“အင်း ... ကျွန်တော် လာခဲ့
ပါ့မယ်။ ခင်ဗျား စောင့်သာနေပါ။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ကို မြင်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်
ကိုယ်ပွားကို ခင်ဗျားဆီ လွှတ်လိုက်ပါ
မယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခါ
ဒရိုက်ဘာက ...

“ခင်ဗျားကိုယ်ပွား ဟုတ်လား။

ဘယ်လိုလွှတ်မှာလဲ”
ဟုမေးရာ ပေါက်ဝီက ...
“ညနေကျတော့ ကြည့်ပေါ့”
ညနေရောက်သောအခါ ဒရိုက်

ဘာသည် သူ၏စာကြည့်ခန်းထဲ၌ စာဖတ်
ကြည့်နေခဲ့ရာ ရုတ်တရက် တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့်
ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချပြီး ရှေ့ကြည့်
လိုက်ရာ သူရှေ့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ပေါက်ဝီရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒရိုက်ဘာက မတ်တပ်ရပ်
လိုက်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးသွားကာ စကားပြော
ရန် ကြိုးစားမိသည်။ ထိုစဉ် ပေါက်ဝီ၏
ကိုယ်ပွားခန္ဓာမှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

စင်စစ် ပေါက်ဝီသည်
ကိုယ်ပွားစေလွှတ်ခြင်းကို လေ့ကျင့်
တတ်ကျွမ်း ထားသူဖြစ်လေရာ သူသည်
သူ၏ ကိုယ်ပွားခန္ဓာကို ဒရိုက်ဘာထံ
စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရိုးအိမ်ထုတ်

